

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

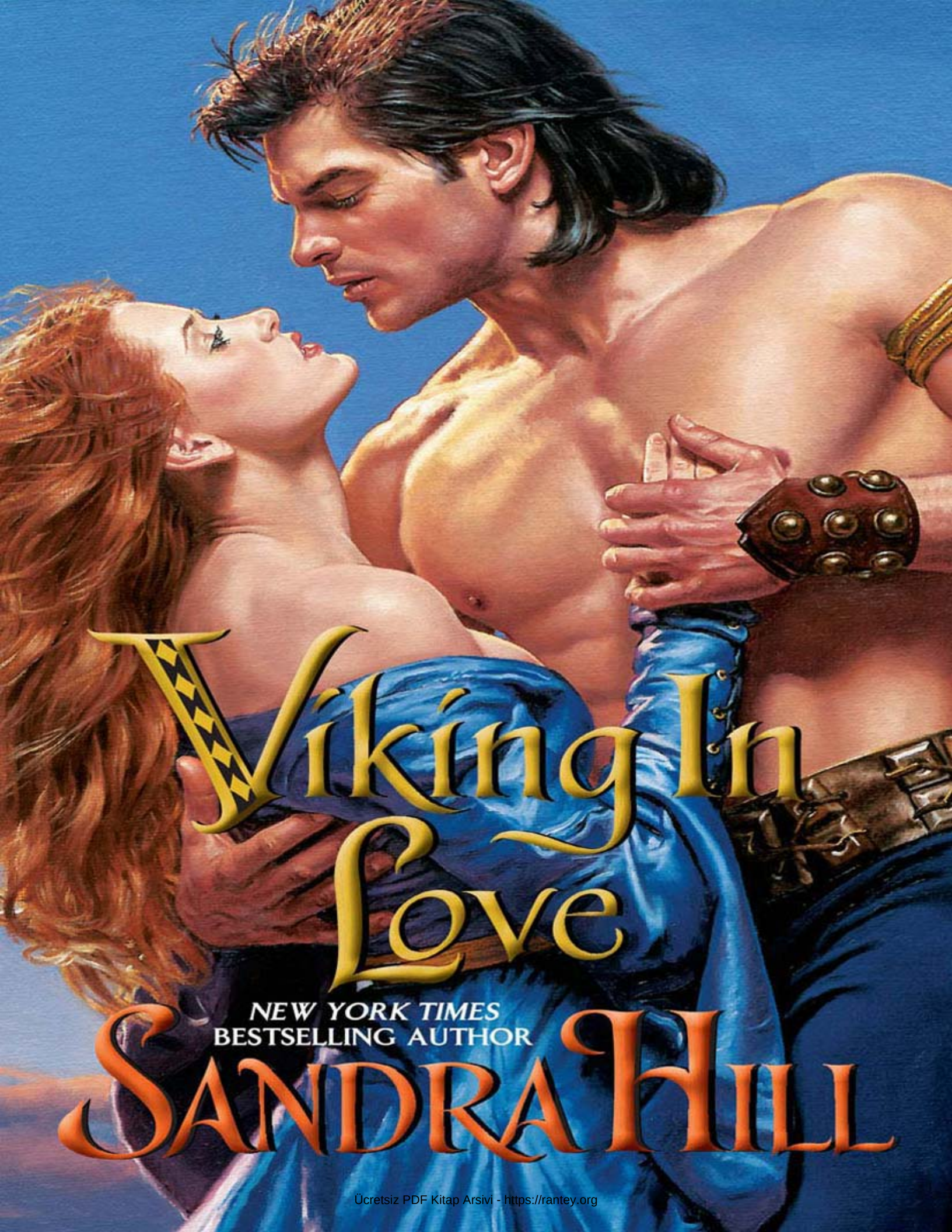
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Viking In Love

NEW YORK TIMES
BESTSELLING AUTHOR

SANDRA HILL

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

*Bu kitap hayatımdaki tüm mizahın kaynağına
sevgiyle adanmıştır... kocam Robert'a.*

*Otuzdan fazla romantik mizah romanı yazmış olmama rağmen itiraf
etmeliyim ki vücudumda komediye dair bir kemik bile yok.*

*Ya da en azından o zamanlar profesyonel bir softbol oyuncusu olan
Robert ile tanışana kadar bilmiyordum (şaka yapmıyorum!) Bu korkunç
haliyle bile beni gülümsetiyor*

Hem de borsa simsarı olmasına rağmen. Daha fazlasını söylememe gerek var mı?

Yıllar önce, çok seksi, romantik bir stepback kapağım varken

*John D'Salvo ve Cindy Guyer'ı (ipek bir çarşaf dışında) neredeyse hiç
giydirmeyen Robert, bu resmi büyüttürüp çerçeveleterek ofisine asmak istedi.*

*Altına bir plaket koymayı planlıyordu: "Borsada gömleğini kaybetti, ama
umursuyor gibi görünüyor mu?" Bir adamı sevmelisin*

bir mizah anlayışı.

OceanofPDF.com

İçindekiler

[Birinci Bölüm](#)

Tanrım, İskandinavların öfkesinden... İskandinav kadınları, kurtar...

[İkinci Bölüm](#)

Ev, menzildeki ev...ah, motte...

[Üçüncü Bölüm](#)

Ev, pek de tatlı olmayan ev.

[Dördüncü Bölüm](#)

Dikenli dilleri olan kadınlara dikkat edin.

[Beşinci Bölüm](#)

Oink, oink... domuzlar vardır, ve sonra DOMUZLAR vardır!...

[Altıncı Bölüm](#)

Ve sonra diğer ayakkabı düştü.

[Yedinci Bölüm](#)

Hepimiz arkadaş olamaz mıyız?

[Sekizinci Bölüm](#)

Yağmur yağıyordu. Bebekler.

[Dokuzuncu Bölüm](#)

Aşkın inişleri ve çıkışları...

[Onuncu Bölüm](#)

Eğer öpücükler konuşabilseydi.

[On Birinci Bölüm](#)

Ayrılıklar çok tatlı bir hüzündür.

[On İkinci Bölüm](#)

Zor bir durumdu... [On Üçüncü](#)

[Bölüm](#)

Kesinlikle bir duvar patlatıcısı...

[Bölüm On Dört](#)

Saklambaç, ortaçağ tarzı.

[On Beşinci Bölüm](#)

Aptal adamlar dum-dum-dee-dum duyduklarında...

[On Altıncı Bölüm](#)

Bir mumla ne yapabilirim?

[On Yedinci Bölüm](#)

Bazı düğümleri çözmek diğerlerinden daha zordur...

[On Sekizinci Bölüm](#)

Yardım yalnız bir yabancından geldi.

[On dokuzuncu bölüm](#)

Babam en iyisini
bilir...

[Yirminci Bölüm](#)

Gerçek aşka giden yol oldukça kayalıktır.

[Bölüm Yirmi Bir](#)

Ordu biraz gençti.

[Yirmi İkinci Bölüm](#)

Çocukların, yetişkinlerin oynadığı oyunlar.

[Okuyucu Mektubu](#)

Sözlük

[Yazar Hakkında](#)

[Sandra Hill Yazarına Ait Diğer](#)

[Kitaplar Copyright](#)

[Yayıncı Hakkında](#)

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BİRİNCİ BÖLÜM

NORTHUMBRIA, A.D. 965

Tanrım, İskandinavların hiddetinden kurtar bizi.

"Daha ölmedi mi?"

Breanne soruyu sorduktan sonra kontun yatak odasında, hepsi de Norselands'daki Stoneheim Kralı Thorvald'ın kızları olan dört kız kardeşine baktı. Her zamanki gibi her birinin bir fikri vardı ve diğerlerinin üzerinde konuşmaktan çekinmiyorlardı.

"Thor aşkına! Ben nereden bileyim?"

"Erkekleri öldürmeye devam edersek asla koca bulamayız."

"Bu öldürdüğümüz ilk kişi, seni beyinsiz."

"Bunu nereden bilebilirdim ki? Geri kalanınız görevi kolaylıkla yerine getirdi."

"Geri kalanımız mı? Hah! *Hepimiz* bundan sorumluyuz... bu tesadüften."

"*Tesadüf mü?*"

"Oh, tanrılar! Hepimiz asılacağız." "Ya da çizilip dörde bölüneceğiz." "Ya da kafalarımız kesilecek."

"Ben, kendi adıma, kendimi suçlu hissetmiyorum. Bir nebze bile. O bir canavardı." "Burnundan çıkan o yeşil madde de ne?" "Sümük, seni yarım akıllı."

"Oh. Emin misin? Bence beyni dışarı sızıyor olabilir." "Yecch!"

"Beyinler sızmaz. Öyle mi?"

"Bir şeyler kokuyor. Sence sütyenini mi kirletti?"

"Kesin olarak. Ooooh, bak. Hiç bu kadar çok kan görmemiştim."

"Tsk, tsk! Kafa yaralarının her zaman çok kanadığını bilmiyor musun?"

"O zaman belki de hâlâ hayattadır. Biri emin olmak için kontrol etmeli."

"Uh-uh! Ölü insanların yanında kurdeşen döküyorum."

"Ona dokunmayacağım."

"Ben de öyle!"

"Düşüncesi bile midemi bulandırıyor."

"Ölü bir bedenle tuzlanmış bir lütfisk'i ayırt edemem." Çok gergin kahkahalar patladı.

Anlık bir sessizlikle hepsi Havenshire Kontu Oswald'ın cesedine baktı. Uzak köşedeki bir sandalyeye büzülmüş, muhtemelen kırık olan kolunu göğsüne bastırarak inleyen bir kız kardeş hariç.

İzlanda'ya özgü beyaz-sarı saçları nedeniyle çoğu zaman Beyaz Vana olarak anılan Vana, kararmış bir göz ve çatlamış, kan sızan bir dudakla tezat oluşturan açık, ölümcül beyaz teniyle bugün bu unvanı fazlasıyla hak etmişti. Boynundaki eski ve yeni parmak izleri siyah, mavi ve sarı bir torku andırıyordu. Vana merhum Oswald'ın eşiydi... beş dakika önce vefat etmişti.

Breanne'in sırtı öfkeden kaskatı kesildi. Gerçekten de, nazik kız kardeşine yaptıkları için bu vahşiyi seve seve tekrar öldürebilirdi. Vana'nın bir yıllık evliliğinin nasıl bir kâbus olduğunu ancak hayal edebilirdi. Keşke onu Saksonya'daki evinde ziyaret etmek için İskandinavya'dan daha önce ayrılmış olsalardı!

Kapı hafifçe vuruldu. Herkes telaşla gerildi.

Cesetten kurtulmaları gerekiyordu ama Breanne, hepsi de canavar soyluya sadık hizmetkârlar ve uşaklarla dolu bir kalede bunu nasıl başarabilecekleri konusunda hiçbir fikri yoktu. Artık çok geçti.

Breanne ayağa kalktı ve Vana'ya öne çıkmasını işaret etti. Durumuna rağmen Vana cevap vermek zorundaydı. Ona doğru topallayan Vana cesurca ayağa kalktı ve kapalı kapıya yöneldi. "Kim o?"

"Rashid."

Beş çift omuz rahatlayarak sarktı. Rashid, Breanne'in kız kardeşi Tyra'nın kocası olan Şifacı Adam'ın asistanıydı. Bir kadına göre son derece uzun boylu ve bir zamanlar savaşçı olduğu için çok güçlü olan Tyra tiksintiyle homurdanarak kapıyı açtı, Rashid'i kolundan tutup içeri çekti ve kapıyı arkasından kapattı.

Breanne kilitlemek için sağduyulu davrandı.

"Ne yapıyorsun burada? Beni mi takip ediyorsun?" diye sordu Tyra, elleri kalçalarında.

"Allah'a şükürler olsun, seni görmek de güzel Tyra."

Raşit ağır aksanlı bir İngilizceyle konuşuyordu ve bunca yıldan sonra hâlâ geleneksel Arap kıyafeti olan ip kemerli kapüşonlu cübbeyi giyiyordu.

Sakson tuniği ve sütyeni. "Kocanız benden sizi takip etmemi ve neler yaptığınızı görmemi istedi... Yani, bir şey olması durumunda size koruma sağlamamı..." Taş döşeli zeminde kan gölü içinde yatan asil giyimli cesedi fark edince elini kalbinin üzerine götürdü. "Bir deve aşkına! Ne yaptın sen?"

Tyra, "Habersiz bir ziyaret için geldiğimizde, omurgasız hödüğün kız kardeşimizi yumrukları ve kırbacıyla dövdüğünü gördük," diye açıkladı. "Kırbacını kıldığım da bana bir bıçakla saldırdı, ben de bıçağı ona çevirdim."

Hepsi, hâlâ karnından çıkıntı yapan bıçağı baktı. Kız kardeşlerden bazıları ağlamaya başladı.

Oh, Yüce Tanrım! Yine mi gözyaşı! Breanne, Tyra ve Rashid'in arasına girdi. "Sadece Tyra değildi. Hepimiz bir rol oynadık. Mesela ben, Tyra'nın bıçak darbesi onu hemen yere sermeyince kafasına bir demir çubukla vurdum."

"Ben de onu yere düştüğünde tekmeledim," dedi Ingrith burnunu çekerek, mavi gözleri öfkeyle parlıyordu. Başını o kadar sert sallıyordu ki, altın sarısı saç telleri uzun örgülerinden çözülüyordu.

"Ben de onu tekmeledim. Kafasına. Sadece öldüğünden emin olmak için." Drifa durakladı. "Öldü mü?"

Raşıit tek dizinin üzerine çöktü ve parmak uçlarını Kont'un boynundaki belli bir noktaya koydu. "Kobranın dilindeki bir sinek kadar ölü."

Raşıit'in kelimelerle, özellikle de atasözleriyle arası her zaman iyiydi; şimdi de boyunun hizasına kadar yükselmiş, elini cübbesine hınçla silerken bunlardan birini söylüyordu. "Ölüm her kapıda yatan kara bir devedir. Er ya da geç herkes o deveye binmek zorunda kalır. Tıpkı senin kontun gibi."

"O deveyi getirdiğimizden beri başımız büyük belada. Kont, kralın Witan'ının bir üyesi. Yüksek mevkilerde arkadaşları var," diye açıkladı Breanne.

"Ama haklı bir nedeniniz vardı," dedi Raşıit. "Bunun nasıl olduğunu anlamak için Leydi Havenshire'ın hırpalanmış bedenine bakmaları yeterli."

"Bu bir anlam ifade etmiyor." Vana böyle sert bir sesle konuşarak herkesi şaşırttı. "Sence umurlarında mı? Hizmetkârları ve uşakları, dostları ve düşmanları, hepsi lordumun en ufak bir şeyde nasıl öfkelenebileceğini iyi bilirdi. Ona henüz bir oğul vermediğim için beni suçladı, ama yumruğu ya da kırbacı için herhangi bir bahane yeterliydi. Kayıp bir tarak. Kırık bir kase. Aylık kurslarım."

"Yine de," dedi Rashid, "yasalar var."

Bütün kadınlar başlarını salladı. Bir kadın için ödenen *ücret* çoğu zaman bir inekten biraz daha yüksek, bir attan ise daha azdı.

"O halde cesedi saklamak için acele etmeliyiz," dedi Raşit, ellerini teslimiyetle kaldırarak.

Nihayet birileri kafasını düşünmek için kullanıyor ve gözyaşlarını akıtmıyor.

"Cesedi nasıl saklayacağız? Ve nereye?" Ingrith ellerini ovuşturarak sordu. Ve ağlıyordu.

"Bu imkânsız," dedi Drifa. "Mahvolduk." Daha fazla gözyaşı.

"Zor olan hemen yapılır, ama imkansız olan sadece biraz daha uzun sürer."

"Bu... kazayı örtbas edebileceğimizi mi söylüyorsun?" Tyra yalvarırcasına kocasının yakın arkadaşına baktı.

"Yağmurun ortasında durup da Allah'tan bir şapka istemeyin. Allah kendine yardım edenlere yardım eder."

Kız kardeşleri Breanne'e doğru baktı.

Tyra en büyükleri olmasına rağmen, kız kardeşleri her zaman Breanne'in liderlik etmesini beklerdi. "Anlaştık... bir plana ihtiyacımız var. Rashid, şu yatak perdelerinden birini çek ki cesedi sarabilelim. Ingrith, sandıktan birkaç çarşaf çıkar ve kanı temizle. Drifa, sürahi ve su kabını getir ve yerdeki lekeyi çıkarmaya çalış."

Bu arada Breanne kapıyı dikkatle açarak koridordan geçebilecek muhafız olup olmadığını kontrol etti. Hiç kimse yoktu. Akşamın geç saatleriydi, akşam yemeği çoktan geçmişti. Büyük salondan gelen kahkaha sesleri duyuluyordu; erkeklerin bira kadehlerini yudumladıklarına ve isteyerek ya da istemeyerek ellerine geçirdikleri her hizmetçiyle oynastıklarına şüphe yoktu. Muhtemelen Lord Havenshire'ın da yukarıda, yatak odasında aynı şeyi yaptığını düşünüyorlardı. Tek bildikleri, Vana'nın ziyarete gelen kız kardeşlerinin başka bir kattaki ayrı yatak odalarına götürüldükleri ve sabah ilk kez kız kardeşlerini karşılayacaklarıydı.

"Belki de Kont'un cesedini sandığa koyabiliriz," diye önerdi Ingrith. "O çok büyük," dedi Vana, üst dudağı hoşnutsuzlukla kıvrılmıştı, şüphesiz İri cüssesi yüzünden birçok kez acı çekmiş biri.

Ingrith'in daha iyi bir fikri vardı. "Onu sıkıştırabiliriz."

"Ezmek mi? Bir vücut battaniye gibi katlanamaz. Öyle değil mi?" Drifa şaşkınlıkla dudaklarını büzdü. "Oh! Belki de öldüğünde kıvrılıyordur."

Breanne gözlerini devirdi. "Cesedi sandığa sığdırabileceğimizi varsayarsak, onu asla bulunamayacak bir yere saklayabilir miyiz?"

"Sandığı yakabiliriz," diye önerdi Ingrith.
Breanne başını salladı. "Ateş çok fazla dikkat çeker.
Ve kokardı... Sanırım." "Nehir
mi?" Drifa önerdi.
Breanne yine başını salladı. "Ne kadar ağır olursa olsun, bedenler eninde
sonunda zirveye çıkma eğilimindedir."
"Bir fikrim var," dedi Vana parlak bir sesle. Gülümseyebildiği için kızın
hakkını teslim etmek gerekirdi. "Tuvaletin dibi."
Hepsi kıkırdadı.
"Ne kadar uygun! Havenshire her zaman bir parça..." Her zaman dünyevi
olan Ingrith kendi şakasına kahkahalarla güldü.
"Hayır, beni yanlış anladınız, kardeşlerim," dedi Vana. "Kalenin arka
tarafında yeni bir bahçe kubbesi inşa ediliyor. Çukur kazıldı ve gevşek taşlar
döşeniyor."
"Aaaah! Havenshire'ın cesedini çukura atarız, sonra da üstüne gevşek
taşlar atarız." Breanne bu fikrin doğru olduğunu kabul etmek zorundaydı.
"Kimse o lağım çukuruna inmez, başlangıçtaki... um, kuru halde bile,"
diye detaylandırdı Vana. "Çok derin."
"Yani, mahremiyet, öyle." Breanne onay için diğerlerine baktı. "Kontun
adamları onu ya da nerede olduğunu sorduklarında ne diyeceğiz?"
Raşit düşünceli bir tavırla bıyıklarını sıvazlayarak Tyra'ya doğru baktı.
"Tyra, sen Oswald'a çok benziyorsun. Belki sana onun kıyafetlerini
giydirebiliriz."
"Tercih ettiği kürklü peleriniyle," diye ekledi Vana. "Ve bulaşıkhaneye
giden arka merdiveni kullanıyordu."
Raşit, "Bir şekilde ata binip kaleden uzaklaşabiliyor olmalısın, muhafızlar
seni görüyor ama lordlarından başkası olduğunu anlayamıyorlar," dedi.
"Katılıyorum," dedi Tyra, "ama birinin görevli seyisin dikkatini dağıtması
gerekıyor."
"Bunu yapabilirim," diye teklif etti Drifa. Yarı Arap, yarı Viking olan
Drifa, kuzguni saçları ve çekik gözleriyle erkekleri kolayca cezbeden, minyon,
güzel, biçimli bir kadındı.
"Nöbetçiler Kont'un kaleden bu kadar geç ayrılmasından
şüphelenmeyecektir. Whitby'de bir metresi var. Çoğu zaman onu ziyarete
gider ve bir gece kalır. Ya da özellikle şehvet duyduğunda daha uzun süre."
Vana görünmedi

Bu haberi vermekten en azından tiksinimişti, çünkü hanımı onun iğrenç ilgisinin bir kısmını ondan esirgemişti.

"Ama yarından sonraki gün, binicisiz atı Havenshire'a geri dönecek ve onun gittiğine dair ilk ipucu ortaya çıkacak. Belki de barışçıl yolcuları soymak isteyen kötü adamlar tarafından öldürülmüştür." Breanne bir an düşündü. "Hepimiz Vana'ya destek olmak için burada kaldığımız ve uygun bir şekilde dehşete düşmüş ve kederli davrandığımız sürece işe yarayabilir. Biri 'Kont nerede' diye sorduğunda paniğe kapılmamalıyız. Şüphe çekecek bir şey yok."

"Sandığı lağım çukuruna nasıl götüreceğiz?" Drifa bilmek istedi.

"Babamın bizimle birlikte gönderdiği iki muhafız büyük salonda. Havenshire'ın adamlarıyla bakışıp duruyorlar. Eğer çok fazla bira içmedilerse bu göreve hazırlar," diye belirtti Ingrith. "Eğer bir Havenshire ahmağı daha İskandinavların savaş becerilerinden yoksun olduğunu söylerse, elimizde bir savaş olacak."

Hmmm. Bu dikkat dağıtıcı olabilir. "Hayır! Adamlarımız bu işe karışamaz," diye iddia etti Breanne. "Bu işi ne kadar az kişi bilirse o kadar iyi."

"Önemli değil!" Raşit dedi ki. "Ingrith, sen bulaşıkhanede nöbet tut. Drifa, surlara çıkıp nöbetçilerin dikkatini dağıtacaksın. Ben, Tyra ve Breanne ile birlikte sandığı arka merdivenlerden aşağıya, bulaşıkhaneden geçerek dışarıdaki helaya taşıyacağım." Raşit sırayla her birine kaşlarını kaldırdı.

Kulağa çok kolaymış gibi geliyordu. Breanne öyle olmayacağını biliyordu. Yine de hepsi başını salladı.

Önlerindeki zorlu, neredeyse imkânsız görevi düşündüklerinde odaya sessizlik hâkim oldu.

Neden kız kardeşlerim ve ben her zaman başımızı en olmadık belalara sokmayı başarıyoruz?

"Belki de dua etmeliyiz?" Vana küçük bir sesle önerdi. "Hangi tanrıya?" Ingrith homurdandı.

Güzel bir soruydu. Birçok Viking hem Hristiyan hem de İskandinav dinlerine mensuptu ve bir de Raşit'in Müslüman mirası vardı. Hepsi bir an için başlarını öne eğdi.

"Namaz iyi ve güzeldir," dedi Raşit o zaman. "Öyle bile olsa, Allah'a güven, ama hızlı bir deveye bin."

Yine develer!

Breanne'in yapabildiği tek Şey zihinsel bir çığlık atmaktı, ama bu daha çok bir gıcırtı gibiydi: *YARDIM!*

Sonra hep bir ağızdan "HoŐça kal Earl" dediler.

OceanofPDF.com

İKİNCİ BÖLÜM

Ev, menzildeki ev...ah, motte...

Neredeyse evdeydi.

Caedmon kralın kanlı hizmetinde geçirdiği dokuz uzun aydan sonra, ki bunun sadece altı yıl sürdüğü sanılıyordu, sabah sisinin arasından Larkspur'u neredeyse görebiliyordu. Eyerinde yükselirken palaskası gıcırdadı. Hâlâ tepenin üzerinden net bir görüntü alamayacak kadar uzaktaydılar.

Birliğinde kalmayı tercih eden topraksız soylu iki şövalye arkadaşı da onun yanında at sürüyordu. Arkasında dört düzine hirdsman ve bir savaşçının ihtiyaçlarına hizmet eden çeşitli diğerleri... zırhçılar, demirciler, aşçılar ve on savaş atını yöneten seyisler. Kendi Fury'si de dahil olmak üzere ağırlıkları altın değerinde olan büyük destiyerler savaşta bir adamın en iyi dostuydu ama düzenli binicilik için fazla gergindiler. Adamlarından bazılarına bağlanmış birkaç kadın bile vardı.

"Vay canına! İğrenç kokuyorsun Caedmon," dedi en iyi arkadaşı ve baş hirdsman Geoffrey, onu omzundan alkışlayarak.

"Biliyorum. Yestereve'de uyurken neredeyse burnumu tutmak zorunda kaldım." Sağ tarafındaki sarı saçlı, zayıf bacaklı şövalyeye baktı. Kadınların onun yakışıklılığına bayıldıkları bilinirdi, o da bu nimetten özür dilemeden sonuna kadar yararlanırdı.

"Sen de biraz aromatiksin." Bunu söyleyen Caedmon'un solundaki Wulfgar'dı ve Geoffrey'i görmek için boynunu bükmişti. Geoff ne kadar güzelse, Wulf tam tersiydi. Siyah saçlı, kara gözlü, alnından bıyığına ve sakallı çenesine kadar uzanan, üst dudağının hafifçe kalkmasına neden olan korkunç bir yara izi olan bir devdi. Yine de kadınlar onu da tercih ediyordu.

Ve doğruyu söylemek gerekirse, Caedmon da kadınlardan payına düşeni alıyordu. Hiç şikâyeti yoktu.

Caedmon, "Zırhımızı çıkardığımızda tüm giysilerimizin çürüyerek üzerimizden düşeceğine şüphe yok," dedi.

"En son ne zaman yıkandığımı hatırlamıyorum. Belki de geçen ay Wessex'teydim. Yoksa bir ay önce Norsemandy'de miydi?" Geoff ona sırtıttı; beyaz dişleri, burnu ve gözlüğü lekeli deri miğferinin üzerinde parlıyordu. "Sanırım *brynja*'m vücudumun her yerinde yarım daire şeklinde izler bırakacak. Kadınlar buna bayılacak. İskoç savaşçıların tercih ettiği dövmeler gibi."

"Sen bir dangalakısın," diye haykırdı Wulf.

"Larkspur'a vardığımızda sipariş edeceğim üç şey var," dedi Caedmon uzun bir iç çekişle. "Bir teneke soğuk bal likörü. Sıcak bir banyo. Ve sıcak bir..."

"...fahişe," diye bitirdi Geoff onun yerine.

"Amin," dedi o ve Wulf gülerek.

Arkalarından gelen ve kulak misafiri olan adamlar da güldüler.

Caedmon alaycı bir dehşetle başını salladı. "Aslında yorgun kemiklerimi ısıtacak sıcak *bir ateş* diyecektim. Sonra da temiz çarşafı ve yumuşak yastıkları olan bir yatakta bir gece uyumak istiyorum."

"K-A-D-mon!" Geoff, kendisiyle dalga geçerken yaptığı gibi, adının telaffuzunu abarttı. "Uykuyu unut. Ben bal likörünü, banyoyu ve iyi bir içkiyi tercih ederim. Bu gece başımı yastığa koymaya niyetim yok."

Caedmon çoktan atlıları bu tür emirlerle önden göndermişti. Şey, kadınlar hakkında değil. Kadınlara asla bir erkeğe, hatta bir köleye bile kalçalarını açmalarını emretmezdi, özellikle de aylardır Kralları Edgar ve onun iğrenç eğilimleriyle birlikte olduktan sonra.

Edgar ve en yakın muhafızları Wilton Manastırı'ndaki bir manastıra saldırdığında ve Edgar rahibelerden biri olan Wulfhryth'i esir aldığı anda yeterince kötüydü, çılgınlıkları o gece ve sonraki birçok gece kamp boyunca duyuldu. Wulfhryth'in soylu bir aileden gelmesi ya da daha sonra Eadygth adında bir kız çocuğu doğurması önemli değildi. Edgar'ın "beyaz ördek" Eneda ile evli olması da önemli değildi. Edgar neşeli, kötü yoluna devam etti. Ve Edgar adamlarının diğer rahibelerle eğlenmesine izin vermişti.

Bardağı taşıran son damla, Edgar'ın güzel karısını istediği için üvey kardeşi Aethelwold'un sırtına bir cirit saplaması olmuştu. İşte o zaman Caedmon ve yandaşları kraliyet grubundan ayrılmaya ve evlerine dönmeye karar vermişlerdi. Edgar bundan hoşlanmadıysa, öyle olsun! Şimdiye kadar herhangi bir tepki olmamıştı ama Edgar muhtemelen Canterbury Başpiskoposu Dunstan'ın öfkesiyle uğraşmak zorundaydı.

Kralın aşırı hevesli horozunun kefareti. Belki de değildir. Edgar'ın rahibeye tecavüz edip hamile bırakması yüzünden aldığı tek ceza, yedi yıl boyunca tacını giyemeyecek olmasıydı. Zaten muhtemelen onun küçük kafası için çok ağırdı.

Sis dağılmaya başlayıp uzakta Larkspur'u görebildiklerinde Caedmon, "Kalem hâlâ ayakta," dedi. Sade bir kale için güzel bir isim. Ona kale demek abartılı olurdu ama çocuksuz amcası Richard on yıl önce öldüğünde Caedmon'a devretmeden önce Larkspur'a bu adı vermişti.

Kale, motte-and-bailey tarzında inşa edilmiş taş ve ahşap bir garnizondur. Yüksek, doğal, düz tepeli bir höyüğün ya da motte'nin üzerine oturtulmuş olan kalenin etrafı çifte surlarla çevriliydi; aynı şekilde zemin seviyesindeki geniş bailey de önünde bir asma köprüye açılan geniş bir kapıya sahipti. Kalenin tepesindeki görkemli ahşap kule araziye dört yönden gözetliyordu. Motte'nin dibinde ve hala bailey içinde, düzgün çitlerle çevrili egzersiz alanları, kale bahçeleri ve ek binalar vardı: ahırlar, demirci ocağı, dokuma, dericilik ve süt ahırları, fırın, bira fabrikası, inek ahır, domuz ağılları, tavuk kümesleri ve kalede ikamet etmeyi tercih etmeyen muhafızları için uyku odaları. Dış surlar bir hendekle çevriliydi.

Bunun ötesinde çobanların kulübeleri, yulaf ve arpa tarlaları vardı. İçerideki bailey, bir saldırı durumunda tüm köylülerin toplanmasına yetecek kadar alana sahipti; eşkıyaların bol olduğu ve İskoçların kuzeyden akın akın geldiği Northumbria'nın vahşi doğasında bu durum pek de nadir değildi. Köyün hemen ötesinde, sadece yirmi adım genişliğinde, Cheviot tepelerinin akıntısından beslenen, Kuzey Denizi'ne doğru yol alan, kuru ve yüksek yaz aylarında sadece bir yanık veya dere damlası olan, ancak fırtınadan sonra bir sel olan turba ile dolu bir nehir vardı.

Northumbria, yani Humber'ın kuzeyindeki topraklar, kendi başına bir ülkeydi. Güneyli İngilizler için, İngiliz, Anglian ve İskandinav karışımı, biraz da İskoç karışımı, vahşi, görgüsüz, sert içici ve rahatsız edici derecede bağımsız ruhlu görünüyordu. Güneyde İngiliz krallıkları, kuzeyde ve kuzeybatıda İskoçlar, Kumbrialılar ve Strathclyde Galleri tarafından sıkıştırılmış olan bu yüksek ülke çok kasvetli ve tehlikeliydi. Sadece bir tür çöl gibi uçsuz bucaksız kırlar, ara sıra tepeler ve verimli vadiler görüyorlardı. Ve antik Roma duvarlarının kalıntılarını.

Caedmon ise güzelliği temiz havasında ve buz gibi akarsularında görüyordu. Atları tarafından ezilen kır çiçeklerinin ve yeni otların tatlılığını

doğu topraklarından gelen en iyi parfüm gibiydi. En azından onun için. Birkaç ay içinde, geniş alanlar mor funda ile kaplanacaktı.

Caedmon uzun yıllar boyunca iki yakın yoldaşı gibi topraksız bir şövalye olmuştu ve amcasının mirasına konduğu için ne kadar şanslı olduğunu çok iyi biliyordu. Onu kendisi ve varisleri için korumak adına elinden gelen her şeyi yapacaktı. Bu, ahlaksız kralına hizmet etmek anlamına gelse bile.

Uzun süreli yokluğundan sonra Larkspur'da onu karmakarışık bir karmaşa bekliyordu ama Caedmon burada, anavatanında kendini huzurlu hissediyordu. Ve yalnız. Ama bu iyi bir yalnızlıktı. Sevdiği bir yalnızlık. Bu kötü mantık karşısında kendi kendine gülümsedi. *Değer verilen bir yalnızlık!* Deliriyor olmalı.

"İlerleyen yaşına rağmen Henry'yi kastellan olarak bırakmak görünüşe göre iyi bir karardı," diye gözlemledi Geoff, hayalini yarıda keserek.

Caedmon başını salladı. "Evet, raporlara göre kalenin kendisi kargaşa içinde, ancak birlikler iyi durumda, mülk sınırları içinde sadece birkaç küçük saldırıya maruz kaldılar."

"Kargaşa mı?" Wulf kaşlarını kaldırdı... Miğferini çıkarmıştı ve saçları asi sivri uçlar halinde göze çarpıyordu.

"Görünüşe göre çocuklar çılgına dönmüş. Amicia büyük salonda yemek vermeyi reddediyor, köpekler aceleleri bataklığa çevirmiş. Bir oda hizmetçisi iki erkekle yatakta yakalandı. Bazı ev kadınları güneşte kılıç oynamaya başladı. Peder Luke kendini şapele kilitledi ve ayın için bile dışarı çıkmayı reddediyor. Başiboş bir keçi mutfak bahçesindeki tüm otları yemiş. Bunun dışında her şey normal."

Bir anlık sessizliğin ardından arkasındaki adamlardan biri bağırdı: "Şu odacı kızın adı neydi?"

Hem Wulf hem de Geoff ona sırtıttı ve Caedmon arkasından daha fazla kıkırdama duydu.

"Peder Luke sürekli zina ve cehennem ateşi hakkında mırıldanan o yarım akıllı fanatik mi?" Geoff sordu.

"Korkunç bir günahkâr olduğumu söyledi. Hayal edebiliyor musun?" Caedmon masum bir ifade takındı.

"Ve Adem'in kaburga kemiğinden daha yaşlı değil mi?" Wulf ekledi.

Caedmon gülmek zorunda kaldı. "Evet, Peder Luke seksen kıştan fazla geçirdi sanırım ve bize gelmeden önce yarı akıllıydı. Düşünsene, hangi rahip kuzeydeki vahşi doğada, onun bize sık sık dediği gibi 'günahkâr askerlerin' yaşadığı böyle küçük bir kalenin ruhlarına başkanlık etmek ister ki?"

Geoff, "Bütün bu şımarıklıklarınızın hiçbir faydası olmadı," dedi.
"Bahisleri duydun, değil mi?" Wulf sordu. Onun alaycı ses tonundan Caedmon bilmek istemediğine karar verdi.

Ama bu Wulf'u durdurmadı.

"Şimdiye kadar kaç çocuk sahibi olacağınıza dair bahse giriyoruz."

"Pfff! En son saydığımda on tane vardı, ama Tanrı bilir ne kadar çoğu gerçekten benim. Ve evet, eminim şimdiye kadar daha fazlası da olacaktır." Caedmon iki karısıyla evlenip onları gömmüş, ardında dokuz yaşındaki Beth ve altı yaşındaki ikizler Alfred ve Aidan olmak üzere üç meşru çocuk bırakmıştı ama yıllar boyunca ne yazık ki doğurgan olmayan metresleri ve yatak arkadaşlarından da payına düşeni almıştı. Ne de olsa otuz dört yaşındaydı. Sonra sırttı. "Erkeksi bir adam olmama engel olabilir miyim?" *Ve iş sikimi pantolonumun içinde tutmaya gelince de aptallaşıyorum.*

Geoff, "Bence erkekliğin bir gün geri gelip seni kışından ısırarak," dedi.

Çoktan oldu ve işte bu yüzden kendimi kararlılıkla kuşandım. Bir daha asla tekrar evleneceğim, yemin ederim, ve yatak kürklerinde dikkatli olacağım.

İnşallah.

Kafasının içinde kahkahalar duyduğuna yemin edebilirdi. Muhtemelen Tanrı'ydı. "Bağdat'ta bulunduğum sırada, bir felaketi önlemek için bir yöntem duydum.

erkeğin tohumunun kadının rahminde kök salmasını engeller," dedi Geoff aniden.

Bu anons üzerine tüm kulaklar dikildi.

Adam onlara sırtlamakla yetinince Caedmon dürttü: "Durma şimdi, dalkavuk."

"Küçük, kalın kabuklu bir elma alın. Ortadan ikiye kes ve etinin çoğunu çıkar. Sonra bunu kadının kanalına, yukarıya, küçük bir fincan gibi yerleştirirsiniz. Bu da erkeğin tohumunun kadının rahmine girmesini engeller." Geoff sanki az önce onlara otları altına çevirmenin sırrını vermiş gibi caka satıyordu. "Limonla yapılması gerekiyordu ama burada hiç olmadığı için elmanın yeterli olacağına eminim."

Adamlar söylediklerini sindirip zihinlerinde evirip çevirirken uzun bir sessizlik oldu. Geoff'un yatak sanatları hakkında çok şey bilmesine ya da onlara sık sık öyle söylemesine rağmen ne zaman şaka yapıp yapmadığını kimse bilemezdi.

"*Bunu yapmana izin verecek kadınla tanışmak isterdim,*" diye alay etti Caedmon sonunda. *Gerçekten isterdim.*

Geoff sanki birkaçını tanıyormuş gibi sırttı.

"Peki onu nasıl dışarı çıkaracaksın?" Wulf bilmek istiyordu.

Geoff sanki bu önemsiz bir meseleymiş gibi parmak uçlarını Wulf'a doğru salladı.

Wulf, "Kadın bir gece boyunca elma suyu işeyecek," dedi. "Ve elma çekirdeklerini sağa sola saçıyor."

"Hepimiz çok uzun zamandır eyer üzerindeyiz. Beyinlerimiz eriyor," diye bitirdi Caedmon. *Ama bahse girerim bu gece kilerden bolca elma eksik olacak.*

"Küçük Kadınlar" değillerdi.

Breanne, Havenshire hanımlarının güneş odasında oturmuş, kız kardeşi Tyra ile birlikte büyük bir ahşap çerçeveye gerilmiş bir duvar halısını dikiyordu.

Kont, artık kullanılmayan -eeeww!/- bahçe küpünün dibinde dinleniyordu ve onun bulunduğu dair haberin gelmesini diken üstünde bekliyorlardı.

Elbette böyle bir şey olmamıştı ve olmayacağını da umuyorlardı.

Yine de, o ve kız kardeşleri, cesedin bir şekilde ortaya çıkıp onları çıplak kışlarından ısıracığı korkusuyla o özel tuvaleti kullanmayı reddettiler.

Başında gümüş bir taç olmasına rağmen yüzünde hâlâ kocasından yediği dayanın izleri bulunan Vana, büyük salonda, büyük bir kalenin sabah ritüellerini yerine getiriyordu. Kâhyaya o günkü iş için emirler veriyordu. Kilitli depodan çeşitli yemekler için nadir baharatlar ve gıda maddeleri çıkarıyordu. Büyük salona kış tuzu ve melisa yaprakları serpilmiş yeni aceleleri tırmıklamak ve serpmek. Garip bir şekilde lekelenmiş bazı yatak çarşafı da dahil olmak üzere görünürdeki her şeyi yıkamak. Tüm bu faaliyetler sırasında Vana, tam bir haftadır kayıp olan "sevgili" kocası için endişelendiğini söyleyerek herkese hıçkırığa hıçkırığa ağladı.

Ingrith bugün bulaşıkhaneye yerleşmiş, Havenshire'lı aşçıyı bazı yemeklerin kendi üstün versiyonlarıyla rahatsız ettiğine hiç şüphe yoktu. Eğer geçmiş geleceğin bir göstergesiye, aşçı yakında Ingrith'in müdahalesi yüzünden patlayacak ve işi bırakmakla tehdit edecekti.

Drifa dışarıda kalmış, mevsimsiz sıcak havanın tadını çıkarıyor, çeşitli bitki ve çiçeklerden kesimler alıyordu. Onlarla ne yapacağını sadece tanrılar biliyordu.

Raşit ahırda, Havenshire'daki ev sahiplerinden bazılarına Sarazen aygırının erdemlerini anlatıyordu. Bu sabah iftardan sonra onlardan ayrılmadan önce verdiği öğüt şuydu: "Deve toz fırtınasının yaklaştığını hisseder. Hazırlıklı olun!"

Develerin canı cehenneme! Zaten genelevdeki rahibeler kadar gergindiler, Raşit hariç, o da muhtemelen haremdeki bir deve kadar gergin olduğunu söylerdi. İşte bu yüzden Breanne ve Tyra şu anda kadınlar tuvaletinde dikiş dikiyorlardı. *Dikiş dikiyorlardı!* Cüruftan altın çıkarmaya çalışıyor da olabilirlerdi.

Breanne'in nasırlı elleri ipek ipliklere takılıp duruyordu ve nefret edilen kontu gömdüklerinden beri yüzüncü kez nefesinin altında küfrediyordu. Gerçekten de, kadınlara özgü sanatlarla uğraşmaktansa ahşapla bir şeyler inşa etmeyi daha çok seviyordu. Küçük yaşlardan itibaren bir tahta parçasını incelerken, kafasında onun neye dönüşebileceğine dair hayaller görürdü. Aynı şey binalar için de geçerliydi. Böylece, çok yetenekli ellerinden banklar, karyolalar, sehpa, güzel bahçe çitleri, hatta bir keresinde saçakları boyunca ince oyulmuş runik sembollerle bir domuz ahır doğdu. Babası bunu görünce neredeyse düşüp bayılacaktı. Evet, bir kadın için garip bir yetenektir ama Kral Thorvald'ın tüm kızlarının sıra dışı ilgi alanları vardı.

Tyra elbette bir savaşçıydı ve erkek çocuğu olmayan bir ailenin en büyüğu olduğu için bu role zorlanmıştı. Odanın karşısındaki ablasına gülümseyen Breanne, Tyra'nın yüzündeki tiksinti ifadesini gördü ve onun da bu ev içi rolde kendisi kadar rahatsız olduğunu anladı.

İkisi de başlarını yana eğerek goblen resminin nasıl geliştiğini incelediler. Sonra bir kakhaha patlattılar.

"Tavuşkuşunuz *uyuşturulmuş* bir tavuğa benziyor," diye kıkırdadı

Tyra. "Hah! Senin güzel hanımefendinin yüzünde kurtlar var," diye karşı çıktı Breanne. Tyra öfkeyle, "Onlar kirpik," dedi.

Breanne gözlerini kısarak yaklaştı. "Kirpikleri ağzına kadar iniyor mu?"

"Sana şunu söyleyeyim, kardeşim," dedi Breanne, "eğer bir daha evlenmeyeceğime ikna olduysam, şimdi iyi bir nedenim var. Dikiş dikmekten nefret ediyorum. Ayrıca, erkekler Havenshire gibi kötü niyetli troller. En iyi ihtimalle, bu zahmete değmezler."

"Hiç aşık olmadığın için böyle söylüyorsun, ama bir gün..." "Tyra! Beş yaşındayım ve yirmi yaşındayım. Yüzlerce adam geçti Babamın evi. Burada, Britanya'da tanıştığım düzinelercesi daha var. Eğer böyle bir şey olacak olsaydı, şimdiye kadar çoktan olurdu."

"Bir gün..."

Breanne duraksayan bir el kaldırdı. "Hayır, ben gerçekçiyim. Bana bak, kardeşim." Kızıl saçlarının uzun bir örgü halinde boynundan aşağı sarktığı, nefret edilen buklelerinin çoktan döküldüğü başına dokundu. "Genç bir silahtarın bir keresinde bu rengi eski pasa benzettğini biliyor muydun? Bu bir iltifat değildi."

Tyra'nın yüzünde hemen sempati belirdi. "Kimdi o? En sevdiğim kılıcımla suratını dağıtacağım."

Yumruğumla zaten yaptım. "Birini doğruyu söylediği için suçlayamazsın," dedi ukalaca. "Unutma, senin kadar uzun olmasam da birçok erkeğin üzerinde yükseliyorum. Ayrıca çok zayıfım, göğsüm de yok. İnanın bana, erkekler çeyizimi öğrenmedikleri sürece benim gözüme girmek için acele etmezler. O zaman bile kolayca caydırılıyorlar."

"Kendine karşı çok acımasısın. Babamla evde kalmaktan memnun olmana şaşırdığımı itiraf etmeliyim. O Öteki Dünya'ya geçtiğinde ne yapacaksın?"

"Planlarım var." Breanne kendi kendine gülümsedi.

"Bir sırrın var." Tyra neşeyle ellerini çırpı. "Artık duramazsın. Anlat bana."

"Şimdilik bunu kendine saklamalısın, ama babam otuz kışı gördüğümde evlenmemiş olursam, çeyizimi istediğim gibi kullanmam için bana vereceğini söyledi. Kendime Jorvik yakınlarında küçük bir malikâne ya da büyükçe bir kulübe satın almak niyetindeyim, orada süslü sandalyelerimi ve masalarımı yapıp Coppergate'in ticaret tezgâhlarında satacağım."

Tyra'nın ağzı açık kaldı. "Bir kadın tüccar! Babamın alnındaki o büyük damar kesinlikle hoşnutsuzluktan patlayacak. Sen asla böyle bir şey yapmazsın!"

"Evet, yapardım. Nadiren de olsa, böyle bir yol izleyen başka hanımlar da var. Mesela senin öz teyzen Ravenshire'lı Eadyth gibi. Balını ve zaman ölçen mumlarını pazarlarda satıyor." Breanne meydan okurcasına çenesini kaldırdı. "Uygun bir yer bulması için babamın temsilcisini görevlendirdim bile."

Tam o sırada, kalenin dışında bir ziyaretçiye haber veren bir korna sesi duyuldu.

"Oh, Tanrım!" Breanne inledi. "Lord Havenshire'ı aramaya gelen başka biri daha var. Maskaralık yine başladı."

Oswald'ın kaybolduğu haberi yayıldıkça her geçen gün daha fazla ziyaretçi geliyor, endişelerini dile getiriyor ve onu aramaya yardım etmeyi teklif ediyordu. Şimdiye kadar sadece komşu ve uzaktan akraba olmuşlardı. Her biriyle birlikte

Yine de Vana ve kız kardeşleri, "büyük kayıp" ya da "nazik ve cömert bir adam" gibi sözcükler karşısında neredeyse tıkanırken, endişe ve keder içindeymiş gibi davranarak iyi bir rol yapmışlardı.

İçlerinden hiçbiri Oswald'ın bir metresi ziyaret etme olasılığı karşısında Vana adına öfkesini dile getirmemişti. Ve söz konusu metresin hiçbir yerde bulunamaması onların şansıydı. Belki de Oswald'ın yokluğundan haberdar olmadan önce ondan kaçmıştı. Bu büyük bir ironi olmaz mıydı? Durum ne olursa olsun, kadının yokluğu bazılarının Oswald'ın yokluğuyla bir bağlantı olduğunu düşünmesine neden oldu; sanki ikisi de bir yerlerde zina yapıyorlardı.

"Kral olmasın diye." Breanne endişeyle alt dudağını ısırды. Görünüşe göre durum daha da kötüydü.

Kapı açıldı ve Vana gözlerinden yaşlar süzülerek içeri daldı. "Korkunç haberlerim var. Havenshire'ın baş hirdsman'ı Kral Edgar'dan yardım talep etti ve az önce bir cevap mektubu aldı." Vana durakladı, alt dudağı titriyordu.

"Kral Edgar'ın en yakın danışmanı Başpiskopos Dunstan yolda."

"Kralın birini göndereceğini biliyorduk," dedi Breanne, kız kardeşinin ahşap bir banka oturmasına yardım ederken.

"Ama Dunstan olabilecek en kötü elçi. Şiddetli bir kadın düşmanı olduğunu biliyor muydunuz? Gerçekten de erkeklerin tüm dertlerinin kadınların ayaklarına, daha doğrusu bacaklarının arasına yüklenebileceğine inanıyor. Havva şeytanın hizmetçisiydi, bu yüzden tüm kadınları kirli yapıyordu. Böyle söylediğini duydum."

"Bunun bizimle ne ilgisi var?" Tyra sordu.

"Kontun cesedini bulsunlar ya da bulmasınlar, beni suçlayacaktır. Suçlayacağını biliyorum. Yapacağı en kötü şey beni bir rahibe manastırına kapatmak olursa, bu benim şansım olur."

"Bunu yapabilir mi?" Breanne Tyra'ya sordu.

Tyra omuz silkti. "Pek çok kişi onun tüm Britanya'daki en nüfuzlu adam olduğunu, hatta kralın kendisinden bile daha güçlü olduğunu söylüyor."

"O zaman anlaştık. O gelmeden buradan gitmeliyiz," diye açıkladı Breanne.

Vana'nın acınacak derecede morarmış yüzü aydınlandı. "Nereye gideceğiz? Stoneheim'a mı?"

Breanne başını salladı. "Norselands'a bu kadar çabuk bir geçiş ayarlamak imkansız olurdu."

"Hawkshire'a o zaman?" Vana'nın yüzünde daha fazla umut belirdi.

Tyra Şimdi başını iki yana salladı. "Hepinizin evime gelmesini çok isterdim ve Adam da sizi memnuniyetle karŐıladı ama korkarım ki kralın adamlarının ilk bakacağı yer orası olacaktır."

Hepsi sessizdi, en iyi hareket tarzına karar vermeye çalıŐıyorlardı.

Tyra tereddütle, "Gidebileceğimiz bir yer var," diye önerdi.

"Nereye?" Breanne ve Vana hep birlikte sordular.

"Adam'ın uzak bir akrabası kuzeyde, atla bir günlük mesafede yaşıyor. Malikanesinin adı Larkspur. Evet, Adam'ın yüksek rütbeli bir şövalye olan kuzeni Caedmon'u 'ziyarete' gidebiliriz. Elbette bizi misafirperverliğinden mahrum bırakmayacaktır."

"Bu işe yarayabilir." Breanne düşünceli bir şekilde kapalı dudaklarına dokundu. "Ve gerçekten de bu sadece geçici bir dayatma olacak," diye ekledi Tyra. "I

Adam'dan biz yokken Sakson ailesinin davamıza destek vermesini isteyecek. Endişelenecek bir şey yok."

Breanne bundan pek emin değildi.

Bu Caedmon hakkında ne biliyoruz?

OceanofPDF.com

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Ev, pek de tatlı olmayan ev.

Caedmon Larkspur'un büyük salonuna girer girmez her taraftan saldırıya uğradı. Kâhyası Gerard, kale komutanı Henry ve bir düzine kadar çocuk.

Uğursuz bir şekilde, hizmetçilerden biri, elinde ağlayan yeni doğmuş bir bebekle yakınlarda duruyordu. Yavru muhtemelen onun olamazdı ama yine de ensesindeki tüyler diken diken oldu.

Wulf ve Geoff neşeyle kıkırdadılar ve bira aramaya koyuldular. Şanslı adamlar!

Birincisi, kâhyası Gerard: "Aşçı işi bıraktı. Mutfaktan çıkarken sakatatın içine düşmüş ve-"

"Korkunç ne?"

"Berbat değil. *Sakatat*," Gerard ona iğrenmiş bir bakış attı ve kısa ve öz bir şekilde tercüme etti: "Aceleye getirilmiş köpek boku."

"Oh." *Kargaşa başladı bile.*

"Amicia yeni çalılar serilene kadar dönmeyeceğini söylüyor."

"Öyleyse, neden yeni acele etmiyoruz?" *Sanki bu topraklarda yaşıyormuşum gibi hissediyorum.*

Aptallar.

"Çünkü o da köpeklerin dışarı çıkarılmasını istiyor."

"Ah!" Caedmon adamların köpeklerin tek tük kemik yakalamasından hoşlandıklarını biliyordu. "Başka ne var?"

"Etimiz bitti. Kiler neredeyse boşaldı. Çömlekçiler yağmurlar nedeniyle baharlık yulaf ve arpa ekmekte gecikti. Unun içinde böcekler var. Koyunların kırılması gerekiyor. Yarım düzine inek kızgınlık döneminde ve bakıma ihtiyaçları var ama hazırda boğamız yok. Tavuk sürüsünü bitler istila etti ve-"

Belki de Edgar'la savaşa gitmek o kadar da cazip değildir.

Caedmon elini kaldırdı. "Şimdilik bırak." Sonra Henry'ye döndü.

"Ok ve küçük kılıç stoklarımızı yenilememiz gerekiyor. Sizin yokluğunuzda eşkıyalar tarafından üç saldırıya uğradık ve silahlarımız

çok azaldı. Ayrıca son gecelerde sığırlar çalındı. Şüphesiz o kanlı İskoçlar, MacLean'ler tarafından. Bowman John saldırılardan birinde öldürüldü ve dul eşi, dul payından daha fazlasını istiyor."

Caedmon daha fazlasını duymayı beklemeden hayal kırıklığıyla nefesini verdi, sonra dikkatini etrafta koşuşturduklarını gördüğü çocuklara verdi. Giysileri, yüzleri ve elleri kirden daha pis görünüyordu. Çocukların sorumluluğunu üstlenen dul kız kardeşi Alys'in hesap vermesi gereken çok şey vardı.

"Alys nerede?" diye özellikle kimseye sormadı.

"Yoldan geçen bir tüccarla Jorvik'e gitti. Dedi ki-" Henry sanki çok şey söylemiş gibi cümlesinin ortasında durdu. Uzun beyaz saçlarının çerçevelediği yaşlı yüzü kıpkırmızı kesilmişti.

Caedmon, Henry'ye kaşlarını kaldırarak konuşması ya da sonuçlarına katlanması gerektiğini söyledi.

Henry derin bir iç çekti ve sonra açıkladı: "Bowdyn'in... tüccarın adı bu... içindeki günahkârı ortaya çıkaran kötü parmakları olduğunu söyledi. Ve çok uzun zamandır bir azize olduğunu, ona bir koca bulmanı çok uzun zamandır beklediğini söyledi. Yatak odasından gelen iffetsiz inleme ve sızlanmaları duymalıydınız." Anlamlı bir şekilde gözlerini devirdi. "Şahsen, çocukların ona fazla geldiğini düşünüyorum."

Yeni olan başka ne var? Halledilmesi gereken bir sorun daha, diye karar verdi Caedmon, ama şu anda bu konuda yapabileceği bir şey yoktu. Ayrıca Alys otuz yaşındaydı, genç kızlıktan çok uzaktı. Ona bir koca bulmasına gelince, zaten üç koca gömmüştü.

Gerard'a dönerek, "Çocuklarla ilgili bir sorun var mı?" diye sormakta tereddüt etti.

Gerard gözlerini devirdi, sonra iki parmağını ağzına götürdü ve Caedmon'un neredeyse zıplamasına, köpeklerin başlarını patilerinin arasına gömmesine ve şaşırtıcı bir şekilde on çocuğun öne doğru koşuşturmasına ve bir bölük kirli küçük asker gibi hazırolda durmasına neden olan bir ıslık çaldı. Yaşları bir ile on iki arasında değişen on çocuk vardı, yoksa on üç müydü? Gerard sanki Caedmon isimlerini bilmiyormuş gibi her birini sırayla tanıttı, ki bu büyük bir olasılıktı.

Etkileyici bir alıştırmaydı... Gerard, Caedmon'un çocuklarını ıslıkla çağırıyordu. Bunu kendisi de denemek zorunda kalacaktı. Ufaklıklar o kadar melek gibi görünüyorlardı ki, şarkı söylemeye başlarsa hiç şaşırmayacaktı.

Ama uzun sürmedi.

Önce dokuz yaşındaki Beth kendini ona doğru fırlattı. Adam onu küçük belinden yakaladı ve kız sıksa bacaklarını yarıya kadar adamın kalçalarına dolayarak ona sarıldı. Gözyaşlarının boynunu ıslattığını hissedebiliyordu. İlk karısı Elizabeth'ten olan bu en büyük ve tek çocuğu her zaman hassas bir çocuk olmuştu. Elizabeth evlendikten bir yıl sonra attan düşerek çok genç yaşta ölmüştü. Beth sürekli "Baba," diye inliyordu. Tatlı kız her zaman aşırı şefkate muhtaçtı.

Altı yaşındaki ikizlerden biri, Alfred miydi, yoksa Aidan mıydı, kalçasını sıkıca kavradı ve vücudunun önemli bir bölgesine giden kan akışını kesti. Biraz daha devam ederse elmaya ihtiyacı kalmayacaktı. Diğer ikiz de onun kaval kemiğine tekme attı. Bunlar ikinci karısı Agnes'in çocuk yatağı hummasına yenik düşmeden önce sürüsüne yaptığı katkılardı.

Sekiz yaşındaki Mina inanılmaz derecede güzel, siyah saçlı, kedi gözlü bir kızdı ve Nadiyah adında bir Arap *saatiyle* yaşadığı kısa bir ilişkiden doğmuştu. Bir *şeyhin* gözdesi olan Nadiyah, kraliyet yatağındaki hiyerarşisini kaybetme korkusuyla bebeği, özellikle de Caedmon'un mavi gözlerini istememişti. *Şeyhin* kısa boylu, şişman ve kaba bir ruha sahip olması bir anlam ifade etmiyordu. Edgar'ın sarı saçlı ve çok daha genç olması dışında ona biraz Saksonya kralını hatırlatıyordu.

Piers, bir yaşındaki çekiç kafalı afacan, ağzında başparmağıyla paytak paytak yürüyordu. Sadece küçük yarım botlar ve sarkık bir bez giyiyordu. Ve leş gibi kokuyordu. Üzülerek söylemeliyim ki, Caedmon annesinin kim olduğunu bile hatırlayamıyordu.

Tam o sırada on iki yaşındaki oğlu Hugh'un sinsice uzaklaştığını fark edince gözleri kısıldı. İlk evliliğinden önce hizmetçi bir kızdan doğan en büyük oğlunun Mercia'da, uzak bir kuzeni olan Ealdorman Aldhelm'in yanında olması gerekiyordu.

Ve başka çocuklar da vardı. Alev alev yanan kızıl saçları ve öfkesiyle beş yaşındaki Angus. *Ve bu isim bir ipucu değil miydi?* Caedmon Angus'un kendi kanından olduğundan ciddi şekilde şüphe ediyordu, her ne kadar annesi Yaylalar'a gitmeden önce öyle olduğuna yemin etse de. *Yaylalar mı? Hah! Bir ipucu daha!* Aynı şekilde iki oğlan ve bir kız, Oslac, Kendrick ve Joanna, hepsi de yedi yaşında, neredeyse aynı günde doğmuşlardı. Hepsi de o sırada ziyarete gelen Gallerli kardeşler olan bazı eski silah arkadaşlarına çarpıcı bir benzerlik gösteriyorlardı. Sorumlulukları konusunda onlarla yüzleşmek istiyordu ama son zamanlarda ortalıkta görünmüyorlardı.

Ve Tanrı yardımcısı olsun, adını koyamadığı başka çocuklar da vardı. Cehennem dişleri! Bir gün kendi ordusunu kurabilir.

O çocukları incelerken, çocuklar da onunla gevezelik ediyorlardı.
"Baba, bir ata ihtiyacım var."
Bir boynuz biraya ihtiyacım var.
"Baba, popomda bir çıban var." *Ve benden ne yapmamı bekliyorsun?*
"Baba, Aidan bana vurdu."
"Baba, Alfred'e sadece muhallebimi yediği için vurdum."
Başım ağrıyor.
"Baba, ben bir kılıç istiyorum." Bunu söyleyen beş yaşındaki Angus.
Tanrı aşkına!
"Baba, Piers'in bezini değiştirmen gerek."
Elimde olsa yapmazdım!
"Baba, neden suratın asık?"
Çünkü başım ağrıyor.
Yedi yaşındaki Oslac, "Baba, bir hizmetçiyi tavlama için kaç yaşında olmam gerekiyor?" diye sordu.
Ne... Ne dedi?
"Oslac'ın siki bir gece kalınlaştı," diye Kendrick onu bilgilendirmekten zevk alıyordu.
Muhtemelen mesanesini boşaltması gerekiyordu.
Oslac bu özel gerçeği ifşa ettiği için Kendrick'i yumrukladı, bu da Kendrick'in onu yumruklamasına neden oldu. Çok geçmeden kirli akıntıların içinde yuvarlanmaya başladılar ve halihazırda olduklarından daha da kirlendiler.
Gevezelik eden çocukları son bir kez daha gözden geçirdikten sonra Gerard'a, "İçlerinden biri banyo yapmayalı ne kadar oldu?" diye sordu.
Gerard öfkeyle doğruldu. "Lordum!" Gerard ona her zaman lord derdi, her ne kadar lordluktan uzak olsa da. "Lordum, hepsi yaşıyor ve hiçbirinin uzvu eksik değil."
"O halde her şey yolunda görünüyor. Onları düzene sokmak için ıslık çalmak gibi harika bir numara yaptığın için sana iltifat etmeliyim."
"Hâlâ üzerinde çalışıyorum," diye mırıldandı
Gerard. Caedmon sırttı.
Caedmon'un onu son gördüğünden daha fazla saçı ağarmış olan Gerard sırtımadı. Çocuklar bir adama bunu yapabiliirdi, özellikle de Caedmon'un çocuklarına. Anlaşılan Caedmon görevlerine çocuk bakıcılığını da ekleyerek onu aşağılamıştı. Ah, neyse, tüylerini sonra yatıştırırdı.

Beth'i yanağından öperek onu yere bıraktı.
Şimdi, Peder Luke için.
Caedmon şapelin kapısını çaldı. Cevap vermedi.
Bağırdı, "Peder Luke. Kapıyı açın. Benim, Caedmon. Artık dışarı çıkabilirsiniz."

Hala cevap yok.
Nefesini kesik kesik vererek kapıyı tekmeledi. Bir kez. İki kez.
Parçalanarak açılmadan önce üç kez. Burnuna gelen koku iğrençti. Peder Luke, *rahip* kürsüsünün üzerinde diz çökmüştü. Bir kapı menteşesi kadar ölü. Haftalar önce ölmüş olmalıydı ve kimse onun hâlâ saklandığını düşünerek kontrol etme zahmetine girmemişti.

"Biri şu rahibi gömsün. Hemen!"
Gerard ve birkaç hizmetkâr emrettiği şeyi yapmak için koşuşturdu, parmakları pis kokudan burunlarını kısıtı.
Haçın yanında! İşler daha da kötüleşebilir mi? Yetişkin ya da çocuk, hiç kimse ondan bir şey talep edemeden uzun bir küfür dizisi savurarak büyük salona doğru yürüdü ve "Bira nerede?" diye bağırdı.

Bunun üzerine adamları güldü ve "Evinize hoş geldiniz!" diye bağırdı.
Sonra çalırların arasında yumuşak bir şeye basıp kaydı ve neredeyse kışının üstüne düşüyordu.

Bunun üzerine adamları bir kez daha gülerek "Evinize hoş geldiniz!" diye bağırdılar.

Birisi onun aklından bir parça alacaktı.

Breanne'in, Northumbria'nın tepeleri ve vadileri boyunca uzun ve gizli bir gece yolculuğunun ardından, ertesi gün öğle vakti Larkspur'un büyük salonuna girerken fark ettiği ilk şey kokuydu. İkincisi, etrafta vahşi hayvanlar gibi koşuşturan çocukların sayısıydı. Üçüncüsü, son yemekten sonra sökülmüş olması gereken sehparların üzerinde duran çok sayıda yarı yarıya yenmiş elmaydı. Dördüncüsü, etrafta bulunan ve bazıları biranın etkisiyle uyuyor gibi görünen yetişkinlerin hareketsizliği idi. En azından etrafta çalışan hizmetkârlar olmalıydı.

Bir saatten fazla bir süre önce gelmiş olmalarına rağmen, nöbetçilerin girişlerine izin vermeleri için ikna edilmeleri gerekmişti. Efendiden izin almaya giden bir muhafız, onu bulamadığını söyleyerek yüzü kızarmış bir şekilde geri döndü.

Ne kadar garip!

Nöbetçiler Raşit'e ve Breanne ile kız kardeşlerine eşlik eden iki İskandinav askerine bakıp durdular ama Tyra'nın askeri protokol ve aile misafirperverliği üzerine verdiği sakinleştirici bir nutuktan sonra sonunda pes ettiler. İki kişilik muhafız birliğini oluşturan Ivan ve Ivar kardeşler şu anda ahırda buraya getirdikleri yedi atla ilgileniyorlardı ve niyetlerinden hâlâ emin olmayan iki kat fazla Larkspur askeri tarafından etrafları sarılmıştı.

Breanne elini burnunun önünde sallayarak, "Bu aceleler bir yıldır değiştirilmemiş olmalı," diye yorum yaptı.

Kâhya Gerard, "Dört ay," diye düzeltti onu. "Efendi gideli neredeyse bir yıl oldu."

"Ama o şimdi burada?"

Gerard tereddütle başını salladı. "Dün sabah geldi. Seni bekliyor mu?"

Yüzünün kızardığını hissetti.

"Tam olarak değil ama bizi hoş karşılayacağından eminim," diye araya girdi Tyra, tam boyuna ulaşmış, küçük adamın üzerinde yükseliyordu. "Ne de olsa o benim kuzenim."

Tyra'nın kocası Şifacı Adam, Caedmon'un uzaktan kuzeni olan Selik tarafından evlat edinildiği için bu biraz gerçeği yansıtmıyordu. Ama Breanne, giysilerine ağzı açık bakan... ve göğüslerine bakıyor gibi görünen kâhyanın önünde kız kardeşini düzelterek değildi. Binicilik için hem o hem de Tyra belden altın bağcıklı kemerlerle tutturulmuş yün tunikler, ince *sutyenler* ve dizlere kadar çapraz giyilen çizmeler giyiyordu. Kürk astarlı omuz mantoları ve mücevher kaplı altın broşlar kıyafetlerini tamamlıyordu.

Vana parmak uçlarını, uzun süredir fırçalanmadığına şüphe olmayan yağlı bir sehpa üzerinde gezdiriyordu. Kötü kokuları kokluyordu. "Bu pisliği neden hiçbir hizmetçi temizlemiyor?"

"Beni dinlemeyecekler. Efendi gideli çok uzun zaman oldu ve benim otoritemi sorguluyorlar."

"Bunu göreceğiz," dedi Vana, parmak uçlarına basa basa aceleyle inek memesi büyüklüğünde göğüsleri olan ve bir hirdsman'ın kucağında oturan pasaklı bir hizmetçiye doğru ilerlerken. Vana'nın sevdiği bir şey varsa o da temizlikti. Sadece bu salon bile onu bir gece boyunca meşgul edebilirdi ki aklından geçenler düşünüldüğünde bu iyi bir şey olabilirdi.

Vana onu kulağından tutup azarlamaya başlayınca hizmetçi bağırdı. "Diğer hizmetçiler nerede? Hepsini buraya toplayın. Eğer ayak sürürlerse onlara bir lokma yemek ya da bir yudum bira daha verilmeyecek. Şimdi gidin!"

Gerard Vana'ya ağzı açık bakıyordu ama sonra gülümsedi. "Tanrı'ya şükür!" "Gece boyunca yolculuk ettik," dedi Ingrith. "Öğlen yemeği ne zaman servis edilecek?"

Gerard'ın yüzünde bir kez daha allık belirdi. "Aşçı işi bıraktı. Etrafta ne varsa topluyoruz, ki bu da çok fazla değil. En son ne zaman ekmek olduğunu hatırlamıyorum."

Yemek yapmayı çok seven Ingrith cık cık etti ve dikkatlice, yangın her zaman bir endişe kaynağı olduğunda bir gereklilik olan, uzun bir kapalı koridorla kalenin kendisinden ayrılan bulaşıkhaneye doğru ilerledi. Çok geçmeden bağırarak söylediği azarlar herkes tarafından duyulmaya başladı. Görünüşe göre mutfak da kalenin geri kalanı gibi düzensizdi.

"O ne yapıyor?" Gerard Breanne'e sordu.

"Mutfağını düzene sokuyorum. Bu gece bir yemek olacak, bunu garanti ederim."

Gerard bir kez daha gülümsedi ve "Tanrıya şükür!" diye tekrarladı.

"Raşit'i ve adamları kurtarmaya gidiyorum," dedi Tyra ve arkalarında sessiz kalan Drifa'ya döndü. "Benimle gel ve yanında getirdiğin kesimleri boşalt. Bahçenin halini gördün mü?"

Drifa parladı ve Tyra'nın peşinden gitti.

Kâhya ile yalnız kalan Breanne konuşmaya başladı ama küçük bir çocuk cübbesinin eteğini çekiştiriyordu. Düzensiz, buğday rengi saçları olan çocuk bir yaşından fazla olamazdı. Küçük deri yarım çizmeler ve sarkık keten bir kundak giyiyordu. Hepsi bu kadardı. Çocuğu kollarının arasına alıp bedeninden uzaklaştırarak, "Peki sen kimsin tatlım?" diye sordu.

"Bu Piers olmalı. Henüz konuşmuyor," diye bilgilendirdi Gerard onu.

Ona yaklaştı ama sadece boynuna. Bu kadar ihmal edilmiş çocukları gördüğünde neredeyse kalbi parçalanıyordu. "Bütün bu çocuklar kime ait ve neden başıboş dolaşmalarına izin veriliyor?" Çeşitli yaşlarda yarım düzine ya da daha fazla genç büyük salonun etrafında kovalamaca oynuyordu.

"Onlar efendiye ait." "Efendi mi?"

"Lordum. Caedmon."

"Hepsi mi?"

"Çoğunu." "Tatlı

Frigg!"

"Caedmon iyi bir adam. Çocuklarına iyi bakar." "Görünüşe göre pek iyi değil. Bu arada, nerede o?"

Uyku dolaplarından birinden sarı saçlı bir erkek tanrısı çıktı, hemen ardından bir başka dolgun vücutlu hizmetçi geldi, bu çok daha gençti ve oldukça temizdi, ancak göğüsleri ev dokuması *gunnasının* düşük yakasından adil bir şekilde kaçıyor. Aynı şey dışarıdaki sütçü kız için de geçerliydi.

Hepsi

buradaki kadınların göğüsleri büyük mü? Adam gömleksizdi, üzerinde sadece kalçalarına kadar sarkan sütyen vardı. Ona gülümsedi ve "Selamlar leydim. Geoffrey Fitzwilliam, baş hirdsman, hizmetinizdeyim. Bu da Emma."

"Ben Breanne, Stoneheim Kralı Thorvald'ın kızıyım," dedi, adamın yarı çıplak bedenini görmezden gelmeye çalışarak.

Haydut onun rahatsızlığının farkındaydı.

Çocuğu hizmetçiye verdi ve "Bu çocuğu yıka ve ona uygun giysiler giydir" diye emretti.

Kadın sanki kar fırtınasında başının üzerinde durması söylenmiş gibi görünüyordu. "Acele et Emma, işin bittiğinde çocuğu görmek istiyorum." Kadın şimdi ciyaklayan çocukla birlikte uzaklaştı. Ancak o zaman güzel adama döndü...

Kendisine Geoffrey diyordu. "Efendin nerede?" "Efendim mi? Caedmon'u mu kastediyorsun?"

Kollarını göğsünde kavuşturdu ve sıritan adama ters ters baktı.

Geoffrey başıyla, muhtemelen üst odalara çıkan bir merdiveni işaret etti.

Birdenbire anlamaya başladı. "Hâlâ yatıyor mu?" "Uyuyor."

"Öğlen oldu!"

"Yorulmuş olmalı."

"Ona yorgunluk vereceğim," diye mırıldandı Breanne. "Ne tür bir adam çocukları tavşan gibi besler, sonra da onları ve evini görmezden gelir? Burası bir domuz ağılı. Hayır, bu doğru değil. Domuzlar bu lağım çukurunda yaşamaz."

Gerard inledi ve Geoffrey'nin gözleri neşeyle parladı. Sonra Geoffrey yaklaşmakta olan siyah saçlı dev gibi bir adama seslendi.

Saçları, düzgünce kesilmiş bıyığı ve sakalıyla uyumluydu. Alnından çenesine kadar uzanan ve üst dudagının bir tarafının hafifçe kalkmasına neden olan mor bir yara izi olmasaydı, o da tanrısal bir yakışıklılığa sahip olabilirdi. Bu adam en azından kuşaklı tunik ve sütyen giymişti. "Wulf, gel de ziyarete geleni gör. Bir İskandinav prensesi."

"Aslında beş İskandinav prensesi var," diye düzeltti Gerard onu. "Diğerleri dışarıda. Doğu topraklarından gelen bilge bir adamla birlikte. En azından bilgece sözler söylüyor. Ve savaş atı büyüklüğünde iki İskandinav askeri."

Geoffrey, "Bu daha da ilginç," dedi. Wulf'a dönerek, "Bu özel prenses..." diye devam etti, başıyla prensesi işaret ederken gözleri muziplikle dans ediyordu, "...*efendimizi* arıyor."

Merdivenlere doğru yoluna devam ederken, onları görmezden gelmek için elinden geleni yaparken, artık arkasından konuşuyorlardı. Bunun kabalık olduğunu biliyordu ama prensesliğiyle alay ettiklerinden şüpheleniyordu.

Gerard, "Belki de önce ben gidip seni anons etmeliyim," diye önerdi. "Kendimi anons edeceğim."

Onu kahkahalar izledi ve birinin "Bu iyi olmalı" dediğini duyduğunu sandı.

OceanofPDF.com

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Dikenli dilleri olan kadınlara dikkat edin.

Caedmon yüzükoyun yatıyordu, yarı uyanıktı ve bir an önce ayağa kalkması gerektiğini biliyordu. Bu yeni bir gündü ve mülkünü ve ailesini yeniden düzene sokmak için yeni bir başlangıçtı.

Kafasında bir liste yaptı.

İlk olarak, tüm ev halkını toplayın ve bir otorite kurun.

Birileri görev atamalarında ve görevlerin tamamlandığından emin olmada gevşek davranmıştı. Aşırı çalışan Gerard, şüphesiz. Ve gelmeyen Alys.

İkincisi, kilerdeki stokları toplamak. Avcılar taze et, balıkçılar balık almaya gider, o da Jarow'a baharat ve diğer çeşitli gıda maddelerini alması için birini gönderirdi.

Üçüncüsü, Geoff ve Wulf'u dövüş becerileri ve dönüşümlü nöbet çizelgeleri konusunda ev hizmetlileri ile çalışmak üzere görevlendirin.

Dördüncüsü, silah tedarikini yenileyin.

Beşincisi, aşçıyı geri dönmeye ikna etmek. Kızarmış domuz yestereve deri gibi sertti, sadece tükettikleri fiçı dolusu ziyafet birası ve güçlü bal likörü ile lezzetli hale gelmişti.

Altıncısı, çocuklar... ah, çocuklar ne olacak? Çömlekçilerin karılarından biri... ya da Bowman John'un dul eşi... onların bakımını üstlenebilir ve Jorvik'teki manastırdan bir keşiş gelip onlara ders vermesi için ikna edilebilirdi, ancak Peder Luke ile olan geçmişi şansı için iyiye işaret değildi.

Yatak odasının kapısı açılarak zihinsel planını yarıda kesti. Yatağının başlığı kapıyla aynı duvara dayalıydı, bu yüzden sadece başını sola çevirdi ve bir gözünü kısarak açtı.

Erkek kıyafetleri giymiş kızıl saçlı bir kadın... hem de soylu erkek kıyafetleri giymiş bir kadın... elleri kalçalarında, ona dik dik bakıyordu. Bir kadına göre uzun boyluydu ve

Bir mızrak kadar ince. Göğüslerine gelince, eğer varsa, manchet ekmeği gibi yassı olmalıydılar. "Efendi Caedmon, sanırım?"

"Şey, 'Efendi' kısmını bilmiyorum. Bu nasıl bir kıyafet? Erkek misiniz, kadın mı?" Gülümsedi, şaka yapmaya çalışıyordu.

Gülümsemesine karşılık vermedi.

Espri anlayışı yok.

"Sen kesinlikle şimdiye kadar karşılaştığım en iğrenç hödüksün."

Ne? Bir saldırı beklemiyordu. Aslında, uyku sersemi beyninin önündeki bu görüntüyü algılaması için bir dakikaya ihtiyacı vardı.

"Kaleniz çok pis, domuzlar ahırın çitini kırıp içeri girmişler, büyük salonunuzda düzinelerce farenin dolaştığını gördüm, kiracıların kulübelerinin sazlarının değiştirilmesi gerekiyor, çıldırmış bir meşe palamudu ağacı gibi çocuk doğuruyorsunuz, çalışanlarınız yüksek soylular gibi rahatlarına bakıyorlar, şapelinizde yatan rahibi kimin gömeceği konusunda tartışan birkaç hüngür hüngür ağlayan hizmetçi var ve siz...Seni tembel *uyuşuk*, yatmış uyuyorsun, şüphesiz *uyuşturulmuş* bir geceyi uyuyarak geçiriyorsun."

Vay be! Kesin olan bir şey vardı. Bu, yatağının kürküne girmeye çalışan başka bir kadın olmayacaktı. "Çılgılık atmayı kes. Kulaklarımı kanatacaksın." Caedmon yan dönerek yatak çarşafını alt yarısını örtecek şekilde yukarı çekti, sonra doğrulup oturdu.

"Bestir thyself!"

"Hayır!"

"Hiç utanman yok mu?"

"Pek değil."

"Sen beyinsiz misin?"

"Yatak odama zorla girdiğin için senden daha fazla değil."

"Bozuk paranız olmasa bile, ihmal için hiçbir mazeretiniz yok."

"Hizmeti hak etmeyen bir krala hizmet etmek için dokuz uzun ay boyunca gitmiş olduğum gerçeği bile mi?"

"Bu mülkün hanımı nerede?"

Her şeyin cevabının bir kadın olduğunu düşünmek tam da bir kadına göre! "Hanımefendi diye biri yok."

"Hmpfh! Neden şaşırmadım?"

Şimdi sinirlenmeye başlamıştı. "Alaycılık size hiç yakışmıyor leydim. Size hiç böyle bir şey söylenmedi mi?"

"Bıçak her iki tarafa da gider, düzenbaz."

Adamın gözleri, kadının aptalca hakaretleri karşısında kocaman oldu.
"Sen de kimsin be?"

"Stoneheim'lı Breanne."

"Bunun bana bir şey ifade etmesi mi gerekiyor?"

"O bir prenses," diye seslendi biri koridordan. Şimdi açık kapının hemen dışında bir kalabalığın durduğunu ve bu şirretin kendisine laf atmasıyla eğlendiklerini görüyordu. Geoff ve Wulf en ön saflardaydı elbette, kışlarıyla gülüyorlardı.

"Peki Prenses Breanne, evimde ve yatak odamda ne işiniz var?"

Kızarma nezaketini gösterdi. "Kız kardeşlerim ve ben buraya geldik, yolumuzun üzerinde... bir mola yeri olarak... bir... ziyaret için... yolculuğumuzda. Castellan'ınız bize misafirperverlik gösterdi."

Yanaklarındaki kızarıklığın derinleşmesinden ya yalan söylediğini ya da gerçeği çarpıttığını anlayabiliyordu.

"Kız kardeşler mi?"

"Dört kız kardeşi var," diye önerdi Geoff. "Hepsi de prenses."

Beş prenses mi? Burada mı? Oh, Tanrım!

Wulf elini başının üzerinde tutarak, "Ve onlara yaklaşık şu boyda, çatık kaşlı iki Viking eşlik ediyor," diye ekledi. Ve Wulf her standarda göre iri bir adamdı.

"Sadece okçularınız yaylarını onlara doğrulttuğu için kaşlarını çatıyorlardı," dedi kadın, kaşlarını çatma işini iyi yapıyordu.

"Açıklaman beni rahatlattı. Kendimi çok daha iyi hissediyorum."

Caedmon onun küçük, beyaz dişlerinin gıcırdadığını neredeyse duyabiliyordu. "Ve doğu topraklarından gelen bilge bir adam var. Dünyadaki her kanlı şey, çoğu da develerle ilgili." Her zamanki gibi Geoff onun pahasına eğleniyordu.

"Neden ben? Yani, neden burada, Larkspur'da duralım?" diye sordu rahatsız edici kadına. "Eminim daha iyi yerler vardır."

"Kız kardeşim Tyra senin kuzenin."

Kaşlarını çatı. "Tyra adında bir kuzenim yok." En azından olduğunu düşünmüyordu, ama uykudan dolayı hâlâ sersem gibiydi.

Alev saçlı cadı, "Kocası Hawkshire'lı Adam, senin evlilik yoluyla kuzenin... yani biraz uzak akraban," diye açıkladı.

Adam'ı tanıyordu, daha doğrusu adını duymuştu. Ünlü bir şifacı. Ama aralarındaki kan bağı çok uzaktı.

"Hâlâ bezli bir çocuğun neredeyse çıplak dolaştığını biliyor muydunuz? İçeride dolaşan küçük midilli büyüklüğündeki köpekler tarafından çiğnenebilir."

"Dikkatli ol, hizmetçi kız. Sağduyu sınırlarını çoktan aştın. Daha fazlasını yaparsan, gazabımın tadına bakabilirsin."

Cevap vermeye başladı ama sonra kendini durdurdu.

Caedmon, "Emma'ya Piers'e göz kulak olmasını söyledim," dedi.

"Bu, geceyi sarışın tanrı için kalçalarını açarak geçiren Emma olabilir mi?"

"Beni kastediyor," diye böbürlendi Geoff. "Sarışın Tanrı."

"Bu arada, neden buradaki tüm kadınların göğüsleri büyük görünüyor?"

"Ha?"

Geoff ve Wulf o kadar çok gülüyorlardı ki bellerine kadar eğilmiş, yanlarını tutuyorlardı. Konuşabildiğinde Geoff, "Gerard'ın içerideki işler için hizmetçi seçerken büyük göğüsleri tercih ettiği anlaşılıyor," dedi. "İçerideki işler "e özellikle vurgu yaptı.

"Gerard? Lanet olsun! O yeterince büyük... boş ver."

Wulf, "Eğer hâlâ dolgun bir göğsü takdir edebiliyorsa, henüz yaşlanmamıştır," diye gözlemledi.

Breanne elini havalı bir şekilde salladı. "Endişelenmenize gerek yok. Biz buradayken kız kardeşlerim ve ben senin hayatını düzene sokacağız."

Caedmon'un vücudunda bir alarm dalgası belirdi. "Ne kadar kalmayı düşünüyorsun?" diye sordu açıkça.

Bir kızarıklık daha. "Emin değilim. Ama endişelenmenize gerek yok." "Bunu ilk söylediğinde bana güven vermemiştin."

"Burada olduğumuzu fark etmeyeceksiniz bile." "Bundan şüpheliyim."

Kadın kaskatı kesilmişti, belli ki alaycı bir tavır takınması hoşuna gitmemişti ama dudaklarını birbirine bastırdı. Çok güzel dudaklar, diye fark etti, eğer uzun boylu, sıska, kızıl saçlı, dikenli dilli kadınlardan hoşlanıyorsa, ki hoşlanmıyordu. En azından şimdi kibar olmak için çaba sarf ediyordu.

Çok tuhaf bir şeyler oluyordu ama ilgilenmesi gereken daha acil meseleler vardı. Bir ton bira içmişti ve şimdi işemesi gerekiyordu. Hem de çok.

"Büyük salona git ve beni bekle. Bunu daha sonra konuşacağız."

Hırçın kız meydan okurcasına çenesini kaldırdı ve "O tembel kendini yataktan kaldırına kadar gitmiyorum. Eğer bu çocuklar başka kimsenin umurunda değilse..." Tiz sesiyle konuşmaya devam etti.

Gerçekten, bu kadının dili gevşek bir kiremit gibi sallanıyor. Onu unutamayacağı bir şekilde azarlayabilirdim. Kahretsin, onun arsız kığını tekmeleyebilirim

İstersem kapıdan çıkabilirim. Ama, bekle. Başka bir yol biliyorum. "Bana hayır mı diyorsun? Dikkatli ol, bahse girdiğinden daha fazlası olduğumu görebilirsin."

"Beni tehdit mi ediyorsun, trol?"

"Öyle olsun," dedi ve çarşafı bir kenara atıp ayağa kalktı. *Bu trollü nasıl buldunuz?*

Gözleri hemen adamın çıplak vücudunun bir kısmına takıldı; bu kısımda sabahın güçlü kalınlaşması bir bayrak direği gibi göze çarpıyordu. "Sen, sen, sen..." diye mırıldandı, ama alakasız bir şekilde, kırlardaki yaz çimenleri gibi yeşilin güzel bir tonu olduğunu fark ettiği gözlerini kaldıracak gibi görünmüyordu.

"Alınmayın leydim." Alt kısmını işaret etti. "Bu sizin için değil. Namusunuz bu mahalleden kaybedilmeyecek. Sadece garderoberu ziyaret etmem gerekiyor."

"Ne çekilmez, kaba, küstah, iğrenç bir hödük!" diye haykırdı, kalabalığın İncil'deki Kızıl Deniz gibi sihirli bir şekilde ayrıldığı kapıdan geçerken.

"Kahretsin, ama evde olmak güzel, değil mi Caedmon?" Geoff tatlı tatlı sordu, sonra da tam zamanında eğilerek onun gönderdiği yastığı ıskaladı.

Kısa bir süre sonra Caedmon bugün yapılacaklar listesine eklemesi gereken bir şey daha olduğunu fark etti: Prenseslerden kurtulmak.

Önünde değerli mücevherler sallandırı.

Breanne daha önce çıplak erkekler görmüştü. Elbette görmüştü. Ama burada büyük bir fark vardı. Hem de çok büyük!

İki yüz azgın savaşçıdan oluşan bir kalede bir Viking kralının kızı olmak, onun ve kız kardeşlerinin erkeklerin "mal varlıklarını" istemeden de olsa hızlıca gördükleri durumlar olduğu anlamına geliyordu. Belki de daha genç ve daha yarım beyinli meraklı oldukları zamanlarda kasıtlı olarak. Hamamdan gelirken. Karanlık bir koridorda bir hizmetçiye dokunurken. Savaş kıyafetlerini giyerken.

Bu olayların hiçbirini onu Caedmon'u tüm çıplak ihtişamıyla görmeye hazırlamamıştı. Kutsanmış Odin, adam... donanımlı biriydi. Her tarafı. Ve geldikleri gibi kibirliydi. Daha da kötüsü, erkeklik organını kasten ona göstererek onunla alay etmişti.

"Ciğeri beş para etmez erkeklerin nesi var da biz kadınların onların sivri uçlarını görmeyi arzuladığınızı sanıyorlar?" diye yakındı Vana büyük salona girdiğinde, kız kardeşi çoktan erkekleri kirli çalılarını tırmıklamaya, kadınları da sehpaları fırçalamaya başlamıştı, hepsi de nefeslerinin altında mırıldanıyordu.

"Şimdi ne olacak?" Vana sordu. "Larkspur lordundan kalmamız için izin aldın mı?"

Breanne bir kez daha öfkesinin sağduyusuna hükmetmesine izin verdiği için suçluluk duygusuyla kıvrandı. Vana'nın gözünde ve boynunda hâlâ belirgin olan morlukları görünce, ilk önceliğinin uzun bir ziyaret için davetiye almak olması gerektiğini düşündü. "Uh, hiç şansım olmadı."

Vana boştaki elini kalçasına koydu, diğer kolu hâlâ askıdaydı. "Tatlı Valkyries, Vana! Çıplaktı."

Vana sadece kaşlarını kaldırdı.

"Onun fallusunu gördüm."

"Büyük müydü?"

Breanne güldü. Vana'nın mizah duygusunu yeniden kazandığını görmek ne kadar güzeldi! "Evet, büyüktü. Kadınların böyle gülünç sarkan parçaları olsaydı, onları saklamak için ellerinden geleni yaparlardı, sağa sola sallamak için değil."

"Sarkan parçasını sana mı salladı?"

"Şey, sallanıyordu ve hareket ediyordu."

"Dikkatli olun leydim," diye seslendi Raşit yakındaki bir bankta oturmuş bazı çocuklara ceviz kabukları ve bir parça gümüşle yaptığı sihirbazlık numarasını gösterirken. "Şehvet hızlı bir deveye biner."

"Bunun ölüm olduğunu sanıyordum."

"Şehvet ve ölüm ikisi de. Allah'a şükürler olsun!"

"İnanın bana, adamın bana karşı hiçbir şehvet eğilimi yoktu."

"Kendinizi kandırmayın leydim. Şehvet, en iyi bakireleri bile kandıran bir maske takar."

"Çoğu zaman ne demek istediğini anlamıyorum Raşit. Ama şunu bil ki, şehvet dolu cehennemden gelen o hödük bir yana, hiçbir erkek tarafından kandırılmayacağım."

"Hizmetçiler bana Caedmon'un iyi bir adam ve adil bir efendi olduğunu söylüyor," dedi Vana ona nazik bir eleştiriyiyle.

"Büyük göğüslü hizmetçiler mi... yoksa büyük göğüslü hizmetçiler mi?"
Raşit güldü. "Büyük göğüslü kadınlar hakkında ne derler bilir misin?"
"Develerle bir ilgisi varsa, bilmek istemiyorum," dedi Breanne koptu.

Raşit sanki bir tartışmayı kazanmış gibi omuz silkti.
Karşılıklı konuşmalarıyla eğlenen Vana sırtıttı, sonra alt dudağındaki kabuk tekrar çatlayınca yüzünü buruşturdu. Eğer Vana'nın kont kocası çoktan ölmemiş olsaydı, Breanne onu kendi elleriyle öldürecekti, buna yemin etmişti.

Kader Nornları'nın çizdiği hayat yolları tuhaftı. Vana genç yaşından itibaren babalarının birliklerinin lideri Rafn ile nişanlanmıştı. Birbirlerini çok sevmişler ve Frankland'daki bir savaş seferinden döndükten sonra evlenmeyi planlamışlardı. Ne yazık ki Rafn bir daha geri dönmemişti ve Vana üzüntüsünden o zamanlar çekici olan Havenshire Kontu'nun tekliflerine boyun eğmişti. Büyük hata!

"Yardım etmek için ne yapabilirim?" Breanne kız kardeşine sordu.
"Ingrith ve ben içerideki işleri halledebiliriz ama belki siz dışarıda başıboş dolaşan tavuk ve domuzlar için bir şeyler yapabilirsiniz. Drifa onları bahçeden çıkarmakta zorlanıyor. Hatta birkaç huysuz horozu alt kattaki güneşlikten kovmak zorunda kaldım."

Breanne başını salladı.
"Bilge kişiler der ki: Düşmanımın düşmanı dostumdur. Yapman gereken şey, Breanne," diye öğütledi Raşit, "Lord Larkspur'la dost olmak, böylece Lord Havenshire'ın intikamını almak isteyenler Sör Caedmon'ın kalkaniyle mücadele etmek zorunda kalacaklar."

Breanne inledi. "Neden benden ayı kontrol etmemi istemiyorsun?"
"Güzel bir kızın fısıltısı, bir aslanın kükremesinden daha yüksek olabilir."
Hayatının geri kalanında bir daha Arap atasözü duymazsa, Breanne için çok erken olacaktı.

Temiz tutmak...

Caedmon kısa bir süre önce hamamdan dönmüş ve bir yıl gibi görünen bir süredir giydiği ilk temiz giysileri giymişti. Kesin olan bir şey varsa, o da kokuşmuş, kurtuluşu olmayan tunik ve sütyenini lağım çukuruna atmış olduğuydu. Ağrıyan alnına rağmen, o sırada

yatak odasındaki pirinç aynaya baktı, yüzündeki kılları temizledi.

Galli bir savaş lordunun pis malikânesinde bir kış ve iki yaz geçirdiğinden ve bir erkeğin vücudunun her yerindeki kıllara, hatta burun deliklerine bile yerleşen bit yığınlarını tecrübe ettiğinden beri Caedmon sinekkaydı tıraş olmayı tercih ediyordu. Bu nedenle, Sakson meslektaşlarının çoğunun aksine, her yerinin temiz olmasını seviyordu ve bu nedenle on yıl önce Larkspur'a ilk geldiğinde hamama girmişti. İlk karısı Elizabeth buna minnettar kalmıştı. İkinci karısı Agnes ise o kadar minnettar değildi, her nasılsa temizliği şehvetle bir tutuyordu. Agnes nefret etmediği bir tutkuyla karşılaşmamıştı. Buna o da dahildi.

Bir keresinde kralına hizmetten döndüğünde... Edgar'dan farklı bir krala... tüm Larkspur yataklarını pirelerin istila ettiğini görmüştü. Agnes'in çaresi, yatakların üzerine beyaz çarşaflar atmak ve siyah noktalarla kaplandıklarında çarşafı dışarıda sallamak olmuştu. Hah! Agnes'in çaresi, Agnes'in iğrenmesine rağmen tüm yatakları yakmak olmuştu. Agnes ondan, şehvetten ve banyodan nefret etmenin yanı sıra israftan da nefret ederdi. Pireleri tercih ederdi.

Larkspur'a döndüğünden beri geçen iki gün içinde Caedmon içmek ve uyumak dışında pek bir şey yapmamıştı. Artık evini eski haline getirmeye hazırdı, bu göz korkutucu bir işti ama dört gözle bekliyordu. En azından pire istilası yoktu.

Kralın onu tekrar ne zaman çağıracağını ve cevap vermek zorunda kalacağını ya da tehlikeli bir şekilde elinde tuttuğu mülklerini kaybedeceğini kim bilebilirdi? Bu aşamada, efendisini gücendirecek kadar güçlü değildi. Elbette, bir adam scutage ödeyerek hizmetten kaçabilirdi, ancak aynı kralın neden olduğu Larkspur'u ihmal etmesi nedeniyle fazladan parası olmadığı için o yapamazdı. İş dolu uzun bir ikametle kaçmayı umduğu bir beyhudelik çemberi. Larkspur geliyecekti, buna kararlıydı.

Keskin bıçağı sabunla yıkanmış yüzüne doğru kaldırmıştı ki, bir darbe sesi sarsılmasına ve çenesini kesmesine neden oldu.

Bang, bang, bang!

Küfrederek kanı sildi ve tıraş olmaya devam etti.

Bang, bang, bang!

Başka bir kesik.

Ok yarıklı pencerelerden birine doğru ilerleyerek aşağı bailey'i görmeye çalıştı, ama artık devam eden vuruşlar görüş alanının dışındaydı.

Bang, bang, bang, bang, bang...!

Tıraşını çabucak bitirdi ve bir dakika içinde yatak odasından çıkıp merdivenleri indi, büyük salondaki hareketliliğin farkına bile varmadı. Ama sonra durdu, arkasını döndü ve şaşkınlıktan çenesi düştü.

Viking tarzında mavi bir elbise ve uzun, açık kenarlı beyaz bir önlük giymiş bir kadın ve çirkin bir Sakson peleriniyle baş korkuluğu, büyük salonunun büyük bir temizliğini denetliyordu. Tanımadığı hizmetkârlar... ve evet, kadın olanlardan bazılarının dolgun olduğunu fark etti... geçmişte hiç görmediği kadar meşguldüler. Hepsi de hanımefendi tarafından yağdırılan emirler yüzünden.

Prenseslerden biri mi?

"Kimsin sen?" diye açıkça sordu.

"Vana... Vana Elsadottir. Stoneheim Kralı Thorvald'ın kızı.

Havenshire Kontu Oswald'ın dul eşi." Kadının mavi gözleri adamın erkeklik organının olduğu bölgeye kayd, sonra hızla yükseldi. Dudaklarında seğiren bir gülümsemeyle, "Sanırım siz Larkspur Lordu'sunuz," dedi.

Kasıklarına baktıktan sonra bunu neden sorsun ki? Ah, kızıl saçlı Benden önce buraya gelmiş olmalıydı. "Evet, ben Larkspur'um ama bir lord değilim," dedi gereğinden fazla kabalıkla. "Dul mu dediniz? Lord Havenshire'in öldüğünü duymamıştım."

"Ortadan kaybolduğunu kastetmiştim, gerçi ölümü artık neredeyse kesinleşti," diye mırıldandı başını eğerek. Sonra kararlıymış gibi başını kaldırarak ekledi: "İzninizle lordum... Yani Sör Caedmon, kız kardeşlerim ve ben kısa bir süreliğine burada hoş karşılanmak istiyoruz," dedi Vana umutla.

Birden, koyu ve sararmış morluklarla çevrili sağ gözünü fark etti. Çatlamış dudağını. Bir kolu askıdaydı. Ve serbest elinin sürekli kaburgalarına gitmesi. Boynundaki parmak izlerini gizlemek için pelerin takmış olmalıydı... ya da daha kötüsü.

"Seni kim dövdü?" diye sordu.

Yüzüne renk geldi. "Attan düştüm."

Ve ben bir hadımım.

Etrafı çocuklarla çevrili Arap kıyafetli bir adam yüzünü ona dönmeden homurdanan bir ses çıkardı.

"Pfff!" O da homurdandı. "Ve sana satabileceğim bir İskoç şatom var!"

"Gerçekten mi?"

"Hayır! Pek sayılmaz." Nefesini tiksintiyle verdi. *Tanrım, beni cahil kadınlardan koru.* "Sadece bir şakaydı."

"Oh." Sesi gülünç bir kahkaha denemesine dönüştü.

Hayatının yoluna bir kaya daha konduğu için gözleri hayal kırıklığıyla doldu. Göğüsleri olan bir kaya.

Arap şimdi ayaktaıdı. Uzun boylu, esmer tenli, Caedmon'un Doğu çöllerinde gördüğü gibi kapüşonlu uzun bir cübbe giyiyordu.

"Peki siz kimsiniz?"

"Ben İbn Raşid el Mustafa, mütevazı hizmetkârınızım." Bu adamda mütevazı olan tek bir şey bile yoktu.

"Bana Raşit diyebilirsiniz. Çok ünlü bir hekim olan Şifacı Adam'ın asistanıyım."

"Hmmm. Burada, Larkspur'da bir şifacı işimize yarayabilir."

"Binlerce kez özür dilerim lordum ama burada sadece efendimin eşi Prenses Tyra'nın refakatçisi olarak bulunuyorum. O gidince ben de giderim."

Umarım yakında. "Nasıl istersen."

Dikkatini tekrar büyük salondaki arı kovanı gibi hareketliliğe çevirdiğinde Gerard'ın ona doğru koştuğunu gördü. "Gerard! Neler oluyor böyle?"

"Efendim, hizmetçi kız... yani prenses Vana... salonun temizliğini denetliyor. Masaları fırçalıyor..."

"Bunun yapılmasını ben mi emrettim?" Belki de fark ettiğinden daha fazla bira kafasına girmişti.

"Hayır, ama yapılması gerekiyordu," diye araya girdi küstah kadın. "İhmalkâr davrandım," dedi Gerard, başını eğerek.

Utanç.

Yaşlı adamın omzunu sıvazladı. "Zor zamanlarda elinizden geleni yaptınız." *Ve sonuçta bana koca göğüslü kadınlarla dolu bir kale verdiniz.*

"Yine de bir şey var lordum."

"Lütfen, Gerard, bana 'Lord' demeyi kes."

"Lütfen, Efendim..."

İnledi. "Beni kundakta olduğum zamandan beri tanıyorsun. Bana sadece Caedmon de."

Gerard öfkeyle içini çekti. "Hanımefendi tüm köpeklerin salondan çıkarılmasını emretti."

"Öyle mi?" Kadına döndü. "İnsanların sağlığı için tehlikeliler."

"Köpekler sağlıksız mı?" *Bence sağlıksız olanlar kadınlar... bir erkeğin sağlığı için sağlıksız olanlar.*

"Şey, köpekler gibi değil. Yemek yenen bir yerdeki köpekler. Yani köpek ürünleri."

"Bok, sidik, pire ve benzeri şeyleri kastediyor," diye açıkladı Gerard.

"İsa'nın haçı! Ne demek istediğini biliyorum."

"Ve salya," diye ekledi, sanki bir köpek günahı daha önemliymiş gibi.

Gerard, "Adamlar bundan hoşlanmayacaktır," diye belirtti. "Kemikleri ve çürümüş etleri akıntılara atmayı severler."

"Demek istediğim tam olarak bu. Çürük aceleler." Sanki önemli bir tartışmayı kazanmış gibi böbürlendi.

"Emirlerine karşı geleyim mi?" Gerard sordu.

"Ben tam burada duruyorum. Benim üzerimden konuşmak zorunda değilsiniz," dedi kadın.

Caedmon tam kaba bir şey söyleyecekti ki havayı kokladı. Çok lezzetli bir koku vardı.

Leydi Havenshire sormadan ona, "Kız kardeşim Ingrith devraldı... Yani mutfağınızı düzenlemeye yardım ediyor. Kokusunu aldığınız ekmek pişiyor."

"Devralındı" sözlerini duyunca gözlerinin tekrar dolduğundan emindi. Ama aynı zamanda hain midesi açlıktan gurulduyordu.

"Prenses Ingrith akşam yemeği için dereotlu krema soslu bıldırcın yapıyor," diye ekledi Gerard öfkeli bir ifadeyle. "Savaşan adamlar için ne süslü bir yemek! Ama o benim uyarımı dikkate almadı."

"Ingrith biraz otoriter olmaya meyilli," diye kabul etti Leydi Havenshire, hatta dönüp bir hizmetçiye -büyük göğüslü bir hizmetçiydi ve kötü giysisinden dışarı taşıyordu- daha hızlı çalışmasını emrederken alaycı bir ifadeyle, "Burada saman tırmıklıyoruz, yetiştirmiyoruz," dedi. Böylesine ufak tefek bir kadın için normal boyutunun iki katı olan beynini neredeyse kafasının içinde patlatacak kadar gür bir sesi vardı.

Tam o sırada çıplak ayaklı bir oğlan çocuğu yanına gelip dizlerine yapıştı ve kocaman kahverengi gözleriyle ona baktı. Bu bir yaşındaki Piers'ti, en azından bugün temizdi, saçları kesinlikle soluk sarıydı. Doğrusu, ufaklık ondan çok Geoff'a benziyordu. Ufaklığı kollarının arasına aldı ve çenesinin altından fırlattı, bu da çocuğun kıkırdamasına ve "Fafa" demesine neden oldu.

"Sanırım 'Baba' demek istiyor." Leydi Havenshire çocuğa hüzünle gülümsedi.

Ona kaşlarını çattı. "Bu çocuğun bakıcısı nerede?" diye avazı çıktığı kadar bağırdı ve Leydi Havenshire'ın sıçramasına, Gerard'ın irkilmesine ve çocuğun inlemesine neden oldu.

On altısını geçmeyen iri göğüslü bir kız mutfaktan aceleyle çıktı.
"Üzgünüm efendim, ama çocuk elimden kaçtı."

"Kimsin sen?"

"Mary. Annem sütçü kız." "Edgiva mı?"

Başını salladı ve çocuğa doğru uzandı. "Gel Piers. Sana bir bez ve sıcak tutan bir önlük lazım."

"Ocaktaki ateşlerden birine düşebilirdi," dedi Leydi Havenshire, bu eleştiri çocuğun bakıcısından çok ona yönelikti.

Piers o anı seçti ve küçük pizzasını Caedmon'ın göğsüne nişan alıp temiz tünüğini ıslatarak tam bir çocuk olduğunu kanıtladı. Sonra da ona dişsiz bir sırtıfırlattı.

Caedmon başını sallayarak çocuğu teslim etti, ardından bailey'e açılan çift kapıya ve hâlâ devam eden vuruşlara doğru yöneldi.

Bam, bam, bam!

"Hayatım bundan daha kötü olabilir mi?" diye mırıldandı. Görünüşe göre olabilmış.

Genç bir adam vardı... daha doğrusu, erkek sütyeni ve tünüği giymiş bir kadın... vurma nöbetleri arasında eğilerek güzelce yuvarlatılmış arka tarafını aptal gibi duran adamlarına gösteriyordu. Domuz ahırının etrafındaki çiti onarıyordu.

Domuzlar memnun değildi.

O da memnun değildi.

OceanofPDF.com

BEŞİNCİ BÖLÜM

Oink, *oink... domuzlar vardır, ve sonra DOMUZLAR vardır!...*

Domuz ahırını çitinin tepesine çıkan Breanne, Larkspur'lu ahşap işçisiyle bazı fikirleri tartışmak için durakladı.

"Bence kaleye açılan kapının lentoları ve tüm bu ek binaların saçakları özel bir tasarıma sahip olmalı - ahırlar, bir sonraki inşa edeceğim tavuk kümesi ve evet, domuz ahırını bile. Belki de büyük salonun ahşap süslemelerinde bolca bulunan kıvrımlı larkspur oymalarıyla eşleşebilir."

"Ha?" Efrim dedi ki. "Larkspur nedir?"

Breanne gülümsedi. "Larkspur bir çiçektir... delphinium. Kalenin ötesindeki tarlalara bakın. Yabani larkspur ile doludurlar, şüphesiz bu mülkün adının nedeni de budur."

"Domuz ahırımı çiçeklerle süslemeyeceksin."

Breanne sarsıldı ve neredeyse tünediği yerden düşüyordu, sadece üst kolunu kavrayan güçlü bir el tarafından kurtarıldı, sonra onu çitten çekip ayağa kaldırdı. Bu, büyük kibrin iğrenç hödüğüydü. Larkspur'lu Caedmon.

Efrim kaçmak için sağduyulu davrandı.

"Ahırının çiti kırılmıştı ve domuzlar çılgına dönmüştü," diye tersledi ve elindeki tokmakla bir avuç çiviyi ahşap bir iş kovaşına yerleştirmek için eğildi. Doğrulamaya başladığında omzunun üzerinden baktı... ve Caedmon'u kalçalarına bakarken yakaladı.

"Sen gerçekten iğrenç bir hödüksün."

"Teşekkür ederim leydim." Belinden abartılı bir eğilme hareketi yaptı.

"Bu bir iltifat değildi."

"Senin gibiler için öyle."

Ona dişlerini gösterdi. "Sen diğer domuzlarla birlikte bu çitin diğer tarafına aitsin."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

Eğer daha yakın olsaydı, onu tam olarak oraya yerleştirmek için güçlü bir itiş verirdi.

Sanki aklından geçenleri okumuş gibi kollarını göğsünde kavuşturdu ve "Ben o çitten geçersen, sen de geçersin" dedi.

"İğrenç hödük!"

"Kendini tekrar ediyorsun."

"Eşek sıpası!"

"Huysuz cadalo!"

"Trol!"

"Harpy!"

"Kokuşmuş yaban domuzu!"

Bir elini yukarı kaldırdı ve koltuk altını kokladı. Görünüşe göre kokusundan tatmin olmuş, ona gülümsedi. Ve bu tehlikeli bir gülümsemeydi. Kadınlara yapmamaları gereken şeyleri yaptıran türden. "Kendi çitlerimi tamir edebilecek kapasitedeyim."

"Artık buna gerek kalmayacak. Şanslı olan sen değil misin?"

Nefesinin altında şans ve kadınlar hakkında bir şeyler mırıldandı. İşin içinde birkaç kötü söz olduğundan şüphelenmişti.

"Sadece yardımcı olmaya çalışıyordum." Kaşlarını kaldırdı.

"Sıkılmıştım."

"Ve gidip bir goblen dikemediniz, bahçelerde dolaşamadınız ya da bir ud çalamadınız mı?"

"Bor-ing! Ben sadece faydalı olmak istiyorum. Bunun ne zararı var?" Gözleri sağa doğru kaydı. *Uh-oh!* Şimdi sağdan başka her yere bakıyordu.

Elbette, tam da kızın kaçındığı, bailey'nin uzak tarafındaki o yere bakması gerekiyordu. "Gözlerim beni yanıltıyor mu? Dizlerinin üzerine çökmüş, kale duvarına bir şeyler diken ince jartiyerli bir kadın olabilir mi? Dikenli bir çalı! Tanrı'nın nefesi! Ormandan geçerken atlara takılan çalılar bunlar."

Breanne derin bir iç çekti. Elbette güzel giysiler içinde bir kadın vardı, *gunna* dizlerine kadar çekilmiş, etekleri kemerinin içine sokulmuştu. "Bu benim kız kardeşim Drifa. Bir şeyler yetiştirmeyi sever, özellikle de çiçekleri. Şu diktiği yabani bir gül ağacı."

Gözleri irileşti. "Soylu bir Viking prensesi benim bailey'imın etrafında sürünüyor, toprağı kazıyor, dikenli bir çalı mı dikeyor?"

Hayır, bu yuva yapan bir ejderha. Aptal! Tabii ki bir kadın, kardeşim.
Kadın ayağa kalktı ve tahta bir el arabasına doğru yürüdü. Bir kürekle içindekileri eşeledikten sonra ayıkladığı yere boşalttı.

"Ve bu...?"

"Gübre." *Ne aptal ama! Hayvan dışkısını bile tanımıyor, üstelik çok kötü koktuğu halde.*

Yüzünü ellerinin arasına aldı, ona kadar saydı... sonra yirmiye, sonra da toplayabildiği en tatlı sesle sordu. "Gübreyi nereden buldu?"

"Senin inek ahırın." *Ne? Tuvaletini kazdığını mı sandın?*

"Elbette. Bunu bilmemekle ne kadar aptallık etmişim."

Bunu söylemeye gerek yok. "Sende çok var."

O anda aklına bir şey gelmiş gibiydi. "Bu bir şaka mı? Geoff ya da Wulf mu seni bu saçmalığa bulaştırdı? Bir yerlerde bizi izleyip, kışkırtıyorlar mı?"

"Bugüne kadar yoldaşlarınızla hiç tanışmadım."

"Oh." Onun cevabı karşısında hayal kırıklığına uğramış gibiydi. "O zaman burada ne işin var?"

"Bu hiç kibarca değildi."

"Ne kibar olduğumu iddia ettim ne de böyle bir iddiam var. Siz ve kız kardeşleriniz neden buradasınız?"

Acaba o yüce çenesine bir yumruk atsam ne yapardı? "Sadece geçiyorduk ve durup ziyaret etmeyi düşündük."

"Yolda... nereye?"

Sorular, sorular, sorular! "Emin değilim. Tyra'ya sormalısınız. Kocasının uzak bir akrabası."

"Akrabalığım kadar uzak mı?"

O çene çok cazip görünüyor. "Sen tanıdığım en kaba adamsın."

"O zaman fazla seyahat etmemişsiniz. En az üç tane daha kaba adam sayabilirim."

Kibirli çenesine yumruk atma. Muhtemelen o da bana yumrukla karşılık verir. Bu sözlü atışmadan yorulmuş bir şekilde nefes verdi. "Bize misafirperverlik teklif ediyor musun, etmiyor musun?"

Tereddüt etti, sonra sordu: "Ne kadar süre

için?" "Bir ya da iki gün kadar." *Ya da elli.*

"Beni rahatsız eden 'ya da öyle' kısmı."

Adam fazlasıyla zekiydi. "Tek istediğimiz birkaç gün misafirperverliğiniz ve korumanız."

Aniden doğruldu. "Korunma... Korunma diye bir şeyi ilk kez duyuyorum. Neyden korunmaya ihtiyacınız var?"

Çenemi kapalı tutsam iyi olur yoksa kötü seçilmiş kelimelerle kendimi tuzağa düşüreceğim.

Elini havalı bir şekilde salladı. "Bu ve şu."

Günahkâr kalınlıkta kirpiklerin çerçevelediği güzel mavi gözlerini ona dikti. "Bu arada, kız kardeşiniz Havenshire Kontu'nun *dul eşi* olduğundan bahsetmişti. O alçak, zavallı adam müsveddesi ne zaman öldü?"

Breanne yüzünü boyayan sıcaklığı hissedebiliyordu. "Son zamanlarda. *Ortadan kayboldu*

Son zamanlarda. Ve evet, o bir kötü adamdı."

"Nasıl öldü... öldüğünü varsayarsak? Hatırladığım kadarıyla Lord Havenshire o kadar yaşlı değildi."

"Kimse gerçekten bilmiyor." *Biz hariç.* "Bir gece metresini ziyaret etmek için dışarı çıktı ve bir daha geri dönmedi." *Ne kadar kolay bir yalancı oldum.* "Ama atı döndü. Yani geri döndü." *Brutus şu anda ahırında. Git kontrol et.* "Yol serserileri şüphesiz onu cüzdanı için öldürdü." *Vay be! Yalan söylemek zor iş.*

"Hiç ceset bulamadılar mı?"

Başını iki yana salladı. *Buradan ve onun fazla anlayışlı sorularından uzaklaştıyım.*

"Kont nerede?" diye sordu aniden.

Sıçradı. "Bağırmana gerek yok. Sana zaten söyledim, o öldü." "Belki de hâlâ hayattadır."

"Belki. Hayır, ölmüş olması daha muhtemel." *Bir çit direği gibi.*

Tam o sırada muhafızları Ivan ve Ivar ahırdan çıktılar, yanına geldiler ve ayaklarını uzatarak iki yanında durdular. Konuyu değiştirmenin bu yolu için minnettar olsa da, Caedmon'un onların varlığından memnun olmadığını anlayabiliyordu. "Git buradan. Kışt!" dedi fısıltıyla.

Ama kalın kafalı aptallar yerinden kıpırdamadı.

"Misafirperverlik istemek bir şeydir. Ama kaleme silahlı adamlar getirmek bambaşka bir şey." Caedmon bu sözleri ona taş gibi fırlattı ve bir eli kısa kılıcının kabzasına gitti.

Muhafızları da aynı şeyi yaptı.

Muhafızlara saldırganlıklarını durdurmalarını işaret etti, sonra Caedmon'a, "Onlar zararsızdır," dedi. *Kışkırtılmadıkça. O zaman, nasıl*

Kafa kesmekte çok iyiler. Eeew!

Onları iyice inceledi. "Hah! Aç aylar kadar zararsızlar."

Ya da kafa kesiciler.

Ona en yakın muhafız olan Ivan, bir ayıdan farksız bir şekilde hırladı. Ivar da bir ayıdan farksız bir şekilde dişlerini gösterdi.

"Size zarar vermek istemediklerini kastetmiştim." Dönerek muhafızlarına kaşlarını çatı. "Ivan, Ivar, gidin. Ben güvendeyim. Tyra'nın eve gitmek için hazırlanmasına yardım etmelisiniz."

Onlar ayrıldıktan sonra, Caedmon isteksizce, "Tyra'nın kim olduğunu sorabilir miyim?" diye sordu.

"Kız kardeşim... evlilik yoluyla akrabam."

"Ah, yakın akrabam Şifacı Adam'ın karısı."

"Alaycılığınız hiç hoş değil lordum."

"Ve sizi memnun etmek için can atıyorum. Ben bir lord değilim." "M'troll, o zaman?"

Sırıttı. "Peki bu Tyra nereye gidiyor?" "Eve.

Hawkshire'daki kocasına."

Adamın neden onunla gitmediklerini sormak istediğini anlayabiliyordu. Bu yüzden çabucak onun aklını başka şeylerle meşgul etmeye çalıştı.

"Kanaman var," diye gözlemledi.

"Huh?"

"Yüzün."

"Ah." Bir elini çenesine götürdü, sonra parmak uçlarındaki kıpkırmızı lekeye baktı. "Tıraş olurken bir yerimi kestim."

"Üç kez mi?"

"Daha fazla olmadığı için şanslıyım. O aralıksız vuruşa her başladığınızda elim titredi."

"Yani bu kadar sakar olman benim suçum mu? Senin bira aşırılıkların değil mi?" Sütyenin yan cebine uzandı ve keten bir bez çıkardı. Bir kadına göre uzun boyluydu ama adam daha uzundu; bu yüzden adamın yüzüne ulaşmak için parmak uçlarına basmak zorunda kaldı ve yüzüne bakmaya başladı.

Keskin bir nefes aldı.

"Ne? Canını mı yaktım?" *Çok şanslı olmalıyım!*

"Hayır. Bu senin kokun."

Başını söz konusu tarafa doğru eğdi ve onun yaptığı gibi koklamak için kolunu kaldırmaktan zorlukla kaçındı.

"Çiçek gibi kokuyorsun."

Başını salladı. "Kız kardeşim Drifa'nın gül yaprağı sabunu. Biraz ister misin?"
Sümüklü boğazına biraz sokabilirim.

"Yani gül gibi kokabilir miyim?" Gülümsedi. "Savaşa giderken bu iyi gider. Düşmanlarımı gül kokusuyla alt edebilirim."

Grrrrrrr. Haydutu yerinde tutmak için elinden geleni yapmasına rağmen dişlerini sıkarak gülümsedi. "İçeride çoğu senin olduğunu iddia eden çocukların sayısına bakılırsa, burada gül sabununun tadını çıkaracak kadınların adil bir payının olduğunu söyleyebilirim."

"Ya da yoldan geçen kadınlar."

"Ya da geçip gideriz," diye kabul etti, onun kendisinin ve kız kardeşlerinin yakında "geçip gideceğini" umduğunu çok iyi biliyordu.

Bir parça kan çoktan kurumuştu. Bu yüzden dilinin üç hızlı darbesiyle bezinin kenarını ıslattı.

"Vay canına!" diye mırıldandı.

Adamın ne mırıldandığını görmek için başını kaldırıp baktı. Bakışları kızın ağzında perçinlenmişti.

Dudaklarında bir şey olduğunu düşünerek dudaklarını yaladı.

Belki odun yongası.

"İsa, Meryem ve Yusuf!" "Ne?"

"Ağzın... inanılmaz." İlk başta anlamadı. Sonra anladı.

Aman Tanrım! Aman Tanrım! Onun müstehcen sözleri karşısında öfkelenmesi gerekirdi. Bunun yerine kalbi hızla çarpmaya başladı ve göğüs uçlarının en sinir bozucu, en harika şekilde sertleşip sızladığını hissetti. Bacaklarının arasında bir nem biriktiğine yemin edebilirdi. Her yeri ama özellikle de bazı yasak yerleri karıncalanıyordu. Bu şehvet miydi?

Tyra'nın bir keresinde Adam'a yaptığını gördüğü gibi, bacaklarını Adam'ın ortasına dolayarak üzerine atlamamak için kendini zor tuttu. Adam buna nasıl gülerdi!

Ama şimdi gülmüyordu. Aslında, onun kendisine karşı duyduğu çekimin sancıları içinde olduğunu hissetti ve bu da hiç hoş değildi.

"Yüzün kızarıyor mu, Breanne? Vay canına, kızarıyorsun!" Bu keşiften son derece memnun görünüyordu.

"Bu sadece güneş."

Bakışları göğsüne, göğüslerinin inip kalktığı yere kaydı. Ne zaman bu kadar nefessiz kalmıştı? Ve neden? Daha da kötüsü, bir noktada öne doğru eğilmiş olmalıydı, hâlâ parmak uçlarındaydı ve neredeyse göğüs göğüse gelmişti. Ne kadar utanç verici! Sanki ona dokunmak istemiş gibi. Hızla ayaklarının üzerine düştü.

Başını temizlemek istercesine sallayarak, aralarına mesafe koymak için geri çekildi.

Ve sonra sırttı.

Kendinden emin hödük!

"İki gün. Sana ve prenses yavrularına iki gün veriyorum. Sonra gideceksiniz."

Adam tepinerek uzaklaşmaya başlayınca, kızlığından beri yapmadığı bir şeyi yaparak dilini onun sırtına doğru uzattı.

Son anda döndü, sanki başka bir şey ekleyecekmiş gibi, şüphesiz başka bir iğrenç emir. Gözleri, dilinin tam ortasında yakaladığı için şaşkınlıkla açıldı. Sonra kıkırdadı, "Dikkatli ol, kızım, bu dili senin hoşuna gitmeyen bir yerde bulabilirsin, ama kesinlikle benim için. Öte yandan, senin de hoşuna gideceğini düşünüyorum." Göz kırptı. Ona göz kırpmaya cüret etti.

Bu da onun biraz daha karıncalanmasına neden oldu.

Bu nedenle, Drifa'nın bahçesi için tırmıkladığı kokuşmuş domuz atığı yığınının bastığında büyük bir zevk aldı ve böylece bir domuz ahırı çitinin gerekliliği hakkında başından beri söylediklerini kanıtladı. "Ben sana söylemiştim" diye bağırmayı düşündü ama bunu başka bir güne saklamaya karar verdi. Böyle bir beyinsizin yanında bu tür sözler sarf etmeyi gerektirecek pek çok fırsat olabilirdi.

Bekleyemezdi.

Kalacakları sürenin iki günle sınırlandırılmasına gelince, tek söyleyebildiği "Hah!" oldu.

Bir vu-u gittiler, bir vu-u gittiler, heigh-ho the...

Bir dul avı.

Caedmon'ın kısa bir süre sonra kendini içinde bulduğu çılgınca yolculuk için başka bir kelime yoktu. O, Geoff ve Wulf, Moreton Kontu Edward Blakeley'nin yeni dul eşi Moreton Leydisi Sybil Blakeley'nin malikânesi Heatherby'ye gidiyorlardı. Heatherby, güneybatıda Larkspur'a bitişikti ve iyi bir atla sadece bir saatlik bir sürüş mesafesindeydi. Bu arada

Larkspur altı yüz hektarlık bir alanı kapsıyordu, Heatherby ise bunun yarısı kadardı. Larkspur'da henüz işlenmemiş pek çok verimli toprak varken, Heatherby'de, oldukça uzakta da olsa, bir limana giden bir su yolu vardı.

İskandinav cadısıyla konuştuktan ve onun öpülesi dudaklarından tahrik olarak neredeyse kendini denememiş bir çocuk gibi rezil ettikten kısa bir süre sonra gezgin bir tenekeci geldi. Ezekial onlara Moreton Kontu'nun dört gün önce ani bir kalp krizi sonucu öldüğünü haber vermişti. Kendisinden çok daha genç olan karısı Sybil derin bir yas tutuyordu.

Caedmon, tabiri caizse dişlerini geçirmeye fırsat bulmadan önce başka bir açgözlü şövalyenin onu yakalayamayacağından emin olmak istiyordu. Ya da daha iyisi, Geoff veya Wulf'un dişleri, ki bunlar çok daha uygundu. Edgar, tüm toprak düşkünü krallar gibi, bu zengin toprakların "korunmasız" bir kadının elinde olduğunu öğrendiğinde, ona soylu bir damat göndereceğinden emindi, bu da kraliyet parmağı altında zayıf biri anlamına geliyordu.

Tekrar evlenmek gibi bir isteği yoktu. Aslında bu fikirden nefret ediyordu. Ama zaten sahip olduklarını korumak için her şeyi yapardı. Ve Heatherby'yi yöneten bir düşman, çevredeki tüm mülkleri tehdit ediyordu.

Sadece yarım yamalak dinliyordu ve Wulf'un kendisine hitap ettiğini fark etti. "Kraliyet ziyaretçilerinizden şüpheleniyorum."

"Prensesler mi?" diye sordu.

Wulf başını salladı. "Onlar, şifacı olduğunu iddia eden ama bir savaşçının bedenine sahip olan Arap ve iki İskandinav ayısı."

"Katılıyorum," dedi Caedmon. "Hendeği geçtikleri anda onları o güzel kıçlarına tekmeyi basmalıydım."

"Muhafızların kıçları güzel mi?" Geoff alaycı bir şaşkınlıkla sordu. "Kimi kastettiğimi çok iyi biliyorsun."

"İkileminizi anlıyorum," dedi Wulf. "İhtiyacı olan beş kadına, özellikle de açıkça dayak yemiş olana misafirperverliği reddetmek zor."

"Ben de aynen öyle düşünmüştüm. Boynunda parmak izleri gördüm." Bu Geoff'tan.

"Havenshire Kontu ile evliydi. Onun ne kadar kötü bir zalim olduğunu biliyorsun." Caedmon düşünceli bir tavırla alt dudağını içeri çekti. "Şimdi o öldü... ya da kayıp."

"Tesadüf mü?" Geoff sordu.

Omuz silkti.

"Arkanı kolla dostum," diye ekledi Wulf.

Başını salladı. "Şimdilik ele almam gereken daha önemli konular var. Heatherby gibi. Ve kuzeydeki otlaktan sığır çalan hırsızlar. Larkspur'a dönmeden önce oraya uğrayacağız. İyi kalpli dul kadının durumunu gördükten sonra."

Geoff Wulf'a, "Kırmızı samit astarlı siyah yün ceketini giymeliydin," dedi.

"Ha? Oh, hayır! Aklından bile geçirme! Ben sadece gezinti için buradayım," diye itiraz etti Wulf.

"Neden? Sen Sybil için mükemmelsin."

"Ben senden daha mükemmel değilim Geoff. Ya da senden, Caedmon." Caedmon, "Bu senin sorununu çözer," diye belirtti.

"Nasıl? Bir prangayı diğeriyle değiştirerek mi? Eğer bir gelin isteseydim, eve gider ve babamın isteklerine boyun eğderim." Wulf, güçlü bir Wessex asilzadesinin ikinci oğluydu ve Wulf'u doğuştan Galli bir prenses olan Gwyneth ile nişanlamıştı. Adam da onu istemiyordu. Hiçbiri Gwyneth'i görmemişti ama etkileyici çeyizinin büyüklüğü ve Wulf'un doğuştan sahip olduğu, anneannesinin Norsemandy'deki acınacak kadar küçük arazisi düşünüldüğünde, onun at suratlı ve bir fıçı kadar yuvarlak olması gerektiğini düşündüler.

Caedmon onlara, "Larkspur'dan ayrılmadan önce aramızdan birinin hanımefendinin eli için teklifte bulunacağı konusunda anlaşmıştık, ince ama çok uzun olmayan bir kur döneminden sonra," diye hatırlattı.

"İnce mi?" Geoff homurdandı.

Wulf, "İlk karşılaşmada dilini Sybil'in boğazına sokmaman gerektiğini kastediyor," diye açıkladı.

"O istese bile mi?" "Nereden biliyorsun?" "Kadınların sinyalleri vardır."

Caedmon kaşlarını çatarak Wulf ve Geoff'u azarladı. "Demek istediğim, üzüntümüzü dile getirmek için geldik. Bu noktada hepsi bu kadar."

"Oh, lütfen! Bundan daha fazlasını yapmalıyız," diye karşı çıktı Geoff. "Kral bu talih kuşunun kokusunu alır almaz, uşaklarından birini hemen buraya gönderecektir. Ya da tadına bakmak için kendisi gelecektir. Ordulf'un karısına ne yaptığını hatırlayın."

"Elimi uzatmayı asla kabul etmedim. Geri dönüyorum," diye açıkladı

Wulf. "Sen tam bir beyinsizsin, Wulf. Sakalını ateşe verme. Caedmon ve ben kur yapacağız," dedi Geoff. "Bakalım kim

kazanan olur."

Caedmon iç çekti. Nedense bu ona kazanmak gibi görünmüyordu. Daha çok bir işkence teklifi gibi.

Garip bir nedenden ötürü, dudaklarını tatmaya kararlı olduğu kızıl saçlı bir kadının görüntüsü zihninde canlandı ve onu neşeli yoluna gönderdi. Aslında, dudaklarının beklentiyle karıncalandığına yemin edebilirdi. Vücudunun başka bir kısmı da karıncalandı.

Bu arada Geoff ve Wulf bir kadına kur yapmanın farklı yolları hakkında gevezelik ediyorlardı, bazıları o kadar kabaydı ki karma bir ortamda asla bahsedilmemeliydi. Onlar bu ziyareti dört gözle beklerken, Geoff kendini bir kez daha evliliğe zincirleme ihtimalinden dolayı çok üzgündü. Oraya vardıklarında Sybil ya da Heatherby'yi düşünmek için yeterince zamanları olacaktı.

"Sence kral bu yıl da bizi silah altına çağıracak mı?" diye sordu konuyu değiştirmek için.

Aptallar onu görmezden geldi ve tartışmalarına devam etti, şimdi de bir kadının kalçalarını çimdiklemenin inceliksiz olup olmadığı üzerine tartışıyorlardı. Ve Sybil'in yanında *kalça* kelimesinden bile bahsetmemek için nasıl dikkatli olmaları gerektiğini.

Caedmon, "Adamlarımızın yumuşamaması için günlük bir programla eğitime devam etmeliyiz," diye araya girdi.

Yine de onu görmezden geldiler. Şimdi de soylu kadınların yatak sporu sırasında zirveye ulaşmalarının neden bu kadar uzun sürdüğünü, Sybil'in bu kategoriye girip girmediğini ve Geoff'un bir keresinde zirveye ulaşması çok uzun süren bir kontesi sıkıştırırken nasıl uyuyakaldığını tartışıyorlardı.

"Hiç bir kadın sikinizin karıncalanmasına neden oldu mu? Sadece sana bakarak?" İki kafa ona bakmak için yavaşça döndü. Şimdi onların dikkatini çekmişti!

ALTINCI BÖLÜM

Ve sonra diğer ayakkabı düştü.

Breanne ertesi sabah Larkspur'un avlusunda kız kardeşleriyle bir araya gelmiş, Tyra'nın yakında evine doğru yola çıkacağını konuşuyordu. Hawkshire, Northumbria'nın güney kesiminde, Jorvik pazar kasabasına yakın bir yerdeydi.

"Hâlâ seninle kalmam gerektiğini düşünüyorum," diye ısrar etti Tyra. Bugün seyahat için giyinmişti ama aynı zamanda kuzeydeki vahşi doğada bolca bulunan haydutlara karşı korunmak için de giyinmişti; Oswald'ı arıyor olabilecek Başpiskopos Dunstan'ın adamlarından bahsetmiyorum bile.

Bir zamanlar babalarının birliklerini yöneten bir savaşçı olan Tyra, aşırı uzun bacaklarını örten ince sütyenlerinin üzerine kısa kollu deri bir asker tuniği giyiyordu ama askeri benzerlik burada sona eriyordu. Evet, ön kolları ve kalçaları savaşçı eğitiminden kalma kasları vardı ama kazınmış gümüş kolyeleri, altın tokalı kemeri ve samur astarlı pelerini onun bir İskandinav prensesi savaşçısı olduğunu gösteriyordu.

Hawkshire'lı Adam'ın eşi ve değerli bir kızın annesi olmasına rağmen Tyra hayattaki rolünü asla unutmayacaktı. Kadın ya da erkek, her insanın Tanrı vergisi yetenekleri vardı ve Tyra'nınki de bir savaşçınıninkilerdi.

Breanne, "Normal bir ortam yaratmak için eve gitmeniz en iyisi," diye tavsiyede bulundu. "Ayrıca, kocanızı ve kızınızı çok özlediğinizi biliyorum."

"Evet," diye itiraf etti Tyra, "ama başımız sıkıştığında hep birbirimize destek olduk."

"Bize en iyi yardımı eve gidip Adam'ın Ravenshire'daki amcası Eirik'le temasa geçmesini sağlayarak yapabilirsiniz. Eirik Stoneheim'a geri dönmemize nasıl yardım edeceğini bilecektir. Norselands'a döndüğümüzde güvende olacağız."

"İlk başta sadece Vana geri dönse bile, kendimi daha iyi hissedeceğim." Ingrith gözlerinden süzülen yaşları sildi.

Drifa, "Geri kalanımız cahil olduğumuzu iddia edebilir," dedi.

"Katılıyorum. Vana'yı babamızın kalkanı altına geri almak en önemli önceliğimiz." *Söylemesi yapmasından daha kolay.* Breanne sinirli bir şekilde tırnağını ısırdı.

"Vana eve döndüğünde hepiniz Hawkshire'a ziyarete gelecek misiniz?" Tyra sordu.

"Bilmiyorum Tyra. Belki ileride bir zaman," dedi Drifa. "Tüm bu heyecan... evde huzurlu bir şekilde kalmak en iyisi olabilir. En azından kış boyunca."

"Tanrılara dua et de kışı evde geçirelim," diye araya girdi Vana küçük bir sesle.

Hepsi el ele tutuşup bir daire oluşturarak İskandinav tanrılarına ve Hristiyan Tek-Tanrı'ya dileklerini yerine getirmeleri için yalvardılar.

Ivan ve Ivar eyerlenmiş atları ahırdan çıkardılar ve kız kardeşler bir kez daha sarılıp gözyaşlarına boğuldular. Son zamanlarda çok şey yaşamışlardı, özellikle de aldığı darbelerden sonra yavaş yavaş iyileşmekte olan Vana, Breanne'in şüphesine göre yaralarını sonsuza dek içinde taşıyacaktı.

Ama artık yeterdi. En iyisi Vana, iki muhafız ve Raşit'in yola çıkmasıydı. Yakında Larkspur hödüğü ve onun hödük yandaşları, dul kadınlara kur yaptıkları gülünç eğlenceden eve dönmüş olacaktı. Bu büyüklükte bir kalede sır olmazdı. Daha önce de yaptığı gibi, bir bütün olarak yola çıkmalarını emretmeden önce kardeş saflarının azaltılması en iyisiydi.

Tam o sırada Raşit aceleyle kaleden çıktı. "Akciğer humması çocuklar arasında yayılıyor. Burada kalmalıyım."

Breanne'in kalbi hızla çarpmaya başladı. "Ne kadar kötü?"

"Bir mutfak hizmetçisi ateşlendi ve çocuklardan ikisine geçti. Diğerleri de yenik düşmeden önce izole edilmeleri gerekiyor. En hassas olanlar küçükler."

"Piers? Bebek mi?" Breanne endişeyle ellerini göğsünde kavuşturdu.

"Allah ağlatsın, o en kötüsü."

Raşit yetenekli bir şifacıydı, yıllarca Adam'ın gözetimi altında çalışmıştı. Hastalık zamanında ondan daha iyi bir sağlık görevlisi olamazdı. Daha şimdiden ev hizmetlilerinden birine ve Drifa'ya hangi bitkilere ihtiyaç duyacaklarını ve bunları nereden toplayacaklarını söylüyordu.

Böylece kısa bir süre sonra Tyra ve iki muhafız Hawkshire'a doğru yola çıkarken, Raşit ve dört kız kardeş bir başka vahim durumla baş etmek zorunda kaldılar. İlki hayati bir darbe olmuştu, bu ise hayati bir tehdit.

Britanya'da saklanabilecekleri onca yer varken Larkspur'a gönderilmelerinin nedeni bu olabilir miydi? Belki de göksel varlıklar, ister Odin ister Tanrı olsun, onlara ihtiyaç duyulacağı için bu uzak araziye seçmişlerdi.

Breanne, Rashid ve kız kardeşlerinin arkasından kaleye girerken güldü. Caedmon onun kaderi olması hakkında ne düşünürdü?

İhtiyacın olduğunda Pony Express nerede?

Ertesi gün öğleden sonra Breanne hâlâ kayıp olan Caedmon ve yoldaşları için bir şeyler yapması gerektiğini biliyordu. Çocuklardan üçü, nöbetçilerden ikisi, bir hizmetçi ve bir seyis çok hastaydı ve iyileşemeyebilirlerdi.

Heatherby'nin dul eşi, fazladan bir gün kalmak zorunda kaldıklarına göre, kur yapma çabalarına direniyor olmalı. Akıllı kadın. Ya da belki de onların iyiliklerinden çok fazla zevk alıyordu.

Caedmon'un kale kayıtlarını tuttuğu merdivenin altındaki küçük, karanlık odaya bir mum götürerek parşömen ve enkaustum aradı. Güçlü bir erkek elinin üzerine çiftlik hayvanları ve evdeki erzakla ilgili çeşitli çizelgeler yazdığı birkaç kullanılmış parşömen parçası vardı. İçlerinden birini çevirdi, sonra da kalemini zehirli sıvıya batırdı. Mektubuna nasıl hitap etmeliydi? Sevgili İğrenç Hödük. Sevgili Kaba Sersem. Nezaketi seçti ve yazdı:

Selamlar Lord Caedmon:

En önemli kurunuzu böldüğüm için üzgünüm. Ne yazık ki, Larkspur'da sana ihtiyaç var.

Hemen dönün. Kur yapmaya daha sonraki bir tarihte devam edebilirsiniz.

*Saygılarımla,
Breanne Fionadottir*

Ancak homurdanan muhafızlardan birine mektubu gönderdikten sonra ona neden ihtiyaç duyulduğunu söylemediğini fark etti. Eh, yakında öğrenecekti.

İlk tepkisi şüphesiz "Neden hala orada?" olacaktır.

Bilgisiz erkekler kur yapmaya başladığında...

Caedmon mektubu elinde tuttu ve beş kez okuduktan sonra hâlâ Viking kızının cesaretine inanamıyordu.

Ne cüretle ona bir şey yapmasını emreder!

Onun kur yapma çabalarıyla alay etmeye nasıl cüret ederdi! Ve onun içinde bulunduğu durumdan keyif aldığına hiç şüphe yoktu.

Ona gitmesini emretmişken nasıl hâlâ Larkspur'da olmaya cüret ederdi!

Geoff mektubu onun elinden aldı. Okuduktan sonra Wulf'a uzattı. İkisi de ona sırtarak baktı.

"Bugün gitmeniz gerektiğine emin misiniz?" Heatherby büyük salonunun girişinde dururlarken yanlarına gelen Leydi Moreton sordu. "Çok yardımcı oldunuz."

Bu doğrudu. Liderleri gittiği için ne yapacaklarını bilemeyen huzursuz şövalyeler üzerinde otorite kurmasına yardımcı olmuşlardı. Ayrıca, pazara götürülmesi planlanan hayvanların elden çıkarılması konusunda kastellanıyla arasındaki bazı yanlış anlaşılmaları da düzeltmişlerdi.

O konuşurken Sybil'in gözleri Geoff'a kaymaya devam ediyordu, bu da Caedmon'u rahatlatmıştı. "Onunla mutlu olmanı dilerim," diye fısıldadı ve Geoff gözlerini devirdi.

Heatherby'de bir arkadaşa sahip olmak neredeyse burada olmaktan daha iyiydi... hatta daha iyiydi. Yine de Sybil'in çekici bir paket olduğunu kabul etmek zorundaydı. Gençti... en fazla yirmi dört yaşındaydı... kendisinden çok daha yaşlı olan kontla, başlık parasına ihtiyacı olan yoksul ailesi tarafından evlendirilmişti. Aslında bu onun yaşlı bir adamla ikinci evliliği ve dul kalışı olmuştu. Alışılmadık bir tesadüf değil. Kuzguni siyah saçları ve gri gözleriyle güzel bir kadındı. Ön dişleri biraz çarpık olduğu için peltek konuşuyordu ve kalçaları biraz genişti ama bunlar önemsiz şeylerdi. O ve Wulf, Geoff'a sahip olacakları güzel çocuklar hakkında takılmışlardı, Geoff da onlara sahip olacakları eğlence hakkında takılmıştı.

Caedmon topraksız bir şövalye olmanın nasıl bir şey olduğunu biliyordu ve eğer Sybil ile başarılı olabilirse arkadaşı adına çok mutlu olacaktı. Bu kadar çabuk gelmekte haklıydılar. Şimdiden üç adam daha onun peşine düşmüştü ve önümüzdeki günlerde daha fazlası da gelecekti. Geoff'un genç ve yakışıklı olması kesinlikle bir avantajdı.

"Larkspur'a dönmem gerekiyor. Acil bir durum ortaya çıktı," dedi. Onu.

"Belki Geoff geride kalabilir," diye önerdi uzun kirpiklerini kırıştırarak.
"Sadece bir ya da iki gün daha."

Üçü de sevinç çılgınlıkları atmaktan kendilerini alamadılar. "Beni bağışlayabileceğinden emin misin?" Geoff Caedmon'a sordu, Masumu oynamak.

"Eh, zor olacak." İşaret parmağıyla kapalı dudaklarına vurdu.
Sybil'in dikkati başka bir yere yöneldiğinde Geoff onun kaval kemiğine tekme attı.

"Ow!"

Sybil soru sorarcasına ona baktı.

"Dizimdeki bir bükülme," diye açıkladı.

"Kalabilir misin?" Sybil sanki ikna edilmeye ihtiyacı varmış gibi Geoff'a yine kirpiklerini kırıştırdı. İkisi... Geoff ve Sybil... sahte masumiyet arenasında harika bir ikili oluşturunurlardı.

Caedmon akşama kadar Geoff'un yatak kürklerinin içinde olacağına bahse girdi. "Ev kadınları Edward'ın ölümünden beri egzersiz yapmadılar ve tıpkı sizin yokluğunuzda Larkspur'da yaptıkları gibi sağdan soldan sığır çalışırlar."

Geoff'un, kral evlilik potasına parmağını sokmadan önce bu kadınla evlenmeyi başarması zor bir iş olacaktı, gerçi Edgar daha çok tüm elini ve sikini de sokmak istiyordu. Umarım Geoff onunla çabucak evlenip yatabilir, sonra da krala kontluk ya da en azından toprak hakları için başvurabilirdi. Edgar bundan hiç memnun olmayacaktı.

Böylece, ayrıldıklarından iki gün ve daha fazla bir süre sonra Larkspur'a sadece o ve Wulf döndü. Ren geyiklerine dair ipuçları bulmak için topraklarının kuzey sınırında devriye gezmeyi planlamıştı ama eve dönmesinin daha önemli olduğuna karar verdi.

"Prensesin mektubunu göndermesine neden olacak ne olduğunu düşünüyorsunuz?"

"Beni özlemiş olmalı," dedi Caedmon. Ve garip bir nedenden ötürü bu fikir hoşuna gitmişti. *Aptal! Beni öpmek yerine tekmelemeyi tercih ederdi.*

Wulf kalın siyah kaşlarını ona doğru kaldırdı.

"Yine de onu ve kız kardeşlerini neşeli yollarına göndereceğim. Ama önce o küstah mektubunun bedelini ödeteceğim." *Tekmeler ve öpücükler... hmmmm, bu bana bir fikir verdi.*

"Bunu görmek isterim."

"Gerçekten de, Edgar tekrar saldırıya geçmeden önce Larkspur'da pek çok şeyi halletmek için çok fazla zamanım var ve dikkatimi dağıtacak şeylere ihtiyacım yok. Geoff Heatherby'yi ele geçirirse, o ve ben, küçük de olsa iki önemli holdingi birleştirerek birlikte direnebiliriz ama bu sadece bir oyalama taktiği."

"Bu arada...?"

"Diğer şeylerin yanı sıra, birkaç yıl önce Frankland'da bizimle birlikte görev yapan Galli askerleri bulmak istiyorum."

"Üç kardeş mi?"

"Evet. Madoc, Merrick ve Morgan. Galler sınır kralının oğulları, ya da öyle iddia ettiler. Yemin ederim, Larkspur'da dolaşan veletlerden en az üçü onlara ait. Belki de nişanlınızla tanışıyorlardır."

Wulf, sanki bütün Galli erkekler birbiriyle akrabaymış ya da birbirini tanıyormuş gibi homurdandı. "Kızla tanışmaya niyetim olmadığı için bunu asla bilemeyeceğiz."

"Bence çok fazla itiraz ediyorsun, Wulf. Neden gidip onunla tanışmıyorsun? Belki de çok güzeldir, kim bilir."

"Benim için fark etmez."

Wulf'un inatçılığının nedeni söz konusu kadın değil, babasıydı, ancak Wulf onun böyle bir ayrılığa neden olacak ne yaptığını asla açıklamayacaktı.

"Kal ve bana yardım et o zaman. Başımızın üstünde yerin var. Ama çatının aktığını bilmelisin. Shire vergilerinin vadesi geldi ve yakında reisin elini kolunu sallayarak geldiğini görürsem şaşımam. Şimdiden bir sonraki shire mahkemesini denetlemem istendi ve Tanrı biliyor ki kötü işler için ceza verecek en az vasıflı kişi benim. Çimciler sonbahar ekimleri için tohum istiyor. Ve neredeyse üç aydır bir kadınla birlikte olmadığım için bir keçi kadar şehvetliyim."

"Caedmon, senin hayatın tam bir karmaşa." Buna itiraz edemezdi.

Buhar ısıtı ve sonra biraz...

Breanne, sıcak buharın içinde hırıltılı bir şekilde yatan beş yetişkin ve dört çocuk için bir tür hastaneye dönüştürülmüş olan alt kattaki solaryumdaydı.

Raşid'in talimatıyla, akciğer kanallarını temizleyecek buharı oluşturmak için sıcak kayalar sürekli olarak su dolu kovalara atılıyordu.

Bu ısı, ocaktaki ateşin sıcaklığıyla birlikte küçük odayı dayanılmaz derecede sıcak yapıyordu.

Sakson ve İskandinav malikânelerinin çoğunun büyük salonlarında tavanda duman delikleri olan merkezi ocaklar bulunsa da, çok azında bacalı gerçek şömineler vardı. Larkspur, yapı tarzlarının bir karması olarak, ısınma ve yemek pişirme konusunda Frenk tarzını benimsemişti. Büyük salonda üç merkezi ocağın yanı sıra her iki uçta da iki büyük şömine, mutfakta yemek pişirmek için devasa bir şömine ve bazı yatak odalarında ısınmak için daha küçük şömineler vardı. Bu, Breanne'in inşaat yetenekleriyle çok sevdiği bir tarzdı. Başka hiçbir şey olmasa bile, içerideki duman miktarını azaltıyordu.

Raşit Arap kıyafetlerini çoktan çıkarmış, bitkisel iksirler ve serin, ıslak bezlerle hastalara bakarken üzerinde sadece kolları kıvrılmış, ayak bileğine kadar uzanan keten bir tunik vardı. Breanne mütevazılığı bir kenara bırakarak, nemden vücuduna yapışan ince beyaz bir yazlık *gunna* giydi. Ama inleyen Piers'i kucağına alırken bu durum onu endişelendirmiyordu.

İlk gün... *Dün müydü yoksa önceki gün mü? İzini kaybediyorum....* yaşlı bir çobanı *kaybetmişlerdi*. Ondan sonra tüm ateşler yükselmiş, sonra yavaş yavaş düşmüş, ta ki hırıltıların artık ölüm çığırığı olmaktan çıktığı bugüne kadar. Piers çok genç olduğu için en çok endişelendikleri kişiydi.

"Dinlen küçüğüm," diye mırıldandı, küçük bedenini kollarında sallayarak, "yakında yeniden bir köpek yavrusu gibi koşturmaya başlayacaksın. Şşşt. Ağlama. Şşşt."

Huzursuz bir uykuya dalmıştı. Onu yerdeki paletine yerleştirirken bir hava akımı hissetti. Caedmon açık kapı aralığında duruyordu. Gördüğü manzara karşısında yüzünde beliren şaşkınlık ifadesi kısa süre sonra yerini büyük bir öfkeye bıraktı.

Sonra bakışları ona takıldı. Ona doğru bir parmak salladı. "Sen! Benimle gel! Şimdi!"

Bu kaba emri reddetmek isterdi ama diğerlerini rahatsız etmek istemedi.

Onu kolundan tutarak neredeyse sürüklercesine koridordan aşağıya, küçük bir misafir yatak odasına götürdü. Adam elini bıraktığında kadın yorgunluktan ve onca sıcaktan sonra serin havanın etkisiyle sendeledi. İnleyerek karyolanın kenarına oturdu.

"Burada neler oluyor?"

Ona neler olduğunu ve bu noktada hastalığın durumunu anlattı. Başını salladı. "Neden hemen benimle iletişime geçmedin?" *Hayat kurtarmakla çok meşguldük.* "Kur yapmanızı bölmek istemedim."

Ona kötü bir kelime savruldu.

Omuz silkti. "İlk başta ne kadar kötü olduğunu bilmiyorduk. Raşit yetkin bir şifacıdan daha fazlasıdır. Üstesinden gelebileceğini düşündük. Ve başardı da."

"Bu senin vereceğin bir karar değildi."

"Ben yaptım... daha ziyade, o anda en iyi olduğunu düşündüğümüz şeyi yaptık." *Nankör sefil!*

"Ufaklık... Piers..." boğulur gibi oldu, sonra boğazını temizledi "...O nasıl?"

Çocuğu önemsiyorsa, belki de o kadar sefil değildir. "Bir ara ölümle burun burunaydı sanırım ama iyiye gidiyor. Hepsi iyiye gidiyor. Çoban Ufric hariç."

Şimdi ona teşekkür etmesinin zamanı gelmişti. Ama bunu yaptı mı? Hayır! Bunun yerine onu inceledi ve "Cehennem gibi görünüyorsun" dedi.

Bir elini saçlarının nemli ve yapış yapış olduğu başına götürdü. Yüzünün kirli olduğuna şüphe yoktu. Ve muhtemelen kokuyordu. "İki gündür bir buhar kabarcığının içinde oturuyor olsaydın sen de kokardın. Ayrıca, görünüşümü itici bulmanız umurunda mı sanıyorsunuz?"

"Bunu ben mi söyledim?" Dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Doğruyu söylemek gerekirse, görünüşünüzü... nefis buluyorum. Boğulmuş bir fareye benzesen bile içimi ürpertiyorsun."

Karıncaalanma derken neyi kastediyordu? O yanındayken karıncaalan tek kişi oydu. Ama sonra aşağıya baktı ve *topuzunun* ıslaklıktan neredeyse şeffaf olduğunu gördü. Göğüsleri ve meme uçlarının yanı sıra alt kılları da görünüyordu.

Kendini örtmeye çalıştı ama gücü yoktu. Bunun yerine gülmeye başladı çünkü lanet olası adamın küstahça incelediği o yasak yerler karıncaalanıyordu. Ama kahkahaları kısa süre sonra yorgunluktan gözyaşlarına dönüştü.

Hızla yanına gitti ve onu kollarının arasına aldı. "Ne?" diye ciyakladı kız. "Beni yere bırak."

"Seni hamama götürüyorum. Sonra da uzun bir dinlenme için temiz çarşafı bir yatağa."

"Rashid'e yardım etmeliyim."

"Rashid'e yardım edeceğim. Sen yeterince şey yaptın." "Sen mi?" diye sordu, kuşkuyla.

"Benim beceriksiz olduğumu mu düşünüyorsun?"

Evet. "Hayır. Seni terli bir alnı silerken ya da kirli bir popoyu temizlerken göremiyorum."

Bir gülümseme baştan çıkarıcı dudaklarını yukarı doğru çevirdi ve şaşırtıcı bir şekilde, üzgün durumu göz önüne alındığında, karnında kararlı bir karıncalanma hissetti. Hiç şüphesiz açlık. Zihni dolaşırken Caedmon hâlâ konuşmaya devam ediyordu.

Kuyruk ucunu yakaladı. "Lider olmanın en iyi yanı da bu, yetki devredebiliyorum. Bence Wulf iyi bir alt silici olur."

Demek hödüğün espri anlayışı varmış. *Ne olmuş yani?* Kendi kendine söylemeye çalıştı. Ama sonra, tüm sağduyusuna rağmen, onun boynuna sokuldu ve temiz hava, deri ve at kokusuyla karışmış, hiç de nahoş olmayan tuzlu kokusunu içine çekti. Buhar sıcaklığında ne kadar sıcaksa, şimdi o kadar sıcaktı ama bu farklı bir sıcaklıktı, sadece ve sadece bu adam tarafından üretilen bir sıcaklık. Seks ısısı. "Beni yatırdığın yer senin yatağın olmasın diye," diye mırıldandı.

"Göreceğiz" gibi bir şey mırıldandı. "Rahatsız ettiğim için özür dilerim."

Güldü. "Leydim, ilk geldiğiniz andan beri başımıza bela oldunuz."

"Kız kardeşlerimle bahse girdim, döndüğünüzde ağzınızdan çıkacak ilk şey neden hâlâ burada olduğumu sormak olacak."

"Bunu sonraya saklıyorum."

"Güzel kızı kazandın mı?"

"Hayır. O Geoff'u tercih etti."

Bundan şüpheliyim.

"Wulf ve ben orada bulunan sarışın tanrıyla rekabet halinde bile değildik."

Arkadaşından bu şekilde bahsettiğimi unutmama izin verecek mi? "Güzel kızı kaybettiğin için çok mu mutsuzsun?"

"Hiç de değil. Ve Sybil bir genç kız olmaktan çok uzak. Sizin yaşınıza daha yakın." "Başka bir deyişle, çok mu yaşlı?"

"Kesinlikle."

Onunla alay ettiği için göğsüne zayıf bir tokat attı. "Benim gözümde sen Geoff'tan çok daha çekicisin." *Oooh, bunu yüksek sesle mi söyledim?*

Kıkırdadı ve onu kollarıyla daha da sıktı.

"İnsanın midesi bulanmadan önce sarışın bir tanrıya ancak bu kadar katlanabilir. Kendilerini çok seviyorlar." *Dilim kendini kontrol edemiyorsa, belki ben de akciğer hummasına yakalanıyorumdur. Sakin ol, dil. Kıpırdama.*

"Siyah saçlı tanrılar çok daha iyi."

"Evet, öyleler." *Tongue, durmalısın. Oh, Tanrım! Dilimle konuşuyorum.*

"Bu ifşaatların yüzünden yarın kendinden nefret edeceksin." "Şüphesiz.

Sana kur yapma dersleri verebilirim, böylece daha iyi gelecekte rekabet etmek." *Teslim oluyorum, dil. En kötüsünü yap.*

"Birine kur yapmakla ilgilendiğimi nereden çıkardınız?"

"Pfff! Tüm erkekler kur yapmakla ilgilenir, yeter ki istediklerini elde etsinler."

"Bedsport?"

"Ben daha çok evliliği düşünüyordum." "Bence çok fazla düşünüyorsun, kızım."

Ve çok konuşuyorsun.

Sonra onun dudaklarını o kadar nazikçe öptü ki neredeyse bayılacaktı, hatta bayıldığından daha fazla. Adam onu baştan çıkarıyordu, saf ve basit.

Dinlendikten sonra, bu kadar özgür davrandığı için onu azarlayacaktı ama şimdilik karıncalanmanın tadını çıkarıyordu.

YEDİNCİ BÖLÜM

Hepimiz arkadaş olamaz mıyız?

Caedmon o gün yaklaşık onuncu kez, uyuyan cehennem prensesini kontrol etmek için üst koridorun en ucundaki yatak odasına girdi. Prenses kesintisiz altı saattir uyumaya devam etmekle kalmamış, açık ağzından yumuşak horultular yayılmıştı.

Onun horlamalarını çekici bulması, çökmekte olan kontrolünün bir işaretiydi. Bunu kimseye söyleyeceğinden değil, en azından hayatındaki bu kadını beladan.

Raşit, Breanne üşümesin diye ocakta ateş yakılması konusunda ısrar etmişti. Sonuç olarak oda çok sıcaktı ve Breanne'in üzerinde sadece ince bir keten çarşaf vardı. Şifacıya göre artık akciğer hummasına yakalanmış olması söz konusu değildi, sadece bitkin düşmüştü ve bakımında olan diğer altı hastanın da birkaç gün içinde eskisi gibi ayağa kalkacağına söz vermişti.

Hiç tereddüt etmeden çarşafı kaldırıp kadının çıplak vücuduna baktı. İnce ama orantılıydı, küçük ama sıkı göğüsleri ahududu rengi areolalarla taçlandırılmıştı ve meme uçları dinlenirken bile kabarıktı. Başını kaplayan aynı kıvılcık saçlar monsunun üzerinde kıvrırcık bir saz oluşturunuyordu. İsrarla yaptığı gülünç derecede ağır işler nedeniyle kolları ve kalçaları kaslarla iyice belirginleşmişti. Aşırı cömert ağzı, yüzünün güzel olması için fazla büyüktü, ama onun yerine, aklına göre, ona bir baştan çıkarıcının şehvetli havasını veriyordu.

Onun bu görüntüden ne kadar nefret edeceğini bildiği için gülümsedi. Zevklerini böylesine küçük düşünen yollarla elde ettiği için çocukluğuna mı dönüyordu?

Hayır, şu anda onda çocuksu hiçbir şey yoktu. Onun vücudundan tahrik olmaması için bir keşiş olması gerekirdi ve o rahipçe bir perhize hiç meyletmemişti. Pantolonunu kalınlaşmasına göre ayarladı.

Caedmon'ın bir sorunu vardı, sadece içinde yaz özsuğu gibi yükselen şehvet değil, kalın ve sıcak. Sorun, bu kadın ve kız kardeşlerinin, yetenekli şıfacıdan bahsetmiyorum bile, Larkspur'da çok fazla iyilik yapıyor olmalarıydı ve adamlarının ve halkının ayrıldıklarında da aynı standardı beklemlerinden korkuyordu, ki yakında bekleyeceklerdi.

Tam kapıyı usulca kapatıyordu ki Leydi Havenshire'ın kendisine doğru yürüdüğünü fark etti.

"Akşam yemeğı için büyük salona mı gidiyorsun?" diye sordu. Kız başını salladı.

Ona kolunu uzattı. Kadın irkildi.

Ne sanmış? Ona vuracağını mı sanmıştı? *Ah!*, diye düşündü, kolunun hâlâ askıda olmasına rağmen yüzündeki ve boynundaki morlukların neredeyse geçtiğini hatırlayarak. Tam olarak hayal ettiği şey buydu.

Adamın bunu sormasına fırsat kalmadan kadın konuştu. "Lord Caedmon, burada sizin korumanız altında kalmamıza izin verdiğiniz için size teşekkür etmeliyim."

"Koruma mı?" *Yine o kelime!*

Neredeyse beyaz İskandinav saçlarının çerçevelediğı güzel yüzü, sırtından aşağıya doğru inen uzun bir örgüyle renkleniyordu. Beyaz Vana, ülkesinde ona uygun bir şekilde seslenilirdi. "Koruma mı dedim? Misafirperverlik demek istemişim."

Gözlerini ona dikti.

"Hawkshire'lı kayınbiraderim Adam'dan ya da akrabası Ravenshire'lı Lord Eirik'ten haber gelene kadar burada kalacağız. Onlar benim İskandinavya'daki baba evime güvenli bir şekilde geri dönüşümü ayarlayacaklar."

Güvenli geçiş mi? Şimdi de başka bir garip kelime seçimi vardı. "Neden ilk etapta Eoforwic'e gitmediniz?"

"Eoforwic? Oh. Biz İskandinavlar oraya Jorvik deriz."

"Pazar kasabasının limanından neredeyse her gün gemiler kalkıyor." *Ve Larkspur, Havenshire'dan Eoforwic'e giden rotadan çok uzakta.*

Kızarması pembeden koyu gül rengine dönüştü. "Ah... uh... önce çözülmesi gereken meseleler vardı."

Caedmon bu "meseleler" hakkında kötü şeyler hissediyordu. Çok kötü bir his. "Kocanızın ölümü... ya da ortadan kaybolması konusunda henüz taziyelerimi sunmadım."

Onun sempatisini kabul ederek başını salladı. Oswald'ın karakteri düşünüldüğünde, kederli görünmemesi şaşırtıcı değildi.

"Çözülmesi gereken meselelerin bunlar olduğunu varsayıyorum... kocanızla ilgili meseleler."

Boğazında gözle görülür bir sıkıntıyla yutkundu. "Lindisfarne'deki manastırda kalmayı düşündük, oradaki İskandinav kökenli herkese karşı beslenen kötü duygulara rağmen."

Yıllar önce, Britanya'ya ilk Viking saldırıları Kutsal Ada olarak da bilinen Lindisfarne'de gerçekleşti. İskandinavlar kilise mallarını... altın kadehler, mücevherli asalar, gümüş haçlar... açgözlü din adamlarından alındığında hak edilmiş bir yağma olarak görüyorlardı.

"Ancak Raşit, büyük bir çömlek kavanoz dolusu sülüğü dışarı attığında keşiş şifacıları kızdırdı. Raşit ve Adam kan akıtmaya inanmazlar."

Caedmon gülümsemek zorunda kaldı, kendini beğenmiş keşişlerin putperest bir şifacı ve putperest prensesler tarafından azarlandıklarını hayal etti. Ama sonra kızın güzel yüzünde devam eden sıkıntıyı fark etti, alt dudağını sıkıyor ve korkuyla ona bakıyordu.

Elini onun koluna koydu, dokunuşundan duyduğu rahatsızlığı görmezden geldi. "Yardım edebileceğim bir şey var mı?"

"Hayır! Sadece yardım gelene kadar kalmamıza izin ver... Yani..."

Elini umursamaz bir şekilde salladı. "Rica ederim." *Bir süreliğine. Kısa bir süre için.* Hepsinden önemlisi, Breanne ve Rashid Piers'a ve akciğer hummasına yakalanan diğerlerine baktıkları için onları uyarmadan güzel kışlarına tekme basamazdı. Onlara borçluydu.

"Söz veriyorum, kız kardeşlerim ve ben nezaketinize karşılık vermek için elimizden geleni yapacağız."

Lütfen, yapmayın. Yeter artık. Büyük salona girdiklerinde, "Leydim, etrafınıza bir bakın," dedi. "Kalem... içindeki her yer... sizin çabalarınız sayesinde hiç olmadığı kadar temiz." Ardıç yapraklarıyla karışık yeni çalılar ayak altında çıtırdıyor ve güzel kokular yayıyordu. Çamaşırlar her gün yıkanıyor, böylece her zaman taze giysiler ve yatak çarşafı vardı. Prenseslerden birini kırımlardan sarkmış, yüksek kırımlardaki örümcek ağlarının tozunu alırken görse şaşırmasdı. Silah odasındaki kılıç ve kalkanların bile parıl parıl parlatılmış olması onu hayrete düşürmüştü.

"En azından bunu yapabilirim."

En iyisinin ne olabileceğini düşündükçe ürperiyorum. Onu yüksek masaya götürdü ve minyon vücutlu, çekik gözlü, yarı Arap, yarı İskandinav kız kardeşi Drifa'nın yanına oturttu. Bahçe işlerine kafayı takmış olan oydu.

Drifa'ya başını sallayarak kuru bir mizahla, "Bugün avludaki toprağı süpürdüğünü ve daha fazla gül fidanı diktiğini fark ettim," dedi. *Ve her eğildiğinde adamlarımın askeri egzersizlerini aksattın.* Sadece daha fazla çalı dikmekle kalmamış, aynı zamanda köpeklerin bacaklarını oraya kaldırmalarını önlemek için etraflarına diz yüksekliğinde çivili küçük çitler dikmişti.

Kız kardeşi gibi o da güzelce kızardı ve sanki ona bir küp altın uzatıyormuş gibi, "Mutfak bitki bahçesi yeniden yeşeriyor," dedi. Her ne kadar minnettar olsa da, altın küpü tercih ederdi.

"Sırada bir üzüm çardağı var."

Yardım et bana, Tanrım! Masanın ortasına doğru ilerledi ve önüne dizilmiş yiyeceklere sabit bir şekilde bakan Wulf'un yanına oturdu.

"Şimdi ne olacak?" Caedmon sordu.

"Şuna bir bakın. Kral Edgar bile büyük bir ziyafet verirken bu kadar güzel yemekler sunmaz."

Masayı inceledi ve iç geçirdi. Prenseslerden bir diğeri olan Ingrith sayesinde mutfak gerçekten de artık bir krala layık, ağız sulandıran yemekler ürettiyordu. Normal akşam yemeklerinde genellikle ekmek, su ya da bira, *companaticum* ya da devasa mutfak kazanında kaynayan et suyunda ne varsa o ve şanslılarsa et, balık ya da mevsiminde ne varsa o bulunurdu. Bunun yerine koyun ve geyik eti parçaları, sirkeyle *salamura* edilmiş deniz alabalığı, limon şarabı soslu güvercin, kuzu parçalı mercimek, üzerine dereotu serpilmiş fırında kuzu balığı, şalgam püresi ve hardal görünümlü et jölesi içinde pancar, kıyılmış lahana, fındık ve elmadan oluşan bir *salata* gördü.

"Bu nedir?" dedi, kaşığını tahta bir tabağa daldırdı, sonra lezzetli tadı karşısında dudaklarını yaladı.

"Hiçbir şey bilmiyor musun, Caedmon? Bu *boş mangere*. Kimyon kremalı tavuk."

"Bunu nereden öğrenmiş olabilirim ki?" diye sordu kızgınlıkla. "Nereden biliyorsun?"

"Ingrith'e sordum."

Koluna bir şaplak attı ve ardından "Ingrith mi?" diye sordu. "Evet. Ingrith ve benim ortak bir noktamız var."

"Ne, söyler misin?"

"Deri." Güldü.

"Benimle ve tüm bunlarla alay edebilirsiniz," dedi, elini sallayarak tüm temizliği ve güzel yemekleriyle büyük salonunu gösterdi, "ama bunların hepsi benim için bir sorun teşkil ediyor ve bu gülünecek bir şey değil."

"Ne?"

"Benim saflarımdaki bazı yüksek doğumlu erkekler eşlerini uzun süreli ziyaretlere davet etmeyi düşünüyor."

"Bu sadece Larkspur için iyi olabilir."

"Sen öyle san. Evini özleyen adamlardan iyi asker olmaz. Ama bu, Larkspur'da koşulların aynı kalacağını ve prenseslerin kalacağını varsayar ki böyle bir şey olmayacak."

Tatlı kremayla kaplı, ağızda eriyen elmalı tartı yiyen Caedmon, tatların tadını çıkarmak için gözlerini kapattı.

"Daha da kötü bir sorun var," dedi sonra. "Ya açgözlü Edgar'ın kraliyet evinden daha iyi bir sofraya hazırladığım duyulursa?"

"Kemiğe sarılmış bir köpekten daha hızlı gelecektir. Ama düşün Caedmon, burada dört güzel prensesi görünce ne yapacak?"

"Lanet olsun!"

"Ahlaksız Edgar onları yatağa atacak, günah kadar emin. Hepsini. Hatta belki de hepsi birlikte. İsteseler de istemeseler de."

İkisi de bir an sessiz kalıp bu zihin resmini incelediler. "Edgar bir rahibeye tecavüz edip onu tutsak etmekten çekinmeseydi, prensesler hiçbir engel teşkil etmezdi," diye sözlerini tamamladı. "Onları yakalamak zorundayız."

Buradan çıkın."

"Biz mi?"

"Biz."

"Ne zaman?"

"Yarın sabah."

"Bunu görmek için sabırsızlanıyorum. Uyuyakalırsam beni uyandır."

Raşit, Caedmon'un diğer tarafından, "İzninizle lordlarım, istemeden kulak misafiri oldum," diye araya girdi. Caedmon onun orada olduğunu unutmuştu.

"Unutma, oyundan sonra şah ve piyon aynı kutuya girecek."

"Bu bilgelik için teşekkür ederim," dedi Raşit'e kibarca, sonra Wulf'a dönerek sessizce, "Bu ne anlama geliyor?" diye sordu.

Wulf omuz silkti, sonra da ona sırtıttı. "Ne?"

"Hiçbir şey."

"Bu hiçbir şey değil. Seni bu kadar eğlendiren ne?" "Seni."

"Prenseslerin yola çıkmak için bir günden fazlasına ihtiyaçları olacak," diye tekrar araya girdi Raşit.

"Neden?" diye hem o hem de Wulf aynı anda sordu.

Raşit onların sorularını geçiştirerek devam etti: "Allah ağlatsın ama prenseslerin bir dosta ihtiyacı var. Ne de olsa düşmanımın düşmanı benim dostumdur."

"Ha?" diye sordu Wulf'la birlikte, yine. Akıllar ve tüm bunlar gibi. Ya da daha çok ahmaklar gibi.

Caedmon kaşlarını çattı, Arap'ın ne ima ettiğini anlamaya çalışıyordu. "Prenseslerle benim ortak bir düşmanımız olduğunu mu söylüyorsun?"

"Dediğiniz gibi olsun." Raşit ayağa kalktı, hızlı bir hareketle alnına, burnuna, ağzına ve göğsüne dokunur gibi oldu, sonra ikisinin de önünde belinden eğildi ve uzaklaştı.

O ve Wulf birbirlerine baktılar, sonra ikisi de soluk soluğa kaldı. "Edgar," diye tahmin etti Wulf.

"Lanet olsun!" Caedmon boş bira bardağını masaya vurarak haykırdı. "Lanet olsun, lanet olsun!"

Ve sonra ortaçağ fanına ne olduğunu biliyorsun...

Breanne, yakındaki alçak bir masanın üzerinde duran tek bir mumun ışığı ve şöminenin ocağında parlayan köz dışında karanlık bir odada yavaşça uyandı.

Bütün öğleden sonra ve akşama kadar uyuduğu için kendini suçlu hissetmesi gerekirdi ama kendini harika hissediyordu. Doğrulup kollarını yukarı kaldırarak gerinirken, üzerini örten ince çarşaf düştü ve çıplaklığı ortaya çıktı.

Çıplaklığı endişe verici değildi. Kışın sert soğuğu dışında çoğu insan bu şekilde uyurdu. Ama nasıl çıplak kaldığı bir bilmeceydi. Son hatırladığı, iğrenç bir hödüğün onu Pier'in yatağından alıp buraya getirdiği idi. *Bu mümkün müydü-*

Tam o sırada kapı açıldı ve söz konusu iğrenç hödük orada dikildi, bacakları meydan okuyan bir duruştaydı, sert mavi gözlerinde öfke dans ediyordu.

"Eeeeeek!" diye bağırarak örtüyü omuzlarına kadar çekti. "Yatak odamdan çık."

"Burası benim yatak odam."

Etrafına bakındı. "O zaman ben üzerime bir şeyler giyerken siz de yatak odanızdan çıkın."

Kollarını göğsünde kavuşturdu ve kapı çerçevesine yaslandı.

"Sanmıyorum."

"Sen çıkana kadar ben bu yataktan çıkmayacağım." "Belki ben de sana katılırım."

"Buna cesaret edemezsin."

"Şu anki ruh halimle buna cesaret edebilirim."

"Bu sefer bağırsaklarını düğümleyen ne?" "Beni zorlama, hizmetçi kız. Kızgınlığın ötesindeyim."

"Neden?"

"Kaldır kışını o yataktan. Seni ve prenses yavrularının geri kalanını evimden çıkarıp kendi yolunuza gitmenizi istiyorum."

"Kuluçka mı?"

"Sürü, kalabalık, birlik, sürü, bela sürüsü, kendinize ne isim vermek isterseniz isteyin, benim için fark etmez. Sadece defolun."

"Bu hiç hoş değil."

"Kibar olmaya çalışmıyorum."

"Çocuklarınızı ve hizmetçilerinizi sağlığına kavuşturduğumuz için biraz olsun minnettar değil misiniz?"

"Çok minnettarım. Bu nedenle gitmek istediğiniz yere kadar yolunuzu korumaları için altı adam sağlayacağım."

Gözlerini ona dikti. "Bir şeyler oldu." "Öyle de denebilir."

"Ne?"

"Senin lanet sırrını biliyorum."

Kalbi bir an durdu, sonra hızla çarpmaya başladı. "Biliyor musun? Kim söyledi sana?" Omuz silkti.

Burada kalırlarsa er ya da geç bunu öğrenecekti. "En azından durumumuzu anlayışla karşılayabilirdiniz."

"Seni dizlerimin üzerine yatırıp kışına şaplak da atabilirim."

"Sen çok kaba bir yaratıksın."

Sadece ona baktı, bekledi. Ve bekledi. Ve bekledi. "Onu öldürmek istememiştik."

"Ne?" Caedmon'ın gözleri dehşetten neredeyse şişmişti ve çenesi çalışıyordu, ilk başta konuşamadı.

Oooh, bu iyi değildi.

Bir sandalyeye çöktü ve sanki boynuzları çıkmış gibi ona baktı. "Kralı sen mi öldürdün?"

"Saçmalama. Tabii ki saçmalama."

Omuzları rahatlayarak çöktü. Ama sonra, hâlâ kızgın olan bakışları onu bıçakladı. "Kimi öldürdün?"

"Seni sıçan! Bana zaten bildiğini söylemiştin."

"Kralı kızdıracak bir şey yaptığınızı biliyordum. Sırrınızın cinayet olduğunu nereden bilebilirdim ki?"

"Bu tam olarak doğru değil."

"Neden bu tam olarak doğru değil?" diye sordu yorgun bir şekilde, burnunun kenarını sıkarak.

İkilemimizi nasıl daha kabul edilebilir hale getirebiliriz? Hmmm. Bu hödüğe davamızı anlatmaktan nefret ediyorum. "Kral bilmiyor olabilir... henüz. Belki de, tanrılar bize iyilik yaparsa, asla bilemeyecek."

"Öncelikle, 'biz' kimiz?"

"Ben ve kız
kardeşlerim."

"Sen ve kız kardeşlerin ne yaptınız?" Cevabını mırıldandı.

"Ne dedin sen?"

"Havenshire Kontu'nu öldürdüğümüzü söyledim," diye neredeyse bağırıyordu. Yüzünü ellerinin arasına aldı ve nefesinin altında sayıyor gibiydi. Başını kaldırdığında, "Bana her şeyi anlat," dedi.

Yapmalı mıyım? "Önce giyinik olsaydım daha iyi hissederdim." "Buraya hiç gelmemiş olsaydın daha iyi hissederdim."

Ben de öyle. Ona ters ters baktı, sonra da tüm hikâyeyi anlattı. Bitirdiğinde, adam sersemlemiş görünüyordu.

Kabul etmek zorundaydı, çarpıcı bir hikâyeydi. "Bir gün bu hikayeyi torunlarına anlatacaksın ve muhtemelen güleceksin."

"Bundan gerçekten şüpheliyim." Adam ona baktı, sonra da inanamayarak başını salladı. "Bir Sakson asilzadesini bir helanın dibine mi koydunuz?" Sonra, "Onu o delikten nasıl geçirdiniz?"

Erkekler! En alakasız detaylara odaklandılar. "Yeni bir bahçe kerpiçiydi, yeni inşa ediliyordu."

Caedmon gülümsedi, sonra ciddileşti. "Bu olabilecek en kötü şey."

Öyle mi düşünüyorsun, lackbrain? "Biliyorum!"

"Sizi kastetmemiştim. Larkspur'daki hakimiyetim en iyi ihtimalle zayıf. Edgar bir hevesle onu elimden alabilir. Asilzadelerinden birinin katillerini saklamam bir hevesten daha fazlasını ifade eder."

"Bunu hiç düşünmemiştim."

"Hiç düşünmediğinizi söyleyebilirim."

Aptal kafasından aşağı bir sürahi su döksem ne olur acaba? Oh, unuttum. Önce yataktan kalkmam gerekirdi. "İğnelemeye gerek yok."

"Leydim, hiçbir fikriniz yok-"

Kapının çalınması, ona savurmak üzere olduğu daha fazla kezzabı yarıda kesti.

Wulf başını kapı aralığından içeri uzattı. "Üç prenses tarafından gönderildim. Kız kardeşlerine ne yaptığınız konusunda endişeliler."

"Öyle de olmalılar."

Wulf ona doğru baktı ve sırtarak selam verdi, şüphesiz onun soyunuk haliyle eğleniyordu. Sonra kaşlarını Caedmon'a doğru kaldırdı.

"Görünüşe göre güzel prensesler aslında soğukkanlı birer katil."

"Oh, lütfen, Caedmon. Açıklamanı bekleyemem." "Abartıyor," dedi kadın. *Ne yazık ki o kadar da değil.*

"Pek sayılmaz," diye karşı çıktı Caedmon. Arkadaşına dönerek kuru bir sesle, "Beş prenses Lord Oswald'ı öldürüp bir mahzene gömdüler," dedi.

"Onu delikten nasıl geçirdiler?"

"Erkekler!" Breanne gözlerini devirdi. "Onu küçük parçalara ayırdık. Ne düşünüyorsun?"

Wulf, "Oswald her zaman boktan biriydi," diye espri yaptıktan sonra hemen ekledi, "Kusura bakmayın leydim."

"Bu, hepimizin onun hakkında zaman zaman daha nazik bir dille söylediklerinden daha fazlası değil."

Wulf bir an sessiz kaldı, sonra bir kahkaha patlattı. "Gerçekten Caedmon, senin etrafında olmak çok eğlenceli."

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Yağmur yağıyordu. Bebekler.

Caedmon, Wulf ve sekiz kiracısı, bir başka sığır hırsızlığını ve bir adamın feci şekilde sakat kalmasına neden olan bir çoban kulübesinin yakılması olayını araştırmak için arazisinin kuzeyindeki uzak bölgeye gidiyorlardı. Şiddetli yağmurun iliklerine kadar üşütmesi ve görüş mesafesini neredeyse yok denecek kadar azaltması kötü ruh haline hiç yardımcı olmamıştı.

Dört prensesin kışına tekneyi basarak Larkspur'dan kovması, dönüşüne kadar beklemek zorunda kalacaktı. Bekleyemezdi.

Hâlâ onu hayrete düşürüyordu, sadece bir adamı öldürecek kadar cüretkâr olmaları değil, aynı zamanda ciğeri beş para etmez kadınların onun malikânesinde saklanacak kadar cüretkâr olmaları ve hiç şüphesiz onu da kraliyetin incelemesine maruz bırakmaları. Buna tahammül edemezdi.

Ve bu sabah ayrılmadan önce karşılaştığı gibi gözyaşlarıyla da yumuşamayacaktı. Kızıl saçlı cadı hariç.

Gözyaşı dökmek yerine neredeyse ona tükürmüştü, özellikle de sol kalçasında çok ilginç bir çil olduğunu söylediğinde. Sırt üstü yattığı için kalçalarını görmüş değildi. Ama bu söz, adamın onun çıplak vücudunu gördüğünü kesin bir dille belli etmişti.

Muhtemelen şu anda pirinç bir aynayla kışını kontrol ediyordu. Oh, onun duvarında bir sinek olmak!

Her ne kadar kızgın olsa da, bu kızgınlığı onunla birlikte gitmesini ve kulübeyi yeniden inşa etmesini önermesine engel olmamıştı. Hiç şüphesiz hâlâ onun kaba cevabına öfkeleniyordu.

Yine de Raşit'in onlara eşlik etmesine izin verdi ve teklifinden memnun oldu. Şifacı yaralı adama bakacaktı. Yine de, eğer Caedmon bir aptal atasözü daha duyarsa, iyileştirme yeteneklerine rağmen adamı boğazlayabilirdi. Ve develer! Arap develere kafayı takmıştı. "Eğer bir deve burnunu çadırına sokarsa, cesedi de peşinden gelir." Ya da, "Filin izi deveninkini bastırır." Caedmon'un ne demek istediğini anlamamış olması önemli değildi.

Wulf sadece güldü. Her şeye. Özellikle de ona.

Ama sonra Raşit onun adına Wulf'u azarladı. "Bir deve başka bir devenin hörgücüyle alay etmemeli."

Buna karşılık Wulf, tek kamburunun bacaklarının arasında olduğunu söylemişti.

Bunun üzerine Raşit deve hörgüçleri ve seks hakkında Caedmon'un bile duyarlılık sınırlarını zorlayan bir yorum yapmıştı.

Caedmon yarım beyinli bir dünyada boğuluyordu ve sadece yağmuru kastetmiyordu.

Ama sonunda güneş bulutların arkasından çıkmayı başardı ve bu ücra bölgede, yanmış olanın yanı sıra açıkta duran saz çatılı yarım düzine saz ve çalı kulübesine vardılar. Buradaki erkekler ve kadınlar yulaf ve arpa tarlalarına bakıyor ve serbest dolaşan elli kadar sığıra bakıyorlardı. Bu tehlikeli bir iş olmamalıydı. Kimse bir ya da iki hayvan kaybını umursamazdı. Aslında İskoç rençperlerden beklenen de buydu; birbirlerini bile soylarlardı. Ama şimdi, yangını çıkaranların aynı kötü adamlar olduğunu varsayarak çok ileri gitmişlerdi.

Raşit, deri heybesinden merhemler ve temiz bez şeritleri çıkararak yaralı adam üzerinde verimli bir şekilde çalışırken, o ve Wulf adamlarla konuştu. Bu yıkıcı eylem için bir neden bulamadılar, ancak adamlarından birinin kaypak gözleri, bunun sadece bir şeytanlıktan daha fazlası olduğunu düşünmesine neden oldu. Wulf'u ve üç adamı sığırların en son görüldüğü yeri incelemeleri için gönderdikten sonra Caedmon şifacının ilerleyişini kontrol etmek üzereydi ki bir genç -tahminen on iki kıştan fazla değildi- başını sallayarak onunla özel olarak konuşmak istediğini işaret etti.

"Hayvanların izini nasıl süreceğimi biliyorum. Şey, onlardan biri," dedi çocuk, doğru Kapalı.

"Ve sen...?"

"Edric. Benim babam Aldhelm."

Caedmon başını salladı.

"Sığırlarınızdan biri benim için özel bir hayvandı. Onu bir buzağıdan büyüttüm. Ona Bertie derdim. Bembeyaz bir yüzü ve dikenli bir ağaç dalı tarafından boynuzlandıktan sonra büyükbabamın onu diktiği sol kalçasında traş edilmiş bir yama var."

"Bizimle gelseydin, hayvanı teşhis edebilir miydin?"

"Kesinlikle teşhis edebilirdim."

Bir saat içinde İskoçya sınırına doğru yola çıktılar. Kendisi, Wulf, Edric ve dört askeri. İki üçüncüsü koruma için Raşit'le birlikte geride bırakılmıştı.

Wulf, "Burada daha fazla şey yapılması gerekiyor," dedi.

"Doğru. Ya küçük bir asker grubu tarafından yönetilen bir tür parmaklıklı köy inşa ederim ya da sığır ve davarları kalenin yakınına çekerim."

"Sizinki büyük bir arazi değil. Bence sığır ve koyunlar için idare edebileceğiniz kadar otlak ve daha fazla tahıl için saban arazisine ihtiyacınız var," diye düşündü Wulf. "Yeterince adamınız var mı?"

"Yeteri kadarına sahip olmalıyım. Dediğiniz gibi, her toprak parçası kullanılmalı. Eğer arazime değer veriyorsam, onu korumalıyım."

İskoç topraklarına girdiklerinde akşam olmuştu. Bir ateş yakıldı ve adamların uzanması için pelerinler serildi, ancak tam olarak düşman olmayan, ancak kesinlikle dost olmayan bu topraklarda bu gece çok az uyku olacaktı.

Kollarını ensesinin altında kavuşturup gözlerini kapattığında, tuhaf bir görüntü aklını kurcalayıp duruyordu. Kızıl saçlı, kremsi tenli ve sivri dilli bir cadı ona doğru eğilmiş, alay ediyordu. Neden onu düşünmesi gerektiğini anlayamıyordu. Bir baş belasından biraz daha fazlasıydı. O gittiğinde, her şey yeniden yoluna girecekti.

Ertesi sabah, birkaç saz çatılı, konik kulübenin bulunduğu küçük bir işletmeye geldiler. Çitler atları ve hayvanları çevreliyordu.

Edric, Caedmon'un dikkatini belirli bir ineğe çekti.

Başıyla onayladı.

Kızılın çeşitli tonlarında vahşi saçları olan, kürk ve deri pantolon giyen bir düzine silahlı adam çeşitli yönlerden yürüyerek onlara yaklaştı. İçlerinden birinin -diğerlerinden daha iriydi- kızıyla karışık gri saçları ve boğa gibi vücudunu kaplayan sayısız yara izi vardı; yoldaşlarından ya da akrabalarından ayrılarak Caedmon'a doğru adım attı.

Saldırmamaları çok garipti. Ağır silahlı olmalarına rağmen, önce söyleyecek bir şeyleri varmış gibi görünüyordu.

Caedmon atından indi ve dizginlerini Wulf'a verdi. O ve adamlarının da silahları hazırды.

Öne çıkarak, "Ben Larkspur'lu Caedmon'um. Şuradakiler benim sığırlarım ve siz de benim kulübelerimden birini yaktınız ve bir adamımı ağır yaraladınız."

"Öyle yaptık," diye cevap verdi adam çıldırtıcı bir kibirle. "Ben Malcolm, MacLarinlerin lairdiyim."

"Neden?"

"Çünkü sizin çiftçilerinizden biri tohumunu bizim kızlardan birinin karnına ekti."

Caedmon iri göbekli genç bir kızın diğerlerinden ayrı durduğu kulübeye doğru baktı. Gözleri ve burnu ağlamaktan kızarmıştı. "Kendi isteği dışında mı?" diye sordu.

Yaşlı adam omuz silkti, bu da muhtemelen kadının kalçalarını kendi tercihiyle açtığı anlamına geliyordu.

Caedmon Edric'e doğru baktı. "Sorumlunun kim olduğunu biliyor musun?" Çocuğun bıyıksız yüzü kızardı ve başını eğdi. "Eee?" diye sordu.

"Uhtred. Kardeşim."

"Evli mi?"

"Hayır, ama o bilinmeyen bir yere gitti. O ve babam... anlaşılamadılar... anlaşılamadılar... kavga ettiler."

Caedmon İskoçyalı'ya döndü. "Bir yere oturup konuşabilir miyiz?"

Malcolm isteksizce ona hoş geldin dedi... yani tam olarak hoş geldin demedi ama en azından mütevazı evine girmesine izin verdi.

Saatler sonra -İskoçların *uisge-beatha*, yani hayat suyu olarak adlandırdıkları, ama kesinlikle onun ölümü olacak olan o güçlü kehribar rengi içkiden bol miktarda içtikten sonra- Caedmon ve küçük birliği Larkspur'a geri dönüyordu, çalınan sığırları geride kalmıştı ve gelecekte daha fazlasının kaybolmayacağını garantisi yoktu. İskoçlar'ın yolu yeniden yaşamaktı.

Onlarla birlikte seyahat eden genç kadın, Larkspur soyuna yeni bir bebek daha katacağı. Babası, klanlarındaki hiçbir erkeğin artık Maire'e sahip olamayacağını söylemişti. Asi Uhtred sorumluluklarına geri dönmediği sürece bebeğin geleceği en iyi ihtimalle belirsizdi. Diğer tüm sorunları varken neden umursasın ki? Saksonya topraklarında bile soylular istenmeyen çocuklardan kurtulurlardı; bu çoğunlukla, yeterince varlıklılırsa onları bir manastıra göndererek ya da ölmeleri için ormanlara veya uçurumlara terk ederek olurdu.

Rashid bu düşüncüyü önerdi: "Her zaman güneş ışığı çölü çöl yapar."

Bunun üzerine Raşit'e tatlı bir dille tavsiyelerini güneşin hiç parlamadığı bir yerde saklamasını önermişti.

Wulf ona her türden aptal diyordu. Kendini aptal gibi hissediyordu.

Ama ne yapabilirdi ki?

Bir kadın ne yapması gerekiyorsa onu yapar.

Caedmon, Wulf, Rashid ve küçük asker birliği iki gündür ortalıkta yoktu. Ivan ve Ivar'ın Tyra'dan bir mesajla döndüklerini bilmiyorlardı... uğursuz bir mesaj.

Breanne, Tyra'nın mektubunu anlatmak ve bu haber ışığında stratejilerini planlamak üzere kız kardeşleriyle buluşmak için mutfağa gidiyordu. Breanne Norselands'a dönmek için bu kadar sabırsızlanacağını hiç düşünmemişti.

Uzun süren yolculuklarına rağmen Breanne, Larkspur'un efendisinin ya da kölelerinin sağlığı konusunda endişelenmiyordu. Onlar iyi eğitilmiş savaşçılardı ve kendilerini savunabilirlerdi. Rashid bile.

Ama Caedmon'un onlardan kurtulmaya can attığını bildiği için kendisinin ve kız kardeşlerinin kaderi hakkında endişeliydi. Ki bu da... şey, bunu kız kardeşlerinin fikrini aldıktan sonra düşünecekti.

Doğrusu, bütün sabah Caedmon'un çocuklarının peşinden koştuğundan sonra, Tyra'yla birlikte kaçabilmeyi diledi. Babasının kısıtlayıcı çatısı altında yaşamak bile bu vahşi evden daha cazip geliyordu.

Çocuklardan üçü meşru görünüyordu, özellikle de annesi henüz birkaç aylıkken ölmüş olan dokuz yaşındaki Beth; Beth umutsuzca bir anne istiyordu ve dördünden birinin yapacağına karar vermişti, hangisi olduğu önemli değildi. Aslında, saçlarını örmeye ve Viking tarzında açık kenarlı bilek boyunda bir önlük giymeye başlamıştı. Şimdi merdivenlerin üzerindeydi ve yataklara temiz çarşaf seran hizmetçileri "denetliyordu". Kızcağızın memnun etmek için bu kadar çabalaması acınacak bir şeydi.

Bir de altı yaşındaki yaramaz ikizler Alfred ve Aidan vardı ki, hayattaki amaçlarının menzilleri içindeki her canlı çocuğa ve hayvana musallat olmak ve onlarla alay etmek olduğunu düşünüyorlardı. Şu anda, şapelin iki farklı tarafında köpeklerin kuyruklarına elma bağlamak için sessiz zaman geçiriyorlardı, sonra onları atların lezzetli ödülleri için onları kovalayabilecekleri meraya salıyorlardı.

Breanne özellikle Caedmon'un en büyük çocuğu olan ve Mercia'daki koruyucu ailesinden utanç içinde eve gönderilen on iki yaşındaki Hugh için üzülüyordu. Larkspur'un en aşağılık işlerini yaparken

Ceza olarak Breanne'e, himayesi altındaki askerlerden birinin sapkın eğilimlerini anlatmıştı. Adamın niyetini babasına söylemeye utanıyordu ama Breanne söyleyecekti. Bundan emin olabilirdiniz. Utanması gereken biri varsa o da oğluna sağduyulu davranacak kadar güvenmediği için Caedmon'du.

Sekiz yaşındaki Mina, Caedmon'un gayrimeşru çocuklarından bir diğerydi. Ufak tefek, narin yapılı güzelin siyah saçları ve kara kedi gözleri vardı. Arap bir *houri* olan annesi bu kötü çocuğu istememişti.

En sevdiği bir yaşındaki Piers'ti, akciğer humması nöbetinden çok iyi bir şekilde kurtulmuş olan çekiç başlı erkek yavrusu. Onun kendisini bir gölge gibi takip etmesine bile aldırımıyordu. Bazıları onun Caedmon'un kanından olmadığını söylüyordu ama kim bundan emin olabilirdi ki?

Mina büyük salonda Breanne'in yanından geçti. Breanne küçük eliyle Piers'in küçük elini tutuyor ve ona yürümeyi öğretiyordu.

Breanne ikisine de gülümsedi. "Kız kardeşim bu akşamki yemek için ballı incirli muhallebi yapıyor."

Ona gülümsediler, ancak Piers'in onun ne söylediğine dair hiçbir fikri yoktu. Aslında, "Anne" dedi, ki bu endişe vericiydi. Bu çocukların hepsi sevgi ve disiplinden yoksundu.

Mutfağa giden koridora girmeden hemen önce, öfke nöbetleri ateşli saçlarıyla uyumlu olan beş yaşındaki Angus'u izlemek için durdu. Çocuğun damarlarında İskoç kanı dolaştığına bahse girebilirdi. Yüz hatlarında Caedmon'dan eser yoktu. Angus şu anda, çok sayıdaki çilleriyle dalga geçtiği için kardeşlerinden birine fırlattığı yumurta sarılarını ve aklarını kale duvarlarından temizliyordu. Kimse alay edenin kim olduğundan emin değildi, Angus hariç herkes sihirli bir şekilde olay yerinden kaybolmuştu.

"Nasılsın Angus?" diye sordu. "Temiz suya ihtiyacın var mı?" Adam ona öyle kötü bir şey söyledi ki kadın geriye doğru sarsıldı.

Onu zavallının küçük poposuna bir şaplak atmaktan alıkoyan tek şey, yüzündeki gözyaşı izleri ve muhtemelen kendisiyle alay ettiğini düşündüğünü fark etmesiydi.

Uzak bir köşede Oslac, Kendrick ve Joanna'nın başlarını birleştirmiş, sürekli Angus'a baktıklarını gördü. Mutfağa giden yolundan saptı ve hepsi de neredeyse aynı gün doğmuş olan yedi yaşındaki üç çocuğun yanına gitti. Caedmon onları kendi çocukları olarak kabul etmiş olsa da, Larkspur hakkında söylenenlere göre, tıpkı üç Galli kardeşe benziyorlardı.

doğumlardan dokuz ay önce ziyaret etmişler. Bu üçü başlı başına bir çeteydi. Her zaman yaramazlık yaparlardı. Her zaman birbirlerine bağlıydılar.

Uzun sürmeyecek.

"Ne yaptığınızı biliyorum ve hiç eğlenmiyorum." "Ne?"

dediler hep bir ağızdan.

"Hepiniz oraya gidip duvarı temizlemeye yardım edeceksiniz. Angus'a tek bir kelime bile söylemeyeceksiniz, yoksa özür dilemiş olursunuz. Sizi ispiyonlamadı, bu arada."

Homurdanarak onun emirlerini yerine getirmeye gittiler. Onları yakından izlerken ayağını sabırsızca yere vurarak kaldı. Kendisi salondan ayrıldıktan sonra burada kalacaklarını düşünecek kadar aptal değildi.

Duvar yeterince temizlendiğinde, kovayı boşaltmalarını ve kirli bezleri kale duvarlarının dışındaki dereye durulamalarını emretti.

Mutfağa girdiğinde, hem kendi Stoneheim mutfaklarında hem de burada bir Sakson kalesinde yaşanabilecek bir huzur sahnesi gördü. Drifa, kurutup daha sonra kokulu yastıklara dönüştüreceği çeşitli çiçeklerin saplarını birbirine bağlıyordu. Vana gümüş kadehleri ve tabakları parlatıyordu. Ingrith ve iki mutfak hizmetçisi -tabii ki büyük göğüsleriyle- o sabah kale bahçelerinin ötesindeki konik kovanlardan topladıkları düzinelerce bal peteğini düzenliyorlardı.

Tüm kale, hatta dışarısı bile onun tatlı karışımlarının kokusunu taşıyordu. Sinekler kokunun cazibesine kapılarak çok uzaklardan geliyorlardı.

Larkspur aşçısı Amicia, Ingrith'in yanında dostça çalışıyordu. Görünüşe bakılırsa, geceler önce evdeki düzensizlikten ve sürekli ayak altında dolaşan sayısız çocuktan rahatsız olarak çekip gitmişti. Şimdi kız kardeşler düzeni sağladıkları için geri dönmüştü.

Bazı bütün petekler, mantar tıpalı çömlek bir sürahiye yerleştirilmişti. Ama çoğunun balı boşaltılacak ve petekler mum haline getirilecekti. Ingrith bir gün Adam'ın teyzesi Ravenshire'lı Eadyth'in mükemmelleştirdiği o çok ünlü zaman tutucu mumları yapmaya çalışacağına yemin etti. Bu mumlar Kral Alfred tarafından icat edilmişti.

Caedmon bu bal partisinden bal likörü yapılmayacağını öğrendiğinde pek mutlu olmayabilirdi. İkinci ve üçüncü hasatlardan bol miktarda bal gelecekti.

Ingrith, Breanne'e ateşte ısıtılmış bir bıçak uzattı ve uç kapaklarını kesmesini ve balı bir kazanın üzerine asılmış kaba örgülü bir bezin içinden süzölmeye bırakmasını işaret etti. Bu taraklar süzöldükten sonra Breanne onları hizmetçilerden birine verdi ve o da onları büyük bir kapta ezerek posa haline getirdi. Sonra, bir kez

Breanne yine petekleri başka bir kazanın üzerindeki süzme bezine koydu. Bu ikinci süzme balın kalitesi daha düşük olacaktı ama yine de yemek pişirmek ve benzeri şeyler için iyi olacaktı. Uç kapakları ve püre haline getirilmiş petekler iyice durulanacak ve sonbaharda mum yapımı için bir kenara konulacaktı. Bu durulama suyu bile iyi bir şekilde kullanılırdı.

Tüm bunlar Breanne ve kız kardeşlerinin alışık olduğu bir ritüeldi; yemeklerine tatlandırıcı ya da ışık için ince balmumu mumlar istiyorlarsa, her büyük ambarda ortak bir çaba gerekiyordu. Ingrith tüm mutfak konularında olduğu gibi bu konuda da uzmandı.

Amicia ve hizmetçiler birkaç dakikalığına mutfaktan ayrılıp daha fazla kova su almak için kuyuya gittiklerinde, Breanne önlüğünün kapağından Tyra'nın parşömen mesajını hızla çıkardı. "Ivan ve Ivar az önce Hawkshire'dan Tyra'dan bir mektupla döndüler."

Kız kardeşleri durdu ve ona tüm dikkatlerini vererek döndüler. Vana'nın yüzündeki korku ifadesi acınacak haldeydi. Vana'nın elini sıktı ve okudu:

Kız kardeşlerim:

Sağ salim vardık. Adam, kralın Witan'ının bir üyesi olan amcası Lord Eirik'in yardımını almak için Ravenshire'a gidiyor. Arama ekipleri dışarıda arıyor,

Sadece Havenshire Kontu için değil, Vana için de. Adam sorularını iyi cevapladı ama geri dönebilirler.

Dunstan kudurmuş durumda. Hepimizin iyiliği için, eve güvenli bir geçiş ayarlanana kadar olduğunuz yerde kalın.

*Yolun açık olsun ve sevgiler,
Tyra.*

"O halde burada kalmalıyız," dedi Ingrith.

"Ama nasıl yapabiliriz ki? Lord Caedmon gitmemiz gerektiğinde ısrar ediyor," diye belirtti Breanne.

Vana umutla, "Belki söz verdiği altı muhafızla birlikte babamın Jorvik'teki gemisine ulaşabiliriz," dedi.

"Ya da Ravenshire'a. Şüphesiz Lord Eirik, Başpiskopos Dunstan'ın tehditlerine bile karşı koyabilecek kadar güçlüdür." Bu Drifa'dan.

Breanne, "Sorun buradan oraya gitmek," dedi. "Bu oldukça uzun bir mesafe ve tehlikelerle dolu."

Ingrith ellerini temiz bir beze silerek, "Cevap belli," dedi ve onlarla birlikte masaya oturdu. "Lord Caedmon'u kalmamıza izin vermesi konusunda ikna etmeliyiz."

"Bunu nasıl yapacağız?" Breanne sordu.

"Bir plan," dedi Ingrith. "İhtiyacımız olan şey bir plan. Bir keresinde Tyra için hazırladığımız planı hatırlıyor musun?"

Breanne öfkeyle, "Bu Tyra'nın Adam'ı baştan çıkarması için bir plandı," dedi. "Herhalde bizden birinin bu hödüğü baştan çıkarmasını önermiyorsun."

Ingrith omuz silkti.

"Bence bu iyi bir fikir." Drifa konuşurken parmaklarındaki balı yalıyordu.

"Oh, gerçekten mi? Peki baştan çıkarma işini kim yapacak?" Breanne hiç eğlenmemişti.

Herkes ona baktı.

"Hayır. Oh, hayır, hayır, hayır! İstesem bile nasıl yapacağımı bilemem ve kesinlikle istemiyorum."

"Çöpleri toplayabiliriz," diye önerdi Vana. "Hayır, bunu ben yapmalıyım. Ne de olsa bu karmaşanın içinde olmamız benim suçum."

Vana'nın, hor gördüğü kocasının iğrenç davranışlarından bu kadar kısa bir süre sonra kendisini herhangi bir erkeğin yakınına koymaya istekli olacağı fikri Breanne'in yüreğini burktı. Vana'nın bu fedakârlığı yapmasına vicdanen nasıl izin verebilirdi?

"Oh, lanet olsun! Bunu yapacağım."

"Breanne! Küfür etmemelisin," diye azarladı Drifa onu.

Breanne, "İyi bir neden olduğunda küfretmeye izin verilir," diye itiraz etti. "Kime göre?" Ingrith bilmek istiyordu.

"Bana göre. Bunu yapacağıma inanamıyorum. O sersem bana gülecek, biliyorum gülecek. Kadınsı yeteneklerimle, bırakın bir erkeği, bir keçiyi bile baştan çıkaramam."

"Kulak misafiri olmaktan kendimi alamadım," dedi Amicia mutfığa geri dönerken. "Yatağındaki kürklere bir adam gizlemen konusunda sana tavsiye verebilirim, Şeytan'ın günah işlediğinden emin olabilirsiniz."

Breanne ve kız kardeşleri ağızları açık bir şekilde Amicia'ya bakıyorlardı. Aşçının kemerinin altında otuz yıl vardı ve bu geniş, çok geniş bir kemerdi. Çoğu kadının elbisesi yedi top kumaştan kesilebilirken, Amicia'nınki

kesinlikle on tane gerekirdi. Bir erkek kadar uzundu, hatta Breanne'den bile uzundu; iri omuzları ve kaslı üst kolları, erkeklerin gözlerini kamaştıracak şekilde dışarı fırlayan iri göğüsleri için iyi bir çerçeve oluşturuyordu. Ve güçlüydü!

Breanne onu derisi yüzülmüş bir kızıl geyiğin üzerinde bir savaşçının becerisiyle satır kullanırken görmüştü. Kahverengi saçları taranmamış bir yuva gibiydi. Ve ön dişleri bir attan farksız bir şekilde alt dudağının üzerinden dışarı çıkmıştı.

Piers kıkırdayarak içeri girdi, Mina da peşinden. Mina onu yakalayamadan kucağına tırmandı. Breanne bugün bir tunik ve sütyen giymişti, hödüğün yokluğunda biraz iş yapabileceğini düşünmüştü.

"Onu koridorda tutmaya çalıştım," dedi Mina, gözleri yaşararak. Gerçekten, ne zamandan beri sekiz yaşında bir kızın çocuk bakma görevi vardı? Mary neredeydi? Oh, şimdi hatırladı. Mary süt sağma işinde annesine yardım etmek için dışarı çıkmıştı.

Breanne her birine emmeleri için birer parça bal peteği uzattı. Piers şüphesiz bunu tuniğinin her yerine bulaştıracaktı. Oh, neyse. Tunik eskiydi ve zorlu işler için tasarlanmıştı. Mina, Piers Breanne'in gözetiminde olduğu için biraz rahatladığını düşünerek koşarak uzaklaştı.

"Ne diyordun?" Amicia'ya baktı.

Amicia, Ingrith'in temizlik yapmasına yardım ediyordu. Hatta yanağını göğsüne yasladığında göz kapakları sarkan Piers'in yüzünü ve ellerini silmesi için Breanne'e ıslak bir bez uzattı. "Bir erkeği baştan çıkarmakla ilgili bir şeyler söylediğini duydum." Hepsine şehvetli, bilmiş bir göz kırptı. "Bu konuda her şeyi biliyorum, inanın bana."

Ne?

Amicia kesinlikle hepsinin dikkatini çekmişti... yaşı belirsiz iki hizmetçi de dahil olmak üzere, sanki kendileri de bir iki şey biliyormuş gibi görünüyorlardı. Larkspur'daki neredeyse tüm kadınlar gibi iri göğüslü oldukları için değil.

"Onunla zina yapmak gibi bir niyetim yok. Sadece bir süreliğine ilgisini çekeceğim, böylece kız kardeşlerim ve ben birkaç gece kalabileceğiz." Breanne tökezleyen sözleri için kendini zihinsel olarak azarlarken yüzünün alev aldığını hissetti.

Amicia başını salladı. "En iyi yol onun önünde çıplak olmaktır. Çoğu erkeğin içindeki özsuyn yükselmesi için tek gereken budur. Tüm bu deri, Doğu topraklarında satılan şu afro-daisy-yaklardan biri gibi."

Breanne dehşet içinde ona baktı. "O adamın önünde çıplak durmayacağım." Hoşnutsuzlukla ürperdi. Ayrıca, adamın her şeyi gördüğünden şüpheleniyordu.

ve dizginlenemez bir hevesle üzerine atlamak istememişti. Kalçasındaki bir çille ilgili küçümseyici sözlerini hatırladı. Omzunun üzerinden pirinç aynaya bakarak söyleyebildiği kadarıyla orada değildi. Kız kardeşlerinden birinden kontrol etmesini isteyebilirdi ama o zaman nedenini açıklamak zorunda kalacaktı.

Amicia omuz silkti. "Eh, bir sonraki en iyi şey güzel bir dizi göğüs." Breanne'in küçük göğüslerine küçümseyen bir bakış attı. "Oraya biraz dolgu yapmayı deneyebilirsin. Belki iki kalıplı asfik, bu onlara biraz sallantı verir. Ya da onları birbirine ve yukarıya doğru bağlarla iterseniz, daha büyük görünebilirler."

Jiggle? Sırada ne var?

Ingrith ellerini kalçalarına dayayarak, "Böyle aptalca bir amaç uğruna mükemmel asfikleri ziyan edemezsin," dedi.

Teşekkürler, Ingrith.

Vana, "Birdenbire büyük göğüslerle ortaya çıkmak onu şüphelendirecektir," dedi.

Teşekkürler, Vana!

"Ayrıca, büyük meme uçları da bir o kadar cezbedici, anlıyorum. Ve Breanne'in büyük meme uçları var." Bunu söyleyen Drifa, hain.

Ona sırttan Drifa'ya ters ters baktı.

"Ve büyük bir ağzın var. Erkekler büyük dudaklı kadınların karşısında erir," dedi Amicia ona.

"Neden, Frigg aşkına?"

Breanne hemen sonra sormamış olmayı diledi, çünkü Amicia ona her şeyi tüm ayrıntılarıyla anlatmıştı.

Breanne, "Sanırım midemin içindekileri kaybedeceğim," diye açıkladı.

Masadaki diğer kadınlar şaşkına dönmüştü. "Elbette kadınlar bunu isteyerek yapmaz."

"Sevdikleri ve memnun etmek istedikleri bir erkek olduğunda yaparlar," dedi Vana, belli ki şaşkınlardan biri değildi, yüzü bile kızarmadan. "Rafn gibi."

Bunu duyduğuma inanamıyorum. O kadar şaşırmamalı.

Nefret edilen Kont Oswald'dan çok önce Vana ve Rafn birbirlerine aşık olmuşlardı ama o zamanlar çok gençti. Görünüşe göre bazı şeyler için o kadar da genç değilmiş!

Amicia, Breanne'in karşısındaki bankın üzerine kaydı. "Dinleyin, siz hanımlara çok az hanımın bildiği bir şey söyleyeceğim. Kesin olan bir şey var

erkekleri çılgına çevirir."

Oh, tanrılarım ve tanrıçalarım! Caedmon'u çıldırtmak mı istiyorum?

"Bir kadının yatak oyunundaki zevki," dedi başını keskin bir şekilde sallayarak, sanki az önce büyük bir bilgelik vermiş gibi.

"Ha?" Breanne hepsi adına konuştu.

"Bir kadın yatakta zevk aldığında, bu bir erkeğin en büyük zevkidir. Ve erkek kadının onun dokunuşundan hoşlandığını bildiğinde... kadın erkeğin istediği her kötü şeyi yapmasına izin verdiğinde... kadın bazı uygulamaları başlattığında... işte o kadın bir erkekten her şeyi alabilir. Mücevherler, evlilik ya da... birkaç gecelik misafirperverlik."

Amicia'nın içinde bulundukları ikilemin farkına vardıklarından daha fazla vardığı açıktı.

Breanne bakire olmasına rağmen, bazı kadınların seksten hoşlandığının farkında değildi. Doğru erkekle. Adam'la Tyra gibi. Vana ile Rafn gibi.

Amicia'nın hangi uygulamalardan bahsettiğini sormak istedi, ancak cahil görünmeden kelimeleri bulamadı.

Açık sözlü Ingrith öyle değil. "Hangi uygulamalar?"

Ve Drifa. "Bir erkek her zamanki şeyler dışında ne yapmak isteyebilir?"

"Kötü şeyler mi?" diye sordu hizmetçilerden biri kararlı bir ilgiyle, sonra kıkırdadı.

Hizmetçilerden bir diğeri, "Bir kadının bütün bu hırılıtlardan zevk alması için belli bir şekilde yaratılmış olması mı gerekir?" diye sordu.

Breanne'in aklına aniden bir düşünce geldi. "Efendi burada, Larkspur'da hepinizle birlikte mi yatıyor?"

Amicia başını salladı. "Hayır. Bildiğim kadarıyla yok. Sanırım Higby'de bir metresi var, ya da bir zamanlar vardı. Kısır bir dul. Efendinin burada daha fazla çocuk istemediğini biliyorum."

"Bunun için biraz geç!" Breanne tersledi.

Drifa, "Bütün bu çocuklar bir yerlerden geldi," diye ekledi.

"Geçen gece efendiyle birlikte savaştan dönen adamların elmalara ne yaptığını inanabiliyor musun?" dedi hizmetçilerden biri, yüzünde muzip bir sırıtışla.

Amicia, "Bazı erkekler bok kadar aptal," dedi ve ardından elmalar, kadınların alt kısımları ve gebe kalmayı önlemekle ilgili çok tuhaf bir hikaye anlatmaya başladı.

Breanne şok oldu.

"Anlamıyorum." Ingrith konsantrasyonla kaşlarını çattı. "O elma yarımalarını daha sonra nasıl çıkardılar? Ya sıkışmışlarsa?"

Hizmetçilerden biri, "Oh, çok kolay oldu," dedi. "Bir iplik parçası elmanın içinden geçirildi ve bedenin dışına asıldı."

"Kuyruk gibi mi?" Vana'nın önce dehşete kapıldığı, sonra da eğlendiği belliydi. Hepsi de o elmaların ve kuyrukların görüntüsü karşısında kahkahalara boğuldu. "Aslında," dedi Drifa, "Doğu topraklarında harem kadınları... o figürlerini mahvetmek istemeyenlerin bir yöntemi vardır." Breanne'in daha önce yüksek sesle dile getirildiğini hiç duymadığı bazı konulardan bahsetmeye devam etti.

"Böyle bir saçmalığı nereden duydun?" Ingrith öğrenmek istedi.

"Rashid'den."

"Raşit bana da söyledi," diye itiraf etti Vana. "Bu yüzden Oswald'dan hamile kalmadım. Onun çocuğunun içimde büyümesi düşüncesine katlanamazdım."

Vay be! Breanne düşündü. Sadece, *Pekala!*

Amicia, "Belki bize o tozlardan biraz getirebilirsiniz," dedi.

"Raşit'e soracağım," diye söz verdi Drifa. "Eğer burada böyle bitkiler varsa, mutfak bahçesinde yetiştirebiliriz. Kendi tozlarımızı yaparız."

Amicia, "Kadınlar bu tür malları satın almak için çok uzaklardan gelirdi," dedi.

"Neden Jorvik'in ticaret merkezinde bir tezgah açmıyorsunuz?" Breanne önerdi.

"Evet, bu iyi bir fikir," dedi Drifa heyecanla, onun alaycılığını özlemişti.

Breanne bir eliyle gözlerini kapadı ve inledi. Kalesinde bir bebek durdurma operasyonu düzenleyerek Caedmon'un gözüne giremeyeceği kesindi. *Neden kız kardeşlerimle işler hep kontrolden çıkıyor?* "Dikkatli ol. Erkekler kadınların erkekliklerini kurcalamasından hoşlanmazlar."

Ingrith, "Engellenecek olan onların erkekliği değil, bir kadının doğurganlığıdır," diye belirtti.

"Erkekler bunu bu şekilde görmez. En azından bazı erkekler erkekliklerini doğurabilecekleri yavru sayısıyla ölçerler." Breanne bu yarım akıllıca konuşmayı kesip atmak zorunda kaldı.

"Bütün erkekler değil. Efendi öyle değildir," diye itiraz etti Amicia. Breanne'in yüzündeki şüpheli ifadeye bakarak devam etti: "Etrafta bir sürü çocuk varken öyle görüldüğünü biliyorum ama hepsi onun değil. Ve onlara bakacak kadar iyi bir adam."

Breanne, "Çocukların çoğu onun çocuğu," diye itiraz etti.
Amicia omuz silkti. "O dört yaşında ve otuz. Ve bir erkek. Ne bekliyordun ki?"

O sırada Mary içeri girdi ve uyuyan Piers'i dikkatle onun elinden aldı.
"Onu karyolasına yatıracağım," diye fısıldadı.

"Elimizdeki ciddi işe geri dönelim. Breanne'in Caedmon'u baştan çıkarması.
Başka bir tavsiyen var mı?" Ingrith Amicia'ya sordu.

"Sanırım bir gün için yeterince tavsiye aldım." Breanne ayağa kalkmaya başladı. "Sanırım çatıdaki sızıntıyı onarmamın zamanı geldi. Su birikintileri gittikçe büyüyor."

"Ah, şey, size mumları sonra anlatırım, ve size aşk yapmayı öğretmek için nasıl kullanılabileceklerini."

Breanne uzun bir teslimiyet iç çekişle tekrar yere çöktü.

"Eskiden bir manastırda çalışırdım," diye söze başladı Amicia sinsi bir sırıtışla. "Orada bir söz vardı. Işıklar 10'da söner. Mumlar on birde söner."

Böylece Breanne mumlar hakkında bilmek istediğinden çok daha fazlasını öğrendi.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Aşkın inişleri ve çıkışları...

Caedmon kötü bir ruh hali içindeydi.

Sınır bölgesinden dönüş yolculuğu, Raşit için verilen mola ve yaralı adamın kontrolüyle bile bir günden az sürmeliydi. Kimseyi şaşırtmayacak şekilde, İskoç genç kızın müstakbel kızının babası hiçbir yerde bulunamamıştı. Bu da Maire'in onlarla birlikte Larkspur'a geri döndüğü anlamına geliyordu. Yavaş bir tempoda. Mesanesini boşaltması için iki düzine kez durmuş olmalılar.

"Keşke onu yanımızda hiç getirmeseydim," diye mırıldandı birden fazla kez. Raşit ona, "Keşke demek fakiri zengin etmez," dedi.

Adamı öldüreceğim ya da sürekli zırıldayan dilini keseceğim.

Hendeği geçip kalenin alt tarafındaki bailey'e vardıklarında Caedmon'un öfkesi biraz yatıştı. Buraya huzur yerleşmiş gibiydi ve eve ilk gelişinden daha düzenli olduğuna itiraz edemezdi. Ve evet, gül ağaçları da hoş bir hava katmıştı.

Atları yavaş yavaş yokuşu tırmanarak üst bailey'e ulaştığında, havaya bal kokusu sinmişti.

Wulf havayı kokladı ve gülümsedi. "Bal küpünü kimin karıştırdığına dair üç tahmin."

"Ingrith'in balla arası iyi," diye onayladı Raşit. "Bu hasattan bol miktarda bal ve mum elde edeceğinize şüphe yok."

"Ve bal likörü, umarım." Bu Wulf'tan.

Caedmon buna itiraz edemezdi ve gerçekten de minnettardı ama katillerin burada kalmasına izin verecek kadar minnettar değildi. Ve Raşit'in bu sefer o sinir bozucu atasözlerinden birini söylemekten kaçındığı için yıldızlara şükretmesi gerekiyordu.

"Uh-oh!" Wulf dedi ki.

"Ne?" diye sordu, sonra başını kaldırıp Wulf'un baktığı yere baktı. Ve gülümsüyor.

Bam, bam, bam!

Kuzeyin kızıl saçlı prenses cadısı Larkspur'un çatısının tepesinde, kiremitlerden birine vuruyordu. Tanrıya şükür yüksek eğimli bir çatı değildi.

Bam, bam, bam!

"Ah, Breanne akan çatınızı tamir ediyor," dedi Raşit ona, sanki bu sonuca kendisi varmamış gibi, sanki kendi çatısını tamir edemiyormuş gibi.

Bam, bam, bam!

"Haç adına! Yemin ederim, bu sefer onun kışını mosmor edene kadar kürekleyeceğim."

"Oh, güzel! İzleyebilir miyim?" Wulf sordu.

Bam, bam, bam!

Maire, tekrar işemesi gerektiği anlamına geldiğini anladığı şekilde inliyordu. Onu görmezden geldi. Caedmon onun yerine tek bir hamlede atından indi ve merdivene doğru yürüdü. Birkaç dakika içinde o da çatının tepesindeydi.

Bam, bam, bam!

"Seni geri zekâlı, inatçı, tuhaf kadın müsveddesi!" diye homurdanarak ilerledi ve eğimli çatıda dengesini sağladı.

Sırtından yaklaşan adamın farkında olmadığı için geriye doğru sarsıldı. Sert bir hırıltıyla döndü, kaydı ve öne doğru sendeleyerek adamın göğsüne çarptı.

Bu da ona doğru sendelemesine ve onu geriye doğru itmesine neden oldu. Onu belinden kavradı.

Birkaç korkutucu an boyunca, ileri, geri, tekrar ileri sallandılar. Sonra ikisi de aynı anda çatıya çarptı. Çekiçler ve çiviler aşağıya doğru kaydı. Onlar da bir an için metal bir kar siperine takıldılar.

Adam hâlâ onun üstünde yatıyordu. Güvende görünüyordlardı ama yine de bekledi. Sonunda başını kaldırıp ona baktı. Kızın yeşil gözleri şoktan fal taşı gibi açılmıştı.

"İyi misin?"

Birkaç kez gözlerini kırıştırdı, sonra onu itmeye çalıştı. "Seni koca sersem. Neredeyse ikimizi de öldürüyordun."

"Sakin ol. Henüz ölebiliriz."

Hareket etmeyi bıraktı.

Ve o anda ikisi de adamın bir şekilde kadının geniş kalçalarının arasına düştüğünü ve en sevdiği vücut parçasının dikildiğini fark ettiler

en sevdiği kadının parçasına çarptı. Ve büyüyordu. "Aman Tanrım!" diye mırıldandı. "Kendini kontrol edemiyor musun?" "Görünüşe bakılırsa hayır," diye cevap verdi, elleriyle kendini destekleyerek "Özellikle de kıvranmakta ısrar ediyorsan." İnatçı olduğu için ona karşı daha da fazla kıvranmak zorunda kaldı. "Oh, Tanrım!" dedi boğuk bir iniltiyle. Başının döndüğünü hissetti ve dayanılmaz derecede tahrik olmuş, vücudunun bazı ilginç bölgeleri karıncalanmıştı. "Seni öpmem gerek," dedi, onun baştan çıkarıcı, fazla cömert dudaklarına bakarak.

Dilinin ucunu dudaklarının üzerinde gezdirirken bile, "Sakın buna cüret etme," diye karşılık verdi.

Muhtemelen gerginlikten dudaklarını nemlendirmişti. O ise bunu açık bir davet olarak algılamayı tercih etti.

Dudaklarını onunkilerin üzerine yerleştirmek için acele etmedi. Mükemmel uyum sağladılar.

Tenin tene, sinir uçlarının sinir uçlarına dokunma hissinin tadını çıkararak bastırdı, dudakları dudaklarına yapışana kadar ağzını bir o yana bir bu yana hareket ettirdi. Geri çekilerek, "Tadın bal gibi," diye mırıldandı, dudaklarını yaladı ve ekledi, "Tatlı."

"Hâlâ iğrenç bir hödüksün," dedi, bir sonraki öpücüğünü karşılamak için başını hafifçe kaldırırken bile.

Bu sefer o kadar nazik değildi. "Benim için aç."

"Mrfpghh" diye mırıldanarak reddetti.

Bu yüzden, alt dudağını ısırды, nefes almasına neden oldu, bu da dilinin bal tatlısı ağzının içine kaymasına izin verdi.

Kızın şok olduğunu anlayabiliyordu. Muhtemelen ilk kez bir erkek onu diliyle öpüyordu. Eğer öyleyse, kesinlikle ilk kez bir erkek, aleti kasıklarına girmiş bir şekilde onun üzerine uzanıyordu.

Ama sonra, Tanrı'ya ve tüm azizlere şükürler olsun, rahatladı ve ona daha da açıldı. Daha da iyisi, kolları adamın omuzlarına dolandı ve onu kendine çekti.

Onun dudaklarına karşı gülümsedi ama dudaklarını kaldırmadı. Böylece, bir gülümseme-öpücük, diye düşündü gülümseyerek.

Şimdi, sadece onu doymak bilmez bir şekilde öpmekle kalmıyor, aynı zamanda karşılık da veriyordu. Adam içine girdiğinde dilini emiyor, dışı bölgelerinde sürtünme yaratmak istercesine kalçalarını bir o yana bir bu yana hareket ettiriyordu. Aslında, adam elini yapışkan göğsüne götürdüğünde, kadın direnmedi ya da başka bir durumda yapacağı gibi ona tokat atmadı.

Islak dilini kulağına sapladı, sonra tekrar tekrar kuruladı. "Göğsün yapış yapış olmuş," dedi ona, meme ucu avucunun içinde tomurcuklanırken böyle alakasız bir şeyi fark edebilmesi hayret vericiydi.

"Oğlun," dedi ve kulağını yaladı, sonra lobunu ısırdı.

Yalamayı ve kısıtırmayı parmak uçlarına, ayak parmaklarına ve kaya gibi sertleşmiş aletine kadar hissetti, hepsi karıncalanıyordu. "Ne?" diye soluk soluğa bağırdı.

"Oğlun Piers tuniğimi bala buladı," diye açıkladı. "O benim oğlum değil," diye cevap verdi şehvet dolu bir ilgisizlikle. "Değil gerçekten."

"Babası kim olursa olsun, yine de çok sevimli." "Belki de babası benimdir."

Onu kulaklarından tuttu ve başını kaldırdı. Öpücükle şişmiş, kaygan dudaklarının arasından gülümseyerek, "Bana ne yapıyorsun?" dedi.

"Seni öpmek mi?"

"Bundan daha fazlası!" diye homurdandı. "Her yerim karıncalanıyor."

"Breanne, Breanne, Breanne. Bana bunu söylememelisin." "Neden söylemeyeyim?"

"Bunu sana karşı kullanacağım."

Ona arsız bir sırıtış attı. "Ben izin vermedikçe beni kullanamazsın." "Oh, seni saf fahişe! Bunun yolları var, inan bana."

Onu tekrar öptü, doymak bilmez bir şekilde. Onun yemyeşil ağzına doyamıyor gibiydi. Ve onun vücuduna. Kalçalarını avuçlayarak onu yukarı kaldırdı, böylece ayaklarını arduvaz tavana dayamak ve dizlerini bükmek zorunda kaldı.

İnlemeye başladı. Ya da belki de oydu.

Zihnini eriten bir uyarılma sisinin içinden uyumsuz bir ses duydu.

"KAAAD-mon! KAAAD-mon!"

Kafasını kaldırarak bulanık beynini temizlemeye çalıştı. "Biri seni arıyor," dedi ona, sesi seksapel gibiydi. Yüksek sesin Wulf'tan geldiğini anladığında, "Bu Wulf," dedi.

aşağıda.

Yavaş yavaş nerede olduklarını ve ne yaptıklarını anladıkça onun uykulu yüz ifadesinin değiştiğini görebiliyordu. Kısa süre sonra yanakları ve boynu koyu bir gül rengine büründü.

"Bırak beni, seni koca hödük."

Dengesini korumaya dikkat ederek yan tarafına doğru yuvarlandı.

Coşkulu ereksiyonunu gizlemeye bile çalışmadı.

Bunu fark etti, sonra hızla gözlerini kaçırdı.

"Göğsüme dokundun," diye suçladı onu öfkeyle. "Oh, öyle miydi? Ben onu çatı kiremidi sandım."

Hırladı. Dürüstçe hırladı. "Beni bir çatının tepesinde baştan çıkardığına inanamıyorum."

"Hey, beni baştan çıkaran sendin. Eğer Wulf beni çağırmasaydı, seni bu çatının bir ucundan diğerine savuruyor olacaktım ve sen de buna bayılacaktın."

"Alçakgönüllülük sana yakışıyor, palavracı." Dikkatle ayağa kalktı ve yavaşça merdivene doğru ilerledi. Aşağı bakarken nefesi kesildi, sonra da gizleyemediği bir tiksintiyle adama döndü. "Bir bebek daha! Aşağıda senin yavrularından birini daha doğurmak üzere olan bir kadın var, seni azgın keçi."

Gülümsedi, bu konuda onu daha sonra yola getirebileceğini düşündü. Şimdilik, onun o dar pantolonun içinde eğilmiş görüntüsünün tadını çıkarıyordu... ve o pantolonun içine ne kadar çabuk girebileceğini merak ediyordu.

Ama sonra, Larkspur'a dönerken yaptığı uzun yolculukta kendisine verdiği sözü hatırlayınca, gerçeklik kafasına bir çekiç gibi indi.

Prensesler akşam olmadan gitmiş olurlar.

İyi davranacaktı, lanet olsun!

Breanne hayatı boyunca hiç bu kadar utanmamıştı. Merdivenden inerken, sanki dünyadaki herkes aşağıda durmuş, dar sütyeninin içindeki poposuna bakıyor gibiydi; kendisinden önce onu öpüp bayıltan iğrenç hödük de buna dahildi.

Ne düşünüyordum ki?

Düşünmüyordum!

"Neye bakıyorsunuz öyle?" diye hırladı. "Daha önce hiç sütyen giymiş bir kadın görmediniz mi?"

"Öyle değil leydim," dedi Caedmon, onu belinden tutup son birkaç basamağı aşağıya doğru kaldırarak. "Onları sersemleten şey bir çatının tepesinde duran, sütyen giymiş çıplak ayaklı bir kadın."

Ayakları yere bastığı için adamın ellerini tokatlayarak uzaklaştırdı. "Ayaklarım ayakkabısız çünkü çıplak ayaklarımla daha iyi alım yaptığımı deneyimlerimle öğrendim."

"Bunu çok yapıyorsun, değil mi?"

"Sırtımayı kes, seni aptal."

"Bu bir sırtıma değil. Bu bir gülümseme." "O zaman gülümseme."

Ingrith ona doğru yaklaştı ve kulağına fısıldadı, "Breanne! Adamı baştan çıkarıyor olman gerekiyordu, onu kışkırtman değil."

Caedmon'a bakmak için döndü. "Kızgın görünüyor mu?" "Şey, hayır, şimdi sen söyleyince, öyle görünüyor-"

"Herkes selam! Beni özlediniz mi?" O sırada sarışın tanrı Geoff, krallara layık siyah bir aygırın üzerinde atını sürdü.

"Güzel bir at eti parçası," dedi Wulf. "Bir gelin hediyesi."

Caedmon ve Wulf arkadaşlarına sırttılar. "O halde çoktan evlendiniz mi?" Caedmon sordu.

Geoff başını salladı. "Bir hafta sonra. Hepiniz davetlisiniz." Caedmon'dan kadına, sonra tekrar Caedmon'a baktı ve kaşlarını kaldırdı. "Yeniden evlenecek olman mümkün mü Caedmon?"

"Ha?" dedi Caedmon. "Sana bu saçma fikri veren nedir?" "Weeeellll," dedi Geoff, altın sarısı kahverengi gözleri dans ederken.

"İçeri girerken, uzaktan çatıda iki kişinin döndüğünü gördüğüme yemin edebilirim-"

"Bu kadarı yeterli, Geoff," diye araya girdi Caedmon.

Breanne'in yüzü daha da kızarmış, deliliğine bir tanık olduğunu fark etmişti.

"Özür dilerim leydim. Dudaklarınızın... olgun göründüğünü biliyor muydunuz?" "Olgun mu?" diye sordu inleyerek. Parmak uçlarını dudaklarına götürdüğünde

ağzını açtığı anda dudaklarının kabarık olduğunu ve şüphesiz renkten aşınmış olduğunu fark etti.

"Seninkiler de olgun görünüyor, Caedmon. Korkacak bir şey yok. İkinizin de çilek yediğine şüphe yok."

Caedmon'a hızlı bir bakış, onun dudaklarının da kendisinininkilerle aynı durumda olduğunu gösterdi. Dehşetle inlemek yerine ona göz kırptı.

Adam ona göz kırpmaya cüret etti.

Geoff'un yüzü bir anda ciddileşti. "Sybil'in Başpiskopos Dunstan'ı düğünümüzü yönetmesi için davet ettiğinden bahsetmiş miydin? Davetiyeyi ben ne olduğunu anlamadan önce gönderdi."

Breanne'in kız kardeşleri birbirlerine dehşet dolu bakışlar fırlattı. Caedmon da aynı derecede dehşete düşmüş görünüyordu.

Caedmon'un ne zaman bavullarını toplayıp onları bilinmeyen bir yere göndereceğini merak etti. Geç de olsa, Caedmon'u ziyaretlerini uzatması için baştan çıkarması gerektiğini hatırladı.

Uzun bir nefes verdikten sonra omuzlarını kararlılıkla geriye çekti ve iğrenç hödüğe döndü. "Bu akşam yemekten sonra benimle buluşmak ister misin?"

"Neden?" diye sordu iğrenç hödük.

Ona yumruk atmamak için ellerini arkasında birleştirdi. "Sizinle özel olarak konuşmak istiyorum."

"Neden?" diye tekrarladı.

Alt dudağını ısırpı onı kadar sayarak önce çatıya, sonra da adama baktı. Olabildiğince boğucu bir sesle, "Bitmemiş bir iş," dedi.

Sonra topuklarının üzerinde döndü ve adamın gülüp gülmediğini görmek istemeyerek kaleye geri döndü.

O değildi.

"Gel bakalım bebeğim," demiş kedi fareye, "peynirimi görmek ister misin?..."

"Nedir bu oynadığın kedi-fare oyunu?" Geoff o akşam ona sordu.

Ah, bu çılgınlık için uygun bir isim. Caedmon, "Ne demek istediğini anlamıyorum," diye cevap verdi ve çok lezzetli bir sosla kaplı yaban domuzu inciğinden yemeye devam etti.

Wulf onun karşısında Geoff'a, "Bütün gün boyunca bunu yaptılar," diye konuştu.

"Kim?" *Sanki ben bilmiyorum!* Caedmon parmaklarını yaladı ve kaşlarını çattı. "Bu alışılmadık tat da ne?"

Geoff ona, "Sarımsak ve soğanı karabiber ve bir tutam şarapla karıştırdım," dedi.

"Sen ve Breanne," dedi Wulf.

"Şarap mı? Şarabımı yemek pişirmek için mi kullanıyorlar?" *Kapılarına bırakılacak bir şikayet daha.*

"Anlat bize," diye ısrar etti

Geoff. "Neyi anlatayım?"

"Oyun planınız nedir?" Geoff detaylandırdı.

"Delirdin mi sen? Oyun planım yok. Neden yine nişanlana kur yapmaya gitmiyorsun ve beni yalnız bırakmıyorsun? Senin baş belan olmadan da yeterince sorunum var."

"Yeterince kur yaptım."

"Çok fazla kur yapmak diye bir şey yoktur."

"Aynı fikirde değilim. Daha fazlası onun beklentilerini çok yükseltecektir." "İyi dedin Geoff," dedi Wulf, yine onun karşısında konuşarak. "Nasıl istersen öyle yap."

devam etmek niyetindeyim. Aşırı kur yapmak sonunda aletinizi bir yumruya kadar yıpratacaktır."

Geoff ve Wulf sanki büyük bir şaka yapmışlar gibi birbirlerine sırtttılar.

Aptallar!

Sonra ikisi de ona döndü.

Her şeyi açıklayana kadar sorularına son vermeyeceklerini bilen Caedmon sandalyesinde arkasına yaslandı. "Hangi kedi ve hangi fare?"

"Hangisi olduğunu çok iyi biliyorsun," dedi Geoff omzuna vurarak. "Sen ve kışındaki kızıl saçlı diken bütün gün rolleri değiştirip durdunuz. Önce onu kovalayan kedi oldun, böylece onu ve kız kardeşlerini neşeli yollarına gönderebilecektin, ama o senin kovalamandan kaçtı. Bir sütçü Gerard'a, o da bana onun saklandığını söyledi... Yani ahırda çalıştığını, ahır kapısını tamir ettiğini falan. Sonra, o gün ayrılmak için çok geç olduğunda, senin peşine düştü, bir buluşma girişiminde bulundu ve sen ondan saklandın."

"Ben kimseden saklanmadım." *Kaçındım ama saklanmadım.*

Wulf kaşlarını kaldırdı. "Depoların envanterini çıkarmanız için acil bir neden mi vardı?"

"Stoklarımız tükenmeden önce birinin bunu yapması gerekiyordu." *Ve gerçek de bu.*

Wulf, "Onu bir ara kâhyanın odasında masanın altında gördüm," dedi. O da yaban domuzunun tadını çıkarıyor, gövdesinden iki dilim daha alıyordu.

"Kamarotumun odasında mıydı?"

"Evet. Yerde. Kayıp bir tüy kalemini aradığını söyledi."

Geoff Wulf'a, "Bu hiç önemli değil," dedi. "Caedmon'u hamamda ayak tırnaklarını kestirirken buldum. Günün ortasında, Tanrı aşkına!"

"Temiz ayak parmaklarına ihtiyacı var herhalde." Wulf düşünceli düşünceli bıyığını sıvazladı. "Acaba... ah, lütfen bana bunun yeni bir sapkınlık olduğunu söyleyin?"

"Ya da belki de yarım kalan çatı işiyle bir ilgisi vardır." Geoff ona göz kırptı.

Bu nitelikte planladığım tek etkinlik, tek başıma yapacağım bir çaba. Ne yazık ki. "Yeter! İkiniz de vazgeçin!" dedi Caedmon gülerek.

Tam o sırada omzunda bir elin kenetlendiğini hissetti. Mizah hala dudaklarında seğirirken, döndü.

Olamaz!

Fareydi.

Yoksa kedi o mu?

Yalarken dilinin aşındırıcı olup olmadığını merak ediyorum. Mırlıyor mu?

Acı çekerken kaşınıyor mu... Hayır, hayır,

hayır! Bunu düşünmüyorum. Wulf ve

Geoff gibi o da ayağa kalktı. "Lordum.

Sizinle konuşmak istiyorum."

Dilini çıkar, tatlım. Sadece kontrol etmek istiyorum... Tanrı'nın nefesi! Aklımı kaçırıyorum! "Belki sonra."

"Şimdi!" diye bağırdı ve Wulf'u kalçasıyla kenara iterek sandalyesine kaydı.

Caedmon onun bu hareketi karşısında kaşlarını kaldırdı, Wulf da Henry'yi yanındaki sandalyenin önündeki yerinden kaldırırken sıırıttı. Doğrusunu söylemek gerekirse, Caedmon kendi zararına olsa bile kadının ısrarcılığına hayranlık duymak zorundaydı.

"Dikkatli ol, Breanne," diye konuştu Raşit. "Çok keskin mahmuzlar katırı bile şaha kaldırır."

"Kapa çeneni Raşit," dedi.

"Benden bir katır olarak mı bahsediyor?" Caedmon sordu.

Breanne tatlı bir sesle, "Eşek herif daha uygun olur sanırım," dedi.

"Biraz yaban domuzu ister misin?" diye sordu aynı tatlılıkla, yarısı yenmiş bütün bir inciği aldı ve ikisinin arasındaki tahta siperin üzerine bıraktı. Suyun bir kısmı kızın elbisesine sıçradı. "Ne kadar sakarım!" Bir keten parçasını su dolu bir kaba daldırdı ve kadının bedenini kurulamaya başladı. Hemen, çırpınan parmaklarının altında meme ucunun tomurcuklandığını hissetti ve parmakları sıcaklıkla karıncalanmaya başladı.

Elini tokatlayarak uzaklaştırdı. "Seni ahmak! Yani, buna gerek yok lordum. Bazen hepimizin başına gelir."

Ve bazen bu kasıtlı olarak olur. "Tahrik mi oluyorsun?"

"Oh, çekilmezsin! Bir şey döküyorsun, demek istediğim buydu. Kutsanmış Freyja! En masum sözü nasıl cinsel içerikli hale getirebilirsin?"

Kolaylıkla.

"Belki de aklında hep seks olduğu içindir." Geoff ona doğru konuşmak için öne doğru eğildi.

Bu doğru.

Geoff devam etti, "Arkadaşım çok erkeksi..."

Aman Tanrım!

"...burada bolca bulunan tüm veletleri fark etmediyseniz diye."

Onları nasıl kaçırabilirsin?

Geoff'a sanki ayakkabılarının altında sakıncalı bir şey varmış gibi ters ters baktı. Görünüşe göre sarışın tanrı olmak ona bir hödük olma hakkı vermiyordu.

Caedmon da ters ters baktı ama Geoff'un alaycı gözyaşları dökerken onu durduramayacağını biliyordu.

"Müstakbel gelinin nerede?" Breanne Geoff'a sordu.

"Evlilik yatağını kabartmakla meşgul."

Güzel cevap!

Kadın sinirlendi. "Kendini neye bulaştırdığının farkında mı?"

"Evet, öyle, ama bu daha çok içine girmemi istediği şeye benziyor. Sıkı bir sıkıştırma, ne demek istediğimi anlıyorsanız, ama korkmayın, içine girdiğim şeyden gayet memnun."

"Kaba herif!" diye mırıldandı. Sonra Caedmon'a dönerek gülümsedi.

Cadıdan bir gülümseme mi? Hiç sanmıyorum. "Neden gülümsüyorsun?" "Bir hanımefendi isterse gülümseyemez mi?"

Bir cadalozun zihninin sinsi dönüşlerinin kokusunu alıyorum.

"Dişlerimin arasında yaban domuzu eti var mı?"

"Hayır! Dişlerini karıştırmayı bırak. Sadece gülümsüyordum çünkü... çünkü sadece seninle konuşmak istiyorum. Hoş bir konuşma."

Konuş, konuş, konuş. Sürekli konuşmakla ilgili cıvıldıyor. "Bana karşı hiç hoş değilsin. Bir şeylerin peşinde olmalısın. Ne?" *Bak nasıl da dişlerini sıkıyor.*

öfkelerini bastırmak için dişlerini sıkı. Ne kadar tuhaf! "Yine çatıya mı çıktın?" "Tabii ki çıkmadım."

Sizde "tabii ki değil" diye bir şey yok leydim. "Bana yeni bir tavuk kümesi inşa ederken tüm köyü yeniden mi sardın? Yoksa boş zamanlarında bana bir düzine bank mı yaptın?"

"Benimle alay etmek hoşuna mı gidiyor?"
Korkunç bir şekilde. "Suçlamalarınızla beni yaralıyorsunuz."
"Hoş bir sohbeti sürdürmeyi çok zorlaştırıyorsunuz."
Gevezelik, gevezelik, gevezelik. "Bütün bu gevezelikleri bir kenara bırakalım. Benden ne istiyorsun?"
"Birkaç haftalık mola."
Mola mı? Bu baş belası olmak için yeni bir kelime. "Açıkla kendini."
"Kız kardeşlerim ve benim burada biraz daha kalmaya ihtiyacımız var... yani, istiyoruz..." "Hayır."
"Bunun hakkında konuşabilir miyiz?"
"Hayır."
Masa bıçağını eline alıp dikkatle inceledi, sonra yarı kapalı gözlerle adama baktı.
"Onu kalbime sokmayı mı düşünüyorsun?" "Senin kalbin var mı? Ben silah kullanmakta ustayım, biliyorsun."
Güldü.
"Seni o gülen ağzından mızraklayabilirim."
"Hızlı bir ölüm istiyorsanız, en iyisi yağ çizgisini hedefleyin. Bu boyun ve kasık arasındaki bölümdür."
"Senin için hızlı bir ölüm istediğimi kim söyledi?"
Kız kardeşi Vana koşarak geldi. "Breanne! Ona iyi davranman gerekiyordu, öldürmen değil."
Ha?
Bir başka kız kardeş, Drifa, Breanne'e sanki ümitsiz bir vakaymış gibi başını sallıyordu.
Mutfaktan gelen Ingrith koridorun karşısından durumu değerlendirdikten sonra koşarak yukarı çıktı. O da Breanne'i azarladı. "Yapman gereken şey bu değil."
Ha?
Aşçısı Amicia, Breanne'in kulağına "Hödüğü kesme, onu baştan çıkar" gibi bir şey fısıldadı.
Baştan çıkarmak mı? Kimi baştan çıkarmak?
Breanne'in omuzları çöktü. Sonra doğruldu ve kirpiklerini kırıştırarak ona döndü. "Benimle bahçede yürümek ister misin?"

Oh, hayır! Beni baştan çıkarmak istemiş olamaz. Milyon yıl geçse bile!
Yine de... "Hangi bahçe?" "Gül

bahçesi."

"Gül bahçem mi var?"

"Kahrolası bahçeyi unut."

İlerleme var! Kariya yemin ettirdim.

"Yürümek istiyor musun, istemiyor musun?" Sanki geç aklına gelmiş bir fikir gibi, kirpiklerini ona doğru kırıştırdı.

Başka bir kadınla olsa, flört ettiğini düşünürdü. Breanne'in gözlerinde is olduğunu varsaymak zorundaydı.

"Yürüyeceğiz," dedi aniden ayağa kalkarak ve kolunu ona doğru uzatarak. Onun neyin peşinde olduğunu merak ediyordu.

Ayağa kalktı ve kolunu görmezden gelerek onun önünden kürsünün sonuna ve büyük salonun karşısına geçti. Bir o yana bir bu yana sallanan güzel bir poposu olduğunu kabul etmek zorundaydı. Tam o sırada arkasına baktı ve Geoff ile Wulf'un onun kışını seyrettiğini gördü. Sırıttılar ve onu cesaretlendirmek için selam verdiler.

Onu yarı yolda yakaladı ve elini tutarak parmaklarını kendi eliyle birleştirdi. Kadın çekiştirdi ama adam onu bırakmadı.

Sonra onu dışarıda bir bahçeye değil, gecenin bu saatinde güzel olan surlardaki yürüyüş yoluna götürdü.

Breanne, "Daha ileri gitmeden önce sana söylemem gereken bir şey var," dedi.

"Oh, Tanrım! Başka bir sır daha olmasın." *Eğer başka birini daha öldürürse, yemin ederim onu öldürürüm.*

"Tam olarak bir sır değil. En azından benim sırrım değil. "Oğlunuz Hugh hakkında."

Adam olduğu yerde durdu, hoşnutsuzluk kanını ısıtıyordu. "Aileme karışmaya hakkınız yok."

"Size kendisi söylemeyeceği için konuşmak zorundayım. Onu haksız yere cezalandırıyorsunuz."

"Çocuk bakıcısından kaçtı." "Nedenini biliyor musunuz?"

Kadın, kendini aşıyorsun. "Elbette biliyorum. Earl Graystone bana disiplini kabul edemeyeceğini söyledi."

"Pfff! Earl Graystone'un mirasçılarından biri oğlunuzu taciz etmeye çalışıyordu."

Şok, hoşnutsuzluğunu hızla öfkeye dönüştürdü, en çok da böyle bir öneride bulunmaya cüret eden fahişeye. "Belki de görevlerini aksattığında kışına bir şalter indirmiştir."

"Oh, Caedmon! Açıkça konuşmak zorunda mıyım? Hersir'in Hugh'nun kışına takmak istediği bir anahtar değildi."

Önerisinin kafasına dank etmesi uzun bir an aldı. *Hayır! Hayır, hayır, hayır! Böyle bir şey olamaz!* "Bir adamın oğluma oğlancılık yapmaya çalıştığını mı söylüyorsunuz?"

Onun açık sözleri karşısında utançla başını eğdi ama sonra meydan okurcasına çenesini kaldırdı. "Evet."

"Başarılı oldu mu?" Omuzları çöktü. "Hayır, önce Hugh kaçtı."

Teşekkürler Tanrım! "Hugh neden bana gelmedi?"

"Utanmıştı. Ve sanırım o daha açıklamaya başlamadan siz bağırmaya başladınız."

"İşleri yoluna koyacağım," dedi. Sonra da isteksizce, "Bana söylediğin için minnettarım," diye ekledi.

Özrünü kabul ederek başıyla onayladı.

Sonra onu da yanına alarak yürümeye devam etti.

"Her akşam alacakaranlıktan hemen önce yukarı çıkmayı seviyorum," dedi çıkıntıya yaslanarak. Hâlâ onun elini tutuyordu, bunun onu kızdırdığını söyleyebilirdi ama gitmesine izin vermemesi için bir neden daha vardı. Akıllı hâlâ kızın ona verdiği korkunç haberdeydi.

"Çok güzel, özellikle de tüm o larkspurlarla birlikte."

"Güzel olması iyi bir şey," dedi, "ama benim için önemli olan arazinin kendisi." *Kendim ve çocuklarım için. Hugh için.*

Başını ona doğru eğdi.

"Ben de Geoff ve Wulf gibi topraksızdım, üçüncü oğul olduğum için hiçbir beklentim yoktu ama on yıl önce amcam Richard öldü ve Larkspur'u bana miras bıraktı. Beklenmedik bir hediye."

"Ama değer verdiğin biri."

"Evet, öyle. Bir eve sahip olmanın ne demek olduğunu anlamak için evsiz olmak gerekir."

"Evsiz mi? Gerçekten mi?"

Ona gülümsedi ve elini sıktı. "Aslında evsiz değildim ama askeri becerilerime nerede ihtiyaç duyulursa oraya taşındım." *Ve oğlum Hugh, o zamanlar Piers'ten biraz daha büyüktü, hala*

İsteksiz, ihmalkâr anne, babamın evinde oda hizmetçisi, bebeği birden fazla kez tehlikeye atan. Ne kadar aptalmışım! Dikkatsiz bir aptal.

"İşte bu yüzden geçen gece kur yapmaya gittin... Daha fazla toprak kazanmak için. O zaman neden Geoff'a boyun eğdin?"

"Bitişikteki bir mülkte bir silah arkadaşımın olması yeterli. Geoff'un da bir eve ihtiyacı vardı."

"Sen iyi bir arkadaşsın."

"İltifat mı? Hayret! Bu tarihi taş kazımalıyım."

Sonra hafifçe ona yaslanırken elini sıkkan kadın oldu. Muhtemelen vücudunun, kollarının üstünden kalçalarına kadar adamın yanına bastırıldığını fark etmemişti. Kadının saçlarından hafif bir gül kokusu yayılıyordu. Kızıl saçlı kadınlardan hiç hoşlanmamıştı ama onun saçları muhteşemdi, gün boyunca koyu sarıdan koyu kızıla kadar farklı ışıklar alıyordu. Bu gece, loş ışıktaki, uzun tek örgüsünde bile, daha çok parlatılmış ipek gibiydi. Kendini unutarak ona dokunmak için elini uzattı ama tam zamanında kendini tuttu.

"İşte bu yüzden sen ve kız kardeşlerin yarın yola çıkmalısınız."

Sertleşti ve eli hâlâ bağlıyken yapabildiği kadarıyla araya küçük bir mesafe koydu. "Birinin diğeriyle ne ilgisi var?"

"Her şeyi. Larkspur'un mülkiyeti ve kralıma olan görevim arasında ince bir çizgide yürüyorum. Edgar'ın sarayı açgözlü, toprak düşkünü adamlarla dolu bir engerek çukuru gibi. Eğer kralımı gücendirirsem, topraklarımı elimden alabilir."

"Elbette yasalar buna izin vermez."

Omuz silkti. "Son kararı Witan verirdi ama soylu üyelerin çoğu kralın kuklası."

"Muhtemelen ne Lord Havenshire'in öldürüldüğünü ne de bizim sorumlu olduğumuzu asla öğrenemeyecek."

"Şüpheli yeterli. Belki de hepimiz soruları yanıtlamak için Havenshire'da kalsaydınız-"

"Hayır. Bu imkânsızdı. İki İskandinav muhafızımız dışında orada bize destek olacak kimse yoktu. Babamın ve ailemin yüksek mevkilerde dostları var ama onlar arkamızda olana kadar en iyi plan oradan ayrılmaktı."

"Kimse seni suçlamadı mı?"

"Hayır, ama Oswald'ın karısına nasıl davrandığını herkes biliyordu. Kadının ondan kurtulmak için haklı bir nedeni olması doğal bir sonuçtu. Kadınlar daha azı için idam edildi."

Başını salladı. "Suçlama yoluyla suçluluk."

"Sizden tek istediğimiz birkaç gece daha kalmamıza izin vermeniz..."

Sözlerini yarıda bıraktı.

Gözlerini ona dikti. "İki Viking ayınızın geri döndüğünü fark ettim. Ah! Haber aldınız, değil mi? Ve bu iyi değil."

Işık azalıyor olsa da kızın kızardığını görebiliyordu.

"Gerçeği söyle kızım," diye sordu.

"Bana fahişe demenden nefret ediyorum." "Biliyorum," dedi. "Bu kadar kaçamak yeter!"

Tiksintiyle gıdaklayan bir ses çıkardı. "Ivan ve Ivar kız kardeşim Tyra'dan bir mektup getirdiler."

Onun elini bıraktı. "Onu bana ver."

Cüppesinin yan kapağına uzanarak, çatırdayan bir parşömen parçası çıkardı ve açtı. "Okuyabiliyor musun?"

Nefesinin altında kötü bir kelime söyleyerek mektubu eline aldı. Hızlıca okuduktan sonra daha yavaş bir şekilde tekrar okudu.

Kadına geri verdiğinde şaşkınlıkla ona baktı ve boğazını sıkmamak için ellerini iki yanında kavuşturdu. "Bunu ne zaman aldın?"

"Birkaç gün önce."

Tekrar yemin etti. "Arama ekipleri yola çıktı," diye tekrarladı mektuptan, "sadece Havenshire Kontu için değil, Vana için de." Ona ters ters baktı.

"Benim çatım altında yaşayan aynı Vana mı?"

"Öyle olduğunu biliyorsun."

Mektubu tekrar okuyarak, "Dunstan kudurmuş durumda," dedi. Sonra bakışlarından kaçamaması için çenesini yukarı kaldırdı. "Başpiskopos Dunstan'ın neredeyse Edgar'ın omzunda oturduğunu biliyorsunuz. Eğer buraya gelirse, ki öyle görünüyor ki Geoff'un düğünü için gelecek-"

Dunstan'ın Heatherby'ye yapacağı ziyaretten habersiz olduğu için nefesi kesildi.

"...Larkspur'a uğrayabileceğini düşünmüyor musun?"

"Vana'yı saklayabiliriz," diye önerdi.

"Nerede? Çiçek oymalı süslemeli yeni domuz ahırında mı?"

"Küçümseme."

"Snide" mı? Ben sana küçümsemeyi vereceğim. Peki ya geri kalanınız? Dört prensesi saklayacak mıyım? Ya öğrenilirse, o zaman ne olacak?"

"Dinle, sana iyi para ödeyebiliriz."

"Oh, gerçekten mi?"

"Evet, yapabiliriz. Tyra ve Vana'nın eyizleri çoktan gitti ama Ingrith, Drifa ve benim hala önemli miktarda çeyiz servetimiz var. Paralarımızı bir araya getirip sana verebiliriz."

"nemli olduğundan değil, ama ne kadar?"

Bir rakam söyledi ve bu rakam onu bir anlığına da olsa duraksattı. "Peki ya içinizden biri evlenmeye karar verirse, o zaman ne olacak?"

"Eminim babamız Vana'nın geri dönmesine çok sevinecek, Ingrith ve Drifa'nın eyizlerini yenileyecek ve bana gelince," diyerek elini savuşturdu, "evlenmeye hiç niyetim yok."

Sormamalıyım. "Neden?"

"Bana baksana. Ben harika bir güzel değilim..."

Oh, bilmiyorum. Belli bir cazibe görüyorum.

"...ve ayrıca, Jorvik'te kendi pazar tezgahımı açmayı planlıyorum."

"Bütün paranı bana verirsen bunu nasıl yapacaksın?"

Yanaklarında kırmızı bayraklar belirdi. "Bu, zamanı geldiğinde çözeceğim bir sorun."

Tipik kadın mantıksızlığı. Başka bir deyişle, bana geleceğini verecekti.

"Teklifinle beni aşağılıyorsun, kadın." Onu omuzlarından yakaladı ve sarstı, tüm bu duruma ve en çok da çözümü kucağına bıraktığı için ona çok öfkeliydi. Dişlerinin takırdadığını duyana ve aşağı bakıp göğüslerinin sallandığını görene kadar onu ne kadar sert salladığını fark etmemişti. *Ne?*

Sallanma işini iki kez kontrol etmek için onu bir kez daha salladı.

Kesinlikle sallanıyor. "Gğslerinin bu kadar büyük olduğunu fark etmemiştim."

"Değiller," diyerek adamın elinden kurtuldu ve kollarını gğsnn üzerinde kavuşturdu.

"Bana büyük görünüyorlar." *Kontrol etmemi ister misiniz?*

"Lütfen, var olmayan göğüslerim hakkında konuşmayı bırakabilir miyiz?"

Yapmalı mıyız? "Eğer bunlar göğüs değilse, nedir?"

"Aspikler."

Onlara böyle dendiğini ilk kez duyuyorum. Tokatlayan ellerine rağmen, parmak uçlarından birine bastırdı ve doğruyu söylemek gerekirse, et jölesi kıvamındaydı.

Gülmekten kendini alamadı.

Göğüslerinde mizah bulduğu için ona ters ters baktı.

"Neden gğsnze aspik koyuyorsunuz?" *Sevgiliniz yataktayken aniden acıkırsa diye mi?*

"Lütfen, bu konuyu kapatabilir miyiz?"

İşler daha yeni ilginçleşmeye başlamışken mi? "Hiç şansın yok!" "Amicia, erkeklerin sallanan büyük göğüslerden etkilendiğini söyledi."

"Ve sen de sallanan büyük göğüslerin ilgimi çekmesini istedin... Tanrım! Beni mi?" "Şey, tam olarak değil. Yani, evet, sen, ama değil çünkü... Oh, nedir bu

kullanın!" Teslim olmuş gibi ellerini havaya kaldırdı. "Seni baştan çıkarmak boşa kürek çekmek olur ve ben bunu son derece tatsız buluyorum."

"Eğer bu baştan çıkarma olsaydı, beni kandırabilirdin. Bana bıçak çektin kadın. Ve bir adama 'son derece tatsız' olduğunu söylemek hiçbir şey yapmaya teşvik etmez."

"Sana bıçak çekmedim. Sadece seni bıçaklamayı düşündüm." "Oh, o zaman daha iyi oldu."

Dudakları mizahla kıpırdadı, belli etse muhtemelen bir tokat yerd.

"Madem beni bu kadar iğrenç buluyorsun, neden beni baştan çıkarmaya çalışıyordun?"

"İğrenç değil. Sadece çekilmez."

Dudakları biraz daha seğirdi.

"Bana gülüyorsun," diye suçladı. "Sana değil. Bütün durum bu."

Dudakları da mizahla kıpırdadı. "Çok komik... Senin gibi birini davamıza çekmek şöyle dursun, cezbedebilmem bile komik."

"Bunu bilmiyorum." Kadın kaşlarını kaldırarak ona baktı.

"Çok baştan çıkarıcısın, tamam mı?" Parmak uçlarını kızın yanağının pürüzsüz teninde gezdirdi, sonra gevşek bir saç telini baş ve işaret parmakları arasında ovuşturdu. İpekliydi.

İkisi de uzun bir süre birbirlerine baktılar, donup kalmışlardı.

Sonra omuzları düştü. "Gerçekten de fikrini değiştirecek bir şey teklif edemez miyiz?"

"Hayır." *Ama...hayır, bunu düşünmeyeceğim.*

"Her şeyi yaparım."

O zaman hayır demeliydi. Dönüp gitmeliydi.

Yatağında iki büküm yatan, kızıl saçlı, çıplak bir cadının yüzünde beliren gülümsemeye aklından geçenleri düşünmemeliydi. "Bir şey var mı?"

"Evet. Sadece söyle." Yüzünde umut çiçekleri açtı.

Tanrım, durdur beni. Çabuk, şehvet bataklığına atlamadan önce. Siz azizler, bir şey söylemeden önce dilime kilit vuramaz mısınız?

pişmanlık duymuş olabilir mi? Ne yazık ki, tüm göksel varlıklar başka bir yerde meşgul olmalıydı. Sanki kontrolü dışındaki bir dürtünün çekimine kapılmış gibi, parmak uçları elbisesinin yuvarlak yakasının açıkta bıraktığı köprücük kemiğinin derisinde gezindi. Bir köprücük kemiği nasıl bu kadar şehvetli olabilirdi?

Onun dokunuşuyla inledi, ama genellikle yaptığı gibi onu itip uzaklaştırmadı.

Dilini ısıramadan önce ona "On gece," dedi. "Ne-ne?"

"Kalkanımın altında korunmak istiyorsan, erdemini kaybedersin. Yatağında on gece, gün batımından şafağa kadar. Bu kadar basit. Ne istersem yapmama izin vereceksin. Senden ne istersem yapacaksın." Kadının yüzüne tokat atmasını, bacağına tekme atmasını ya da karakterine dair çirkin tanımlamalarla onu azarlamasını bekledi ama bunlar olmadı. *Bataklık gittikçe derinleşiyor ve Daha derin.*

"Ciddi olamazsınız." Sanki midesindekileri kusacakmış gibi görünüyordu.

"Günah kadar ciddi." *Oh, bu eğlenceli. Şüphesiz beni duvardan aşağı itmeye çalışacak. Saldırısını savuşturmaya hazır olsam iyi olur.*

"Sen kötü bir adamsın."

"Evet, bu benim en iyi özelliklerimden biri." *Gelin leydim, bana ne kadar azılı bir savaşçı olduğunuzu gösterin.*

"Neden?"

Omuz silkti. "Çünkü istiyorum." *Şimdi gelecek. Ben hazırım.*

"Herhangi bir eylem mi dediniz?"

Ne? Gerçekten benim çılgın teklifimi düşünüyor mu? Gerçekten çok ileri gittim. Neyse ne! "Herhangi biri ve hepsi."

"Buna sapkınlıklar da dahil mi?"

Gülmeye başladı, sonra durmaya çalıştığında öksürdü. "Kesinlikle," dedi. *Keşke Geoff ve Wulf da burada olup buna şahit olsalardı. Onlar asla İnan bana.*

"Anlaştık," dedi ve elini sıkmak için uzandı.

İlk başta, kadının söylediklerinin ne anlama geldiğini fark etmedi. Anladığında ise, kadının uzattığı ele sanki bir yılanmış gibi baktı.

Ama o inisiyatifi ele aldı ve tokalaşmak için adamın elini tuttu. Yüzündeki sırıtış, tüm kremayı yalayıp yutmuş bir kedininki gibiydi.

Caedmon, İskandinav cadısı bir kadını hafife alarak çok ama çok büyük bir hata yaptığını çok geç fark etti. Yakalandı. Ve yakalanmıştı.

karıncalanma, her yerde.

OceanofPDF.com

ONUNCU BÖLÜM

Eğer öpücükler konuşabilseydi.

Breanne dehşetini gizlemek için elinden geleni yaparak Caedmon'a baktı.

Kız kardeşini kurtarmak için onun iğrenç teklifini kabul etmişti ama bunu yapacağını gerçekten beklemiyordu. Şövalyelik sonunda galip gelecekti.

"Bu pazarlığı nasıl mühürleyelim?" dedi, parmaklarını tekrar onunkilerle birleştirmeden önce ona en hınzır şekilde gülümseyerek.

"Ne... Ne demek istiyorsun?" *Vahşi her damla için aşağılanmışlığımla* kanatacak.

Onu bir oyuğa doğru geri çekti. "Eğer yakınlaşacaksak, şimdi bir öpücük fena olmazdı. Tabiri caizse bir söz."

Biliyordum. Bu oyunu iki kişi oynayabilir. "Hmmmm. Sanırım küçük bir öpücüğün zararı olmaz." Elini kurtarmaya çalıştı ve kendini duvara yaslanmış buldu. Adam elini bıraktı ama vücudu çok tanıdık bir şekilde onunkiyle aynı hizaya geliyordu.

"Aşıklar arasında küçük bir öpücük diye bir şey yoktur."

Aşıklar mı? Ben mi? Biz mi? "Bitir şu işi o zaman." Gözlerini kapattı ve tatsız egzersize hazırlandı.

Adamın kıkırdadığını duydu ama hiçbir şey yapmadı.

Gözlerini hâlâ sımsıkı yumarak, "Ne bekliyorsun?" diye sordu.

"Dudaklarını aç, Breanne."

Gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Ne?"

"Aynen böyle, hayatım." Sonra dudaklarını onunkilerin üzerine yerleştirdi ve bu çok iyi hissettirdi.

Refleks olarak vücudunu onunkine doğru kıvırdı ve ellerini onun omuzlarına koydu.

İnledi.

Garip bir şekilde, bu koca adamı inletebilmek ona heyecan veriyordu.

"Çok lezzetli bir ağzın var, dudakların öpmek için yaratılmış," diye mırıldandı ve onu yerinde tutmak için bir elini çenesine koydu. Diğer kolu beline dolandı ve onu daha yakına çekti. Aniden ağrıyan göğüsleri, aspiğin altında göğsüne bastırılmıştı ve adam bir şekilde bacaklarının arasına girmeyi ve erkeklik organını kadınlık organına bastırmayı başarmıştı.

Kıvrımlı zevkin yoğunluğu karşısında neredeyse bayılacaktı.

Şimdi onu diliyle öpüyordu ve kadın bu lezzetli sürtünmeden daha fazlasını isteyerek daha da açıldı. Geçici olarak dilinin ucunu onun ağzına soktu ve başka bir zevk iniltisiyle ödüllendirildi.

Adam ona bakmak için arkasına yaslandığında ikisi de nefes nefese kalmıştı. "Bedenin neden ıslak?"

İlk başta konuşamadı, o kadar tahrik olmuştu ki. Sonunda ona şunu söylemeyi başardı: "Beni ezmiş olmalısın. Etlerim eriyor."

Koyu renk gözleri inanmaz oldu. Sonra bir kahkaha patlattı ve kollarını başının iki yanında birleştirmeden önce ona sarıldı. Kızın ağzı onu büyülüyor gibiydi, özellikle de işaret parmağıyla öpüşmelerinden kalan kayganlığın izini sürdüğünde. Onun bakışlarını tutarak nemli parmak ucunu ağzına götürdü ve emdi.

Karnının alt kısmında karşılıklı bir spazm hissetti.

"Ah, Breanne," dedi alnından alnına, "birlikte çok iyi olacağız."

Korktuğu şey de buydu. Birden, adamın ciddi olma ihtimalinin çok yüksek olduğunu, bunun onu utandırmak için oynadığı bir oyun olmadığını fark etti. Bir şövalyeyle on gece!

Mahcubiyetinden dolayı bekleyemeyeceğini fark etti.

Uyandırma çağrıları acımasız olabilir...

Caedmon sabahın ilk ışıklarıyla birlikte on çocuğu tarafından uyandırıldı.

Uyku sersemi gözlerle, Piers'in küçük poposunu karnının alt kısmına oturtup zıplamaya başlamasını izledi, sabahın ilk saatlerinde bir erkeğe yapılacak en iyi şey değildi bu. Onu belinden tuttu ve vücudunda daha yukarılara taşıdı.

Beth onun bir yanına, Mina da diğer yanına sokulmak için yatağa tırmanmıştı. İkizler Alfred ve Aidan ile Angus, her zamanki asık suratlarıyla karyolanın ayakucunda durmuş ona bakıyorlardı. Oslac, Kendrick ve Joanna, üç Galli velet, köşede duruyorlardı

İkisinin de omzuna elini koymuş olan Hugh'nun önünde. Sanki onları buraya istekleri dışında sürüklemiş gibi görünüyordu.

"Yanlış olan ne?" Caedmon karnının üzerinde bir iş yapmakta olan Piers'i görmezden gelmeye çalışarak, "Ha-see, ha-see!" diye tekrar tekrar seslendi. Caedmon onun *at* demek istediğini düşündü. Ve göğsünden salyalar akıyordu. Yeni bir dişinin çıktığını tahmin etti.

Kendrick, "Önümüzdeki ay burada bölge mahkemesi yapılacak," dedi. "Önce bir aile mahkemesi yapmak istiyoruz."

"Ne? Hiç böyle bir şey duymamıştım. Neden?"

"Bir anne istiyoruz," dedi utangaç Mina, patlamasının ardından hemen yüzünü onun yanına saklayarak.

Beth ona bakmak için başını kaldırdı. "Prensesler buradayken, neyi kaçırdığımızı gördük."

"Oh? Bu ne olabilir?"

"Yemeklerin tadı daha güzel," diye belirtti

Alfred. "Ve bitlerim de yok oldu," diye ekledi

Aidan.

"Gülleri seviyorum," dedi Joanna, sonra Oslac ve Kendrick iki yanından ona dirsek atınca hırladı. Hugh iki çocuğun kafasına vurarak buna hemen son verdi.

Angus, üç Galli'ye ters ters bakarken bile, "Leydi Breanne bazı zorbalarla savaşmama yardım etti," diyerek onu şaşırttı.

"Belki bir kadının olsaydı daha mutlu olurdun," diye önerdi Alfred.

"Ben yeterince mutluyum."

"Bir erkeğin yatak arkadaşına ihtiyacı vardır," dedi Aidan.

"Geoff bana öyle söyledi." "Geoff çok konuşuyor."

"Büyüdüğümde prenses olabilir miyim?" Mina sordu.

"Sadece bir prensle evlenirsen."

Mina ağlamaya başladı.

Beth gözyaşlarıyla dolu gözlerini kırıştırarak ona baktı. Ne istiyordu? O da mı prenses olmak istiyordu? "Alys Teyze senin yeniden evlenmeni istiyor, baba."

"Böylece kaçıp gidebilir ve sorumluluklarını görmezden gelebilir." Gerçekten de bu gülünç bir durumdu. "Peki ya sen Hugh, sen ne düşünüyorsun?"

Hugh'nun solgun yüzü daha da solgunlaştı, yanaklarında pembe lekeler belirdi. Hugh dikkatleri üzerine çekmekten hoşlanmıyordu, bu oğlu. Sanki soru buymuş gibi, "Leydi Breanne'den hoşlanıyorum," dedi.

"Ne ben eş arıyorum ne de prensesler evlenmek istiyor." En azından o öyle düşünmüyordu.

Hepsinin küçük omuzları çöktü.

"Piers'in poposunun arkasında neden bir çadır var?" Joanna daha iyi görebilmek için başını yana eğerek sordu.

Piers hariç diğer herkes de çarşafın erkek kısmının üzerindeki bölümüne baktı. *Aman Tanrım!* "Çadırını" gizlemek için hemen dizlerini kaldırdı.

"Hiçbir şey bilmiyor musun Joanna?" Oslac yorum yaptı. "Biz erkeklerin uğraşması gereken sabah kalınlaşmaları var."

Biz erkekler mi? Yardım edin! Oslac sadece yedi yaşındaydı.

"Bu, işemesi gerektiği anlamına geliyor," diye açıkladı Kendrick, o da sadece yedi yaşındaydı.

Boğazını temizlemek ve konuyu değiştirmek için öksürerek, "Gelecekte Larkspur'da her şeyin daha iyi olacağına söz veriyorum," dedi.

İkna olmuş görünmüyorlardı ama daha fazla tartışmaya gerek yoktu.

"Şimdi hepiniz gidin. Amicia'dan size biraz ekmek ve bal vermesini isteyin.

Sen hariç, Hugh. Sen kal."

Hugh'nun yüzündeki dehşet ifadesi Caedmon'u duraksattı. Bir oğul babasından korkmamalıydı. Elbette saygılı olmalı ama korkmamalıydı.

Doğrulup bacaklarını yana sallayarak Hugh'ya yanına oturmasını işaret etti.

"Bu sabahtan itibaren Wulf'un yaveri olacaksın. Onun rehberliğinde adamlarla birlikte savaş talimleri yapacaksın. Silah odasına git, Henry sana bir kılıç, kalkan ve diğer savaş teçhizatını tahsis edecek."

Hugh'nun gözlerinden yaşlar süzüldü ve hemen gözlerini kırptırdı.

"Neden?"

Omuz silkti. "Çünkü bir erkeğin işini öğrenmenin zamanı geldi. Bir gün Larkspur'un efendisi olacaksın. Bunun için eğitime başlamanın zamanı geldi de geçiyor bile."

"Ben mi? Ama ben bir piçim."

Caedmon bu kelime karşısında irkildi. "Bunun bir önemi yok. Sen en yaşlısısın. Bir şey daha var Hugh," dedi elini Hugh'nun omzuna koyarak.

"Seni taciz etmeye çalışan adamın adını öğrenmek istiyorum."

Hugh kalkıp gitmeye çalıştı ama Caedmon onun elini sıkıca tuttu.

"Sana söylememeliydi."

"Evet, söylememeliydi. Daha da önemlisi, bana kendin söylememeliydin."

"Dinlemezdin."

"İlk başta değil, belki," diye kabul etti, "ama ileride daha açık olacağım. Ve şunu bil ki, utanılacak bir şey yapmadın. Genç çocukları avlayan erkekler, öldürülmesi gereken akbabalardır."

Hugh yüzünde kocaman bir gülümsemeyle kapıya doğru ilerledi, şüphesiz parlak yeni kılıcını düşünüyordu. Son anda geri döndü. "Leydi Breanne'i evlenmeye götürmek istemediğinizden emin misiniz?"

"Kesinlikle eminim."

Ama onu götürmek istediğim başka yerler de var. Yatağım gibi.

O andan itibaren Caedmon deli gibi çalışarak Larkspur'daki tüm işlere yetismeye çalıştı. Belki de Breanne'i ve aralarındaki "anlaşmayı" düşünmemek için gösterdiği sürekli çaba ona enerji veriyordu.

Ya da daha büyük olasılıkla, "anlaşma" ya devam ederse kendisini ne gibi zevklerin beklediğini düşünerek enerji toplamıştı.

Caedmon ilk olarak kâhyasıyla buluştu. İkisi manchet ekmeğinin yanında, katılmış sosuna rağmen hâlâ lezzetli olan domuz artıkları yerken, Gerard'dan kalenin içinde ve dışında yapılması gereken her şeyin bir listesini istedi.

"Gereklilik sırasına göre," diye ekledi.

Gerard, "İtiraf etmeliyim ki prensesler içeriye düzene sokma konusunda benim yerime iş yaptılar," dedi. "Daha fazla çarşaf ve battaniyeye her zaman ihtiyaç vardır ama koyunlar kırılıp dokumacılarımız ve terzilerimiz işe koyulduktan sonra bunlar yenilenebilir. Avcılar ve balıkçılar yaz boyunca hem sofraya yiyecek koymak hem de tuzlayıp kış için bir kenara ayırmak için dışarı çıkacaklar."

"Larkspur kendi kendini idame ettiriyor o zaman?"

"Kıtlık ya da kuraklık olmadığı sürece. Yine de, bildiğiniz gibi, yakınlardaki pazar kasabalarından almamız gereken erzaklar var. Bazı baharatlarla birlikte."

"Drifa bitki bahçesini yeniden yeşerttiğine göre belki de o kadar fazla değildir."

"Muhtemelen. Ama o gittiğinde ne olacak? Bu kalenin kadınların görevlerinden sorumlu bir kadına ihtiyacı var."

"Erkekler neden bitki bahçelerine bakamıyor?" "Bana bir tane bul."

"İhtiyacınız olan her şeyin bir listesini yapın. Ve tabii ki pazara ne getirdiğimizi de bilmem gerekecek. Lütfen Tanrım, biraz gelir olsun."

Gerard gülümsedi. "Yeni domuz ağılında yaklaşık üç düzine domuzumuz, iki dişi domuzumuz ve iki düzine domuz yavrumuz var. Ayrıca ormanda başıboş dolaşan ve meşe palamudu gibi şeylerle beslenen yaklaşık üç düzine domuz var."

"Burada sonbahar kasaplığı için kaç tanesine ihtiyaç var ve kaç tanesi pazara gönderilebilir? Aynı şey koyunlar için de geçerli. Ve sığırlar. Wulfu bir göreve göndermeyi düşünüyorum. Şimdi bu hayvanlardan bazılarıyla bir adam birliğine liderlik edebilir."

Gerard başını salladı ve o günün ilerleyen saatlerine kadar çeteleyi hazırlayacağını söyledi. "Bence koyunları bu yıl sonbahara kadar tutmalıyız. Dokuma için alabileceğimiz tüm yapağıya ihtiyacımız var. Gelecek yıl belki ticaret için biraz ayırabiliriz."

Caedmon'la görüşmek için sıradaki kişi Henry'ydi, kastellanı. Henry askeri her şeyden sorumluydu. Silahlar ve savaşçıların warcraft'taki günlük egzersizleri. Wulf yakında bu görevlerin çoğunu devralacaktı.

Henry ona, "Burada, Larkspur'da, seninle birlikte geri dönenler de dahil olmak üzere iki yüz savaşçımız var," dedi. "Onları okçular, kılıç ustaları ve mızrak, topuz ve savaş baltası kullanmakta usta olanlar olarak ayırdım. Hepsi de bu becerilerin hepsinde pratik yapmıyor değil."

"Üçüncüsü adam adama dövüş alıştırmaları olmak üzere günde üç kez alıştırmaya başlatalım." Henry'ye ayrıca, topraklarının kuzey ucunda, yağmacıları uzak tutmak için küçük bir kale kurma planlarından da bahsetti. Eğer koruma sağlanırsa, özellikle de ürünlerden pay vermeyi teklif ederse, daha fazla çiftçiyi çiftçilik yapmak ve sığırlara bakmak için bu dış bölgelere taşınmaya ikna edebileceğinden emindi.

Amicia ile kiler ve Larkspur'un cömertliğini tamamlamak için hangi erzaklara ihtiyaç duydukları hakkında konuştu. Amicia ona sinsî bakışlar atmaya devam etti.

"Ne?" diye sordu sonunda. "Kafamın üstünde bir boynuz mu çıktı?"

Güldü. "Sen zaten tüm bu şeytanlıklarınla boynuzları süsledin. Hayır, ben sadece genç kızın seni uzak tutmaya neden bu kadar kararlı olduğunu anlamaya çalışıyorum."

Hangi genç kız olduğunu sormayacaktı ama sessizliği davetsiz aşçıyı caydırmadı.

"Bayana karşı ilgisizmiş gibi davranma. Poz vermenin ötesini görebiliyorum." "Poz vermiyorum."

"Ve göğsünün olmayışı gözünü korkutmasın."

Caedmon kemirdiği meşe keki parçasında boğuldu ve boğazını temizlemek için uzun bir bira içmek zorunda kaldı. "Et jölesinden mi bahsediyorsun?"

göğüs mü, yoksa var olmayan göğüs mü?"

"Tsk-tsk!" dedi onun acınası mizah girişimi karşısında. "Büyük göğüsler her şey değildir, biliyorsun."

Oh, Tanrım! Bıyıklı, savaş atı büyüklüğünde bir kadın olan aşçım bana seks tavsiyeleri veriyor. "Ben ne zaman büyük göğüslerin her şeyin başı ve sonu olduğunu söyledim?"

Amicia elini umursamaz bir tavırla salladı. "Büyük göğüslere şehvet duymayan bir erkek ya da çocuk yoktur. Bana inanmıyorsanız Gerard'a bakın. Ama hanımefendinin meme uçlarının büyük olduğunu duydum. Bence bu biraz telafi olabilir."

Caedmon'ın çenesi aşçısının açık sözlülüğü karşısında düştü. *Büyük meme uçları. Artık bu görüntü beynime yerleştiğine göre, onun yanında başka hiçbir şey düşünemeyeceğim.*

Amicia, "İri memeli kadınlar tutkularını kontrol edemezler," diye devam etti.

Bu doğru mu? Elbette bunu daha önce duymuş olmalıyım. "Böyle bir şeyi nereden duydun? Hayır, bana anlatma."

"Genelev işleten bir kadını tanıyan bir adam tanıyordum. Büyük göğüslü kadınların orada daha hassas olduğunu söylerdi." Sanki adam meme uçlarının nerede olduğunu bilmiyormuş gibi kendi göğüslerini okşadı. "Bir fiske atarsın ve fahişeler kadın çiyini sızdırır."

Yüce Tanrım! Breanne'in anatomisinin diğer kısımlarına başlamadan önce bu konuşmayı kısa kesmem en iyisi. "Ah... Leydi Breanne kadınlık organlarını tartışmanızdan hoşlanmayacaktır." Tabii ki, şimdi düşünebildiği tek şey, canlı zihin resimleriyle, büyük meme uçları olan Breanne'di.

Hızlı adımlarla uzaklaşırken kendi kendine, "*Gerard da daha fazla kadına ihtiyacım olduğunu düşünüyor,*" dedi. *Bence gerek yok!*

Kalenin içini ve dışını inceledikten sonra büyük meme uçlarını düşündü. Çalışılması gereken kusurlar için surları ve parmaklıkları gözden geçirirken, büyük meme uçlarını düşündü. Sonra adamlarıyla kılıç çalışırken de büyük meme uçlarını düşündü. Geoff ve Wulf'u büyük salonda kendisiyle bir fincan birayı paylaşmaya davet ettiğinde, düşünmediği şeylerden bahsetmemesi için kendini uyardı.

"Geoff, prensesler Ingrith ve Drifa'yı Heatherby'ye götürmeye razı olur musun? Eğer sorulursa, düğünü planlamak için onlara ihtiyaç olduğunu söyleyebilirsin. Yemek ve süslemeler."

"Sanırım öyle," dedi Geoff, isteğini detaylandırması için onu inceleyerek.

"Ve sen Wulf, Prenses Vana'yı kılık değiştirerek pazar gezisine götürmeye razı olur musun? Benim için ticaret yapabilirsin, belki temsilcim ve onun leydi eşi gibi davranabilirsin, ama sonrasında Edgar ve Dunstan'la rüzgarın nasıl estiğini görene kadar leydiyle birlikte birkaç gece ortadan kaybolmanı istiyorum."

Wulf da tereddütle kabul etti. "Onu Ravenshire'a ya da İskandinavya'daki babasına götürmemi ister misin?"

Başını iki yana salladı. "şu anda çok tehlikeli. Havenshire'ın dostları her iki yerin yakınına da muhafızlar yerleştirecek."

"Belki onu Galler'e gtrebilirsin," diye önerdi Geoff. "Bir taşla iki kuş vurabilirsin. Leydi Havenshire'ı korur ve nişanlıyla tanışırın."

Wulf tatlı bir sesle, "Belki o sallanan dilini kıına sokabilirsin," diye önerdi.

Geoff sırttı.

"Havenshire'ın dul eşini kanatlarının altına almanın senden çok şey istediğini biliyorum Wulf. Cinayete ortak olmakla ya da en azından bir katili saklamakla suçlanabilirsin. Senin için de aynı şey geçerli Geoff, senden sana ait olmayan bir tehlikeyi paylaşmanı istiyorum."

Her iki adam da onun endişelerini bir kenara bıraktı.

"Biriniz de Raşit'i yanına alsın." "Bela mı bekliyorsunuz?" Geoff sordu.

Caedmon başını salladı. "Kemiklerim bana tetikte olmamı söylüyor. Bu bela için olgunlaşmış bir durum."

"Neden planladığınız gibi prensesleri yollarına gndermiyorsunuz?" Wulf sordu.

"şövalyelik mi?"

Geoff homurdandı ve Wulf fikrini tek bir kaba kelimeyle açıkladı.

"Avı dağıtmam gerekiyor. Hepsi aynı yerde olursa Edgar'ın saldırması daha kolay olur."

Geoff'un aklına aniden bir fikir gelmiş gibiydi. "Peki ya Leydi Breanne?" diye sorarken yüzü aydınlandı.

"O burada kalıyor."

Hepsi birden kahkahayı patlatmadan önce iki çift kaç kalktı.

Anlaşma anlaşmadır.

Breanne, h d    dışarıdaki egzersiz alanında bulduğunda öfkeden deliye dönmüştü.

İlk başta, çıplak g   sl , terden parıldayan, günün kılıç oyununu bitiren adamın görüntüsü onu sarstı. Breanne daha önce bir erkeğin g  s n  gördüğünde hiç bu kadar tahrik olmamıştı ama şimdi olmuştu.

"Sen!" diye bağırdı, ona doğru hışımla yaklaştı ve g  s nden itti.

Caedmon konuşmakta olduğu iki adama yol tarif etmeyi bitirdikten sonra onu kolundan tutup neredeyse sürükleyerek kenara çekti. "Son tiradını herkesin duymasını mı istiyorsun?"

"Ben... tirad yapmam."

"Beni kandırabilirdin."

"G  s lerime bakmayı kes."

Sırıttı.

" nce benimle konuşmadan kız kardeşlerimi göndermekle ne demek istiyorsunuz?"

"Benden koruma istedin. Ben de veriyorum."

"Başkalarına omuz silkerek."

Planını isteksizce açıkladı: "Siz prensesleri etrafa yayarak yakında etrafı koklayacak olan Edgar'ın av köpeklerinin şüphelerini da ıtabilirsiniz."

"Her şey iyi güzel de, önce benim onayımı almalıydınız."

"Senin rızana ihtiya ım yok." Kız daha ne dediğini anlamadan, adam parmaklarının tersiyle kızın iki g  s n n üzerinde gezindi.

"Seni canavar! Bunu neden yaptın?"

"Amicia'nın söylediği bir şeyi kontrol ediyordum."

"Oh, hayır, lütfen bana kadın emme içinden bahsettiğini söylemeyin."

Caedmon'un çenesi bir an için düştü ve dili tutulmuş gibi göründü.

"Hayır, kadın emmekten bahsetmedi. Ama bana kendin anlatabilirsin. Daha sonra. Tepkim herkes tarafından bu kadar fark edilmeyeceği zaman."

Hangi tepkiden bahsettiğini sormayı düşündü ama adamın yüzündeki sırıtış devam edince vazgeçti. "Pek l , belki de kız kardeşlerimin dağılması en iyisidir. Beni nereye göndereceksiniz?"

"Ah, en iyi kısmı da bu leydim. Burada kalacaksınız. Benimle birlikte."

Yüzü daha önce utançtan kızarmamışsa bile şimdi kızarmıştı. "Yani..."

Başını salladı.

"Şaka yaptığını sanmıştım."

Başını iki yana salladı.

Kız daha fazla bir şey söyleyemeden, adam eğildi, dudaklarını hızla onun dudaklarına değdirdi ve fısıldadı. "Yarın. Birinci gece. Sabırsızlanıyorum."

Ve Breanne, ne kadar üzgün olsa da, ürperdi.

OceanofPDF.com

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Ayrılıklar çok tatlı bir hüzündür.

Caedmon bailey'de durmuş, Wulf ve Geoff'a son dakika talimatlarını veriyordu.

Breanne ve kız kardeşleri bir araya toplanmış, sanki dünyanın sonu geliyormuş gibi ağlıyor ve birbirlerine sarılıyorlardı. Vana tanınmaz haldeydi, bir erkek çocuk gibi giyinmiş, beyaz sarı saçları bir şapkanın altında toplanmıştı. Pazara götürülen domuzların çobanlığını yapacaktı; Vana'nın eğlenceli bulduğu ama Breanne'in sert yorumlarına neden olan bir rol. Diğer iki kız kardeş Heatherby'ye yapacakları geziyi dört gözle bekliyorlardı. Ingrith bir düğün ziyafeti planlamak için sabırsızlanıyor, Drifa ise gelin başı çelenginin yanı sıra tüm masaları süslemek için taze çiçekler bulmayı umuyordu. Geoff, Heatherby'ye iki güzel kadınla birlikte gitme ve nişanlısının tepkisini görme ihtimalinden dolayı çok eğleniyordu.

Raşit de Heatherby'ye gidiyordu, Wulf'la birlikte giderse Vana'nın dikkatini çok fazla çekeceği düşünülüyordu. İki Viking ayısı, Ivan ve Ivar, Wulf'un isteğine rağmen (Wulf fark edilmemek için daha küçük bir grubu tercih ederdi) Wulf ve Vana'ya eşlik edecek, Kral Thorvald tarafından kız kardeşleri korumak için gönderildiklerini ve başı dertte olan Vana olduğu için geride kalırlarsa görevlerini ihmal etmiş olacakları konusunda ısrar edeceklerdi. İki Viking, Wulf'un açık artırmaya götüreceği kölelermiş gibi davranıyordu.

Kadınlar binmeye başlarken Raşit, Caedmon'un yanına geldi ve "Demek prenseslerden birine karşı bir yakınlık geliştirdin," dedi.

"Ne demek istediğin hakkında hiçbir fikrim yok," diye yalan söyledi.

"Çölde herhangi bir suyun iş göreceğini mi söylüyorsunuz? Prenseler olsun ya da olmasın, herhangi bir kadının yatak kürkleri içinde yeterli olacağını mı?"

Geoff, "Şahsen ben hiçbir zaman çirkin bir kadını yatağa atmadım," diye araya girdi.

Wulf gülerek, "Ama sen birkaçının yanında uyandın," diye karşılık verdi. Aptallar, ikisi de!

"Beni yanlış anlama, Raşit," dedi Caedmon. "Bazen çok ileri gidiyorsun." Arap omuz silkti ve "Tanrı bazen dişi olmayanlara badem gönderir" dedi.

"Bu ne anlama geliyor?"

"İyi şeyler bazen hak etmeyenlerin başına gelir." "Breanne iyi bir şey mi?"

"Çok iyi bir şey." Raşit Caedmon'un omzunu sıvazladı ve atına bindi.

Kız kardeşleri giderken Breanne bir ölüm perisi gibi bağıırıyordu. Ancak Caedmon'un kendisini izlediğini fark edince doğruldu ve çenesini yukarı kaldırdı. Caedmon'a attığı ters bakış, haksız bir şekilde, bu kadar mutsuz olmasının onun suçu olduğunu söylüyordu.

Günahkâr olduğu kadar aziz de. "Bu gece leydim. Bekliyor olacağım."

İlk akşam yemeği randevuları olduğunu söyleyebiliriz.

Caedmon gün boyunca normal işlerine devam etmişti ama aklının bir köşesinde hep bu düşünce vardı: *Bu gece! Ve: Büyük meme uçları.*

Yemeğe gelmeden önce banyo yapmış ve tıraş olmuştu ve yanındaki Breanne'in de banyo yapmış olması gerektiğini fark etti. Saçları, uzun bir örgü halinde örülmüş olmasına rağmen, parlaktı ve kız kardeşinin sabunundan gelen gül kokusunu taşıyordu. Yüzü iyice ovulduğu için parlıyordu.

Ayrılmadan önce Wulf ve Geoff ona hediyeler verdiler. Karşılıklı hediye verme alışkanlıkları olmadığından, işin içinde bir şaka olduğunu varsaymak zorundaydı. Öyleydi.

Wulf'un "hediyesi" bir çuval dolusu küçük elmaydı.

Öte yandan Geoff'un "hediyesi" şakayla karışık verilmiş olabilirdi ama Caedmon'ın bunu kullanacağı kesindi. Doğu topraklarından gelen küçük bir şişe karanfil kokulu vücut yağıydı, harem *houri*'lerinin *şeyh* efendileri üzerinde kullanmakta ustalaştıkları türden.

Breanne onun yanına oturmuş, tepeden *tırnağa* Viking kıyafetlerine bürünmüştü; uzun kollu bir *gunna* ve üzerine tam boy açık kenarlı bir önlük giymişti. Bunun onu caydıracağını düşündüyse, ne yazık ki yanılmıştı.

Elindeki kaşıkla siperindeki yiyecekleri iten kadının yüzü öylesine kederliydi ki, adam bunun bir günah olduğuna ikna olmasaydı ona acırdı.

hile.

"İştahınız yok mu leydim?" Kadın gözlerini kaldırıp adama baktı.

"Yemeklerin ablanızın hazırladıkları kadar güzel olmadığını biliyorum ama inanın bana buradaki normal yemeklerden daha iyi." Bir parça ballı yulaflı keki parmaklarının arasına aldı ve kızın ağzına götürdü.

Kadın adama ters ters baktı ama açmaktan ve dudaklarındaki bal kalıntılarını yalamaktan başka çaresi yoktu.

Her bir yalamayı sertleşen arasında hissetti. Belleri çoktan gerilmiş ve gelecek ziyafete hazırlanıyordu.

"Yemekler gayet iyi," dedi.

"O zaman acıktın mı?" *Yoksa benim gibi tahrik mi oluyorsun? Hah! Çok şanslı olmalıyım!*

"Bir fark yaratır mı?"

"Hiç de bile." *Aslında, o talihsiz zamanda, birahanenin derinliklerindeki bir fahişe midesindekileri azgın ereksiyonumun üzerine fırlatmıştı. Yecch!*

"Bunu gerçekten yapacak mısınız?"

Doğruldu. "Şimdiden vazgeçmek üzere misin?" "Hayır, ama bunun bir şaka olduğunu söyleyeceğini düşünmüştüm."

"Şövalye gibi davranacağımı mı sandın?" *Hiç şansınız yok leydim.*

"Evet."

"Hayır. Kız kardeşlerini gönderene kadar, onlar buralardayken seni yatağıma almayacağımı sanıyordun. Haksız mıyım?" *Dolambaçlı bir kadının zihninin kıvrımlarını ve kıvrımlarını anlamak o kadar da zor değil.*

Omuz silkti. Başka bir deyişle, tam da umduğu şey buydu.

"Eğer seni rahatsız eden bekaretinse, korkma. Nazik olacağım." *O kadar çok bakirem olduğundan değil.* "Ama kızlığını aldığım için beni suçlu hissettirmeyi düşünme."

Elini umursamaz bir tavırla salladı. "Bu benim için önemli değil."

Bu kadın her fırsatta benimle ters düşüyor. Ne söylersem söyleyeyim, tam tersini savunuyor. "Kocan için de öyle."

"Evlenmeyi planlamadığıma göre, bu tartışmalı bir konu. Yine de beni çocuk sahibi yaparsan umurumda olur."

"Böyle bir şey olmayacak. Söz veriyorum." *İnanın bana, isteyeceğim son şey beni gölgeleyen başka bir yavru.*

Kızın nasıl olduğunu sormak istediğini ama cesaret edemediğini anlayabiliyordu. Onun gibi yüzsüz bir genç kızda bile alçakgönüllülük hâlâ hüküm sürüyordu. "Başka seçeneğim olmamasından, bunu yapmaya zorlanmamdan hoşlanmıyorum."

"Oh, hayır! Böyle bir iddiada bulunmaya cüret etme. Bir seçeneğin vardı, tamam mı? Pazarlık yapmak ya da yapmamak. Kız kardeşlerinle gitmek ya da gitmemek."

"Sence güvende olacaklar mı?"

"Şimdilik evet, ama kralın adamları geldiğinde ip üzerinde yürüyeceğiz."

"Bize yardım ederek Larkspur'daki hakimiyetiniz gerçekten tehlikeye mi giriyor?" "Öyle."

"O halde sana borçluyum," diyerek ayağa kalktı ve elini ona uzattı.

Caedmon da ayağa kalktı. Bir kadının yatağına mecburiyetten geliyor olması onu rahatsız ediyordu. Ama iptal edecek kadar değil.

Beyninin bir tarafı, "*Onu pazarlıktan çıkar*" diyordu.

Diğer taraf "*Neden yapayım ki?*" dedi.

İyi taraf dedi ki, *belki gitmesine izin verirsem, kendi isteğiyle bana gelir.*

Basit tarafım dedi ki, *Ha, ha, ha, ha!*

Islak ve vahşi, ortaçağ tarzı...

Breanne seks eylemi sırasında neler olduğu konusunda oldukça iyi bir fikri olduğunu düşünmüştü. Kutsal Thor, nasıl bu kadar yanlış yönlendirilmişti?

Caedmon'ın yatak odasına girip yanan bir düzine mumu, küçük ocaktaki sıcacık ateşi ve karyolanın üzerindeki temiz çarşafları görünce bunun hızlı, duygusuz bir savrulma olmayacağını anladı. Hödüğün planları vardı ve bu planlar onun bir tahta gibi kaskatı yatıp istediğini yapmasına izin vermesini gerektirmiyordu.

"Bütün bunlar da ne?" diye tersledi.

Kapı arkasından kapandı ve ardından uğursuz bir kilit sesi duyuldu. "Bir ayar."

"Ne için?" Sesinin ciyak ciyak çıkmasından nefret ediyordu.

Adam gülümsedi. "Aşk oyunu."

Onun gülümsemesinden nefret ederdi. "Oyun mu? Ne tür bir kızışma oyun içerir?" "En iyisi," dedi, yanından geçerken onu çenesinin altından kıkırdatarak

ve ocağın yanındaki büyük, silahlı sandalyeye doğru ilerledi. İki çizmesini de çıkardı, sonra bacaklarını rahatça uzatarak arkasına yaslandı.

"Bu işi çabucak halledebileceğimizi umuyordum, böylece yatak odama dönüp biraz uyuyabilirdim. Şafaktan beri kız kardeşlerimin ayrılışı için hazırlanıyorum. Bu arada, tam olarak ne zaman..." Saçmaladığını fark edince sözleri kesildi ve adam onun bariz gerginliğine sırtlamakla yetindi.

"Bu işi bitirmek planladığım şeyden çok uzak. Bu gece ikimizin de uyuyacağından şüpheliyim, ama eğer beni memnun edersen, sana sabah uyumak için izin veriyorum."

"İzin mi? Seni hödük! Hiçbir şey yapmak için senin iznine ihtiyacım yok." Omuz silkti ve parmak uçlarını sallayarak onu yaklaştırmaya çağırdı. Kadın tereddüt etti.

"Sen buraya gel, ya da ben oraya geleyim, ve sen yatağa daha yakın olduğun için-" Adamın önünde durmak için o kadar hızlı hareket etti ki yarattığı rüzgârdan ateş titredi.

"Kıyafetlerini çıkar, Breanne. Yavaşça."

Nefesi kesildi. *Giriş yok. Karanlık oda yok. Romantik sözler yok.*

"Beni küçük düşürmek mi istiyorsun?"

Başını iki yana salladı. "Seninle sevişmek istiyorum ve bu da ikimizin çıplak olmasıyla başlar. İki insanın birbirinin vücudundan zevk almasında aşağılayıcı hiçbir şey yok."

Reddetmek nafile olacaktı. Bu pazarlığı kabul etmişti ve sözü senetti. Ama, ah, keşke uçup gidebilseydi.

Kızgın yüzüne rağmen önlüğünü ve *tabancasını* çıkardı, yünlü çorabından başka bir şey giymeden adamın karşısına dikildi.

"Çok güzel," dedi seks kokan bir sesle. "Çok güzelsin Breanne."

O öyle düşünmüyordu. "Şehvet konuşuyor."

"Belki biraz. Hayır, seni daha önce çıplak gördüğümde ben de aynı şeyi düşünmüştüm." Bunu ona hatırlatması çok iğrençti. Çenesini kibirle kaldırdı, ondan merhamet dilenecek değildi.

"Saçını çöz ve parmaklarınla tara."

Yanakları yanarken, kollarını ve dolayısıyla göğüslerini onun incelemesi için kaldırırken garip bir kırılma hissetti. Örgü çözüldükten sonra saçlarını yüzünden silkeledi.

Yüzündeki şaşkın ifade paha biçilemezdi. Ona kalbinin arzusunu verdiğini düşünebilirdiniz.

"Şimdi arkanı dön, tatlım. Her tarafını görmek istiyorum."

Tatlım? Hah! Onunla yapacağı şey hakkında tatlı bir şey yok

Ben.

"Hortumunu çıkar."

Bunu yapmak için karşıdaki sandalyeye oturmak üzereydi, ama adam hemen "Onları çıkarmak için eğil." diye ekledi.

Bu gerçekten de şimdiye kadar yaptığı en utanç verici şeydi. İşini bitirdiğinde başını kaldırıp baktığında, adamın tuniğini ve kısa hortumunu çoktan çıkarmış olduğunu ve üzerinde sadece alçak saç örgüsü olduğunu gördü. Göğsündeki koyu renk ve kıvrıkcık saçlar dar beline, oradan da göbeğine kadar iniyordu. Çıplak ayakları uzun, yüksek kemerli ve tuhaf bir şekilde çekiciydi. Kızın gözleri, adamın kendisine ateşli bakışlarını görmek için yukarı fırladı.

"Buraya gel, Breanne." Aralarında durması için bacaklarını açtı.

Ayaklarını sürükledi, rahatsız edici karıncalanmalarla savaşmak için ayak parmaklarını kıvırdı. Ama sonra onun önünde durdu, o kadar yakındı ki vücut ısını ve daha fazlasını hissetti.

Nasırlı parmak uçları kollarının dış kısımlarından bileklerine, köprücük kemiklerine, koltuk altlarından beline, kalçalarından uyluklarına kadar iz sürerek vücudunu dayanılmaz derecede ayrıntılı bir şekilde inceledi. Parmak eklemleri kızın saçlarının üzerinde hafifçe gezindiğinde kız sıçradı.

"Sakin ol, sakın ol," dedi, sanki bir atı terbiye ediyormuş gibi.

Kendini pazar için denetlenen bir hayvan gibi hissediyordu. Ama bunu düşünemiyordu çünkü adamın hınzır parmakları göğüslerine doğru ilerlemişti. Onları altlarından kaldırdı, avuç içleriyle geniş daireler çizerek masaj yaptı, sonra başparmaklarıyla meme uçlarını tıngırdattı.

İnledi, aldığı zevk o kadar yoğun ki. "Bu bir işkence," diye fısıldadı.

"Umarım iyi bir işkencedir. Büyük meme uçların var," diye ekledi esrarengiz bir şekilde.

Hemen ellerini göğüslerinin üzerine koyarak onları gizledi. Onun eksikliklerine dikkat çekmek zorunda mıydı?

"Hayır, böyle tatlı varlıkların üzerini örtmeyin," dedi.

"Beni sahte övgülerle etkilemeye çalışmayın. Göğüslerimin çok küçük ve meme uçlarımdan çok büyük olduğunun gayet farkındayım."

"Bre-anne!" diye azarladı onu. "Göğüslerimin beni ne kadar memnun ettiğini görmüyor musun? Aslında hepiniz."

Adam ellerini tekrar yanına götürürken, kadın adamın yüzüne baktı. Mavi gözleri şehvetli bir alevle yanıyor gibiydi; uzun, geniş kirpikleri yarıya kadar inmişti.

Burun delikleri alevlendi ve nefesi kesilmiş gibi ağzı açıldı.

Kadın adamın bir sonraki hamlesini tahmin etmeye fırsat bulamadan, adam onu belinden tutup kaldırdı ve kucağına oturttu, kıcı adamın kalçalarının üzerindeydi, kadınlık organları adamın incelemesine açıktı. Adam kalçalarını daha geniş açtığında geriye düşmemek için omuzlarını kavramak zorunda kaldı.

"Oh, bu çok kaba," diye yakındı, kaçmaya çalışıyordu.

Ona sıkıca sarıldı. "Aşk oyunu kabadır. Ve en iyi aşk oyunu sıcak, ıslak, gürültülü ve evet, kabadır."

Onun ne demek istediği hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Bana doğruyu söyle Breanne, nasıl hissediyorsun?" Avuç içleri dizlerinden kasıklarına kadar kadının kalçalarını hafifçe, tekrar tekrar okşuyordu.

"Karıncalanıyorum," diye

itiraf etti. "Neresi?"

"Göğüslerim ve... ve aşağısı."

Sanki doğru cevabı vermiş gibi başını salladı. "Ben de karıncalanıyorum." "Öyle mi?"

"İstiyorum."

"Nerede?"

Elini tuttu ve sert ve kalın olan erkeklik organının üzerine koydu. Elini geri çektiğinde, adamın bir anlığına gözlerini kapattığını ve sanki acı çekiyormuş gibi titrediğini fark etti.

"Bütün kadınlardan hoşlanıyor musun?" Adam güldü. "Daha önce hiç olmamıştı." Kadın ona şüpheli bir bakış fırlattı. "Bu doğru."

"Herhangi bir erkekle birlikte olur muydum?" Bunun cevabını zaten biliyordu çünkü daha önce bir iki kez öpüldüğünde bile hiç heyecanlanmamıştı.

"Umarım öyle değildir," dedi.

Neden umursasın ki? Başka kadınlarla öpüşse umurumda olmazdı. Umurumda olur muydu? "Şimdi ne yapacağız?"

"Her şeyi."

Kalçalarını avuçladı ve onu daha yakına çekti, böylece poposu şimdi ereksiyonunun sert çıkıntısına bindi ve göğüsleri göğüs kıllarına sokuldu. Breanne sersemlemiş ve gergin hissediyordu, bir şey bekliyordu... bir şey.

"Ne istiyorsun, Breanne?" Onun kulağını öpüyordu. Hayır, tıpkı çatıda yaptığı gibi kulağının kıvrımlarını yalıyor, diliyle iç kanala saphıyor, sonra ıslaklığı üfleyerek kurutuyordu.

Kulak kanalı ile dişi kanalı arasında doğrudan bir bağlantı varmış gibi görünmesi Breanne için bir keşifti; bu kanal artık sadece karıncalanmakla kalmıyor, aynı zamanda zonkluyordu. "Bilmiyorum," diye cevap verdi. "Her şeyi mi?"

Bir elini kızın ensesine koydu ve ağzını açıp yutarcasına bir öpücük için kızın ağzını aşağı çekti. Hiç düşünmeden dudakları uysallaştı ve sanki beslenmek istercesine onunkilere yapıştı. Onu akılsızca öperken bile elleri göğüsleriyle oynuyordu. Bir noktada onu öpmeyi bıraktı ve ağzını göğüslerine dayadı. Yalıyordu. Dilini meme uçlarında gezdiriyor, sonra da derin derin emiyordu.

Breanne içgüdüsel olarak kalçalarını, sütyeninin altındaki sert çubuğa karşı dalgalandırıyor.

"Yavaşla, tatlım. Yavaşla."

Nasıl? diye merak etti. *Vücudumun kendi aklı varmış gibi görünüyor.*

Sonra onu öpmeye devam etti, ama müstehcen parmakları aşağıya, onun mahrem yerlerine doğru ilerlemiş, daha önce hiç yapmadığı, hayal bile edemeyeceği bir yakınlıkla ona dokunmuştu. Kadın geri çekilmeye çalıştı ama adam diğer eliyle sırtını sıkıca tuttu.

"Benim için ıslanmışsın," diye açıkladı, sanki bu onun için büyük bir zafermiş de onun için bir utanç değilmiş gibi.

Altına mı işedim? "Aman Tanrım! Özür dilerim," diye mırıldandı, mahcup bir halde. "Sızdırıyorum."

Kıkırdadı. "Üzülme. Bu senin kadın çiyin. Vücudun kendini benim için hazırlıyor."

Oh. Ama sonra parmakları şişmiş alt dudaklarını keşfederken ve orada olduğunu fark etmediği yoğun bir his tomurcuğu yükselirken daha fazla düşünemedi. Hatta uzun bir parmağını içine soktu.

Kalçaları spazmodik olarak sarsılırken zonklama artık işkenceye dönüşmüştü. Sanki karnının derinliklerinde örümcek ağı inceliğinde kanatları olan düzinelerce kelebek çırpınıyormuş gibi hissediyordu. Yakında bir şey olmazsa ölecekti.

"Bana bak, Breanne. Hayır, başka tarafa bakma. Zirveye çıktığında gözlerini görmek istiyorum."

"Neye bakayım?"

Güldü. "Senin zirven. Zevkin zirvesi. Şimdi bana bak ve dediğimi yap. İşte böyle, biraz geriye doğru eğil ve kalçalarım tutun. Sakın bırakma."

Orta parmağını kızın kavrayan iç kılıfının içine soktu ve diğer elinin orta parmağını kullanarak şişmiş yumru üzerinde ileri geri titreştirdi.

Anında gerilim yükseldi, yükseldi ve daha da yükseldi. Parmağını sürerken alt bedeni tüm kontrolünü kaybetti. Ve sonra... ve sonra sanki zirveye ulaşmış ve milyonlarca çırpınan spazmın içinde parçalanarak yere düşmüştü.

Kendine geldiğinde alnı adamın omzuna yaslanmıştı. Yavaşça parmağını çekip sırtını okşadığını ve ıslaklığını yaydığını hissetti. Hâlâ o kadar tahrik olmuştu ki bu rezilliği umursamıyordu bile.

Ve o... haydut... kulağına kötü şeyler fısıldıyordu. Şimdiye kadar yaptığı her şey için övgüler. Ona yapmayı planladığı iffetsiz şeylerin sözünü veriyordu.

Rashid ne derdi? Bir haydut seni öptüğünde, dişlerini say.

Hah! Bu haydutla dişlerini, parmaklarını, ayak parmaklarını, sahip olduğu her şeyi... ve en çok da fazla hassas kalbini saymalıydı.

Bunu nereye koymak istiyorsun?

Caedmon sersemlemiş kadını kucağından kaldırıp yatağa fırlattı ve hemen üzerine kapandı. Kaybolmuş bir adamdı. Kaybolmuş, kaybolmuş, kaybolmuş!

Gözlerini kırıpıştırdı, sonra yeşil cam parçalarını andıran gözlerle ona baktı. Görünüşe bakılırsa, az önce olanlar karşısında o da adam kadar şaşkıındı. Aman Tanrım! Onun dokunuşuna karşı gösterdiği duyarlılık onu hem heyecanlandırmış hem de temkinli davranmasına neden olmuştu. Dikkatli olmazsa bu baştan çıkarıcı cadı tarafından kolayca çarpılabilirdi.

Çok ileri gitmişti. O da çok ileri gitmişti.

Aslında Caedmon ona karşı cüretkâr davranmak, belki de cazibesinden yararlanmak, öfkesini denerken ona unutamayacağı bir ders vermek niyetindeydi. Bir erkeğin iradesine boyun eğmeye ihtiyacı vardı... onun iradesine. Ama kız giysilerini çıkardığında vahşice dürtüleri onu ele geçirmişti ve şimdi şehvetini tatmin etmesi gerekiyordu.

"Devam etmemi ister misin Breanne?" diye sordu çiğ bir sesle, kadının geniş bacakları arasında diz çöküp sütyeninin bağını çözerken.

acı verici bir şekilde sertleşmiş sikinden.

Gözleri irileşti ve bakışları, elbette bunu daha da kalınlaşmak için bir işaret olarak alan ereksiyonuna perçinlendi. Yatak sporuna olan hevesi utanca yaklaşıyordu. Eğer dikkatli olmazsa, tohumlarını denenmemiş bir çocuk gibi dökecekti.

"Neye devam edeyim?" diye sordu.

Kırmızı postunun üzerinde parlayan nemi fark edince bir an için soruyu unuttu. "Aşk oyunumuzla," diye mırıldandı.

Bir kez daha onun azgın sikine baktı. "*Onu* içime sokmayı mı planlıyorsun?"

Acı çekerek güldü. "Evet, öyle."

"*Bundan* utanmıyor musun?"

Kaşlarını çattı. "Neden utanayım ki?"

"Sarkan parçanız size yol gösterirken etrafta dolaşmanın verdiği rahatsızlığı hayal bile edemiyorum."

"Breanne! Ben böyle dolaşmam." *En azından, her zaman değil... Gerçi, sen geldiğinden beri çok fazla, cadı.*

"Dokunabilir miyim?" diye sordu yarı oturur vaziyette.

Yüce Tanrım! O benim ölümüm olacak. Ama ölmek için ne güzel bir yol! "Madem öyle." Elini ona sarılması için yönlendirdi.

Ama her zamanki gibi elini açıp parmak uçlarını boylu boyunca gezdirerek kanının yoğunlaşmasına ve kalbinin hızlanmasına neden oldu. Aşırı hassaslaşmış vücudundaki her sinir dans ediyordu, özellikle de bacaklarının arasında.

"Mermer gibi, pürüzsüz ve garip bir şekilde sert. Neden ucu kırmızı? Bu damarlar neden dışarı çıkıyor? Acıyor mu?"

Gevezelik etmeden cevaplayamayacağı kadar çok soru vardı. Parmak uçlarının onu sarmaladığını hissetmek neredeyse onu insansızlaştırıyordu, ama sonra çok sert sıkı ve kontrolünü kaybetmeye başladı. Parmaklarını çekerek ona nasıl zevk alacağını gösterdi ve kadın da onun tepkisinden etkilenerek bunu yaptı. Elleri ahşap işçiliğinden dolayı pürüzlü olduğu için, daha önce deneyimlediği hiçbir şeye benzemeyen inanılmaz bir sürtünme yarattı.

"Çok erken, çok fazla," dedi ona. Bu

fahişeyi durdurdu mu?

Hayır.

Aleti kaldırdı ve sanki bir sırrı ortaya çıkarmış gibi taşaklarına baktı.

"Eew, kıllı. Şeftali tüyü gibi."

Tadına bakmak ister misiniz? Oh, bu benim için bile kabaydı.
Başlamadan önce onu korkutacağım. Bir kahkaha attı, sonra kızın ellerini
avuçlarının içine aldı ve tekrar uzanmasıyla birlikte başının üzerine kaldırdı.
"Şimdi evet ya da hayır demenin tam zamanı tatlım. Bu noktadan sonra
durmayacağım... duramam..."

"Ben... bilirsin işte, ahlaksız mıydım? Devam etseydim ahlaksız olur muydum?"
Kesinlikle. "Fark eder mi?" "Pek
değil."

Buna sırtlamak zorunda kaldı. *Tanrı ahlaksız kadınları sever!* "Aslında
Breanne, bir erkeğin, hatta bir kocanın bile yatakta kötü olabilen iyi bir
kadından daha fazla değer verdiği hiçbir şey yoktur."

"Şaka yapıyorsun."

Başını iki yana salladı. "İstemiyorum. Bilmen gerekiyorsa Breanne, bana
karşı sınır tanımamamı istiyorum."

"Nasıl yapacağımı bilmiyorum."

"Sana öğreteceğim." *Dedi örümcek karıncaya.* "Evet mi, hayır mı?"

"Anlaşmamızdan caymama izin mi vereceksin? Memnun olursun
gerçek zina olmadan?"

"Memnun olmazdım ama..." Omuz silkti. *Uysallık oyununu fazla
abartma, Caedmon.*

"Kız kardeşlerimin korumasını geri alır mısınız?"

Muhtemelen değil. "Muhtemelen."

Onun sözlerini düşünüyor gibiydi. Şüphesiz onu istemediğini söylemenin
diplomatik bir yolunu bulmaya çalışıyordu ama sonra onu şaşırttı, hem de çok
şaşırttı. "Daha önce başıma gelen şu şey... zirve... tekrar olacak mı?"

"Olacağını garanti ederim." *Neredeyse garanti.* "Umarım, birden fazla
kez."

"Devam et o zaman. Yap o zaman."

Sevişmenin daha romantik bir başlangıcı var mıydı? Sanki umurumda!
Kuzeyin kötü cadısıyla kötü yoluma devam etmek üzereyim.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Zor bir durumdu.

Breanne'in tüm vücudu uğulduyordu. Gerçekten de inanılmazdı, sanki teninin her bir parçası, tüm kuytuları ve çatlakları, gerçekleşmek üzere olan muazzam bir şey için uyarılıyordu.

Caedmon onun üzerine uzanmak için kendini alçalttı.

Oh. Aman Tanrım. Tanrım! Adamın göğüs kıllarını göğüslerinde hissedince nefesi kesildi.

Kendini hafifçe kaldırdı ve sanki onun zihnini okuyabiliyormuş gibi göğsünü bir o yana bir bu yana hareket ettirerek kaba tüylerin zaten dik olan meme uçlarını aşındırmasını sağladı. Gözlerini kapattı ve kapakların arkasında parlak ışıklar gördü, zevk o kadar yoğun ki. *Tekrar yap. Tekrar yap. Bir daha yap.*

"Hoşuna gitti mi hayatım?" diye fısıldadı. Kız cevap vermeyince... veremeyince, "Gözlerini aç Breanne ve bana söyle," diye ısrar etti.

Çok hoşuma gitti. "Sanırım sorun yok." Tekrar yap.

Dişleriyle çenesini ısırdı, ikna olmamıştı ama hödük olduğu için göğüs okşamalarını durdurdu. Bunun yerine onu tekrar öpmeye başladı, bu da tatlı bir işkencenin başka bir biçimiydi.

Daha önceki aç öpücüklerin aksine, bunlar nazik, yavaş ve uykulu öpücüklerdi, sanki dünyanın bütün zamanına sahipmiş gibi. Onu kulaklarından tutarak başını kaldırdı. "Öyle değil." *Diğer şeyi de göğüs kıllarıyla yap.*

Boğazının derinliklerinden bir kahkaha yükseldi. "Şimdi de öpüşme konusunda uzman mı oldun?"

"Neyi sevdiğimi biliyorum." *Göğüs kılları.*

"Yumuşak, ikna edici öpücüklerden hoşlanmıyor musun?"

"Lanet olsun, dostum! Zaten ikna edildim. Daha fazla bir şeye geç... daha fazla..."

"Dinç mi?"

Aynen öyle. "Madem ısrar ediyorsun."

Ona gülümsüyordu ve bu hödüğün bir azizi bile baştan çıkaracak bir gülümsemesi vardı. "Bunun gibi mi?" Diliyle dudaklarının dış hatlarını çizdi.

"Siren gibi bir ağzın olduğunu biliyor muydun?" diye mırıldandı.

"Özür dilerim!" Uyumlu bir seks partneri olmak için elinden geleni yapıyordu ve adam ona hakaret etti!

"Bu bir iltifattı. Demek istediğim, ağzın o kadar gür ve öpülesi ki, bir siren gibi erkeği kendine çekiyor. Erkeklerle fikir veriyor."

"Bana öyle geliyor ki yeterince fikriniz var," diye homurdandı. *Eğer yapmazsan Bana bir daha göğüs kıllarını okşatarsan, yakında o aptal kafana bir tane geçireceğim.*

Başparmağının ucuyla alt dudağındaki ıslaklığı ovuşturdu. Kadın dudağını ısırmaya çalıştı ama adam tam zamanında geri çekildi, gözleri mizahla kırışıyordu. Ağızları birleştiğinde, adam dilini yavaşça kadının ağzına soktu, derinlere gömdü, sonra tekrar dışarı kaydırды. İçeri. Sonra dışarı. İçeri. Sonra dışarı.

Breanne sıyrmanın detaylarını pek bilmiyordu ama bu ritmin adamın aşağıda ona yapacağı şeyle eşleştiğinden oldukça emindi. *Tamam o zaman. Belki dil okşamayı için göğüs kılı okşamamasından vazgeçebilirim.*

Bir dahaki sefere ağzına soktuğunda, dilini emdi ve vücudunun sarsılmasına neden oldu. Ama sonra onun ağzına karşı gülümsediğini hissetti; bu yüzden doğru şeyi yaptığını varsaydı. Böylece cesaretlendi, biraz daha emdi, sonra geçici olarak dilini ağzına daldırmayı denedi.

İnledi.

Breanne yatak oyunlarında inlemenin iyi bir şey olduğunu anladığında zihinsel olarak kendini tebrik ediyordu. O zaman gece bitmeden önce şövalyeye bol bol inleteceğine yemin etti.

Şimdi, öpücüğü şehvete dönüşürken, elleri vücudunun diğer kısımlarıyla meşguldü. Ağrıyan göğüsleri, kalçaları, dizlerinin arkası. *Tanrılar aşkına! Dizlerimin arkasının dokunmaya karşı bu kadar hassas olduğunu kim bilebilirdi?*

Birden başını kaldırdı ve üzüntüyle, "Breanne! Gözlerin açık. Neden?"

Dudaklarının öpücüklerinden dolayı biraz kabarmış olması ve nefes alış verişinin düzensiz olması hoşuna gitmişti. Bunu ona yapabileceğini bilmek baş döndürücü bir duyguydu. "Konsantre olmaya çalışıyorum."

"Ne üzerine, söyler misiniz?"

"Her şeyi. Aynı anda çok fazla şey yapıyorsun. Bir seferde bir işi bitiremez misin?"

"Görev mi?" Sırıtan dalkavuk onun sırtından çok eğleniyordu. "Ayrıca, göremezsem ne yaptığınızı nasıl anlayacağım?"

"Sadece gözlerini kapat tatlım, görülecek güzel bir şey olduğunda sana söyleyeceğim."

O zaman öpücüklerin güçlü hâkimiyetine boyun eğdi ve sadece vücudunda aşağı doğru hareket edip göğüslerini emmeye başladığında gözlerini kapattı. Büyük göğüslerin sevişmek için bir gereklilik olmadığı ortaya çıktı.

Büyük meme uçlarının bir işe yaradığı ortaya çıktı.

Adam sadece göğüslerini okşayarak ve yetenekli parmaklarını kadının kıvrımlarına daldırarak onu o zirve noktalarından birine daha getirdiğinde içinde ısı şeritleri açıldı. "Şimdi bakabilirsin" diye fısıldadığında nefesini zor tutuyordu.

Kollarını başının iki yanına dayamış olan adam, kalçalarının arasına yerleşmiş, fallusu kadının portalında duruyordu. "Hazır mısın?"

"Ben nereden bileyim?" diye tersledi.

Yavaşça kendini onun içine itti, sadece biraz, sonra dışarı çekti. Sonra biraz daha soktu, sonra tekrar çıkardı.

"Çok sıkısın," diye homurdandı. "Harika derecede sıkı."

Adamın kızlık zarına vurduğunu anlayabiliyordu ama sadece biraz acıtmıştı ve acı kısa sürede geçip yerini inanılmaz bir dolgunluğa bıraktı. Alnında boncuk boncuk terler beliren adam, sonunda kabzasına kadar gömülene kadar kadının içine girip çıktı. Sonra alnını alnına dayadı ve "Canını yaktım mı?" diye sordu.

"Sadece birazcık. Durma."

Sırıttı. "Hiç şansın yok."

Adam kadının içinde dinlenirken, kadının iç kasları adamın büyüklüğüne uyum sağlamak için gerildi ve yer değiştirdi.

"Sıcak kadife bir kılıf gibi hissediyorsun," diye fısıldadı. "Aman Tanrım! Beni böyle karşılamaya devam et."

Herhangi bir karşılama yaptığından haberi yoktu. "Sanki kadınlık organlarım senin sertliğinin etrafında ağlıyormuş gibi hissediyorum."

"Senin kadın çiyin," diye açıkladı. "Sıcak bal gibi, öyle."

"Zinamız bitti mi?" *Eğer öyleyse, göğüs kılı okşamalarını daha çok sevdim.*

Adam içtenlikle güldü ve kadın onun mizahının dalgalanmalarını içinde, iç... *evet, şimdi fark ediyorum...* kıvrımları boyunca hissetti.

Sonra hareket etmeye başladı, uzun dolambaçlı vuruşlar, o kadar yavaş ki ona vurmak istiyordu, o kadar lezzetliydi ki bir ecstasy çılgınlığını tutmak için omzunu ısırarak istiyordu. Sert, daha kısa vuruşlarla değiştirdiğinde, aslında

itişler o kadar güçlüydü ki. Şimdiye kadar akılsızdı ve kıvrımlı bir zevk içinde kıvranıyordu.

Ve sonra durdu. Lanet olsun durdu.

Uyarılmanın yarattığı sisin içinden görebilmesi bir anını aldı. Adam da en az onun kadar, hatta daha fazla tahrik olmuştu ama buna karşı koyuyordu.

"Ne?" diye inledi. *Eğer hepsi buysa, çok ama çok büyük bir hayal kırıklığına uğrayacağım.*

Acımasız bir gülümsemeyle yuvarlandı, erkek kısmı hâlâ kadının içindeydi ve onu da yanına aldı. Şimdi onun üstünde yatıyordu. Yavaşça onu omuzlarından tuttu, ayağa kalkıp üzerine oturana kadar bastırdı.

Bir an için gözlerini kapadı ve dişlerini sıkarak tısladı. Onun üzerinde böyle bir etkisi olduğunu neşeyle fark etti ve güçlerini test etmek için kalçalarını bir o yana bir bu yana salladı.

"Cadı!" dedi, onu yerinde tutmak için ellerini beline koydu. Sonra "Sıra sende" dedi.

İlk başta kafası karışmıştı. Ne yapacağına dair hiçbir fikri yoktu. Ama sonra nasıl bir durumda olduğunu fark etti ve yapabileceği tek şeyi yaptı.

Öne doğru eğildi ve göğüslerini adamın kıllı göğüs kılları üzerinde ileri geri ovuşturdu.

Yarışlara gidiyoruz.

Caedmon yatak sporundaki dayanıklılığıyla her zaman övünürdü ama bu çok saçmaydı. Eğer yakında zirveye ulaşmazsa, erkeklik gücü konusunda bir tür rekor kıracaktı.

Bu fikre gülümsemek zorunda kaldı.

Ama sonra artık gülümseyemedi.

Breanne onun karnının üzerinde kanlı bir kraliçe gibi oturuyordu. Sıcaktan ve harcadıkları efordan dolayı kızıl saçları kıvrıcıklaşmış, vahşi dalgalar yüzünü çerçeveleyip omuzlarına ve sırtına düşmüştü. Dudakları her zamankinden daha fazla kızarmış ve şişmişti. Ahududu rengi meme uçları suçlama parmakları gibi ona dönüktü.

Saçlarını geriye atarak öne doğru eğildi ve göğüslerini onun üzerinde bir o yana bir bu yana savurdu. Göğüs uçları adamın göğüs kıllarına takılıp duruyordu.

Gaaaaaaaaa!

"Bu sana da bana hissettirdiği kadar iyi geliyor mu?" Kız ona şehvetli bir bakış fırlattı.

Gaaaaaaaaa! "Öyle olduğunu çok iyi biliyorsun. Ne zaman hareket etsen, sikim içinde gülümsüyor."

"Gülümseyen bir horoz mu?" Kaşlarını kışkırtıcı bir şekilde kaldırdı.

Burada ne tür bir canavar yarattım? Hayır,

bir canavar değil: bir seks tanrıçası.

"Neden bütün kremayı yutmuş kedi gibi sırtıyorsun?" dedi Caedmon.

"Çünkü kendimi tüm kremayı yutmuş kedi gibi hissediyorum."

Küçük göğüslerini alttan kavradı ve kaldırdı. *Eğer aşırı uyarılmaktan öleceksem, bu kesinlikle gitmem gereken yol olacak.*

Yere baktı ve keskin bir nefes aldı.

Kadının bu kadar duyarlı olmasından gurur duyuyordu. Böyle bir ödül beklemiyordu. "Ata biner misin, Breanne?"

"Tabii ki ata biniyorum." Kaşlarını çatı. "Böyle bir zamanda sormak için ne tuhaf bir soru."

"O kadar da tuhaf değil." *Yaklaş, küçük karınca. Lord Spider'ın sana göstereceği bir şey var.*

"Atları nasıl düşünebildin... aman Tanrım!"

Onu kalçalarından tutarak neredeyse kazığa oturmaktan kurtulana kadar kaldırmış, sonra da indirmişti. Yukarı. Aşağı. Çenesi şaşkınlıktan açılmıştı.

Kadınları yatakta şaşkına çevirmek onun en iyi ikinci yeteneğiydi.

Sonra... "Atlar değil, hayatım. Erkekler. Özellikle de bu adam. Bana binebileceğini düşünüyor musun?"

Kadın yine kıpırdamadan adamın önünde diz çökmüş, poposunu hafifçe kaldırmıştı. Bir elini kadının belinin arkasına koydu ve diğer eliyle kadının saçlarının arasından görünen uyarılma incisini tıngırdattı. Kırmızı yapağların arasında pembe bir mücevher gibi.

Bir kahkaha patlatmadan önce biraz daha ağzı açık kaldı. Neşeli bir karıncalanma sesi.

Sonra ona meydan okudu.

"Dörtnala mı, dörtnala mı,
lordum?"

Lout sex, oh, evet!..

Breanne afallamıştı.

Bu hafif bir ifade oldu. Ama gerçekten de Tyra'yı bir dahaki görüşünde onunla konuşacaktı. Kız kardeşi bu bilgiyi ondan nasıl saklayabilmişti? Seksin bu kadar... bu kadar heyecan verici olabileceğinden neden hiç bahsetmemiştir? Kemiklerini eriten heyecanın yanı sıra, fiziksel olarak da tatmin ediciydi ve eğlenceliydi.

Bir hödükle seks bu kadar harika olabiliyorsa, sevdiği bir adamla nasıl olacağını ancak hayal edebilirdi. Gerçekten de Breanne'in erkeklere, kadınlara, evliliğe ve ilişkilere dair algıları değişime uğruyordu. Tüm eski fikirlerini yeniden düşünmesi gerekecekti.

Sırt  st  yatmış uyuyan hödüğün olduğu tarafa bakarak, onu bu kadar yorduğu için gülümsemek zorunda kaldı.

İnce yontulmuş yüzünden geniş omuzlarına ve geniş göğsüne, dar beline ve kalçalarına, kaslı uyluklarına ve baldırlarına ve evet, artık gevşemiş olan erkeklik organına kadar çekici bir adam olduğunu kabul etmek zorundaydı. Ve bu vücutla yapabildikleri övgüye değerdi.

Ancak şimdi, böyle durumlarda kadınların ne yaptığından emin değildi. Adam uyanıp ona tekrar ihtiyaç duyana kadar burada öylece yatması mı gerekiyordu? Hah! Hiç sanmıyorum.

Saçlarını adamın kollarından birinin altından kurtararak şiltenin üzerinde kayarken bir el fırladı ve onu bileğinden yakaladı. "Nereye gittiğini sanıyorsun?"

Yatağın kenarında oturduğu yerden yarı dönmüştü. Adam uykulu gözlerle ona bakıyor, dudaklarının kenarlarında dayanılmaz bir zafer gülümsemesi belirliyordu. "Yatak odama geri dönüyorum."

"Neden?"

"Uyumak için mi?"

Başını iki yana salladı. " n m zdeki dokuz buçuk gece boyunca burada, benimle uyuyacaksın." Yarım gece kısmına özellikle vurgu yaptı, ona henüz pazarlığını yerine getirmediğini hatırlatmak için olduğunu düşündü.

Bu gerçeği vurgulamak istercesine, kolundan çekerek onu geriye ve üzerine doğru çekti. Yolda kalçası, adamın hamileliği önlemek için tohumunu bıraktığı ıslak noktayla buluştu. Kadın yuvarlanmaya çalıştığında, adam kollarını beline kelepçe gibi geçirerek onu sabitledi.

Uzun bir süre hiçbir şey söylemeden ona baktı. "Ne?" diye sordu sonunda, onun dikkatle incelemesinden rahatsız olmuştu.

Başını kaldırdı, böylece dudaklarını nazikçe onunkilere değdirebildi. "Teşekkür ederim."

"Ne için?"
"Şimdiye kadar yaptığım en tatmin edici yatak oyunu."
Kadın ona şüpheli bir bakış attı.
"Harikaydın, hayatım. Büyük bir sürpriz." "Yatakta süpürge gibi olacağımı mı düşündün?" "Onun gibi bir şey." Kıkırdadı. "Hoşuna gitti mi?"
Yalan söylemeyi düşündü ama faydası yoktu. Bir fahişe gibi davranmıştı.
"Evet, öyle yaptım. Ve sen de bir sürprizdin."
"Nasıl yani?"
"Sana söylemeyeceğim. Egon zaten çok büyük."
"Büyük olan başka parçalarım da var." Kaşlarını ona doğru salladı.
Bunu ona söylemesine gerek yoktu. Kalçasında büyüdüğünü hissetti.
"Seninle yapmak istediğim o kadar çok şey var ki," dedi sesi erkeksi bir şekilde husky.
"Ne tür şeyler?" diye sordu dilini ısırarak. "Ah, tatlım, hiç sormayacaksın sanmıştım." Anlatmaya devam etti ayrıntılı olarak.
"Şaka yapıyorsun," dedi bir noktada.
Bu da onu daha da kötü, inanılmaz faaliyetler hakkında ayrıntılı bilgi vermeye sevk etti.
"Tüm bunları yapmak bir ay, hatta aylarca sürer."
"Ve sadece dokuz buçuk gecemiz var. O halde hemen işe koyulmamız gerekiyor. Önce ne yapmak istersiniz?"
"Beni yıkamanı istiyorum," dedi, kendini bile şaşırtarak. "Peki karşılığında beni yıkar mısın?"
Düşünüyor gibi dudaklarına dokundu. "İşin içinde masaj yağı da var mı?"
"Kesin olarak."
"Peki, o zaman, hödük, anlaştık."

Her zaman aklıdaydı... ve başka yerlerde...

Dört gün sonra, hayal edebileceğinden çok daha fazla şekilde ve yerde seks yaptıktan sonra, Breanne'in dudakları ve meme uçları Caedmon'ın sürekli ilgisinden dolayı çiğ kalmıştı. Güzel bir şekilde çiğ. Hava bile

Bir sevgilinin okşaması gibi, böylece o etrafta olmadığına bile onu hatırlıyordu.

Ama Caedmon daha bu sabah ona erkeklik organının ham olduğunu söylemiş ve hemen eklemişti: "Şikâyet ettiğimden değil."

Böylece, Amicia kapıyı çalmadan içeri girdiğinde, yatak odasında, *gunnasının* üst kısmı kalçalarına kadar sarkıyordu ve göğüslerine biraz merhem sürüyordu. "Rahatsız ettiğim için özür dilerim ama mutfakta yardıma ihtiyacım var... oh, kutsal Meryem!" Aşçı bir kahkaha patlattı, o kadar sertti ki kısa süre içinde belinden aşağıya doğru eğildi ve gözlerinden yaşlar boşandı.

"Bu kadar komik olan ne?" Breanne elbisesini tekrar yukarı çekip boynundan bağlayarak sordu.

"Sen mi? Efendinin baştan çıkarmasına yenik düştün. Sana onun kadınlar için bir şeytan olduğunu söylemiştim. Onun cazibesine karşı koyamazlar."

Keşke Amicia bilseydi! Onu yatağına almak için fazla çekici olması gerekmemişti.

"Mutfaktaki sorun nedir?"

"Kız kardeşinin yaptığı yılan balığı salamurasının tarifini unuttum." Aşçıyla birlikte mutfağına doğru yürüdü.

Oraya varmadan önce, Amicia onun koluna duraklayan bir el koydu.

"Bence Raşit'in bana verdiği tozlardan biraz kullanabilirsin."

"Başım ağrımıyor." *Sadece başka bir tür ağrı.*

"O tür pudralar değil. Bunlar bebeklerin gelmesini engelleyen türden. Hatırlayın, Leydi Havenshire birkaç gün önce bize onlardan bahsetmişti."

Hmmmm! "Çalışıyorlar mı?"

Amicia omuz silkti. "Biliyorsam lanet olsun, ama harem fahişeleri tarafından kullanıldıklarını söylüyor. Aşk köleleri." Breanne'e orada kalmasını işaret eden Amicia hızla uzaklaştı, sonra avuç içi büyüklüğünde, içi parşömenle kaplı küçük bir çuvalla geri döndü. İçinde toz vardı.

Eğer harem fahişeleri için yeterince iyiye, kendisi için de yeterince iyi olacağını düşündü. Aslında, bazı açılardan kendisi de öyleydi. Caedmon'un aşk kölesi.

Ona söylemek için sabırsızlanıyordu.

Haremlerle ilgili bazı fikirleri olacağına şüphe yoktu. Kendisinin de birkaç fikri vardı.

Ne?

Bana neler oluyor?

Yüzeyin altında hep kötü müydüm? Yoksa beni ahlaksız yapan sadece bu adam mı?

Aaarrgh!

Bu korkunç fikirler beynini kurcalarken Breanne gidip bir bank inşa etmeye karar verdi... ya da bir inek ahır... ya da saçlarını teker teker yolmaya.

Yolda, Caedmon'un krallık mahkemesini düzenlediği büyük salonda durdu. Komşusunun bir inek çaldığını söyleyen bir adamın şikâyetini dinlerken Caedmon başını kaldırdı ve onu gördü. İkisi de aralarında olup bitenleri ve daha olabilecekleri düşünürken uzun bir süre göz temasını kesemedi. Onun yıpranmış zihninden geçen de buydu. Hava fuarı cızırdadı. Sonra gülümsedi ve Breanne'in kemikleri neredeyse eriyecekti. Gerçekten de bu hödüğün onun üzerindeki kabul edilemez etkisi buydu.

Az miktarda uyumasına rağmen, Vana ve Ingrith'in çok iyi organize ettiği görevleri devralmaya çalışırken gündüzleri parlak gözlü ve enerjik görünüyordu. Dışarıda Drifa'nın çiçekleri ve bitkileri ise onun yardımı olmadan yaşamak ya da ölmek zorundaydı. Bir şeyler yetiştirme konusunda hiç yeteneği yoktu. Ama ne yaparsa yapsın, aklında hep Caedmon varmış gibi görünüyordu.

Nefes nefese bir tiksintiyle salonun arka tarafındaki banklardan birine çöktü ve Caedmon'un kendi adaletini nasıl uyguladığını izleyip dinledi. Ve çok etkilendi. Dikkatle dinliyor, tüm tarafları tartıyor, nadir görülen bir mizah anlayışı sergiliyor ve sonunda bir karar verdiğinde kararlı davranıyordu. Davalar küçük hırsızlıklardan cinayete ve vergi ödememeye kadar uzanıyordu.

O otururken, Caedmon'ın sağında oturan Hugh hariç bütün çocukları teker teker yanına ve karşısına çöktü. Onlar rüzgârdaki çapaklar gibiydiler, Caedmon da onların yolundaki tüylü koyunlar. Caedmon'ın yatak odası dışında her yerde onu takip ediyorlardı, o zaman da Caedmon onları dışarıda bıraktığı için.

Piers'in ellerini uzatarak yanına gelmesi ve kucağına tırmanması onu şaşırtmamıştı ama yanındaki bankta oturan Angus'un ona bu kadar yakın olması onu şaşırtmıştı. Diğerlerinden çok farklı görünen bu asık suratlı küçük çocuk, birçoğu zararsız gençlik şakaları olan sayısız eşek şakasının hedefi olmuştu ama o bunları bu şekilde görmüyordu. Ve gözyaşlarına boğulmak yerine, küçük sırtını dikleştirip onlara hakaretler savurdu.

Hemen ardından, şikâyetleri ve yalvarışlarıyla onu kuşattılar.

"Kendrick kıcımlı çimdikledi."

"Ben yapmadım! Domuz sümüğünü temizliyordum."

"Ata binebilir miyim? Beth'in midillisi olabiliyorsa benim neden yok?"

"Ben senden daha büyüğüm, velet. İstersen keçiye bin."

"Git kendini becer."

"Pislik nedir?"

"Dudakların neden bu kadar

kırmızı?" "Babam onu öpüyor, o yüzden."

"Ah, sen! Öpücükler dudakları kırmızı yapmaz."

"Sanki onu yiyebilirmiş gibi bakıyor, tıpkı o lezzetli domuz sosu gibi."

"Oslac, sen aptalsın. Onu nasıl yiyebilir ki?"

"Sana söyleyebilirim-"

Beth bir eliyle Oslac'ın ağzını kapattı. "Bu tür konuşmalardan vazgeç."

Beth daha sonra Breanne'e sinsice gülümseyerek, "Kalmasını istiyorsak Leydi Breanne'e karşı nazik olmalıyız," dedi.

"Kalmamı mı istiyorsun? Ne güzel! Ama sonsuza dek kalamam. Sadece kız kardeşlerim dönene kadar."

Mina bu haber üzerine ağlamaya başladı ve Angus burnunu çekti.

Alfred, sanki başka seçeneği yokmuş gibi, "Oylama yaptık," dedi.

"Sen bizim annemiz olacaksın," diye tamamladı Aidan ikizi için.

"Babamızın yatağını paylaşan son fahişeden daha iyisin."

Joanna belirtti.

Breanne, "İltifatınız için teşekkür ederim," dedi ve ardından içini çekti.

Çocuklar bile onun her gece kilitli kapılar ardında hödükle yatak oyunu oynadığını biliyorlardı.

Ancak Joanna'nın gözlemleri henüz bitmemişti. "Phew! Ucuz atlattık. Leydi Anise zaten dört kocasını gömmüştü ve yeni bir eş için Larkspur'a doğru bakıyordu."

"Tuhaf kokuyordu," dedi Angus.

"Parfüm," diye yanıtladı Beth. "Banyo yapmak yerine parfüm sıkardı."

"Ondan kurtulduk, değil mi? Sanırım leğenindeki kurbağaydı," diye gözlemledi Kendrick, iri kahverengi gözlerinde muzip bir parıltıyla.

"Ya da yulaf lapasındaki solucanlar," diye ekledi Joanna, kahverengi gözlerinde aynı parıltıyla.

"Ne zaman yanımdan geçse osururdum." Oslac sanki bu büyük bir başarıymış gibi sırıttı.

Yeter artık! Breanne kaçmayı başardı çünkü Hugh arkasından yaklaşıp, "Babam kürsüye gelip zor bir davada ona danışmanlık yapmanı istiyor," dedi.

"Ben mi?"

"Evet. Yardımcı olabilecek bir fikrin olabilir."

Başını kaldırıp baktı, Caedmon gerçekten de ona doğru bakıyor ve parmak uçlarıyla işaret ediyordu.

Hugh, "Çocukları dışarı çıkaracağım," diye teklif etti.

Masanın arkasında Caedmon'un sağına oturduğunda ona, "Şu parmaklarını gagalama şeyini yapmandan nefret ediyorum. Kendimi evcil bir köpek gibi hissettiriyor."

"Biliyorum," dedi ve kadının sandalyesini kendi sandalyesine yaklaştırdı. Sonra, sanki o hiç konuşmamış gibi, kulağına fısıldadı: "Selamlar, aşkım." Herkesin duyması için yüksek sesle, "Leydi Breanne, bu konuda bir kadının görüşüne ihtiyacımız var," dedi.

Ne zamandan beri? Haydutun niyetinden şüphelenerek önlerindeki üç kişiyi inceledi. İki kadın -büyük göğüslülerdi elbette- Caedmon'un kızlarından birini sarmalamıştı, yüzü öfke ve utanç karışımıyla kızarmıştı.

"Şikâyetini bizim için tekrarla Gerard," dedi Caedmon.

Gerard konuşmak için ayağa kalktığı anda bile Breanne, Caedmon'un elini kucağında hissettiğinde şok oldu, ancak Caedmon dikkatle Gerard'ı dinliyor gibi görünüyordu. Ya da dinliyormuş gibi yapıyordu.

"Anlaşmamız sadece gece içindi," diye tısladı ona.

"Dün gece şafaktan önce üzerimde uyuyakaldın. Bana bir saat borçlusun."

"Leydi Breanne..." Gerard söylüyordu.

Caedmon'un hınzır parmakları yavaş bir keşifle cübbesinin eteklerini bacağının üzerinde toplarken, dikkatini kaybetmesine ve alevler içinde kalmasına neden olurken, dikkatini kâhyaya verdi ya da verebileceği kadarını verdi.

Kadın ona ters ters bakınca, adam da etkisini çok iyi bildiği o tembel ve ateşli gülümsemelerinden birini takındı. "İğrenç hödük!" diye mırıldandı.

"Cici kız!" diye karşılık verdi, tavuk kümesinin çitindeki bir kurdun masumiyetiyle dümdüz önüne bakarak.

Gerard hâlâ şikâyeti sunmaya devam ediyordu. "Hexhamlı Thomas neredeyse on yıldır Lord Caedmon'un hizmetinde..." Şüphesiz birden fazla kez kırılmış çarpık bir burna sahip, boğa gibi bir asker olan Thomas çenesini yukarı kaldırdı.

Breanne, Caedmon'ın masanın altında dolanan elini tuttu ama Caedmon elini ters çevirmekle yetindi, kendi eli onunkini örttü. Aslında, şimdi uyluk yüksekliğinde olan eteği kaldırmak için kendi elini hareket ettiriyordu. Dehşet içinde, kanı dudaklarında, göğüslerinde ve bacaklarının arasında yoğunlaşıp titreşirken, Breanne Caedmon'un vesayeti altında tutkularının esiri olmaya başladığını fark etti. "Kes şunu. Hemen şimdi durdur."

"Ne?" Gerard sordu.

Yüksek sesle konuşmak niyetinde değildi, devam etmesi için bir el salladı.

Caedmon bir kahkahayı bastırdı, sonra da muhtemelen boğazını temizlemek için birasından uzun bir yudum aldı.

"Hexham'lı Thomas beş yıldır Maude ile evli..."

Gözü yaşlı karısı otuz yaşından fazlaydı ve biraz tombuldu ama güzeldi.

Bu sırada Caedmon'un eli kadının elini bırakmıştı ve şimdi yasak bölgeye giriyordu. Kadının iç çamaşırı giymediğini fark ettiğinde neredeyse bir zafer dansı yapacaktı, sonra hâlâ önüne bakarak alt sesle, "Cadı!

Bunu ödeyeceksiniz."

Ben zaten ödüyorum, haydut.

"...ama Eadgifu Thomas'ın doğmamış çocuğunun babası olduğunu iddia ediyor." Eadgifu, Breanne'in kalede gördüğü iri göğüslü, küstah bir şıfırtıydı ve erkek olduğu sürece herkesle flört ederdi. Ve ciğeri beş para etmez adamlar hamile bir kadına sarkıntılık etmekte sakınca görmüyorlardı.

Caedmon'ın parmak uçları kızın saçlarına değdi ve inleyip bacaklarını ona açmamak için tüm gücünü harcadı. Gerçekten de adam sadece bir dokunuşla bile dizlerini terletebiliyordu.

Gerard, "Şimdi bu mahkemenin önündeki soru," diye devam etti, "Thomas'ın bu yeni çocuğa sahip çıkıp çıkmayacağıdır? Alacaksa, çocuğun ve annesinin geçimini sağlayacak mı ve zinanın bir cezası olacak mı?"

Caedmon, "Bunun kiliseye ait bir soru olduğunu iddia ediyorum, shire mahkemesine değil," dedi. Sonra, aynı anda birden fazla şey yapabildiğini kanıtlayarak, bir ayağını kadının birbirine yakın duran iki bacağının arkasına sokmayı başardı ve çekti. O anki şaşkınlıkla kadının bacakları hafifçe aralandı ve Caedmon bir elini kadının bacaklarının arasına soktu. "Öyle değil mi leydim?"

"Ha?" Caedmon'un neyi kastettiği hakkında hiçbir fikri yoktu çünkü parmakları çoktan yarığına girmişti.

"Bu davaya bakmalı mıyım, yoksa kiliseye mi havale etmeliyim?"

"İzninizi rica ediyorum lordum," dedi Eadgifu, "birkaç gece sonra geleceğim. Kilisenin benim durumumla ilgilenmesini bekleyemem." Vurgu yapmak için koca karnını yukarı kaldırdı, bu da dikkatleri koca memelerine çekti. Doğrusu, kaba saba kadın tüm çıkıntılarıyla bir uzun geminin pruvası olabilirdi.

"Ne istiyorsun?" Breanne, Caedmon'ın müstehcen parmak uçlarıyla yaptığı çırpınma egzersizine rağmen sormayı başardı. Kan kafasından çekilip diğer, daha mahrem yerlerine hücum ederken birkaç kez gözlerini kırptırdı.

"Onun bana ve bebeğime bakmasını istiyorum." Eadgifu, Thomas ve karısına kendini beğenmiş bir bakış attı.

"Bakması gereken dört çocuğu var," diye itiraz etti Maude. "Thomas'ımın masum olduğuna inanıyorum, ama eğer başıboş dolaşıyorsa, sikini keser ve bir kurdeleye sararak o fahişeye veririm."

Breanne gülümsemesini gizlemek için elini ağzına götürdü. *Bu kadından hoşlanıyorum.*

Thomas bacak bacak üstüne attı ve karısına mahcup bir bakış attı. "Bu kadınla daha önce hiç yatmadım," diye itiraz etti.

"Yalancı!" Eadgifu bağırdı.

Breanne, haydutun zevk tomurcuğunun etrafında daireler çizmesiyle kontrolünü hızla kaybediyordu. Bir an önce oradan ayrılmalı ya da herkesin önünde kendini küçük düşürmeliydi. Elini kaldırarak aceleyle, "Thomas ve Maude, ben Eadgifu'ya bir soru sorarken sessiz kalacaksınız," dedi.

Caedmon sadece onun duyabileceği kadar alçak sesle, "Emir veren kadınları severim," dedi.

"Dişlerini kapat."

"Sanırım bayılabilirim."

Eadgifu davasını kazanmak üzere olduğunu düşünerek kendini beğenmiş bir tavır takındı. "Eadgifu," dedi Breanne, "Thomas'ın çok az insanın bildiği bir doğum lekesi var. farkında. Vücudunun neresinde?"

İlk başta, Eadgifu'nun gözleri dikenli bir çalıya sıkışmış bir dişi geyik gibi sağa sola daldı ama sonra Breanne'in Thomas'ın karnına baktığını fark etti.

Eadgifu, "Karnının üzerinde," diye duyurdu.

Thomas sırtıttı ve kendisine durması söylenmeden önce bağcıklarını çözüp sütyenlerini indirerek doğum lekesi olmayan karnını gösterdi. Elbette onlara erkeklik organını da gösterdi.

"Aman Tanrım!" Breanne, o sütyenini tekrar yukarı kaldırıana kadar ellerini gözlerine götürdü.

Maude rahatlayarak ağlamaya başladı ve kocasına, "Sana başından beri inanıyordum, hayatım," dedi.

Thomas ikna olmamıştı. "Ben mağdurum, karıcığım. Ne kadar üzgün olduğumu bana kanıtlamalısın."

Breanne bunun neleri içerdiğini gayet iyi tahmin edebiliyordu.

Caedmon, "Thomas, Leydi Breanne'in yardımıyla davayı kanıtladın," diye hüküm verdikten sonra Breanne'e kazanan bir gülümseme verdi. "Huzur içinde git Thomas. Ve sen Eadgifu, seni bir daha bu mahkemede görmeyeyim. Eğer babasının kim olduğunu bilmiyorsan, daha önce birlikte olduğun bir adamı seçecek kadar sağduyulu ol."

"Ben de öyle sanıyordum," diye karşılık verdi Eadgifu. "Ama karanlıkta bütün erkekler aynıdır, değil mi?"

Salonda izleyici olarak toplananlar arasında bir sürü kıs kıs gülme ve kahkaha tufanı koptu. Ama Breanne bunu bilemezdi. Caedmon'un meşgul parmaklarını dikizlemekle o kadar meşguldü ki.

Boynunu dikleştirdi ve mutluluğunu haykırmamak için gözlerini kapattı. Gözlerini açtığı anda, hödük onu izliyordu. "Kızarmış görünüyorsunuz leydim," dedi. "Serin bir içecek ister misiniz?" Gezinen elini çekti ve bir fincan biraya uzandı.

"Hayır, içki istemiyorum. Kendini çok zeki sanıyorsun. Peki, bunu nasıl buldun?" Kadının eli şimdi adamın kucağındaydı ve zaten sertleşmiş olan fallusu kucaklıyordu. Yukarı aşağı ovmaya başladı.

Caedmon boğazının derinliklerinden bir gurultu sesi çıkardı ve ürperdi.

"Kızarmış görünüyorsunuz lordum," dedi nazikçe. "Belki de bir fincan ale..." Fısıltıyla ekledi: "Vücudunun belli bir kısmının üzerine döküldü."

Kadın gülerek onu serbest bıraktı, ayağa kalktı ve son sözü söylediğini düşünerek uzaklaşmaya başladı.

Ama arkasında, Caedmon'un büyük salonda kalanlara, seslerini duyurmak için sırada bekleyenler de dâhil, bir şeyler söylediğini duydu. "Bir saat kadar ara verelim. Başka bir yerde halletmem gereken önemli bir mesele var."

Omzunun üzerinden arkasına bakan Breanne, Caedmon'un peşinden geldiğini gördü ve hiç şüphesiz onun bu meseleyi nasıl halletmek istediğini biliyordu. Küçük hesap odasına varana kadar koştu ve kapıyı çarpmaya çalıştı ama Caedmon'un çizmeli ayakları çoktan içeri girmişti.

"Vay, vay, vay," dedi Caedmon, kapalı kapıya yaslanarak. "Şimdi ne yapacağız?"

OceanofPDF.com

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

*Kesinlikle **bir** duvar patlatıcısı...*

Nasıl bu kadar kör olabilir?

Breanne... prenses, cadı, fahişe, hanımefendi, Tanrı aşkına marangoz ya da herhangi bir zamanda olmayı seçtiği her neyse... her erkeğin hayalindeki yatak arkadaşıydı. Onunla ilk tanıştığında, şirret, can sıkıcı, sade ve özel bir çekiciliği olmayan bir kadından başka bir şey olmadığını düşünmüştü. O ise tam tersiydi. Hâlâ zaman zaman huysuz ve şirret olabiliyordu ama özellikleri güzelin de ötesindeydi. Hiç kimse için değilse bile onun için.

Kapalı kapıya yaslanarak, ortadaki masanın arkasında kıpırdanan kadına baktı. Sonra bir Uzak Doğu abaküsü, birkaç parşömen yaprağı, bir mürekkep kabı, kalın bir mum, balmumu ve bir mührü düzgün yığınlar halinde düzenlemeye başladı. Elindeki koyun, sığır, domuz, keçi ve diğer hayvanların sayısının çetelesini tutmak için kullandığı farklı renklerde boncuklu çubuklar da vardı.

"Sana hesaplarında yardım edebilirim."

"Gerard bunu benim için yapıyor."

"Pfff! Şu dağınıklığa bak."

Omuz silkti. "Peki bunun için ne zaman vaktin olacak? Bana yeni bir kale inşa etmeden, evle ve mutfakla ilgilenmeden, kasaplık işini ayarlamadan önce mi sonra mı? Oh, biliyorum... yatağımı paylaşmak."

"Şey, kiliseniz ve özel dersleriniz için yeni bir Tanrı-insan gelene kadar ya da ben buradan ayrılana kadar, hangisi önce gelirse, çocuklara sayıları ve harfleri öğretmeyi düşünüyorum."

Sertleşti. "Haddini aşıyorsun. Senden bütün bunları yapmanı istemedim."

"Yapılması gerekiyordu. Ben sadece yardım etmeye çalışıyorum."

"Ama yine de senden istediğim tek görevi yerine getirmiyorsun." "Neymiş o görev?"

Elini kasıklarına doğru salladı. "Bir erkeği coşkuyla kızdırıp sonra da onu sert ve arzulu bırakamazsınız."

Kahkahası büyük bir hataydı.

Masaya doğru ilerledi.

Diğer tarafa geçti.

Tekrar hareket etti ve mürekkep kabını masadan alarak bir rafa yerleştirdi. Shire sarayına mürekkeple kaplı olarak dönmek için ihtiyacı olan tek şey buydu.

Önce sağa, sonra sola çalım attı.

Hah! O usta bir kılıç ustasıydı. Onun yaptığı her hareketi savuşturabilirdi. Ama sonra oyundan sıkıldı ve masanın üzerinden atlayarak onu da yanına alıp duvara yaslandı.

"Oomph! Seni koca sersem! Nefesimi kestir."

"İşim bitmeden önce senden daha fazlasını koparmak niyetindeyim." O konuşurken, adam elbisesinin yaka bağını çözmekle meşguldü. Cüppeyi ve kolsuz pardösüsünü omuzlarından dirseklerine kadar sıyırdı ve böylece kollarını yanında hapsetti.

"Seni vahşi! Gün ışıyor ve etrafta senin dönüşünü bekleyen insanlar var."

Çenesi boyunca, kulaktan çeneye ve diğer tarafa doğru bir çizgi kemiriyordu. "Bekleyebilirler. Gün ışığına gelince, pazarlığımızın sonundan bir saat daha al."

"Bir saat!" diye ciyakladı, zamanın uzunluğundan mı yoksa adamın kaya gibi sertleşmiş sikini yarığına sürtmesinden mi bilinmez. Eğer elbisesi ve pantolonu olmasaydı, şimdiye kadar onu sopalamış olurdu. Ama sonra göğüslerini fark etti. "Breanne! Bu yağ da ne?"

Yüzünde bir kızarıklık başladı ve aşağıya doğru boynuna, göğsüne ve evet, göğüslerine doğru ilerledi. "Ham cildi yatıştırmak için bir merhem."

"Seni incittim mi?" Parmak uçlarını kullanarak merhemi deriye sürdü, pembe meme uçları hariç her yere.

İnledi. "Bu da mı

acıtıyor?" "İyi

acıyor."

Gülümsedi. "Ne demek istediğini anlıyorum. Benim de canım çok yanıyor ama benimki daha aşağıda." Kollarını serbest bırakmak için kollarını çekiştirerek indirdi. Sonra onun elini tutarak "acısını" keşfetmesi için cesaretlendirdi. Kız, ona öğrettiği hareketleri yaparak buna mecbur kaldığında, adam gözlerini kapattı.

Çapraz olduklarını gördü. Zevkini haykırmamak için o da ağzını kapattı.

Daha birkaç gün önce bakire olmasına rağmen, cesur ve yüzsüz bir aşıktı. Her erkeğin el üstünde tutacağı bir ödüldü. Tam olarak ona değer verdiğinden değil. Hayır, ama onu takdir ediyordu.

"Bu imkânsız, biliyorsun."

Gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Neden?"

"Yatak yok ve gün ışığı var ve-"

Güldü. Cesur ve küstah olabilirdi ama pek çok açıdan hâlâ masumdu.

"Elbiseni beline kadar kaldır."

"Ne-"

Bunu onun için zaten yapıyordu. Kadın beline kadar çıplak kaldığında ve adam pantolonunun bağcıklarını çözüp indirdiğinde, "Kollarını omuzlarıma dola" diye talimat verdi. Sonra onu kalçalarından tutup kaldırdı ve bacaklarını belinin arkasında nasıl kilitleyeceğini gösterdi.

"Oh." Tüm söylediği buydu ama yeterliydi.

Bir hamlede, ön sevişme ya da bir öpücük olmadan ona girdi. Ve kadın onun için hazırды, azizlere şükürler olsun!

"Gaaaaaaaaa!" Breanne sersemlemiş görünüyordu, iç kasları zonklayan, tekrarlayan tokalarla ona hoş geldin derken bile. "Bana ne yapıyorsun, düzenbaz!"

"Beğenmediniz mi?"

Onun göğsüne şakacı bir tokat attı. "İstedığımı biliyorsun." Sonra yüzünü ona doğru eğdi ve dudaklarının kenarlarında bir çizgi yaladı.

"Cadı!" diye boğuldu. "Beni büyülüyorsun, yemin ederim."

Gözlerinin buğulanmasından da anlaşılacağı üzere ilk zirve noktası vurmak üzereydi. Artan tutkusuyla nefes nefese küçük sesler çıkarıyordu.

"Hiç bilmiyordum. Ben. Asla. Bilmiyordum."

Hey, bunu binlerce kez yaptım ve ben de hiç bilmiyordum.

Kadının sırtı duvara dönük olacak şekilde onları çevirdi. Aşağıya doğru bakınca onun kısa buklelerinin kendi bukleleriyle karıştığını gördü, siyah ve kırmızı yapağılar birbirine karışmıştı. Titreyen elleriyle yüzünü okşayarak açık ağzına doğru fısıldadı: "Beni ihtiyaçtan nefessiz bırakıyorsun."

"Herhangi bir hazır dişi iş görür, garanti ederim."

Keşke öyle olsaydı. "Hayır. Sadece sen. Bu daha önce yaşadığım hiçbir şeye benzemiyor. Hiç değilse buna inan."

"Bu ne anlama geliyor?" diye sordu.

Bu, bataklıkta hızla battığım ve bunu sevdiğim anlamına geliyor. Cevap veremedi çünkü alt bedeni kontrolü ele almıştı. Hızla kısa ve sert hale gelen uzun, yavaş itişler onu kapıya doğru itiyordu.

"Oh. Oh. Oh. Oh..." diye inledi her vuruşta.

Tutku vücudunu yalayıp geçti. Duyuları sarsıldı. Onu arzulamaktan tükenmişti.

O da aynı şekilde terk edilmişti. Kadının iri ve akıcı gözlerinden, zevk çığlıklarından ve kalçalarını adamın karnına doğru kaldırıp ritmine uyarak dalgalanmasından bunu anlayabiliyordu.

Tohumunu kadının rahmine dökmeden önce son anda çekip çıkarabilmesi bir mucizeydi. Kalmayı, tedbiri elden bırakmayı, erkeklerin olması gerektiği gibi tamamen tatmin olmayı gerçekten ama gerçekten istemesi de bir mucizeydi.

Sallantılı bacakları üzerinde durmasına yardım etti, sonra eğilip onu dudaklarından hafifçe öptü. Sonra pantolonunu yukarı çekti ve bağladı. Kadın hâlâ şaşkın şaşkın ona bakıyordu. Onu sersemletebilmeyi seviyordu. Elbisesini ayarlarken onu öpmeye devam etti, duramıyordu. Sonunda, *giysisinin* eteklerini tekrar aşağıya indirmek üzereyken, bir çatırtı sesi duydu.

"Bu da ne?"

"Hmmmm?" dedi hülyalı bir şekilde.

Kıkırdadı. "Breanne! Salona dönmeden önce kendini kontrol etmelisin. Doğrusu, çocuklardan birinin kapıyı çalıp seni aradığını duydum." *Daha çok tüm çocuklar gibi, ama bunu bilmesine gerek yok.*

"Aman Tanrım! Herkes ne düşünmeli?"

Seni aptal yerine koyduğumu mu? "Belki çocuklardan biri dışında kimse yokluğunuzu fark etmemiştir ve onlar da ne hakkında olduğumuzu bilemeyecek kadar küçükler." *Hah! Çocuklarım bilmemeleri gereken her şeyi bilerek doğdular.*

Elbisesinin yan cebinden küçük bir bez torba çıkardı ve çatırtıların kaynağının bu olduğunu belirtmek için torbayı sıktı. "Bunu bana Amicia verdi. Raşit ona verdi."

"Ve?"

"Gebe kalmayı önler."

"Ne? Bu senin için bile çok fazla. Anne karnındaki bebeği öldüreceğini mi söylüyorsun? At gitsin."

"Hayır. Tadını maskelemek için bir parça balla sıcak suya karıştırıldığında, bir erkeğin tohumunun bir kadının yumurtasını döllemesini *önler*, ya da Rashid Amicia'ya böyle söyledi."

Caedmon gülümsedi.

"Bu gülünecek bir şey değil." Küçük odanın diğer tarafına geçti, elbisesini düzeltmek ve saçlarını parmaklarıyla taramak için elinden geleni yaptı.

"Katılıyorum, ama pudra işe yararsa bu keyifli bir mesele. Düşünsenize, Tanrı'nın istediği şekilde seks yapabilirim." *Ve başka bebek yok, teşekkürler Tanrım!*

"Tanrı'nın insanların bebek doğurmasını engellemeyi amaçladığını düşünmüyorum." *Tam bir kadın gibi! Bir erkeğe hediye ver, sonra geri al.* "Tanrı kullanılmayacaksa neden böyle otlar icat etsin ki?"

"Sanırım haklısınız. Ve en azından elmalarla ilgili cahilce bir fikir değil."

Tanrı'nın ayak tırnakları! Bunu biliyor mu? "Hey, bu benim fikrim değildi ve ben de hiç denemedim. Geoff adamlara bu uygulamadan bahsetmiş. Her halükarda, beni görevi ihmalden mahkemeye çıkarmadan önce shire mahkemesine geri dönmeliyim," dedi ona. Kapıyı açarak önce onun geçmesine izin verdi, sonra da poposuna bir şaplak attı.

"Bu ne içindi?"

"Sadece hatırlatmak için. Bu öğleden sonra o demlikten bir fincan iç. Aslında, beş fincan iç. Her seferinde bir tane-"

"İmkansız adam!" Kadın güldü. Sonra onun kıcını tokatlayan da o oldu. Hoşuna gitti.

Yala şunu, mankafa!

Breanne bu iğrenç hödüğe aşık olmamak için elinden geleni yapıyordu. Bunun kaybedeceği bir savaş olmasından korkuyordu.

Yatağında uzanmış, kendi akli olmayan bir koyun gibi onu beklerken Breanne'in düşünmesi gereken çok şey vardı. Pazarlıklarının beşinci günüydü. Önümüzdeki beş günün sonunda ilişkileri ne olacaktı? Onu serbest mi bırakacaktı, yoksa metresi olarak devam etmesini mi bekleyecekti? O ister miydi?

Yoksa daha fazlasını mı teklif ederdi?

Cinayetten başlayarak, kaçıp saklanması, kız kardeşlerini terk etmesi ve şimdi de iğrenç bir hödükle yaptığı ahlaksız faaliyetler, hayatındaki her şeyi altüst etmişti.

Ve iğrenç bir hödüktü. Bu hiç değişmemişti. Kolaylıkla onun hatalarının listesini parmaklarıyla sayabilirdi.

Maiyetini, özellikle de çocuklarını gevşek bir el ile yönetirdi. Buraya ilk geldiklerinde karşılaştıkları karmaşa da bundan kaynaklanıyordu. Onunla sürekli alay ederdi. Bir kadının yatak odası ya da dikiş güneşi dışında yetenekleri olmasının nesi yanlıştı? Ve marangozluk, Tanrı'nın oğlu için bile yeterince iyi olan, zamanın onurlandırdığı bir beceriydi. Kendisini İsa'yla kıyasladığından değil. Azgın bir tavşan gibi çocuk doğurdu. Son sayımda on tane. Her zaman şehvet doluydu, her an en çirkin şekillerde ve yerlerde seks yapmaya hazırdı. Onun kendisini el arabası pozisyonuna getirmesine, kendisinin de el arabası olmasına bir sınır çizmişti. Kralın ordusunda savaşmaya gittiği pek çok seferde Larkspur'dan silahsız bir şekilde ayrılmıştı.

Öte yandan, bunu kabul etmek zorundaydı:

Birçoğu kendi kanından olmayan bir sürü çocuğu kanatları altına almıştı. Onunla alay ederken bile, kendi zaaflarına gülmek için de büyük bir kapasitesi vardı. Harika bir aşıktı, her zaman yeni bir şeyler denemeye hazırdı. Ve dehşete düşmesine rağmen, bu erkeklikten çok hoşlanıyordu. Her ne kadar Kral Edgar'dan nefret etse de, mirasını korumak için ona iyi hizmet etti. Ona ve kız kardeşlerine bir bedel karşılığında da olsa koruma sağlıyordu ama bu bedeli ödemeyi giderek daha kolay buluyordu.

Ama bekleyin. Şimdi buradaydı.

Caedmon kapıyı çalmadan yatak odasına girdi ve kapıyı arkasından kilitledi. Dün kilidi açmayı unutmuştu ve bu yüzden ikizler Alfred ve Aidan'ın gözlerini fazlasıyla kamaştırmıştı.

Şafaktan hemen sonra içeri daldılar. Neyse ki ikisi de çıplak bir kadının yatakta dört ayak üzerinde diz çökmesinin ve çıplak bir adamın onu arkadan götürmesinin ne anlama geldiğini anlayamayacak kadar gençti. Caedmon'un "atçılık" oynadıkları yönündeki açıklamasını kabul etmişlerdi. Ve hayır, oyuna katılmalarına izin verilmemişti.

"Gülümsüyorsun," dedi Caedmon.

Seni gördüğüme sevindim. Oh, hayır! Bunu söyleyemem. Çok erken. Bunu bana karşı kullanacaktır. "Cezamın bitmesi için gün sayıyorum."

Gözlerindeki incinmişlik parıltısı çabucak gizlendi. "Ceza mı? Yatak oyunumuzu ceza olarak mı görüyorsun?"

En acı verici şekilde lezzetli olanından. "Siz buna ne diyorsunuz?"

"Zevk."

"O da var," diye kabul etti.

Ve böylece kırılğanlık kibre dönüştü. "Ah, peki, o zaman, seni öyle bir zevkle cezalandırmak üzereyim ki, hiç durmamam için bana yalvaracaksın."

Lütfen yap. "Uysallığa pek meyilli değilsiniz lordum."

Sütyenini ve tuniğini çıkarmaya başlamıştı bile, mavi gözleri onun soyunmasından hoşlandığını fark ettiğinde onaylayarak parlıyordu. "Bugün hiç toz içtin mi?"

"Ben yaptım."

"Ne kadar?"

"O kadar çok ki mesanemi boşaltmak için beş kez tuvalete gitmek zorunda kaldım." "Güzel." Yatağın üzerine sıçradı ve iplerin gıcırdamasına neden oldu.

"Bizi yere indireceksin, aptal." Kadın güldü. Adam onun poposunu çimdikledi.

"Ah! Bu ne içindi?"

"Bana sevişmemizin bir ceza olduğunu söylediğin için."

"Evet, öyle."

"Yalancı!" Sırt üstü döndü, ellerini boynunun arkasında birleştirdi ve çıplaklığından ya da yükselen coşkusundan hiç utanmadan ona sırtıttı.

"Benim için kıyafetlerini çıkar, sevgilim."

Üzerinde sadece ince bir yatak korkuluğu vardı ama yine de karşı çıktı. Kapılar ardında oynadıkları oyunun bir parçasıydı bu.

"Bunu yaparsam bana ne vereceksin?" Aşağıya doğru baktı.

"Bunu söylemeye gerek yok."

"Senin için başka bir hediyem var, ama onu sana verebilmem için çıplak olmalısın."

"Hayal edemiyorum-"

"Tahmin etmek yok.

Sadece yap."

Yataktan kaydı ve bunu yapmaya hazırlandı. Üzerinde sadece tek bir giysi olmasına rağmen, onu çıkarması uzun zaman aldı. Önce bir omzunu, sonra diğerini açtı. Bol giysiyi göğüslerine doğru tutarak döndü ve omzunun üzerinden ona arsız bir gülümseme fırlattı. Sonra kumaşı gevşetip ayak bileklerine kadar sıyırdı ve aşağı inerken sallanan poposunun baştan çıkarıcı görüntüsünü ona verdi.

"Buraya gel, cadı." Kollarını ona doğru uzattı.

Yatağın üzerinde adamın üzerine atlamak istedi ama adam onu belinden yakaladı ve sırt üstü çevirdi. "Kımıldama." Yataktan kayarak, küçük bir çömlek kavanozu koyduğu kapının yanındaki masaya gitti.

"O da ne?" diye sordu şüpheyle.

"Aşınmış göğüslerini iyileştirecek ve açlığını yatıştıracak bir şey." "Ha?"

Öne doğru eğildi ve kokladı. "Tatlım?"

Başını salladı, sonra dudaklarında ince bir gezinti yaptı. "Hiç ballı bir öpücük aldın mı?"

"Yapmadığımı biliyorsun. Öyle mi?"

Başını iki yana salladı. "Benim için de bir ilk. Doğrusu, içimdeki yaratıcılığı ortaya çıkarıyorsunuz."

Buna bir an bile inanmamıştı ama bunu duymak hoşuna gitmişti. Ve onun yatağın üzerine eğilmiş, bir eli üzerinde, diğeri boğazının dibindeki nabız gibi atan çukurda, ustalıkla verdiği ballı öpücükleri daha da çok sevdi.

"Beni istiyorsun," dedi memnuniyetle.

"Beni istiyorsun," diye karşılık verdi, aynı derecede tatmin olmuş bir şekilde. Birbirlerine gülümsediler.

"Dili bu kadar ekşi olan bir kadın için tadın gerçekten çok tatlı." Bunu kanıtlamak için ballı dudaklarını yaladı. Sonra balı öptü ve dişleriyle ısırdı. Dudaklarını ve çevresindeki deriyi yaladı.

Ona dokunma ihtiyacı çok güçlüydü. Ellerini sırtında gezdirdi, omurgasının her bir kıvrımından, omuzlarındaki ve kollarının üst kısmındaki her bir esnek, kıvrımlı kastan, hatta gerilmiş kollarındaki güçlü tendonlardan zevk aldı.

Boynunu. Adamın dili kadının ağzına girdiğinde, kadın onu kendine çekti ve bırakmadı.

"Bre-anne! Sen benim ölümüm olacaksın." Kelimeleri dişlerinin arasında öğüttü.

Ve kendimi de. "İyi bir ölüm mü, yoksa kötü bir ölüm mü?"

"Senin de bildiğin gibi çok iyi bir ölüm. Şimdi uslu dur." Başparmağını kızın hâlâ kaygan olan alt dudağının üzerinde gezdirdi, sonra da öptü. Düzgün bir öpücük değildi. İkisi de bu kadar yapışkanken nasıl olabilirdi ki?

Bir gece önce, Breanne ne kadar farklı türde öpücükler olduğunu ya da sadece bir öpücüğün onu nasıl güçsüz ve arzulu hale getirebileceğini hayal bile edemezdi. "Üzerindeki balın tadını alabiliyorum," dedi adam hava almak için ayağa kalktığı anda. "Ve şehvetinin."

"Tatlım şehvet? Sevdim bunu."

"Çiftleşmenin bu kadar eğlenceli olabileceğini hiç bilmezdim," dedi ona. "Bunun ciddi, bazen de tatsız bir iş olduğunu sanırdım."

"Bazı kadınlar için öyledir ve siz yanlış bir fikre kapılmadan söyleyeyim, seksten zevk almak sizi fahişe yapmaz. Gerçekte, yatak oyunlarından hoşlanan bir kadın erkeğin en büyük armağanıdır."

Bu adamın söylediği şeyler! Cazibesini erotik bir kılıç gibi kullanıyor.

"Kendimi suçlu hissetmeyeyim diye böyle

söylüyorsun." "Suçlu mu hissediyorsun?"

Başını iki yana salladı. "Şimdi değil, ama muhtemelen daha sonra yapacağım."

"Yapma," diye ısrar etti. "Birlikte olmakla kimseye zarar vermiyoruz."

Bu tartışmaya açık bir konuydu çünkü sonunda incineceğini adım gibi hissediyordu.

Adam bir kez daha ayağa kalkıp ondan uzaklaştığında, kadın hayal kırıklığı içinde içini çekti.

"Beni şimdiden özledin, değil mi?" diye

sordu. *Bu adamdan hiçbir şey kaçmıyor,*

yemin ederim. "Hödük!" "Ama sevimli bir

hödüğüm, değil mi?"

Kadının cevap verme şansı yoktu çünkü adam tahta bir kaşıkla her bir meme ucuna bir topak bal koyuyordu. İkisi de balın areolalar kaplanana kadar her yöne yayılmasını izlediler. "Çok güzel!" diye mırıldandı.

"Kesinlikle çok güzel! Bana ne yaptığın hakkında bir fikrin var mı Breanne?"

Onun vücudunu inceledi. Adam tahrik olmuştu. Bunu ereksiyonundan anlayabiliyordu elbette, ama aynı zamanda mavi gözlerinin bulanıklığından ve kısa

Nefes al.

"Bunu birbirimize yaparız." Meme uçları heyecanını ilan eden küçük bayraklar gibi dikilmişken başka türlü nasıl söyleyebilirdi?

Yan yatıp bir dirseğine dayanarak işaret parmağıyla balın izini sürdü, giderek daha küçük daireler çizdi, areolanın kenarından başlayıp gergin meme ucuna yaklaştı.

Diğer göğsüne de aynı ilgiyi gösterdikten sonra adımlarını geri çekmeye başladı ama bu kez dilinin ucuyla.

"Lütfen," diye inledi. "Ne?"

"Biliyorsun."

"Acı çekiyorsun. Seni incitmek istemiyorum."

"Eğer yakında beni emmezsen, *canını* yakacağım."

Güldü, sonra bacaklarının arasına diz çökmek için hareket etti. Bir kolunu kızın sırtına koyarak onu yatağın üzerinde yukarı kaldırdı, böylece kız ya ona tutunacak ya da düşecekti. Öne doğru eğilerek bir göğsünü açık ağzına aldı, neredeyse tamamını, ama o kadar da büyük değildi. Erkeklik organı kadının karnına çarptığında, sıkıca emmeye başladı, yukarı doğru çekerek göğsü onunla birlikte gerdi. Sert emişi meme ucuna ulaştığında, ilk zirvesiyle titriyordu ve adamın diğer göğsüne geçtiğini fark etmedi. Sonra kollarını dizlerinin altından geçirdi ve dizlerini omuzlarına kadar kaldırdı.

"Aaarrrgh!" Yatak çarşaflarına tutunup hareket etmeye çalıştı ama bu rezil pozisyonda onun merhametine kalmıştı. "Bırak beni, düzenbaz."

"Neden?"

Aman Tanrım! Şimdi ne yapıyor? Bal... Oraya bal döküyor. "Çünkü sana böyle asıldığımı için kendimi aptal gibi hissediyorum. Eeeeeek! Ne yapıyorsun?"

"Ziyafet sofrasını yaklaşıtıyorum." Balı kaşıklamaya başladı.

Ve her yeri, ama özellikle de adamın "ziyafet çektiği" yer karıncalanmaya başladı. Gözlerini kapattı, gözlerinin yuvalarında geri döndüğüne şüphe yoktu. Tekrar zirve yapmamak için oflama sesleri çıkardı. Vücuduna ılık yağmur taneleri gibi çarpan tüm hislere direnmek için vücudunu sertleştirdi.

"Rahatla," dedi, dili aşağıda ona işkence etmekle meşgulken göğüsleriyle oynuyordu.

"Şaka yapıyorsun. Daha fazla rahatlayamazdım...oh! Ooooooh!"

"Hoşuna gitti mi tatlım?" diye sordu, dişi kıvrımlarının bir yanından diğer yanına kadar yaladıktan sonra dilini içine soktu.

"İki hafta boyunca ballı su işeyeceğim," diye sevindi.

Adam kıkırdadı ve kadın onun nefesini hassaslaşmış monsunun üzerinde hissetti. "Açık sözlülük konusunda iyi bir yolunuz var leydim."

Ona açık sözlülüğüyle neler yapabileceğini anlattı ve o da biraz daha kıkırdadı. En iyisi kaba sözlerini kendine saklamasıydı, çünkü bunlar ona sadece mizah için yem veriyordu.

"Şüphesiz bu bir sapkınlık," diye gözlemledi yükselen bir tutkuyla inleyerek. "En iyi türden," diye kabul etti.

"Tekrar bu şekilde zirveye çıkmak istemiyorum. Seni içimde istiyorum."

"Hiç sormayacaksın sanmıştım, tatlım." Kadının bacaklarını tekrar yatağa indirdi, kalçalarını dizleriyle birbirinden ayırdı ve kendini kadının üzerine bıraktı. "Hazır mısın?"

"Ciddi misin sen? Ben çoktan hazırım."

"Güzel," dedi ve ardından dişi kanalına güçlü bir hamleyle girerek hain iç kaslarının onu memnuniyetle sağmasına neden oldu. Gerçekte, vücudu onu bırakmayan bir boğma tutuşuna sahipti.

"Aman Tanrım!" diye homurdandı. "Beni öldürüyorsun."

"Güzel," diyecek olan oydu ama adam onu daha önce hiç olmadığı kadar gerip içine öyle derinlemesine girdiğinde ne diyeceğini şaşırdı ve içinde bir şeylerin kırılacağından korktu. Hayır, öyle olmadığını fark etti, vücudu onun sıcak asasının etrafında eriyip yolunu kolaylaştırırken.

"Sen..." diye soludu, "cennet gibisin."

"Ve sen de öyle." Onun boynunu öptü.

"Bekleyemem. Bekleyemem." Kendisinininkini de ateşleyen tutkusunun sancıları içinde, parmaklarını onunkilere kenetledi.

Adamın ateşli uyarılmışlığının yoğunluğu onu neredeyse korkutuyordu, ancak adamın gırtlaktan gelen sevecen sözleri ve vücudunda dalgalanan titremeler kendi heyecanının bir yansımasıydı. Birbirlerinden besleniyorlardı.

Adamın hamleleri kısa ve sert bir hal aldığında, boynunu geriye doğru kaldırdığında ve coşkulu bir zafer çılgılığıyla kendini bıraktığında, adamın hâlâ içinde olduğunu ve sıcak tohumunun rahminin duvarına çarptığını fark etti. Kulaklarında yüksek bir kükreme ile, arzu ve aşk... evet, aşk, gözlerine lanet olsun... onu taşıyacak kadar doldurdu ve zirveye ulaştığını haykırdı.

Daha sonra uzun bir süre onun kollarında yattı, rüya gibi bir tatmin duygusuyla sarmalanmıştı. İkisi de o an konuşacak durumda değildi.

Bir seks eyleminden daha fazlası olan şeyin uyanışı. Çok daha fazlası. Bu adama karşı hissettiği duyguların derinliği karşısında şok olmuştu ve birlikte geçirdikleri kısa süre boyunca onu korkutmamak için duygularını kendine saklaması gerektiğini biliyordu.

"İnanılmazsınız," dedi sonunda. "*Biz harikaydık.*" Elleri onun sırtını okşuyor, yüzündeki saç tutamlarını fırçalıyor, çenesine ve omuzlarına tüy gibi öpücükler konduruyordu.

"Bana kendimi güzel ve değerli hissettiriyorsun." Onun elini tuttu ve avuç içini öptü.

"Çok güzelsin ve her erkek sana değer verir."

Geçmiş deneyimlerine dayanarak buna itiraz edebilirdi ama şu anda onları saran uyumu korumak istiyordu. Boğazını temizledi. "Bir şey söylemek istiyorum."

"Uh-oh. Kulağa ciddi geliyor."

"Öyle. Benim için öyle. Sadece şunu bilmeni istiyorum ki bu... bu..." yataktaki ikisini göstermek için elini salladı "...bittiğinde, minnettar olacağım."

Başını yana eğdi. "Neden?"

"Çünkü bana sevişmenin, yatak oyununun ya da adına ne dersiniz deyin, harikulade bir şey olabileceğini gösterdiniz. Tanrı ya da tanrılar böyle olmasını istemiş olmalı."

"Bu düşünceye katılmayan rahipler de var."

"Önyargılılar o zaman. Söylemeye çalıştığım ve açıkça başarısız olduğum şey, beni bu pazarlığa zorladığınız için artık sizden nefret etmediğimdir."

"Uh-huh," dedi tereddütle. "Dinle Breanne, bunu olduğundan daha fazla büyütme."

"Ah?" Ensesindeki tüyler diken diken oldu.

"Bu şehvetten başka bir şey değil. Bunu hayal etmeni istemem." "Hayal kurmak mı?" *Seni hödük! Seni aptal, aptal hödük! Mahvedeceksin*

Her şeyi.

"Bilirsin, aşk ve diğer tüm saçmalıklar. Hepsi şehvet. Kesinlikle harika bir şehvet ve yatak oyunu, ama hepsi bu. Bazı kadınlar daha yumuşak duyguların hayalini kurmaya başlar, ama sen bundan daha mantıklısın. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

Buz gibi berrak. Breanne'in kalbi sanki çatlayacakmış gibi hissetti.

"Anlamaya başlıyorum."

"Whew! İim rahatladı. İlişkimizi evlilik gibi daha ileri bir boyuta taşımayı düşünmeden korkuyordum." Hödük tiksintiyle ürperdi.

Ben de ürperiyorum, aptal, ama farklı bir nedenden dolayı. Bu gece yatak odasına gelmeden önce, bu alaa aşık olma ihtimali üzerine düşünüyor ve onun da aynı şeyi hissetmesini umuyordu. Ama bir evlilik teklifi beklediğı için değıl. Yine de, az önce paylaştıkları her şeyi, bir kaşıntıyı kaşırmaktan daha önemli olmayan sadece şehvetle eş tutması onu aşığılamıştı.

Yataktan kayarak bir an için ona baktı. "Breanne?" Sonunda Breanne'i tanıyıp tanımadığını merak etmeye başlamıştı. yanlış söylenmiş. "Sen iyi misin?"

"Ben iyiyim," dedi ve bal kabına uzandı. Tahta kaşıkla, zaten yeniden filizlenmekte olan fallusun uzunluğı boyunca büyük bir topak döktü. Sonra bir tane daha. Ve bir tane daha.

Adam gülümsedi, kızın onun aşığılayıcı sözlerini anlayışla karşıladığını düşündü. "Peki tüm bu bal konusunda ne yapacaksın?" diye sordu, onu daha yakına çağırıyor.

Hiç sormayacaksın sanmıştım. "Bu konuda benim yapacağım bir şey yok, ama senin yapacağın bir şey var." Uyku demirini başının üzerine çekmeye başlamıştı bile.

"Ha?"

"Kendin yala, ahmak. Benden tek istediğın şehvet mi? Güzel. Ama, harikalar harikası, şehvetim tamamen bitti." *Bunun doğru olmasını ne kadar isterdim!*

Kapının kilidini çoktan açmıştı ve adam mesajını almadan önce yolu yarılmıştı. Yataktan atladı, bal yere damlıyordu. "Pazarlığımız ne olacak?"

Ona bir aptalmış gibi baktı. Öyleydi. "Seninle ve lanet pazarlığınla işim bitti."

"Cehennem gibi!"

Ama o çoktan gitmişti.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Saklambaç, ortaçağ tarzı.

Kadınlar! Onları kim anlayabilir ki? Zihinleri sıradan bir erkeğin kafasını karıştırmak için tasarlanmış labirentler gibiydi.

Gece yarısını geçmişti. Nereye kaybolmuş olabilir? Ve neden, Tanrı aşkına? Tek yaptığı, ikisinin de zaten bildiği bir şeyi dile getirmektir.

Kadın yatak odasının kapısını yüzüne kapattıktan sonra, adam bir çift pantolon giymiş ve kadının peşinden koşmuştu. Ama kadın yatak odasına gitmemişti. Ne mutfığa ne de surların dışına. Artık onu kovalamaktan bıkmıştı. Kız sakinleşip uslu durmaya başladığında, onunla konuşup aklını başına getirecekti.

Şimdilik, hâlâ sikini kaplayan ve pantolonunun yününden sızan balla ilgili bir şeyler yapması gerekiyordu. Lavabonun önünde durmuş, sürahi ve kâsedeki soğuk suya batırılmış bir bez kullanıyordu. Ve bu onun aşırı ısınmış coşkısına bir şok değil miydi?

Kapı yumuşak bir şekilde çalındı.

"İçeri gel," dedi, kızın davranışına duyduğu öfkeye rağmen geri döndüğü için rahatlamıştı.

Ama o Breanne değildi. Geoff'tu.

"Burada ne işin var?" "Sana da selamlar, Caedmon."

"Gecenin bu saatinde burada ne yapıyorsun? Ne oldu?"

"Heatherby'den Dunstan ve maiyetinin

George Manastırı'nda geceleyecek ve sabaha varacak." "Nereye varacak?

Heatherby'ye mi? Yoksa Larkspur'a mı?" *Lanet olsun! Ne?*

Sıradaki?

Geoff omuz silkti. "Bence hem Larkspur'u hem de Heatherby'yi ziyaret edecek ama hangisinin önce geleceğinden emin değilim."

"Yanında kaç kişi var?" "Aşağı yukarı iki düzine."

"Tek ihtiyacım olan bu." Cinsel organını hararetle ovalıyordu. "Aziz Cuthbert adına ne yapıyorsun?"

"Sikimdeki balı yıkıyorum." Suyun soğukluğu karşısında irkildi.

"Neden sikinde bal olduğunu sorabilir miyim?"

"Sorabilirsin, ama cevap vermeyeceğim."

"Eğer kendi sikini yalayabilirsen, çok üzüleceğim." "Neden?"

"Çünkü hep bunu yapmak istemişimdir."

Caedmon yaklaşan durumun ciddiyetine rağmen güldü. Geoff yatağın kenarına oturdu, sonra hemen ayağa fırladı.

Eliyle kışını silerek, "Yatak çarşafalarında bal var," dedi. Sanki bunu zaten bilmiyormuş gibi!

"Buraya gelirken Leydi Breanne'i gördüm."

Umarım ona çelme takmışsındır. "Oh? Gecenin bu saatinde ne yapıyor?"

Yeni bir Roma duvarı mı inşa ediyorsunuz?"

"Hamama gidiyorum. Düşündüm de, o da bal gibi kokuyordu." Geoff, Caedmon'ın balla kaplı sikinden yatağa, sonra tekrar Caedmon'ın ateşli yüzüne baktı. "Lütfen bana bir prensesle yatmadığını söyle."

Sadece yirmi kez. "Ya öyle olsaydım?" "Bu, dostum, evliliğe giden kesin bir yoldur."

"Bizimle değil. Bir anlaşmamız var." *Ya da bir anlaşmamız vardı.*

Geoff kaşlarını kaldırdı.

Cevap vermeyi reddetti. Sonunda temizlendi, bezi kirli su dolu tasa attı ve pantolonunu yukarı çekti. "Gidip biraz bira bulalım."

Geoff başıyla onayladı. "Bira iyi olurdu ama bu gece dönmem gerekiyor. Sadece adil bir uyarı almanızı istedim. Hazırlıklı olun."

Herkesin banklarda ve yatak dolaplarında uyuduğu büyük salonun arka tarafına oturduklarında arkadaşına döndü, "İki prenses nasıl?"

Geoff gözlerini devirdi. "Sybil ile çok iyi arkadaş oldular ve üçü de evlilik töreni ve ziyafet planları için malikânenin altını üstüne getiriyorlar."

"Wulf'tan haber almadım. Sen duydun mu?"

Geoff başını salladı. "Ama bunu beklemiyordum. Wulf'un görevdeyken nasıl olduğunu bilirsin."

"Hiçbir haberin iyi haber olmadığını varsayabilirim sadece. Dunstan'ın düğününüzü engellemesinden korkmuyor musunuz?"

"Güvence olarak bir el bağlama töreni düzenledik ve tabii ki birleşmeyi tamamladık." Tatmin edici bir birleşme olduğunu göstermek için ona sırtıttı. "Ama ne olur ne olmaz, geldiklerinde ben de orada olmalıyım."

Caedmon'un Geoff'u düğününe geleceğine söz vererek uğurladıktan sonra yaptığı ilk şey Henry'yi uyandırmak oldu. "Elli kuşçu al ve kuzey sınırlarında devriye gez. Aslında, orada onlar için geçici bir karargâh kurun. Ve benden güvenli olduğuna dair bir haber alana kadar geri dönmeyin."

Henry'nin, Dunstan'ın burada kalan yüz yirmi beş ve daha fazla askere bir göz atacağını ve bunların önemli bir kısmını kendisiyle birlikte Winchester'a dönüp kraliyet birliklerine katılmaya zorlayacağını söylemesine gerek yoktu.

"Onları uğurlamak için birazdan dışarı çıkacağım."

Henry koşarak uzaklaştı. Yaşlı olabilirdi ama acil bir durumda ne yapacağını biliyordu, hem de hiç telaşlanmadan.

Caedmon yaklaşırken Gerard ani hareketlilikten etkilenmiş ve pantolonunu çekiştiriyor olmalıydı. "Neyiniz var lordum?"

Caedmon kısaca açıkladı ve şöyle dedi, "Başpiskopos ve onlarla birlikte seyahat eden soylular için yatacak yer ayarlamamız gerekecek, Tanrı korusun, geceyi burada geçirirlerse! Henry ona eşlik eden muhafızlarla ilgilenecek. Yatak çarşaflarının temiz olduğundan emin olun. *Benimki de dahil.*

"Ayrıca şapelin ne durumda olduğunu kontrol edin. Daha fazla av için avcıları ve taze balık için balıkçıları göndereceğim."

"Peki ya çocuklar?"

Caedmon rahibin yargılayıcı burnunun dibinde dolaşan, çoğu gayrimeşru on çocuk sorununu düşündü. "Leydi Breanne onlarla ilgilenecek."

Gerard gür kaşlarını kaldırdı.

"Bu işi ona öğretme işini sana bırakıyorum. Belki ona şu ıslık çalma numarasını öğretebilirsin."

Bundan sonra Caedmon Amicia'yı aramaya başladı. Sonunda onu Galli seyis Dafydd ile birlikte yatak dolaplarından birinde buldu. Bir daha asla görmek istemeyeceği bir manzaraydı bu. Amicia da en az onun kadar uzundu ve bazıları onun kadar kaslı olduğunu söyleyebilirdi. Dafydd her ikisinin de göğüs hizasına kadar geliyor ve çizmenin büyüklüğünün kişinin büyüklüğüyle hiçbir ilgisi olmadığını kanıtlıyordu.

Bir aygır gibi oflayıp puflayarak, ciyaklayan Amicia'yı bir güzel sürmüştü.

Caedmon onlar işini bitirene kadar arkasını döndü. Sonra Amicia'ya dedi ki, "Gel. Yapacak çok işin var. Başpiskopos Dunstan ve grubu yolda."

Amicia hiç utanmadan ayağa kalktı ve elbisesini düzeltti.

Dafydd sırt üstü yatmış, yarı uykulu bir haldeydi.

Caedmon botuyla onu dürttü. "Ne-ne?" Dafydd doğrulup oturdu.

"Aralarında Başpiskopos Dunstan'ın da bulunduğu kralın iki düzine adamı yarın burada olacak. Ahırlarda yeterince yem olduğundan ve ahırların temizlendiğinden emin olun."

Rahatsız edici kutsal adamlar hakkında bir şeyler homurdanan Dafydd ayağa kalktı ve ayak bileklerinde düğümlenen pantolonunu yukarı çekti. Yürümeye başlamadan önce Amicia'ya şehvetle göz kırptı.

Artık Dafydd'ın "cazibesini" tatmış olan Amicia, seyisle ilgilenmiyor gibi görünüyordu ve bu yüzden onun göz kırpmasını görmezden geldi. "Dunstan? Tanrı aşkına! Gidip mutfak hizmetçilerinden birkaçını bulmalıyım ki ekmek yapımına başlayabilelim. Keşişler ve köleleri ekmeklerinin taze olması konusunda çok seçicidirler."

Caedmon başını salladı ve yan yana yürürlerken ona öğlene kadar balık ve av hayvanlarının geleceğini söyledi.

Ve Ingrith'in ona öğrettiği gibi yemekleri süslü yapmak konusunda endişelenmemeliydi. "Burada güzel yemekler ve yumuşak yataklarla fazla rahat etmelerini istemeyiz."

"O halde Tanrı'nın çocukluğundan beri bulaşıkhanede duran kurtlu geyik etinden biraz koymalıyım."

Ve bir boyundurukta son bulur. "Ben o kadar ileri gitmezdim." Ona sırtıttı.

"Ciddiyim, Amicia. Çürük eti at." "Kimse eğlenmeme izin vermiyor."

"Bana öyle geliyor ki kısa bir süre önce çok eğleniyordunuz."

Sırtıttı. "Evet, öyleydin. Herkes Dafydd'ın salatalık büyüklüğünde bir manrootu olduğunu bilir."

Ben hariç herkes! Hava yanlış boğaz geçişinden aşağı inerken boğuldu. Çok fazla detay var!

Dunstan'ın ziyareti için elinden gelen her şeyi hazırladığında, Caedmon şafağa kadar sadece birkaç saat olsa bile biraz uyumaya karar verdi.

Ama sonra yarım kalmış bir işi hatırladı. Kızıl saçlı cadı işi.

Önce yatak odasını kontrol etti. Beklediği gibi boştu. Sonra onunkine. O da boştu. Ama durun, bir yastık ve birkaç nevresim eksikti. Koridorda durdu, incelmış dudaklarına düşünceli düşünceli vurdu. Onu asla bulamayacağını düşündüğü bir yerde uyumak için nereye giderdi?

"Aha!"

Kısa bir süre sonra şapelin kapısını sessizce açtığında onu bir bankta uzanmış, keten bezi bir kefen gibi etrafına sarılmış, ellerini dua ediyormuş gibi yanağının altında birleştirmiş olarak gördü. Ona dua etmesi için bol bol sebep verecekti.

Hiçbir uyarıda bulunmadan kızın yanına gitti, onu havaya kaldırdı ve omzunun üzerinden fırlattı. Kız aşçının baltasına maruz kalmış bir tavuk gibi ciyاكلarken, adam koridordan geçip merdivenlerden yatak odasına çıktı. Onu, üzerinde hâlâ bal olan yatağa -kendisinin değil, kızın uyuyacağı tarafa-fırlatan Caedmon kapıya doğru yürüdü ve anahtarı cebine koyarak kilitledi.

Adam giysilerini çıkarırken kız çığlık çığlığa bir öfke nöbeti geçirdi ve kefeninden kaçmaya çalıştı. Kıvranmaya devam ettikçe, çarşafı daha çok karıştırdı.

"Bu hiç komik değil." Kadın ona ters ters

baktı. "Farklı düşünmek için

yalvarıyorum."

"Ve üzerine bir şeyler giy. O şeyi bir daha içime sokmayacaksın."

Aşağı doğru baktı ve aslında onun tahrik olduğunu gördü. Bunda yeni bir şey yoktu. Onun yanında her zaman hazırды.

"İstersem bu şeyi sana yine sokarım, ama sanırım bu sefer bana yalvarmanı bekleyeceğim."

"Domuzlar dans ettiğinde!"

"Bir keresinde dans eden bir domuzun olduğu bir panayıra gitmiştim."

Çarşıftan çıkmayı başarmıştı ve artık bir omzunun yarısı çıkmış olan yatak demirini ayarlıyordu.

Yanına gitti, yakasından tuttu ve tam ortadan yırtılana kadar çekti.

Nefes nefese kaldı. "Bunu neden yaptın?"

"Çünkü beni rahatsız ediyorsun." *Ve doğruyu söylemek gerekirse, tüm bu saçmalıkların beni de rahatsız ediyor.*

Yatağın kendi tarafına, yüzü kadına dönük olarak süründü ve keten bir çarşafı beline kadar vücuduna çekti. Ateş yoktu ama bu gece hava aşırı soğuk değildi.

"Yatağın bu tarafı yapış yapış," diye gözlemledi.

"Biliyorum." *Eğer konuşmaya devam ederse, ağzına bir tomar keten yapıştıracağım... ya da başka bir şey. Hmmm.*

"Benimle taraf değişir."

Sen deli misin? "Hayır!"

"Eğer yalvaracağımı düşünüyorsan, her zamankinden daha fazla delirmişsin demektir." Hışırtı sesleri duydu ve kadının yatak çarşaflarını nemli yerlerin üzerine serdiğini düşündü. Kadın bir kez, sonra iki kez küftetti.

Şimdi ne var? "Bir sorun mu var?" diye sordu kendi gözleriyle görmek için arkasını dönmeden.

"Bu çok ıslak. Ve yapış yapış." Ona doğru bakmadan, şimdi ayakta durduğunu anlayabiliyordu. "Her şeyden sızıyor." Adam başka bir şey söylemeyince, sonunda "Nerede uyuyacağım?" diye sordu.

Uzun bir bıkkınlık iç çekişiyle arkasını döndü ve yanındaki çarşafı kaldırdı.

Tiksintisini mırıldanarak yukarı tırmanmaya başladı.

"Kendini boğmadan önce şu korkuluğu çıkar." "Eğer yaparsam, bana dokunmayacaksın."

Gözlerini devirdi. *Şu anda tek dokunuş, senin çıplak, dizlerimin üzerinde, kışın kuzeye dönük, avuçlarımla okşanman.* Bu görüntü her ne kadar çekici gelse de, bunu başka bir güne saklamaya karar verdi.

"Breanne, Başpiskopos Dunstan ve yandaşları buraya doğru geliyorlar. Geoff bana haber vermeye geldi. Son üç saatimi ayarlamalar yaparak geçirdim. Şimdi uyumam gerek."

"Seni hödük! Bunu bana en başta neden söylemedin?"

Belki de sana çok kızgındım. Belki de aklımda daha önemli şeyler vardı. Belki de sallanan dilin beni vazgeçirdi. Omuz silkti ve kadın bal lekelerinin etrafında ve çarşafların altında çalışırken zamanını bekledi.

Ona rahatlaması ve savunmasını indirmesi için sadece bir saniye verdi. Sonra onun üzerine yuvarlandı.

"Bana dokunmayacağına söz vermiştin."

"Yapmadım."

"O zaman

yapma."

Çoktan saçlarını nemli örgüsünden çıkarmış ve vücudunu, siki tam olmasını istediği yerde olacak şekilde ayarlamıştı. Asasının durduğu yerde nem varmış gibi hissediyordu ama emin olmak için bir parmağıyla dışı kanalını test etti. "Benim için ıslanmışsın," diye neşeli bir kahkaha attı ve parmağını görmesi için yukarı kaldırdı.

"Hayır, değilim. Bu sadece banyomun rutubeti."

"Saatler önce banyo yaptın."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Casuslarım söyledi." Tadına bakmak için parmağını ağzına götürdü, sonra da kasıtlı olarak rahatsız edici bir neşeyle, "Kadın çığı. Benim için ıslak."

"Bu hayatımda gördüğüm en iğrenç şey."

"Gerçekten mi? İğrençliği düşündüğümde aklıma..." Ona aslında daha iğrenç olan bir yatak oyunu biçiminden bahsetti.

Ağzının açık kaldığını fark edince çenesini kapattı. "Uyumak istediğini söylemiştin."

"Biliyorum ve iyi bir uykuyu garantilemenin en iyi yolu ilk önce yatmaktır." Kadın itiraz etmeye fırsat bulamadan, adam kalçalarını kaldırdı ve içine daldı.

Bunu yapmaya hiç niyeti yoktu. Gerçekten istememişti. Sadece onu kızdıracaktı. *Peki, şimdi ne yapacağım?* "Durayım mı?" *Lütfen, hayır deyin. Ol*

bir kez olsun uysallaştı. Göğüs kıllarını meme uçlarına sürttü. Sadece bir kez.

"Sakin cüret etme."

Gülümsedi ama sonra bir şey hatırladı. Kendi kendine verdiği acıdan dolayı homurdanarak ondan uzaklaştı.

"Ne yapıyorsun?" Kadın kalçasından çekiştirerek onu geri çekmeye çalıştı ama adam vücudunun dışında kaskatı kesilmişti.

"Az önce sana yalvarana kadar seni bir daha sikmeyeceğimi söylediğimi hatırladım. Yalvarmaya hazır mısın?"

"Hah!"

Bazen bir savaş hattı çizmek iyi bir karar değildi. Tereddütleri vardı ama gururu pes etmesine izin vermiyordu. Sırtını ona dönerek, "İyi uykular leydi cadı," dedi.

"Beni kandıramazsın," dedi sırtına vurarak. "Artık tahrik olduğun için, doyana kadar dinlenemeyeceksin."

"Kendimi her zaman tatmin edebilirim... tabii sen yalvarmaya hazır değilsen." "Hiç şansın yok!" O zaman, "İnsan kendini nasıl tatmin eder?"

Gülmeye başladı ve kadın küçük yumruklarıyla omuzlarına vurduğunda bile duramadı.

"Eğer bana söylemeyeceksen, Amicia'ya soracağım."

"Güzel. Belki daha sonra bana bir gösteri yaparsınız." "Nasıl yaparım... Yani... Boş ver."

Şaşırtıcı bir şekilde uykuya daldı, ancak sabaha karşı sırtına sarılmış uyuyan bir prensesle uyandı... dizleri dizlerinin arkasında, kalçaları kalçalarının arkasında, göğüsleri sırtına yaslanmıştı. Çizgiyi aştığı için kendinden nefret edecekti.

Eğer centilmen olsaydı, yataktan çıkar ve onun uyumasına izin verirdi, uykusunda bile bedenini nasıl aradığının farkında olmadan. Yapması gereken buydu, ama hiçbir zaman büyük ölçüde şövalye olmamıştı, bunun yerine bir elini taşaklarını kucaklayan elinin üzerine koydu ve omzunun üzerinden konuştu.

"Ooooooh, Bre-aaaaanne!"

Tamamen iğrenç biri değildi.

Breanne etkilenmişti.

Tam da Caedmon'un inatçı, cahil, tembel, iğrenç bir trol olduğu sonucuna varmışken, her ne kadar başarılı bir aşık olsa da, onu yeni bir ışık altında görmeye başlamıştı. Ellerini ondan uzak tutamayanın kendisi olduğunu kanıtlayarak onu yatakta utandırdığı andan itibaren, gözlerinin önünde değişmişti. Artık Larkspur'un etkin, kontrollü, saçma sapan bir efendisi, özünde bir savaşçıydı.

Gittiği her yerde yanında Hugh vardı, Breanne ise diğer çocukların sorumluluğunu memnuniyetle üstlendi, özellikle de ortalıkta bir korku havası olduğu için. Başpiskopos Dunstan güçlü bir adamdı, bazıları kraldan bile daha etkili olduğunu söylüyordu. Eğer memnun olmazsa, Larkspur acı çekebilirdi. Ve Breanne bu vahim durumdan kendisinin ve kız kardeşlerinin sorumlu olduğunu düşünmeden edemiyordu.

Sabahın erken saatlerinde hamamdaki savaştan sonra çocukların temiz ve bakımlı görünmesini sağlamıştı. Üç dehşet... Kendrick, Oslac ve Joanna... özellikle zorlanmışlardı. Sanırsınız ki onlardan bir deri tabakasını soymalarını istemişti, oysa tek istediği iyi bir keselenmeydi.

İki parmağını ağzına götürerek hiç de kadınsı olmayan bir ıslık çaldı ve şaşırtıcı bir şekilde çocukların hepsi boy sırasına göre dizildi. Bu bir

Gerard'ın ona öğrettiği numara. Ne yazık ki, onları yerinde tutma numarasında henüz ustalaşmamıştı ve kısa süre sonra dağılmaya başladılar.

"Bekle!" diye bağırdı.

Dunstan'ın dikkatinden kaçmak için hepsini kale arazisinin dışında, nehir kıyısında bir "maceraya" sürüklemek üzereydi. Ama önce mutfakta durup deri bir çantaya ekmek, peynir, yulaf keki ve elma koydu. Amicia ve yardımcıları telaş içinde avcılardan birinin getirdiği geyiği, iki ördeği ve bir çift tavşanı giydiriyorlardı.

Başka bir adam aşçıya bir dizi balık uzattı.

Amicia Breanne'e, "Kız kardeşini şimdi kullanabilirim," dedi.

"Yardım etmeyi teklif ederdim ama Caedmon çocuklarla ilgilenmemi istedi. Onları güzelleştirmemi. Onları ayak altından uzak tut."

Amicia başını salladı. "Keşke hepimiz bir gece kadar saklanabilsek. Tanrı-adam'ın kadınlardan nefret ettiğini duydum."

Bu mutlu notla Breanne açık koridordan geçerek grubunun kendisini beklediği büyük salona gitti. Kirli yüzleri yıkanmış ve saçları taranmış halde ne kadar güzel göründüklerini görünce yüreği kabardı. Piers hariç hepsi, giymek zorunda bırakıldıkları yeni giysilerden duydukları rahatsızlıkla kaşlarını çatıyordu.

"Bugün huysuzluk yok," dedi neşeyle. "İyi vakit geçireceğiz."

Kendrick, "Lanet olsun, iyi zamanlar" gibi bir şey söyledi.

"Yüzmeye gitmek istiyorum," dedi Joanna. "Ve biraz kurbağa yakalayıp bacaklarını kızartmak. Nefis!"

Yecch!

Angus neşeyle, "Geçen sefer ateşi çok büyüttün ve Gerard kıcını tekmeledi," dedi. "Bütün gün oturamadın."

Joanna dilini Angus'a doğru uzattı.

Piers küçük kalçalarının üzerine çökmüş bir örümceği izliyordu. Piers yarattığı ağzına götürmeye karar vermeden önce hemen onun elini tuttu.

Oslac, sırf ona gerçekte kimin yetkili olduğunu göstermek için rüzgârın yönünü değiştirdi.

Beth ve Mina utançtan kızardılar. Eğer kardeşlerini evlatlıktan reddedebilselerdi, kesinlikle reddederlerdi.

Alfred ve Aidan vızılı sesleri çıkarıyorlardı. Görünüşe göre, yapış yapış yatak çarşaflarından da anlaşılacağı üzere, bu sabah bal ve balgamla ilgili söylentiler yaygındı. İkizler swiving'in ne olduğunu bilmiyorlardı ama bunun yasak bir konu olduğunu ve bu nedenle ilgi çekici olduğunu açıkça anlamışlardı.

Nefes nefese bir tiksintiyle küçük serserileri, yavrularıyla birlikte bir kazı andıran üst bailey'e doğru götürdü, sonra olduğu yerde durdu. Artık çok geçti. Başpiskopos Dunstan ve maiyeti çoktan gelmişti. Dış kapı arkalarından kapandığında, çocuklarla birlikte kale duvarına yaslandı ve el işaretleriyle uzaklaşmaya çalıştı.

Ne yazık ki Dunstan'ın askerlerinden biri onlara şüpheyile bakıyordu. Sanki bir kadın ve dokuz çocuk onlara zarar verebilirmiş gibi!

Caedmon, Henry ve bazı yüksek rütbeli hirdsmanler Başpiskopos Dunstan attan inerken bellerinden eğilerek selam veriyorlardı. Atlar ahırlara götürülüyordu. Kabul etmeliydi ki, Caedmon diz boyu cilalı çizmelerinin içine sokulmuş siyah pantolonunun üzerine giydiği altın kemerli mavi tuniğiyle tanrısallık bir yakışıklılığa sahipti. Koyu renk saçları kesilmiş ve yüzüne doğru taranmıştı.

"Larkspur'a hoş geldiniz, Majesteleri," dedi Caedmon, rahibin yüzüğünü öpmek için öne eğilerek.

Sıkı kalçalarının üzerindeki kumaşın çekişini fark etmiyorum. Gerçekten. Kesinlikle o kadar ahlaksız değilim. Şey, belki birazcık ahlaksız. Aaarrgh!

Başpiskopos Caedmon'un üzerinde iki parmağını kaldırarak haç işareti yaptı. "Tanrı seni kutsasın ve korusun."

Hepimizi kutsa Tanrım. Başımız büyük belada.

Ak saçlı ve ak sakallı Dunstan ellili yaşlarında olmalıydı. Sade bir cüppe giymişti ama kumaş yumuşak yündendi; cüppenin altında en iyi İrlanda dantellerinden yapılmış bir elbise vardı; bilekleri, boynu ve ayak bilekleri görünüyordu ve ipten kemeri gümüş tellerle işlenmişti. Boynundaki ağır bir zincirden büyük bir altın haç sarkıyordu ve parmaklarında birkaç yüzük vardı.

Badem bıyıklı ve daha kaba cüppeli bir keşiş, resmi görevler sırasında giyilen ve mitre olarak bilinen özenli, sivri başlığı taşıyordu. Bir başka rahip ise mücevherlerle süslü bir haçı başpiskoposun sağ eline yerleştirdi; çobana benzeyen eğri asa başpiskoposun makamının bir sembolüydü.

Sert yüzlü başpiskoposun gözleri bir oraya bir buraya kayıyor, her şeyi kavırıyordu. Hiç şüphesiz krala kalenin tam durumunu, askerlerin ve kırılacak koyunların sayısına kadar rapor edebilecekti. Domuz ahırının saçaklarına yaptığı sarmal karanfil oymalarını fark ettiğinde onun romatizmal gözlerinin kocaman açıldığına yemin edebilirdi. Muhtemelen onların pagan sembolleri olduğunu düşünmüştü.

"Orucunuzu bozmak ister misiniz, Kardinal Hazretleri?" diye sordu Caedmon. "Aşçım sizin için bir yemek hazırlamasını söyledim."

Dunstan başını salladı. "Önce bu ilkel topraklardaki güvenli yolculuğumuz için şükran ayini yapacağız."

Breanne, Caedmon'ın bu sabah küçük şapeli temizlemeleri için hizmetçileri görevlendirecek kadar ileri görüşlü olduğu için şükredebiliyordu.

Caedmon, "Gerekirse hamam ve sizin için özel bir yatak odası hazır," diye ekledi.

Dunstan bir kez daha başını salladı. "Önce kitle."

Caedmon'un düşünceliliğine teşekkür etmedi, sadece sanki herhangi bir değerlendirme onun hakkıymış gibi yargılayıcı bir kibir gösterdi.

Başpiskopos onu ve hâlâ duvara yaslanmış olan çocukları fark ettiğinde, hepsi büyük salona açılan çift kapıya doğru yürüyorlardı. Çocuklar bir kez olsun yaramazlık yapmayacak kadar akıllıydılar. "*Kim* bunlar?" diye sordu Caedmon'a.

Caedmon ona doğru bakmadı bile. İfadesindeki sertlik Breanne'e çok şey anlatıyordu. Burada ince bir çizgide yürüdüğünü biliyordu. Tek bir yanlış adımda her şeyini kaybedebilirdi. "Bunlar benim çocuklarım," dedi, "Hugh ile birlikte, en büyüğüm." Elini Hugh'un omzuna koydu.

"Peki ya kadın?" Dunstan'ın kadınlara karşı duyduğu küçümseme apaçık ortadaydı. Kartal gözleri kadını tepeden tırnağa süzdü. "Bu güzel giysiler bir hizmetçiye ait değil."

"Bu Stoneheim'lı Breanne, Kral Thorvald'ın kızı."

Başpiskoposun önünde eğildi ama protokolden emin olmadığı için yüzüğünü öpmeye cesaret edemedi.

"Stoneheim?"

Caedmon bariz bir isteksizlikle, "İskandinav topraklarında," diye açıkladı.

"Kafir bir Viking!" Dunstan'ın burun delikleri öfkeyle alevlendi. Eğer kadın daha yakın olsaydı, asasıyla ona vurmaya deneyebilirdi.

"Sanırım vaftiz edilmiş," dedi Caedmon, kadın daha fazla konuşup muhtemelen itiraz edecek bir şey söylemeden. Söylediklerine karşı çıkmaması için kaşlarını çatarak onu uyardı. Bilmediği şey, babasının ve tüm kız kardeşlerinin hem İskandinav hem de Hristiyan dinlerine mensup olduğuydu.

O anda Dunstan'ın aklına bir şey gelmiş gibiydi. "Leydi Havenshire'ın kız kardeşi misiniz?"

Oh, Tanrım! İşte geliyor! "Evet, öyleyim."

"O burada mı?" Kartal gözleriyle etrafı taradı.

Breanne başını salladı.

"Nerede o?"

Omuz silkti. "Sanırım Norselands'a geri döndüm."

Dunstan kemikli parmağını ona doğrultarak, "Ayinden sonra seninle konuşacağım, bana gerçeği söyleyeceksin ya da sonuçlarına katlanacaksın. Beni anlıyor musun, kız?"

Onu nasıl anlamaz? Neredeyse hoşnutsuzluğunu kusuyordu.

Grup içeriye, hem kalenin içinden hem de dış kapıdan girilebilen şapele doğru ilerlerken Caedmon geride durdu. "İyi iş çıkardın," dedi ona alt sesle.

"Şaka yapıyorsun. Korkunç bir şekilde yaptım. Sesim titredi ve gözlerim muhtemelen dürüst olmadığımı yalanladı."

"Başpiskoposla her konuştuğunuzda yanınızda olacağımdan emin olabilirsiniz," diye söz verdi. "Korkmayın. Bu iş yakında bitecek ve pazarlığımıza devam edebileceğiz."

"Ne?" diye bağırdı. "Böyle bir zamanda bunu nasıl düşünebilirsin?"

"Breanne, Breanne, Breanne! *Bunu* her zaman düşünüyorum."

Haydut, sözlerini vurgulamak için kalçasını avuçladı ve kimse fark etmeden sıktı.

Vızıltı sesleri çıkarmaya başlayan çocukları hariç.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Aptal adamlar dum-dum-dee-dum duyduklarında...

Öğleden sonra olmuştu ve başpiskopos daha fazla erteleyemezdi. Breanne ile konuşmak istiyordu. Hemen şimdi!

Caedmon Breanne'in hakkını teslim etmek zorundaydı. Kendisini ve çocukları neredeyse görünmez kılmayı başarmıştı. Dunstan'ın kurduğu sözlü tuzakların yanı sıra veletlerin maskaralıklarıyla da baş etmek zorunda kalsaydı felaket olabilirdi.

Ve Dunstan ziyaretinin asıl nedenini açıkladığında, çok geçmeden tuzakların bol olduğunu öğrenmişti. Kral Edgar'a göbekten bağlı olmasına ve kraliyet siyasetinin lağım çukuruna bir rahip için fazlasıyla bulaşmış olmasına rağmen, başpiskopos Britanya'da bir manastır canlanmasının ortasındaydı ve her yerde kiliseler, manastırlar ve manastırlar inşa ediyordu. Muhtemelen öldüğünde azizlik mertebesine erişmek için Tanrı'dan puan kazanmaya çalışıyordu. Aslında Larkspur topraklarında lanet olası bir manastır inşa etmek istiyordu, sanki Caedmon'un boş arazisi varmış gibi. Ve Larkspur'un bir kısmı üzerindeki Odal haklarından vazgeçmeye razı olsa bile, bu iş bununla bitmeyecekti. Daha sonra, manastırın inşasına yardım edecek işçiler gerekecekti. Sonra geçim için sığır ve koyun. Din adamlarını yağmacılardan korumak için muhafızlar. Sonra keşişler gördükleri her canlı bedeni vaftiz edecek ve Tanrı adına bağış talep edeceklerdi. En kötüsü de, Dunstan'ın ya da yordakçılarının bu kadar yakınında olması, Caedmon'un kilise ve Kral Edgar'ın casusları tarafından sürekli gözetleneceği anlamına geliyordu.

Breanne'i ararken Hugh'u da yanına aldı. Sonunda onu nehrin kıyısında, üzerine yiyecek serilmiş bir battaniyenin üzerinde otururken buldular. Piers onun yanında uyuyordu, küçük kalçaları havadaydı, başparmaklarından biri ağzındaydı. Joanna ve Kendrick suyun içinde yüzüyor, diğerleri ise bir tür kaçma-kovalama oyunu oynuyordu. Onu ilk gören Mina oldu ve koşarak atladı. Kendrick onu kollarının arasına aldı ve başının tepesini öptü, saçları hâlâ nemliydi, şüphesiz yüzdüğü için de nemliydi. Sırada Beth vardı. Kollarıyla onu sardı

beline dolandı ve yüzünü karnına yasladı. Aidan ve Alfred diğer tarafta onun kalçasını ölümüne tutmuşlardı.

Breanne başını kaldırdı, sonra tekrar baktı. Çocuklarının kendisine gösterdiği şefkat karşısında hayrete düşmüş gibiydi, yoksa şaşkınlığının nedeni belki de kendisinin onlara gösterdiği şefkat miydi? Yüzündeki ifade kısa süre sonra ihtiyata dönüştü ama muhtemelen bu sabah yatakta onu utandırdığı içindi. *Azizler adına! Daha bu sabah mı yatağımı paylaşmıştı? Sanki bir ömür önceymiş gibi geliyor.*

"Çağrıldım," dedi ve kendini çocuklarının pençelerinden kurtardı. Bir elini uzatarak onu ayağa kaldırdı.

"Başpiskopos Dunstan?"

"Bir ve aynı. Seninle konuşmak istiyor. Derhal."

Titredi ama sonra cesaretini topluyormuş gibi kendini düzeltti. "Öyle olsun."

"O ne derse desin, seninle kalacağım." "Ne derse desin mi?" diye tekrarladı.

"Şüphesiz sizi kandırmak için herkesten ayrı olarak sorgulamaya çalışacaktır."

İnledi.

"Hugh, sen çocuklarla kalacaksın. Şatoya dönme vakti geldiğinde bulaşıkhaneye git. Ne yaparsan yap" -şimdi tüm çocuklara sesleniyordu- "gözlerden uzak duracaksın ve evet ya da hayır demek dışında konuşmayacaksın. Anladınız mı? Bu çok önemli."

Teker teker hepsi başını salladı.

Güzel kokulu karanfillerle süslü çimenlik alanda geri yürürken, bir elini kızın beline koyarak onu kendi tarafına çekti. Kadının onu geri çevirmemesi gerginliğinin bir işaretiydi. Aslında, kolunu onun beline de doladı.

Onun dikkatini dağıtmaya çalışarak, "Bana dokunduğunda karıncalandığımı biliyor muydun?" dedi. *Ve bir kazık gibi sertleşti.*

Gülmek yerine, "Ben de" dedi. "Ha?"

"Senden pek hoşlanmıyor olabilirim ama cızırtılı cazibeni inkar edemem."

"Cızırtılı cazibe mi? Bunu sevdim."

Sonra da boştaki eliyle göğsüne vurdu. "Dunstan'la işler nasıl gidiyor?"

"Tehlikeli mi?"

Ona bakmak için başını eğdi. "Nasıl yani?"

"Manastır inşa etmek için Larkspur arazisinin bir kısmını istiyor." "Uh-oh!"

"Haklısın. Benimki büyük bir mülk değil ve ihtiyacım olan son şey yakınımnda her hareketimi izleyen bir keşif sürüsü."

"Sizin isteklerinize rağmen araziye alacak mı?"

"Muhtemelen hayır. Onu, Larkspur'un çoğunlukla kırlık olan güney sınırının, kilise adamlarının olağan gelir kaynakları olan çiftçilik, sığır yetiştiriciliği veya şaraplık üzüm yetiştiriciliği için elverişli olmadığına ikna etmeye çalışıyorum. Ayrıca, onları Saksonların sahip olduğu her şeye göz diken İskoç yağmacılar ve din adamlarının altın kadehlerini ve gümüş tabaklarını adil bir oyun olarak gören Vikingler konusunda uyardım."

"Korkuyorum."

"Kimin için? Benim için mi, kendin için mi?" "İkisi için de."

Onu daha da sıktı. "Kalkanım altındayken sana hiçbir şey olmayacak. Buna söz veriyorum."

"Peki ya sen?"

"Yıllardır Kral Edgar ve yandaşlarıyla ve ondan önce de Kral Edwy ile bu kedi-fare oyununu oynuyorum. Benim olanı almalarına izin vermeyeceğim."

Artık kaleye geri dönmüşlerdi ve konuşmalarıyla onun dikkatini dağıtmayı başarmıştı ama cesur bedenindeki korku titremelerini hissedebiliyordu.

"Nasıl görünüyorum?" diye sordu.

Kızıl saçlarının vahşiliğini yumuşatmak için saçlarını örmüş, sonra da örgüleri başının üzerinde karmaşık bir taç haline getirmişti. Yüzünün solgun teni bugün güneşin etkisiyle altın rengine bürünmüştü ve bu da birkaç çilin daha ortaya çıkmasına neden olmuştu. Her zaman *giydiği* Sakson kıyafeti yerine - *Tanrı'ya şükür pantolon giymemişti* - saf beyaz ketenden kuşaklı bir Viking iç elbisesi giymiş, kenarları işlemeli ve her iki omzunda kıvrılan ejderha desenli altın broşlarla bir arada tutulan açık kenarlı yeşil baldır uzunluğunda bir önlükle örtülmüştü.

"Çok iyi görünüyorsun. Harikasın."

Breanne onun iltifatlarının kendisini etkilemesine izin vermemesi gerektiğini biliyordu ama acınacak halde olduğu için tam da bunu yaptı. "O kadar ileri gitmene gerek yok,

alçak." Ona titrek bir gülümseme fırlattı, sonra kucaklamasından sıyrıldı ve Başpiskopos Dunstan ile Larkspur'da papaz ve çocukların öğretmeni olarak kalacak olan Peder Edward dışında boş olan solaryumun açık kapısına doğru yürüdü.

Dunstan silahlı bir sandalyede oturmuş, başını dua ediyormuş gibi eğmişti. Peder Edward da aynı şeyi yapıyor, pencerenin yanındaki bankta oturduğu yerden yumuşak bir mırıltıyla tespihini çekiyordu.

"Majesteleri?" Caedmon söyledi.

Başpiskopos başını kaldırdı, gözleri tetikteydi. Odaya girmeye başladıklarında elini durdurarak kaldırdı. Breanne'e bakarak, "Aylık kurslarınızın ortasında mısınız?" diye sordu.

Nefes nefese kaldı. Bu ondan beklediği son şeydi. Aslında herhangi bir erkekten. "Ne-ne?"

"Beni duydunuz. Kanlı akıntı geçiren bir kadınla aynı odada bulunmayacağım. Bu kirli. Havva'nın günahının tüm kadınlar üzerindeki izidir."

Dunstan'ın gözleminin çirkinliği karşısında telaşlanan Breanne, "Ben kirli değilim," diye cevap verdi. Öfkesini zorlukla dizginleyebildiği için elleri yumruk olmuştu.

"Otur o zaman." Dunstan odadaki diğer iki sandalyeyi işaret etti.

"Kalmana gerek yok Caedmon."

Oh, hayır! Başpiskoposla tek başıma başa çıkamam.

"Ben kalıyorum," diye ısrar etti Caedmon.

Teşekkürler, tanrılar. Caedmon'a teşekkür eder gibi bir bakış attı ama Caedmon onu görmezden geldi.

Onu.

Başpiskoposun Caedmon'un ses tonundan hoşlanmadığı açıktı, ama o sonunda başını sallayarak kabul etti.

Bir engel halledildi.

"Sen Stoneheim Kralı Thorvald'ın kızıydın. Bir prensessin." Tereddüt etti, sonra da "Öyleyim ama bu unvanı kullanmıyorum" dedi.

"Siz ve kız kardeşleriniz, Leydi Vana da dahil olmak üzere, kont kaybolduğunda Havenshire'daydınız."

Yani beklediğimizden fazlasını biliyor. "Öyleydik."

"Kontun nerede olduğunu biliyor musun?"

Bir yığının altında... hayır, bunu düşünemiyorum bile.

"Düşünmüyorum." "Onu sen mi öldürdün? Sen mi yoksa kız kardeşlerin mi?"

Lanet olsun! Yalan üstüne yalan söylemek zorundayım ve yalan söyleme konusunda uzman değilim. "Ne? Sözlerinizle beni yaraladınız, Majesteleri. Sende hiç

bana bunu söylemek için bir sebep."

"Adam yeryüzünden kayboldu. Başka ne düşünebilirim ki?"

Düşünmeni kim istedi? "Belki de metresiyle birliktedir."

"Değildir."

Oswald'ın bir metresi olmasından hiç rahatsız olmuşa benzemiyor. Ne kadar tipik bir adam! Hem de bir rahip!

"Onun kaybolmasından kız kardeşinizin sorumlu olduğuna inanıyor." "Yapar, değil mi? Dikkatleri kendisinden uzaklaştırmak için." *Tarafından*

Thunder, sorgulama daha ne kadar sürecektir? Eğer dikkatli olmazsam beni yalan ağımda yakalayacağından emin. O zaman kendini tutamadı. "Oswald'ın kız kardeşimi döven gaddar ve zalim bir adam olduğunu biliyor musun?"

Dunstan elini umursamaz bir tavırla salladı. "Disiplin cezasını hak ettiğine şüphe yok."

Breanne bu kadın düşmanı, zavallı rahip müsveddesinin üzerine atılmak üzereydi ki Caedmon elini onun koluna koyarak önce konuştu. "Leydi Havenshire'ın boy ve güç olarak küçük bir kadın olduğunu bilmelisiniz majesteleri. Oswald gibi iri bir adamı öldürüp sonra da nasıl saklayabildi... eğer gerçekten öldüyse?"

"Yardımla," diye yanıtladı Dunstan, Breanne'e suçlayıcı bir ifadeyle bakarak, sanki bakışları her şeyi açığa vurmasına neden olacakmış gibi.

Senden daha iyi bakanlar oldu, rahip. Örneğin babam, suçluluk duygusuyla bakmayı bir sanat haline getirmiştir. "Eğer beni ve kız kardeşlerimi Havenshire Kontu'nu öldürmek için bir komplo kurmakla suçluyorsanız, yanılıyorsunuz."

"Neden gittiniz?" Başpiskoposun soruları küçük taşlar gibi üzerine yağıyordu.

"Kız kardeşim... Vana... kocasını kaybetmenin üzüntüsünü yaşıyordu ve biz de ortam değişikliğine ihtiyacı olduğunu düşündük."

Dunstan bir kaşını kaldırdı. "Onu taciz ettiğini iddia ettiğiniz bir koca mı?"

Breanne omuz silkti. "Bazı kadınlar kendileri için iyi olmayan erkekleri sever." *Bu saçmalık da nereden çıktı?*

"Neden Larkspur? Neden daha yakın bir yer değil?" Dunstan gözlerini ona dikti.

Şüpheleniyor. "Caedmon kız kardeşim Tyra'nın kocasıyla akraba. Ziyaret etmeye karar verdik."

"Havenshire'dan Larkspur'a onca yolu... ziyaret için mi geldiniz?"

"Evet, öyle yaptık. Ve Caedmon bize konukseverlik göstererek cömert davrandı." *Buna inanın ve size Trondheim'da satabileceğim bir fiyort var.*

"Kız kardeşlerin şimdi nerede? Leydi Havenshire nerede?"

"Kız kardeşlerimden ikisi düğün hazırlıklarına yardım etmek için yakındaki Heatherby'ye gitti. Vana da Stoneheim'a döndü."

"Ne düğünü?" Dunstan'ın sandalyede kaskatı kesilmiş duruşu, yaklaşan öfkenin habercisiydi.

"Arkadaşım Geoffrey Fitzwilliam, Lord Moreton'ın dul eşi Heatherby'li Leydi Sybil ile evlenecek," diye araya girdi Caedmon. "Bu kadar kuzeye nikâhı kıymak için geldiğinizi sanıyordum."

"Asla! Bana Leydi Moreton'un yas döneminden sonra kralın seçtiği kişiyle evleneceği söylenmişti. Bu bir rezalet. Kocasını daha yeni öldü."

"Oraya gittiğinizde meseleyi çözebileceğinize eminim." Caedmon durakladı. "Bu ne zaman olabilir?"

"Önce buradaki meseleleri halletmeden olmaz," dedi buz gibi bir sesle. "Size dönüyoruz leydim."

Erkeklerle dolu bir yerde tek başına ne yapıyorsun?" "Uh..."

Caedmon hemen, "Bir refakatçisi var," diye araya girdi.

Ben mi?

"Peki bu kim olabilir?"

Caedmon'un yüzü kıpkırmızı oldu. Ne söyleyeceğini bilemediğini anlayabiliyordu. Ama söylediği şeyi söylemesini hiç beklemiyordu. "Leydi Amicia."

Breanne bir inanmazlık homurtusunu

güçlkle bastırdı. "Onu neden görmedim?"

"Bir megrim," dedi Breanne ona. *Yüce Tanrım! Burada birbiri ardına yalanlar söylüyoruz. Hem de kutsal bir rahibe.* "Başını ağrıyordu; ben de ona uzanıp dinlenmesini söyledim."

"Bu akşam yemekte onu takdim edeceksin."

Yıldızlar aşkına, bunu nasıl başaracağız?

"Elbette," diye kabul etti Caedmon.

"Bu arada Caedmon, ben buradayken hiçbir kadını tuzun üstüne oturtmayacaksın. Çok fazla erkek kadınlarını kendilerinden üstün tutma konusunda gevşek davranıyor."

"Ben de hep bunu söylerim, Majesteleri. Kadınları kendi yerlerinde tutun." Bu odadan çıktıklarında Caedmon'u boğazlayacaktı.

"Şimdi leydim, sizden gerçeği öğreneceğim. Neden burada, Larkspur'dasınız? Ve artık yalan yok."

Caedmon onun adına konuşmak için elini kaldırmadan önce uzun bir sessizlik oldu.

"Prenses Breanne burada bulunmasının gerçek nedenini açıklamaktan çok utanıyor." Başpiskoposa "Biz nişanlıyız" demeden önce ona sahte bir aşk gülümsemesi attı.

Breanne birkaç kez gözlerini kırptırdı ve ağzı açık kalan çenesini kapattı. *Ne?*

"Önce kralın iznini almanın daha akıllıca olacağını düşünmüyor musunuz?"

"Biz aşığız," dedi Caedmon, inek gözlü bir genç kız gibi kirpiklerini kırptırarak.

"Pfff!" başpiskoposun aşk hakkındaki fikriydi. Sonra Breanne'e döndü. "Çeyiziniz var mı?"

Tereddütle başını salladı.

"Ne kadar?"

Mahremiyetinin bu şekilde ihlal edilmesine çok içerlemişti ama cevap vermek zorunda hissetti ve babasının kızlarının her biri için belirlediği cömert meblağı saydı.

Caedmon yavaşça dönüp şaşkınlıkla ona bakarken, Dunstan kralla birlikte paylarına düşecek payı beklemekten neredeyse ellerini ovuşturuyordu. Caedmon'a daha önce söylemişti; unutmuş olmalıydı.

Bundan sonra işler İskandinav çığındaki bir kartopundan daha hızlı bir şekilde yokuş aşağı gitti ve başpiskoposun "Bu akşam nişanınızı kutsayacağım, çocuklarım" demesiyle sona erdi.

Bu yüzükle, ben...

"Aklını mı kaçırdın sen?" Breanne solaryumdan çıkar çıkmaz ona tısladı.

"Şşşt!" dedi ve Dunstan'la aralarına mesafe koyana kadar sessizlik işareti olarak parmağının ucunu ağzına götürdü.

Parmağını ısırmaaya çalıştı.

Bunun bir aşk ısırığı olmadığından neredeyse emindi.

"Dikkatli ol, sürtük. Bugün senin maskaralıklarını kaldıracak havada değilim."

"Maskaralıklarım mı?"

Neredeyse onu da kendisiyle birlikte kaleye doğru sürükleyecek ve merdivenlerden yukarı, duyulmayacakları yatak odasına çıkaracaktı. Yol boyunca, sanki isteksiz bir kadını çekiştirmesi Larkspur'da olağan bir şeymiş gibi, çeşitli ev hizmetlilerine ve başpiskoposun maiyetine başıyla selam verdi. Muhtemelen onu döveceğini düşünüyorlardı. Onu odasına iterek kapıyı kapattı ve kilitledi.

Sersemlemiş bir halde etrafına bakındı. "Beni neden buraya getirdin? Oh, seni azgın keçi! Eğer gideceğimi düşünüyorsan-"

"Sus, Breanne! Seni buraya mahremiyet için getirdim, başka bir şey için değil." *Gerçi şimdi siz söylediniz, belki biraz yatak oyunu için zaman olabilir.*

"Leydi Amicia? Nişan mı? Bunu nasıl yaparsın, Caedmon?"

"Hızlı düşünmem gerekiyordu ve aklıma gelen en iyi şey buydu. Tekrar evlenmek istediğimi mi sanıyorsun? Bir uzvumu kesmeyi tercih ederim."

"Salak, salak, salak."

"En azından denedim. Biraz kekelemek dışında ne önerdin?"

"Ben kekelemem."

"Kekele, kekele, kekele."

"Ne kadar çocuksun!"

"Dinleyin, bu didişmeyle hiçbir şey elde edemiyoruz. Bundan sonra ne yapacağımıza karar vermeliyiz."

Birkaç kez nefes alıp verdikten sonra yatağın kenarına oturdu.

Yakınlardaki bir sandalyeye çöktü.

"Amicia'yı bir hanımefendi yapmak için elimden geleni yapacağım," dedi. Sırıtmak zorundaydı. Sırıtmak zorundaydı.

"Hiç komik değil."

"Aynı fikirde değilim. Ona uyacak kadar uzun ve yeterince geniş omuzlu bir elbise bulmalısınız, ama bunun ötesinde, bıyıklarını kim kesecek?"

"Tsk-tsk!" diye gıdıkladı, dudaklarını çekiştiren gülümsemesini gizlemeye çalışarak. "Amicia'nın dudağının üstünde hafif bir tüy var ama bıyık denecek kadar değil."

Bu tartışmaya açık bir konuydu. "Konuşmasına izin veremeyiz. Dunstan tüm kadınlara yaptığı gibi ona da hakaret ederse, Amicia muhtemelen ona siktir olup gitmesini söyleyecektir."

"Ona halktan utanıyormuş gibi davranmasını söyleyeceğim." Bunun üzerine ikisi de gözlerini devirdi.

"Tanrılar aşkına, neden ona nişanlandığımızı söyledin?" "Hah! Biraz takdir gösterebilirsin. Dunstan'ın soruları bir arabanın arkasında çırılçıplak sürüklenmeniz ve kafanızın tıraş edilmesiyle sonuçlanabilecek bir yöne doğru götürür. Zina yapan bir kadının işareti."

"Peki ya zina yapan bir adam?"

"Öyle bir şey yok."

Yüzü bembeyaz kesildi. "Yapmazdı."

Caedmon omuz silkti. "Kilise adına Tanrı adamları tarafından daha kötülerinin yapıldığını gördüm. Ve Dunstan başlı başına bir güç."

"Ayrıca, ikimiz de evli değiliz. Yani zina söz konusu değil."

Elini umursamaz bir şekilde salladı. "Bunun önemli olduğunu düşünüyorsan çok safsın." Ona kilise adamları tarafından yapıldığına şahit olduğu şeyleri anlatmaya devam etti; bir adamın derisinin kilise kapısına yapıştırılması da buna dahildi, kralın kendisinin yaptığı tüm ahlaksızlıklardan bahsetmeye bile gerek yoktu.

"Hiçbir fikrim yoktu." Omuzları çöktü.

"Endişelenmene gerek yok, Breanne." Ayağa kalktı ve yatağın üzerinde onun yanına oturdu. Bir kolunu omzuna koyarak onu kendi tarafına çekti ve başının üstünü öptü. "Seni koruyacağım."

Burnunu çekti, sonra doğruldu. "Birlikte çalışırsak, belki bu bataklıktan kurtulabiliriz."

Gülümsedi. "İşte ruh budur. Şimdi, ilk olarak, bence yüzüğümü takmalısın." Mühür yüzüğünü orta parmağından çekip çıkardı ve kızın sağ eline taktı. "Hayır, itiraz etme. Bu sana vereceğim hediyelerin ilki. Eğer gerçekten evleniyor olsaydık, tören sırasında yüzüğü sol eline geçirir ve yeni kocana itaat edeceğini göstermiş olurdun."

"Asla!"

"Sadece söylüyorum." Ona sırtıttı.

Hödük! Parmağında düzeltti, sonra düşmemesi için bir yumruk yaptı. "Beğendim," dedi, gözyaşlarıyla parlayan kirpiklerinin arasından ona bakarak, yanmış bakır gibi.

Garip bir nedenden ötürü kalbi kabardı. "Bu çok büyük," dedi huysuzca.

"İplikle düzeltereğim."

"Dunstan ayrıldıktan sonra nişanı feshedebiliriz," diye belirtti. "Yani bu konuda endişelenmeyin."

"Bana öyle geliyor ki o kadar çok yalan söylüyoruz ki yakalanmamız kaçınılmaz."

"Raşit'in burada olmaması çok kötü. Hiç şüphesiz ona uygun bir hikmetli kıssası olurdu."

Güldü ve nemli gözlerini sildi. "Kesinlikle ve develer de dahil."

"Sence nişanımızı mühürlemeli miyiz?" diye sordu sonra.

"Bir öpücükle mi?"

"Hayır. Ben daha çok bir sopayı düşünüyordum." *Ya da iki.*

"İhtiyacım olan tek şey bu... zinanın ortasında başpiskopos tarafından keşfedilmek. İlgimi çektiğinden değil."

"Yalan söylediğinde burnun seğiriyor."

"Öyle değil." Emin olmak için bir elini burnunun üzerine koydu. "İlgilenmeni sağlayabilirim."

"Bundan şüpheliyim. Senin baştan çıkarıcı cazibene karşı bir direnç geliştirdim."

Baştan çıkarıcı cazibem mi var? Hiçbir fikrim yoktu. "Sana Arap topraklarında geçirdiğim zamandan bahsetmiş miydin?"

"Beyaz bir köpeğin üzerindeki pireler gibi bir konudan diğerine atlıyorsunuz." "Aynı konu. Oradayken, Bağdat'ta, en çok öğrendiğim şey

seks hakkında inanılmaz şeyler."

İlgisizmiş gibi davranarak tırnaklarını inceledi. Ama ilgileniyordu, evet. Lanet olsun, o da ilgileniyordu, çünkü bundan sonra ne söyleyeceğini bilmiyordu. Ama sonra, hiç beklenmedik bir anda aklına bir fikir geldi. *Sor bana, küçük fare. Yanında oturan bu kedi sulu bir fare yahnisi istiyor.*

"Ne gibi şaşırtıcı şeyler?"

Miyav! "Doğruyu söylemek gerekirse, benim favorim olan özel bir pozisyon var, dışının tekrar tekrar zirveye ulaştığı yer. O kadar iyi zevk alır ki kemikleri neredeyse erir."

"Hangi pozisyon? Bana öyle geliyor ki hepsini denedik."

"Hayır, bunu nasıl söylersiniz? Daha denenecek düzinelerce, belki de yüzlerce pozisyon var."

"Sana inanmıyorum."

"Beni yaralıyorsun." Büyük bir hakaretmiş gibi davrandı. "Birini söyle."

"'Butterfly' ya da 'Row the Boat'a ne dersiniz?"

Gözleri büyüdü ve yanakları kızardı. "Bütün gece uyanık kalıp bu çirkin hikayeleri mi hayal ediyorsun?"

"Gülebilirsiniz ama bin yıl önce yazılmış ve sevişmenin pek çok yolunu çizimlerle anlatan ünlü bir kitap olduğunu biliyor muydunuz? Buna *Kamasutram* denir."

"Kesinlikle şaka yapıyorsun."

Başını iki yana salladı. "Bunu kanıtlamanın tek yolu göstermektir." Kırpiklerini ona doğru kırpiştırdı.

Uzun bir süre ona baktı, açıkça baştan çıkarılmıştı. Sonra ayağa kalktı ve gülerek başını salladı. "İnanılmazsın."

"Teşekkür ederim."

"Bu bir iltifat değildi."

OceanofPDF.com

ON ALTINCI BÖLÜM

Bir mumla ne yapabilirim?

"Kıçım çok mu büyük görünüyor?"

Breanne, Amicia'nın sorusu karşısında gözlerini devirdi. *Bir ineğin arka ucu gibi.* "Gayet iyi görünüyor. Endişelenmeyi bırak."

Amicia'yı asil bir hanımefendiye benzetebilmek için birkaç saat ve on top kumaş harcamak gerekmişti. Gerçekte, büyük mavi bir çadıra benziyordu.

"Bir zamanlar kıçım ile tanınırdım."

Çok fazla bilgi! Breanne gülmeye başladı, sonra yanlış yöne giden havayla boğuldu. Amicia sırtına öyle sert bir şaplak attı ki Breanne yeni bir boğulma nöbeti geçirdi. Nefes alış verişi normale döndüğünde, "Hayır, bunu bilmiyordum" dedi.

"Bu, düşmeden ve yayılmadan önceydi."

Tatlı Valkyries!

"Üzücü bir şey, gerçekten, çünkü erkekler yüksek ve doğru kıvrımlı kalçalardan hoşlanırlar. Her seferinde bir tane olmak üzere alt yanaklarımı seğirtirdim. O zamanki erkeğim buna bayılırdı."

Kadınların arka uçları hakkında bir konuşma yaptığıma inanamıyorum.

"Sen nasılsın?"

Kız kardeşlerimin açık sözlü olduğunu düşünürdüm ama bu konuşma kadınca konuşmanın tüm sınırlarını aşıyor. "Arkayı görme imkânım olmadığı için bir fikir yürütmem mümkün değil."

"Hah! Eğer iyi bir kıçın varsa, erkeğin sana bunu söyleyecektir, inan bana. Erkekler ve onların iştahları söz konusu olduğunda kalçalar, dolgun göğüslerin hemen yanında yer alır."

"Erkeğim olmadığına göre, bu tartışmalı bir soru." *Şimdi, lütfen, bu tür konuşmalara bir son verebilir miyiz?*

"Madem öyle diyorsun. Siz ikiniz kapısı kilitli olan efendinin yatak odasında ne yapıyordunuz? Dans mı ediyordunuz?"

Breanne'in yüzü kızardı. "Efendinizle biraz samimi olmuş olmam, onun benim erkeğim olduğu anlamına gelmez."

"Kimi ikna etmeye çalışıyorsun? Beni mi, kendini mi?"

Breanne konuyu değiştirerek, "'Kelebek' ya da 'Kayığı Çek' diye bir şey duydun mu hiç?" diye sordu. Sonra sorduğu sorudan hemen pişman oldu.

"Ha?"

"Bunlar sözde cinsel pozisyonlar."

"Ah, şu! Muhtemelen yaptım ama isim vermedim. Yine de sana bir numara söyleyeceğim. Bir erkeği yatakta çılgına çeviren bir numara."

Yatakta vahşi bir adam mı istiyorum? Breanne, Amicia'nın devam etmesini bekledi ama etmedi. "Söyle bana," diye talep etti sonunda.

Komplocu bir sırıtışla Amicia ona *içindeki* kadın kaslarını -*içimde kadın kasları olduğunu kim bilebilirdi*- bir erkeğin aletini tutup açmak için nasıl kullanacağını anlattı. "Bu tıpkı işemen gerektiğinde ama tutman gerektiğinde yaptığın şey gibi. Pratik yaparsan yakında ne demek istediğimi anlayacaksın. Aslında, bazı Doğu haremlerinde *hourilerin*... fahişelere böyle diyorlar... içlerinde bir erkeğin orta parmağı büyüklüğünde küçük mermer değneklerle pratik yaptıklarını duydum. Bir mum da işe yarıyor."

Mumlar hakkında bunu nasıl bilebilirsin? Hayır, bunu ona soramam çünkü muhtemelen bana ayrıntılı olarak anlatacaktır. "Bu şimdiye kadar duyduğum en çirkin hikaye."

"Hep bir hanımefendi olmak istedim. Belki de yakışıklı bir şövalyeye tutunabilirim ve gidip onun şatosunda yaşayabiliriz."

Aman Tanrım! "Lord Caedmon'un başpiskopos gittikten sonra aşçılık görevinize dönmenizi isteyeceğinden oldukça eminim."

"Yaşlı akbabayla karşılaştığımda reverans yapmalı mıyım?" Amicia bir dizini neredeyse yere kadar eğerek çılgınca bir hareket yapmaya başladı, bu da baş demirinin düşmesine ve neredeyse devrilmesine neden oldu, sadece Breanne'in kolunu tutmasıyla kurtuldu.

"Hayır, reverans yapmanıza gerek yok," dedi, "ve lütfen ondan akbaba diye bahsetmeyin."

"Bazı keşişler oğlancıdır, bilirsin. Yani kadınları değil, erkekleri becermekten hoşlanırlar."

Kızgın yağdaki su gibi bir fikirden diğerine sıçırıyor. "Rahipler arasında normal toplumda olduğundan daha fazla oğlancı olduğundan şüpheliyim."

"Burada, Larkspur'da kalacak olan genç rahipten oldukça hoşlanıyorum."

"Amicia! Bir rahibi baştan çıkaramazsın."

Neyse ki, ya da o kadar da iyi değil, Caedmon o sırada geldi. Amicia'nın ortaya çıkışıyla irkildiğini söylemek çok hafif kalır. Hakkını vermek gerekirse, şok ve ardından gelen mizah duygularını hemen maskeleyemeyi başardı. Bunun yerine, "Ne kadar güzel görünüyorsunuz Leydi Amicia," dedi.

Amicia ışınlandı.

"İkinize de yemeğe kadar eşlik edeceğim. Sizi uyarmalıyım, Başpiskopos Dunstan kadınlara pek düşkün değildir."

"Gördün mü, sana söylemiştim. Sodomitler," dedi Amicia Breanne'e. "Neee?" Caedmon sanki dilini yutmuş gibi görünüyordu.

"Hayır, hayır, hayır! Başpiskopos Dunstan oğlancı değil, Amicia. Ve bunu bir daha asla tekrarlamamalısın." *Hepimizin sonu bir zindan olmasın. Bir yerde... ya da derisi yüzülmüş.*

"Söylemeye başladığım şey, *Leydi Amicia...* ve Breanne, ona bu şekilde hitap etmeyi unutmamalısın... Başpiskopos Dunstan'ın, kadınların dünyadaki hemen hemen her yanıştan sorumlu tutulduğu çarpık bir din görüşüne sahip olduğudur. Sonuç olarak, ikiniz de yüksek masada oturamayacaksınız."

Eğer bize hakaret edecekse bu da iyi bir şey, diye düşündü Breanne. "Sana daha önce de söylediğim gibi, Amicia... yani Leydi Amicia... bize doğrudan bir soru sorulmadığı sürece ikimiz hiç konuşmamalıyız."

"O zaman bile gönüllü olarak bilgi verme," diye uyardı Caedmon. "Uysal görünmeye çalış Amicia."

Breanne bu ihtimal karşısında homurdandı.

Amicia onların önünde ilerledi, Caedmon'un adamları çenelerini düşürüp müstehcen sözler söylerken kalçaları bir o yana bir bu yana sallanarak büyük salonda keyifle dolaştı.

"Lanet olsun! Onlara bu gece Leydi Amicia olacağını ve içeri girdiğinde ona özellikle dikkat etmemelerini söyledim."

"Dönüşümü fark etmemek zor," diye yanıtladı Breanne.

Caedmon başını salladı, boynunu önce sola, sonra sağa eğdi. "Daha önce bu büyüklükte bir dişi kıcı gördüğümü hiç sanmıyorum."

Yalancı, yalancı, sütyenlerin yanıyor...

Caedmon Breanne ve Amicia'yı kürsüye en yakın sehpa masasına, tuzun hemen altına oturttu. Breanne aşağılanmak yerine korkmuş görünüyordu.

ve Amicia hayatının en güzel anlarını yaşıyordu.

Dunstan'ın iki kadının yüksek masadaki koltuğunun görüş alanı içinde olmasından rahatsız olup olmayacağını bilmiyordu ama bu noktada umurunda bile değildi. Yatağının, kendini kırbaçlamak için her yere yanında taşıdığı özel cızırtılı çarşaflarla yeniden yapılması, Peder Luke'un ölümünden arınmak için şapelde tütsü yakılması ya da her zamanki yemek yerine onun için özel olarak bir kuzu kesilip pişirilmesi gibi, din adamının her küçük kaprisini karşılamak için sürünmekten bıkmıştı. Hatta Caedmon'un öfkeli hizmetkârlarından birine, bazı ince dantelli cüppeler de dâhil olmak üzere tüm giysilerini yıkayıp ütölemesini ve üç saat içinde bitirmesini emretmişti.

"Korkma," dedi Breanne'e, omzuna rahatlatıcı bir el koyarak. *İkimiz için de yeterince korkuyorum.* "Dunstan yarın Heatherby'ye gitmek üzere yola çıkacak." *Onu kapıdan dışarı itmek zorunda kalsam bile.*

"İçimde kötü bir his var."

Hiçbir fikrin yok. "Bela aramayın. İyi bir asker savaşı kazanmak için her seferinde bir muharebeye girmesi gerektiğini bilir."

"Bu Raşit'in söyleyeceği bir şeye benziyor," diye gülerek cevap verdi.

Evet, o benim. Bilge bir skald. Daha çok cahil bir skald. Omuz silkti. "Bu gece güzel görünüyorsun."

Ona şüpheli bir bakış attı. Nedense güzelliğinden hiç bu kadar emin olmamıştı. Ve çok güzeldi.

Saçları gevşekti ve alnı ile kafa derisi boyunca uzanan altın örgülü bir tutam onu yerinde tutuyordu. Kırmızı teller duvardaki meşalelerin ışığında parlıyordu. Bileklerinde ve onu neredeyse ayak bileklerine kadar örten aynı renkteki kolsuz pardösüsünün kenarlarında İskandinav işlemeleri olan kıpkırmızı bir elbise giymişti. Kısa omuz mantosunu tutan altın broş, eteğini beline bağlayan altın bağlantılı kemer ve kulak süslerinden ince zincirlerle sarkan altın yıldızlar, Dunstan'ın çeyizini sorduğu günün erken saatlerinde ima ettiği zenginliğin göstergesiydi. Bir erkek için iyi bir gelin olabilirdi. Ne yazık ki Dunstan bir gelin arayışında değildi.

Tam o sırada kızın elinde parlayan bir şey fark etti. Bu onun mühür yüzüğüydü.

Gözleri onun bakışlarıyla buluşmak için yukarı fırladı ve öylece kaldı. "Bunu nasıl yapıyorsun?" diye sustu.

Soru sormak için başını eğdi.

"Karıncalanmamı sağla."

Gülümsedi. Kendini tutamadı. "Nereye?" "Nerede ne?"

Tek elinin hâlâ durduğu omzunu sıktı. "Çok iyi biliyorsun. Neren karıncalanıyor?"

"Sanki buna cevap verecekmişim gibi, haydut!"

"Eğer seni rahatlatacaksa, benim de içimi titretiyorsun."

Dalkavuklar ve din adamlarından oluşan maiyeti tarafından takip edilen Başpiskopos Dunstan'ın gelişiyile konuyla ilgili daha fazla tartışmaktan kurtuldular. Çoğu alt katta oturuyordu ama üç rahibin kürsüye çıkacağı belliydi.

Dunstan onları görünce durdu.

"Leydi Breanne," dedi başını sallayarak. "Ve sanırım bu da Leydi Amicia. Bugün görevinizi ihmal ettiniz leydim. Umarım bir daha olmaz."

Amicia şaşkın görünüyordu. "Dairy Lick?" Sonra da öfkелendi. "İnekleri yaladığımı mı söylüyor?"

Tanrı'nın nefesi! Sadece bir dil seçimiyle her şey mahvolur muydu?

Caedmon çabucak, "Sert bir megrimi vardı," dedi, "şüphesiz uzun zaman önce babası tarafından takılan bekâret kemeri yüzünden." Başpiskoposa anlamlı anlamlı gözlerini devirdi.

Başpiskoposun yüzü kıpkırmızı oldu. "Artık bunu yaptıklarını sanmıyordum."

"Çok uzun zaman önceydi," diye söze karıştı Amicia.

Tanrıya şükür ki Amicia olayların ruhuna girmişti. Şimdi o da Breanne ve onun gibi yalanlara kapılmıştı.

"İffetin için seni kutsuyorum çocuğum." Onun üzerinde havada haç işareti yaptı.

Bazı ev arkadaşları Amicia'nın iffetli olarak tanımlanmasına kıs kıs güldü ve o da onları uyaran bakışlar fırlattı.

Başpiskopos, "Peki Caedmon, nişan törenini ne zaman yapmak istersin?" diye sordu.

Bunu nasıl unutabilirim? "Bu gerçekten gereksiz, Majesteleri. Yakında evleneceğiz."

Breanne araya girerek, "Babamın da yanımda olmasını tercih ederdim," dedi.

Dunstan, Breanne'e kaşlarını çatarak "Dişiler görülmeli ama duyulmamalı," dedi ve ekledi, "Kral Thorvald yolda mı?"

"Evet, öyle ama ne zaman geleceğinden emin değilim." Breanne'in gözleri onunkilere takıldı, yardım için yalvarıyordu.

"Breanne'in babasına geceler önce bir mektup gönderdik," diye yalan söyledi Caedmon, onları daha da derin bir yalan çukuruna sürüklediğini çok geç fark etmişti, "ama İskandinavya'ya gidip gelmenin ne kadar uzun bir yolculuk olduğunu biliyorsun.

Rüzgâra, fırtınalara ve Tanrı'nın kendisine bağlı." Caedmon Tanrı'yla ilgili o son kısmı eklediği için kendi sırtını sıvazladı. Şüphesiz başpiskopos etkilenecekti.

"Buradan Heatherby'ye gidiyorum. Ben Glastonbury'ye gidene kadar Kral Thorvald gelmemiş olursa, nişan törenini birlikte yaparız. Tabii ki Kral Edgar'ın onayını almak şartıyla. Leydi Moreton'un evliliğine zaten kızgın olacaktır; onun için planları vardı."

Sonra yerine gitmek üzere ayrıldı, koyun gibi iki rahibi de onu takip ediyordu, başları eğik, kolları çapraz, elleri ters kolların içindeydi.

Amicia yüksek masanın yanındaki yeni pozisyonundan etrafa aval aval bakmakla meşgulken, Caedmon sadece bir saniyeliğine Breanne'in yanındaki banka çöktü. Breanne'i yanına çekebilmek için kalçasıyla onu dürtmek zorunda kaldı. "Görünüşe göre sen ve ben nişanlanmak zorunda kalacağız."

"Bir yalan başka bir yalana, başka bir yalana ve başka bir yalana yol açıyor. Nerede bitecek bu?"

Bir fikri vardı, korkunç bir fikir, ama eğer kadın şüphelenmezse, bunu ona söyleyecek kişi o olmayacaktı.

"Bir nişan töreninde tam olarak ne olur?" diye sordu.

"Daha önce hiç evlenmedim ama bana öyle geliyor ki bu sadece iki kişinin bir yıl içinde evlenmeye söz vermesinden ibaret."

"Bir yıl mı? Vay be! Bir yıl bize kendimizi özgürleştirmek için bolca zaman verecektir."

"Seni özledim, Breanne. Sen beni özledin mi?" "Seni nasıl özleyebilirim ki? Sen hep oradasın."

"Her zaman değil."

Bir an için onu inceledi. "Yani, yatakta."

Kesinlikle. "O da var."

"Dün gece seninle yattım."

"Sorun da bu zaten. Sen uyudun." Bir elinin parmaklarının bileğinden omzuna kadar kolunda gezinmesine izin verdi. Kadının teninde yükselen tüylerin diken diken olduğunu neredeyse hayal edebiliyordu. Lanet olsun, onun da tüyleri diken diken olmuştu.

Adamın hatalı elini kaldırdı ve masanın üzerine koydu. "Yatak oyunu! Tüm düşünemediğin bu mu?"

"Senin yanındayken öyle."

Amicia, "Hanımefendi olmayı sevmiyorum," diyerek flört oyunlarını böldü. Hem o hem de Breanne "Neden?" diye sordu.

"Çok sıkıcı. Salonun diğer ucunda oturuyor olsaydım, şehvetli bir adam elini cüppemin içine sokmuş olurdu ya da ben masanın altında onun erkeklik organını gıdıklıyor olurum."

Caedmon bir kahkaha patlattı, sonra Breanne'e baktı.

"Sakın buna cüret etme!"

"Bu lanet yemek bitene kadar her zaman egzersiz yapabilirim."

Breanne, "Sorma," dedi.

Aynı zamanda o da tam olarak bunu yaptı. "Ne egzersizi bu?" Amicia onun sorusunu duymazdan gelerek Breanne'e döndü: "Yüzün kırmızı görünüyor.

Sen de egzersiz yapıyor musun?"

"İkiniz de bağırsaklarınız tıkanmış gibi görünüyorsunuz," diye homurdandı Caedmon, görmezden gelinmekten rahatsız olmuş bir halde.

Ama sonra Amicia, Breanne'i dehşete düşürerek, ona tam olarak hangi egzersizden bahsettiğini ayrıntılı bir şekilde anlattı. Her kelimedede çenesi daha da düştü.

Breanne yüzünü ellerinin arasına gömdü.

Hiç beklenmedik bir anda aklına bir fikir geldi. Caedmon Breanne'e vereceği ikinci gelin hediyesinin ne olacağını biliyordu. Bir mum.

Meyveleri çok lezzetliydi.

Ertesi gün hem iyi hem de kötü haberler vardı. İyi haber:

Başpiskopos Larkspur'dan ayrılıyordu.

Kötü haber: Caedmon'la birlikte Heatherby'ye gidiyorlardı. İyi haber ise: Leydi Amicia evde kalıyordu.

Kötü haber: Breanne'in babası gelmezse birkaç gün içinde bir nişan töreni düzenlenecekti, ki gelmeyecekti, çünkü en başından beri hiç çağrılmamıştı.

Breanne atını Caedmon'ınkinin yanına çekti, Larkspur'dan çıkarlarken yirmi muhafız da onlara eşlik ediyordu. Northumbria hâlâ kötü adamların ve yağmacıların bolca bulunduğu vahşi, yönetilmeyen bir ülkeydi. Hırsızların hiç

Yüksek kilise görevlileri de olsa, birkaç altın için bir insanı öldürmekten çekinmezler.

Caedmon yakışıklı bir adamdı, buna hiç şüphe yoktu. Bu sabah ok yarıklı pencerelerden birine baktığında onu adamlarıyla birlikte egzersiz alanlarında kılıç talimi yaparken görmüştü. En iyi koyu mavi yün tuniğini giymeden önce banyo yapmış olmalıydı, belinden geniş deri bir kemerle tutturulmuş, siyah, fırça derisi sütyenlerin üzerine. Tıraşlıydı ve hâlâ ıslak olan saçları yeniden kesilmişti.

Onun dikkatle incelediğini fark eden adam, "Bir terslik mi var?" diye sordu.

Ona bakarken bile içinin kıpır kıpır olduğunu söyleyemiyordu. "Bizi nasıl bir karmaşanın içine soktun böyle!" diye tısladı. Başpiskopos ve maiyeti en önde at sürse de kimsenin duymasını istemiyordu.

"Ben mi? Baban gelene kadar resmi olarak nişanlanamayacağımızı söyleyen ben değilim."

"Belki de ölümcül bir hastalığa yakalanmış gibi yapabilirsin."

"Neden hastalanan ben olmak zorundayım? Ayrıca Dunstan'ı tanıyorsam, sırf kendisi ve kral senin çeyizinden pay alabilsin diye ölüm döşeginde bir evlilik yapar ve ardından Extreme Unction uygular."

"Evlenecek olsak bile çeyizimin hiçbir kısmını onlara vermek istemem."

"Başka seçeneğiniz yok."

"Bence Britanya kadınlar için misafirperver bir ülke değil."

"Burası diğer ülkelerden daha kötü değil ve doğrusu bana da her konuda seçim hakkı tanınmıyor."

"Ne demek istiyorsun?"

"Amcam ölünceye ve bana Larkspur'u miras bırakana kadar hiçbir beklentisi olmayan topraksız bir şövalyeydim. Hiç eviniz yokken sonunda bir ev sahibi olmanın nasıl bir şey olduğunu bilemezsiniz."

"Ve şimdi bunu senin için tehlikeye attım."

Omuz silkti. "Pazarlığımızı kabul ettiğinde senin gibi benim de bir seçeneğim vardı. Ama benim gibi güçlü siyasi bağlantıları olmayan bir adam, açgözlü krallar... ve nüfuzlu kilise adamları karşısında her zaman risk altındadır."

"Ne kadar korkunç!"

"Dünyanın düzeni böyle. Ama burada oturup başıma kıyamet ve kasvet çökmesini beklediğimi sanmayın. Yavaş yavaş housecarl ve hirdsmen birliğimi oluşturun. Sonunda, daha fazlasını eklemek istiyorum

kaleye odalar ve aileleri olan erkekleri çekmek için kale arazisinin ötesine bir köy inşa edin."

Tüm bu bina Breanne'in neredeyse ağzını sulandırıyor. "Seni durduran ne?" "Çoğunlukla para. Ama bundan daha fazlası, kral beni çağırdığında son dokuz aydır yaptığı gibi, toprağımı işleyemiyorum. Ve ücret çok yüksek. Burası diğerlerine kıyasla küçük bir mülk ve sınırlara çok yakın, uzak, istenmeyen bir yerde, ama yine de dikkat çekmemek için dikkatli olmalıyım."

"Eğer her şey parayla ilgiliyse... ya da en azından kısmen... neden yine zengin bir mirasçıyla evlenmiyorsunuz?"

Sırıttı. "Senin gibi mi?"

"Hayır! Tabii ki hayır. Evlilikle hiç ilgilenmiyorum."

"Benim de yok."

"Baştan bile çıkmadın mı?"

"Oh, beni cezbediyor leydim, ama sizin paralarınızla değil." Kaşlarını ona doğru salladı. "Bu arada, ata binmenin egzersiz yapmak için iyi bir zaman olduğunu tahmin ediyorum."

"Bunun sonunu duymama asla izin vermeyeceksin, değil mi?"

"Hanımefendi, elinizde mumla çektirdiğiniz o resim sonsuza dek aklınızda kalacak."

Ve benimkini de. "Evliliğe neden bu kadar direniyorsun?"

"Bu yoldan iki kez geçtim ve her ikisi de acı vericiydi. Bu işkenceyi bir daha isteyerek üstlenmeyeceğim, ne kadar zenginlik olursa olsun."

"Geoff toprak için bunu yapıyor, değil mi?"

"Evet, ama Geoff daha önce hiç evlenmedi. Öğrenecektir."

"Evliliğe karşı bıkkın bir bakış açınız var. Hiç aşık olmadın mı?"

Homurdandı.

"Evlilikleriniz, eşlerinizi sevmediğiniz için mutsuz olmuş olabilir. Hayır, alay etmeden önce şunu bilin: Aşık olup evlenen erkekler ve kadınlar vardır, çünkü o kişi olmadan yaşayamazlar."

"Böyle şeyler biliyor musun?" Açıkça ikna olmamıştı.

Başını salladı. "Ben biliyorum. Kız kardeşim Tyra ve kocası Adam. Ravenshire Lordu Eirik ve eşi Eadyth. Eirik'in kardeşi Tykir ve eşi Alinor. Sadece birkaç isim."

Omuz silkti. "Madem öyle diyorsun. Yine de bana göre değil." "Bana da değil."

"Neden? Kadının yeri evlilik yatağıdır, çocuk doğurmaktır, kocasının evini çekip çevirmektir."

"Öyle mi, mankafa?"

Adam sırtıttı ve kadın onun kendisiyle alay ettiğini anladı.

"Neden hiç evlenmedim? Size nedenini söyleyeyim. Kız kardeşlerim gibi güzel değilim ve-"

"Bence çok güzelsin."

Elini umursamaz bir tavırla salladı. "Büyük bir çeyizim olduğu doğru, ama bunu düşünerek kur yapmaya gelen erkekler benim gözüme giremedi. Doğrusu, evlenmemeyi ve çeyizimi Coppergate'te bir marangoz dükkânı açmak için kullanmayı, kendi evime sahip olmayı, kimseye, özellikle de bir kocaya bağımlı olmamayı tercih ederim. Özel el oyması sandalyeler yapıyorum, başlangıç için iyi olur. Buna uygun masa ve banklar da yapabilirim."

Teslim olmuş gibi ellerini kaldırdı. "Gücendirmek istememiştim." "Evet, verdin. Beni kızdırmaktan zevk alıyorsun."

"Sen dilinle derimi yüzmeden konuyla ilgili son bir şey söyleyebilir miyim?"

"Neden şimdi durayım?" *Ben böyle biri mi oldum? Artık bir cadaloz muyum?*

"Sen tutkulu bir kadınsın. Bunu inkâr etmeye çalışmayın. Bu tutkunun kanıtlarını gördüm ve hissettim. Onsuz nasıl yapacaksın?"

Seks oyunu için can atmıyorum. Ben seni arzuluyorum, aptal. "Bu yasak meyvenin tadına baktıktan sonra kendimi mahrum bırakacağımı nereden çıkardın?"

"Ben senin yasak meyven miyim?"

Hah! Eğer o Hristiyan Cennet Bahçesi'nde olsaydık, sen elma ve yılan. "Şu anda öylesin ama eminim gelecekte başka meyveler de olacak."

Adamın cevabından hoşlanmadığı belliydi, çünkü atını dörtnala koşturdu ve uzaklaştı.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Bazı düğümleri çözmek diğerlerinden daha zordur...

Breanne ve kız kardeşleri arasında o kadar çok sarılma ve ağlama vardı ki, sanki günlerce değil de yıllarca ayrı kaldıklarını düşünebilirdiniz.

Caedmon hiçbir zaman yakın bir aileye özlem duymamıştı, kendisi de bunu deneyimlememişti, her zaman günlük ekmek için mücadele eden sert bir adamın üçüncü oğlunun üçüncü oğlu olarak büyümüştü. Ailenin anne tarafından gelen soylu kanı vücudunda sadece bir damlacık olarak akıyordu. Anne tarafından amcasının varisi olmaması ve bu yüzden ona Larkspur'un verilmesi sadece bir talihsizlikti. Belki de bu yüzden tüm o çocukları "ailesine" kabul etmekte bu kadar acele ediyordu, çünkü gerçekte sahip olabileceği tek aile buydu. Belki de bu yüzden Larkspur onun için bu kadar önemliydi, diğer standartlara göre ne kadar küçük olsa da.

Başpiskopos ve grubu çoktan atlarından inmiş ve Dunstan bakmadığı sırada ona gözlerini deviren Geoff'la birlikte içeri girmişlerdi. Kadınlar henüz bir araya gelmemişti ve Leydi Moreton son dakikada yaşanan bir kıyafet felaketi yüzünden gecikmişti... beyaz önlüğündeki is ya da onun gibi bir şey.

Yine de Dunstan Raşit'i görmüş ve dinsiz Araplar hakkında bir yorum yapmıştı. Raşit İngilizce bilmiyormuş gibi davrandı.

Raşit şimdi Caedmon'a doğru yürüyordu ve ikisi de kadınlara bakıyordu. "Kadınlar ve gözyaşları hakkında ne var?" Caedmon düşüncelere daldı, pek de bir cevap bekliyorum.

Ancak Rashid hiçbir zaman fikirsiz biri olmadı. "'Sadece kadınlar değil. Erkekler de zaman zaman ağlar, gözyaşlarını içlerinde tutsalar bile."

Caedmon gözlerini şüpheyle kaldırdı. En son ne zaman akan gözlerine yenik düştüğünü hatırlayamıyordu. Belki de dokuz yaşındayken annesi ölmüştü.

Rashid, "Eğer gözyaşları olmasaydı, kaburgalarımız yanardı," diye ahkam kesti. *Ne saçmalık ama!* "Gözyaşları zayıflık işaretidir."

"Binlerce kez özür dilerim ama bakışlarınızın sürekli Leydi Breanne'e gittiğini fark ettim," diye gözlemledi Raşit. "Ve adamlarınızdan biri nişan töreninden bahsetti. Buna gerek var mı?"

"Ha?" *Hamileliği mi kastediyor?* "Oh, Yüce Tanrım, hayır. Bu sadece prensesin yanında refakatçi olmadan şatomda bulunmasını açıklamak için uydurduğumuz bir oyun." Raşit'in onaylamayan ifadesi üzerine ekledi, "Prenses ya da ailesi alınmasın ama bir daha asla evlenmeye niyetim yok. İki kere yetti, çok teşekkür ederim."

"Bir yılan tarafından ısırılan kişi çoğu zaman yerdeki herhangi bir ipten korkar."

Caedmon onun ne demek istediğini anladığında Arap başka bir konuya dalmıştı: "Leydi Havenshire'dan haber aldın mı?"

Başını iki yana salladı. "Yine de üzülme. Wulf'la birlikte emin ellerde."

"Yanında da iki İskandinav muhafızı var," diye ekledi Raşid.

"O da var. Umarım bir uzun gemiyle İskandinavya'daki babasının yanına dönüyordur. Edgar ve Dunstan'ın ona orada ulaşması mümkün değil."

Raşit kaşlarını çatı. "Ama o zaman suçlu gibi görünecek. Haklı bir nedeni olduğunu kanıtlamak için asla adil bir duruşma alamayacak."

"Bir asilzadeyi öldüren bir kadın için adil yargılama diye bir şey varsa! Hayır, bence en iyisi başladıkları gibi devam etmek. Eğer ortada ceset yoksa, cinayetin kanıtı da olamaz."

"Oswald'ın zalimlikleri hakkında bana anlatılanlara göre, o uygun dinlenme yerinde. Allah'a şükürler olsun!"

"Bir bok yığınının altına bir bok parçası koymayı düşünmeyi bir kadına bırakın."

Birbirlerine sırtttılar.

Caedmon içini çekti. "Bütün bunların nerede sona ereceğini hayal bile edemiyorum." "Her düğümün çözülmesi için bir yol vardır, dostum."

Caedmon başını kaldırdı ve Breanne'in ona baktığını gördü. Bakışları uzun bir süre devam edince kalbi kabardı ve evet, özellikle biri olmak üzere tüm uzuvları karıncalanmaya başladı.

O anda hayatındaki en büyük düğümün önünde durduğunu fark etti; kızıl saçları rüzgârda uçuşuyor, yeşil gözleri adını koyamadığı bir duyguyla parlıyordu. Asla çözülmeyeceğinden korktuğu bir düğümdü bu.

Kısa bir süre sonra Geoff elinde iki fincan bal likörüyle yanına geldi. Aptal, siyah bir tunik üzerine altın işlemeli yeşil samit bir pardösü giymiş ve altın işlemeli bir kemerle sutyen takmıştı. Bir kaz kadar aptal! Güzel giysilerin Dunstan'ı açgözlü yapacağını farkında değil miydi?

İki tarafı yabancı gül ağaçlarıyla çevrili bailey'deki alçak bir banka oturdular. Drifa'nın el işi, diye düşündü, Breanne'in ne kadar yakında bir şeyler inşa etmek için can atacağını merak ediyordu. Eğer öyleyse, gerçek boyutlu bir haç gibi dini bir şey olsa iyi olurdu.

"Gülümsüyorsun, Caedmon."

Caedmon daha geniş gülümsedi. "Ben de tam Prenses Drifa'nın canlı süslemelerini fark ediyordum. Düğününüz için mi?"

Geoff başıyla onayladı. "İçeride de öyle. Her yerde çiçekler var, bahçede bile. Ve yiyecekler! Hepimiz tembel yaz ayları gibi şişmanlayacağız. Ama Sybil memnun ve önemli olan da bu."

Caedmon kaşlarını kaldırdı. "Hiç tereddüt etmedin mi?"

"Yok. Kendime ait bir toprağa ne kadar özlem duyduğumu fark etmemiştim ama bunun ötesinde Sybil ve ben birbirimize çok uygunuz." Geoff'un yanakları birden kızardı. "Tören yarından sonraki gün yapılacaktır. Benimle gelir misin?"

"Elbette." Geoff'un yüzünde hâlâ çiçek açan rengi inceledi. "Sen vurulmuşsun. Tanrı'nın kemikleri, öylesin!"

"Tam olarak vurulmuş sayılmam ama geri adım atıp bana bu fırsatı verdiğiniz için teşekkür etmeliyim." Caedmon'un ön kolunu sıktı.

"Yanılıyorsun dostum. Sybil'in gözü başından beri sadece senin üzerindeydi."

"Bu arada, Leydi Breanne ile gözlerinizi birbirinizden alamadığınızı fark ettim. Belki de 'vurulmak' bakanın gözündedir."

Caedmon onun da yüzünün ısındığını hissetti. "Bu kadın beni delirtiyor." Breanne'in onu çıldırtmasının tek ve en önemli yolundan bahsetmek yerine Geoff'a "Leydi Amicia" ile ilgili tüm senaryoyu, hatta kadın-kas sıkma işini bile anlattı.

Heatherby'ye yaklaşan hızlı bir atın üzerindeki yalnız bir atlıyı fark ettiklerinde Geoff kahkahalarla inliyordu. Adam Wessex Hanedanı'nın Altın Ejderha bayrağını taşıyan bir öncü muhafızdı. Heatherby'dekilere büyük - bazılarına göre şüpheli- bir onur verilecekti. Kral Edgar, ikithane, bir ealdorman ve dört düzine hirdsman'den oluşan bir birlik düğün için gelecekti.

"Şu kurnaz slyboots! Görünüşe göre Dunstan'ın kendi gizli gündemi var," diye gözlemledi Geoff.

"Hiçbir fikrin yok!" Caedmon ona başpiskoposun bir manastır inşa etmek için arazi talebini anlatmaya devam etti. "Kralın toprak kapma iştahını pekiştirmek için yolda olduğunu başından beri bildiğini söyleyebilirim."

"Heatherby ve Larkspur için kötüye işaretler."

"Kesinlikle!"

"Ve bizim için," dedi Breanne yanlarına gelerek. "Havenshire Kontu'nun ortadan kaybolmasının da bu işin içinde olduğundan şüpheleniyorum. Ancak artık önceden haberdar olduğumuza göre, sorularını saptırmak için kendi planlarımızı yapabiliriz."

Planlar mı? O ve dalkavuk kız kardeşleri plan mı yapacaklar? Caedmon Geoff'a döndü. "Beni kalbimden bir okla vur ve acıma hemen şimdi son ver."

"Oh, hayır, o kadar kolay kaçamazsın!" Breanne ellerini kalçalarına koydu ve ona ters ters baktı. "Eğer biz acı çekeceksek, sen de bizimle birlikte acı çekeceksin."

Bunun üzerine Caedmon, "Ne olacak ki!" dedi ve Geoff'un cesaretlendirici kahkahalarıyla bütün gün yapmak istediği şeyi yaptı. Breanne'i aniden öne doğru çekti ve Breanne bir çılgılık atarak ona doğru düştü, ona göre Breanne'in onu istediğinin kesin bir işaretiydi bu. En azından kendi kendine böyle söylüyordu. Sonra onu bir kolunun üzerinden geriye doğru eğdi ve öptü.

Ve onu öptü.

Ve onu ağzı açık, dişleriyle, diliyle ve sertçe bastırılmış dudaklarıyla öptü, ta ki ikisi de sersemlemiş bir halde birbirlerine bakarak sallanan bacakları üzerinde durana kadar.

Ancak o zaman, önemli bir üyesi olan bir dinleyicileri olduğunu fark ettiler.

Başpiskopos Dunstan dışarı çıkmıştı. Hiç memnun değildi.

Siğiller, kamburlar ve koca kıçlar, aman Tanrım!

Birkaç saat sonra Caedmon yanında Geoff ile Heatherby'nin büyük salonuna giriyordu. Neredeyse gördükleri şey ikisinin de şoktan yere yığılmasına neden olacaktı.

"Aman Tanrım!" dediler hep bir ağızdan.

Başpiskopos Dunstan, Breanne dışında, Leydi Moreton da dahil olmak üzere henüz hiçbir kadınla tanışmamıştı. Hepsi de rahipten kaçıyor. Bunda şaşılacak bir şey yoktu! Caedmon da dahil olmak üzere, Heatherby'ye bir sulong mesafedeki herkes önümüzdeki bir iki gece boyunca saklanmak istiyordu.

Özellikle de Geoff ve Caedmon'ın şimdi gördüklerinin ışığında.

Önce Breanne vardı, yüzünü ve boynunu kaplayan kırmızı lekeler ve burnunun ucunda yeşil sümüşü andıran çirkin bir siğil vardı. *Siğile rağmen benim için nasıl güzel olabilir? Beynim eriyor olmalı.* Ingrith kilosunu ikiye katlamıştı ve şimdi Amicia'ninkine rakip bir sırtı vardı. *Acaba bulaşıkthane kapısından geçebilir mi?* Drifa tüm ön dişlerini karartacak bir şey yapmıştı ve kıkırdıyordu. *Tek ihtiyacımız olan buydu... Sızdıran siyah dişleri olan çekik gözlü bir kocakarı.* Sybil'in de kamburu vardı. *I Yastık sırtının kaydığını biliyor mu acaba?*

Elinde bir odun yığınıyla oradan geçmekte olan Raşit şaşırmadı. Kayıtsızca, "Kadınların kalbi ahmaklığa yatkındır," dedi.

O ve Geoff, Geoff, "Vay canına Caedmon, seninle birlikte olmanın ne kadar eğlenceli olduğunu unutmuşum," demeden önce uzun bir süre ağzı açık bir şekilde kadınlara baktılar.

"Benim bununla hiçbir ilgim yok." Dört kadına dönerek, "Neler oluyor böyle?" diye sordu.

Breanne kendini Caedmon'a, "Geldiğinde Kral Edgar'dan sakınmamızı söylemiştin," diye savundu.

Sybil, Geoff'a hafif peltek bir sesle, "Edgar'ın iki ayağı üzerinde durabilen ve memeleri olan bir keçiyle çiftleşeceğini söylemiştin," dedi. Onun dilinde göğüsler, "blest" gibi geliyordu.

Geoff, "Bir kamburun kralımızı caydıracağından pek emin değilim," dedi.

Sybil, "Belki *silahımın* üzerine kötü kokulu bir madde koyabilirim," diye önerdi. "Gübre gibi."

"Bu işe yarar," diye yanıtladı Geoff.

"Güzel çiller!" Caedmon Breanne'e şöyle dedi.

"Bunlar çil değil, seni dangalak!" diye cevap verdi öfkeyle. "Onlar benek."

"Oh?"

"Bugün atları sulamak için durduğumuzda dokunduğum kırmızı pilfin çalisından kaynaklandı. Çok bulaşıcı."

Caedmon bitki uzmanı Drifa'ya döndü. "Kırmızı pilfin mi?"

Drifa kıkırdadı ve ona göz kırptı. Hiç de çekici bir görüntü değildi. "Sanırım böyle bir şey yok."

"Önemli değil!" Breanne araya girdi. "Dunstan ve kral var olduğuna inandıkları sürece, kontrol edecek kadar yaklaşmak istemeyeceklerdir."

"Ben mutfakta düğün ziyafeti hazırlıklarına yardım ediyor olacağım," dedi Ingrith. "Bence lutfisk ve bir yığın gammelost, başpiskopos ve kralı yemeğimden soğutmak için yeterli olacaktır." Ingrith'in şaşkınlıkla kaşlarını çatması üzerine, "Gammelost o kadar kötü kokan bir peynirdir ki, efsaneye göre bazı savaşçı krallar savaştan önce adamlarını çılgına çevirmek için onları bununla beslermiş," diye açıkladı.

"Tek ihtiyacımız olan bu... Çılgın bir başpiskopos."

Ingrith muzip bir sırıtişla paytak paytak uzaklaştı. Herkes şaşkınlıkla onun kocaman poposuna bakıyordu.

"Gelin başı çelengi için çiçek toplamam gerekiyor." Drifa dış kapıya yöneldi.

"Kamburumu düzeltmeme yardım eder misin?" Sybil Geoff'a sordu.

"Seni becermemi mi istiyorsun?" diye sordu alaycı bir masumiyetle.

"Daha önce hiç kambur biriyle seviştiniz mi?" Sybil yukarı baktı

Geoff bir kolunu kadının kamburuna sararken

ona baktı. "Son zamanlarda değil."

Yürürken ikisi de gülüyordu.

Breanne, "Geoff ve Sybil iyi bir çift gibi görünüyor," dedi.

Omuz silktili. "Karılarımın ikisi de düğünlerden önce teklif edilebilirdi.

Kadınlara bu şekilde güvenemezsiniz. Bir erkeğin gözleri önünde değişirler. Bir kalp atışında melekten şeytanın yumurtasına dönüşürler."

"Bu Başpiskopos Dunstan'ın saçmalayacağı türden bir saçmalık." Kadın onun koluna vurdu. "Buna inanmıyorsun. Ayrıca, ne zamandan beri nazik bir kadın arzulanan bir varlık oldu?"

"Oh, bunu bilmiyorum. Şu anda benim teklif vereceğim ve sizin de kabul edeceğiniz bir şey düşünüyorum."

"Yatak oyunundan başka bir şey düşünemiyor musun?"

"O kadar eğlenceli bir şey değil." Ona göz kırptı. "Burnundaki o şey de ne?"

"Yulaf lapası ve bezelye, birlikte ezilmiş."

"Kayıyor."

"Endişelenmeyin. Yedeklerim var."

Daha yakına eğildi, kokladı. "Peki bu meyveli koku?"

"Ahududu. Beneklerimi yapmak için suyunu kullandım."

"Ahududuya bayılırım." Çenesinden kulağına kadar bir çizgi yaladı. "Nefis!" İçini çekti, inatçı ve teklif edilebilir arasındaki çizgide sallanıyordu. *Ben çok iyiyim! Gerçekten, bazen kendimi şaşırtıyorum.*

"Kesin şunu! Şimdi kendimi yeniden boyamak zorunda kalacağım." Sözleri güçlüydü ama sesi zayıftı.

Bir kez daha itersen, o çizginin üzerinde sallanacaktır. "Her yerini yalamama izin ver, ben de kendine gelmene yardım edeyim. Aslında, üzerinde boyamak istediğim birkaç özel yer var. Bir tüy kullanarak." *Bu şeyleri nasıl buluyorum? Geoff'un yeteneklerinden biri beni etkiliyor olmalı.*

Dili dışarı fırladı ve aniden kuruyan dudaklarında gezindi. Adam onun ilgisini çekmişti. Yine de direndi. "Başpiskopos Dunstan'ın bailey'deki öpücük yüzünden bize verdiği sert dersten sonra, iyi davranmaya karar verdim."

Oh, lütfen, yapma! "Bunda hiç eğlence yok."

"Sürtük olarak etiketlenmenin de bir eğlencesi yok."

Din adamı onları günaha, zinaya, ahlaksız düşünce ve eylemlere karşı uyarmıştı. Ve suçun çoğunu ona yüklemişti.

"*Sürtük* kelimesini hiç kullanmadı."

"Bunu ima etti. Havva'nın kötü yollarından bahsettiğini ama Adem'in kötü yollarından bahsetmediğini fark ettiniz mi?"

"Kadınların Şeytan'ın kırbaçları olduğundan bahsetmişti." Caedmon kıkırdadı. "Hiç komik değil. Bir fahişe olduğumu düşünebilirdin, hepsi bir sadece bir öpücük."

"Bana 'sadece' gibi gelmedi, tatlım." *Aslında, sıcak ve vahşi daha iyi bir tanım olurdu.*

"Bana göre ikisi de değil," diye kabul etti.

"Bu gece bana gelir misin?" Elini kızın kolunda, omzundan bileğine kadar okşarcasına gezdirdi.

Onun dokunuşuyla neredeyse mırıldanırken bile başını salladı. "Kız kardeşlerim ve Sybil ile aynı yatak odasını paylaşıyorum. Burada olan ya da gelmek üzere olan onca misafir varken senin kendine ait bir odan olduğunu düşünemiyorum."

"Haklısınız. Geoff, Rashid ve ben ahırlarda kendimiz için bir at ahır ayırdık."

"Senin için dünyada bir basamak aşağı."

"O kadar da değil. Saman temiz ve inan bana yatağımı daha kötü yerlerde yaptım, özellikle de savaşa giderken."

"Her şey çok hızlı gelişiyor."

Başıyla onayladı. "Düğün bittikten sonra benimle Larkspur'a dönecek misin?" Bu sorunun nereden geldiği hakkında hiçbir fikri yoktu ama birdenbire cevap onun için çok önemli oldu.

"Bilmiyorum. Bu, Dunstan ve kralın Oswald'ın kayboluşuyla ilgili açıklamalarımızdan tatmin olup olmamasına bağlı. En güvenli yol benim ve kız kardeşlerimin Stoneheim'a dönmesi olacaktır, tabii kocasıyla Hawkshire'da yaşayan Tyra hariç. Anlaşmamızı yerine getirmediğimden mi endişeleniyorsun?"

"Evet, bana dört gece daha borçlusun. Yoksa beş mi?" Ona sırtıttı, sonra ellerinden birinin parmaklarını kendi parmaklarıyla birleştirdi ve yumruğunu ağzına götürerek parmak eklemlerini öptü.

Gözlerini dikmiş ona bakıyordu, şimdiden tahrik olduğu belliydi.

"Gel, dışarıda yürüyelim. Yakında kral gelecek ve fırsat kalmayacak," dedi.

" ocukları getirmemeniz iyi olmuş. Buradaki tüm gerginlikle birlikte, en ufak bir yanlış davranış bir felakete yol açabilir."

"Kesinlikle. Amicia ve Mary ile birlikte Hugh'un rehberliği altında güvende olacaklar."

"Northumbria'dan ayrıldığımda onları özleyeceğim. Hepsi senin olmasa da iyi  ocuklar Caedmon."

" ocukları  zleyecek misin? Peki ya ben? Beni  zleyecek misin, hizmetçi kız?"

Güldü ve birbirine bağlı ellerini aralarında salladı. " ltifat mı bekliyorsun?"

"Onları kolayca vermiyorsun... en azından bana." "Evet, seni özleyeceğim."

Uzun bir süre ona baktı. " stesem kalır mıydın?" *Kahretsin, kahretsin, kahretsin, böyle bir olasılıktan söz ettiğim için aptal olmalıyım.*

"Ne gibi? Hayır, cevap verme. Nasıl hissedersen hissedeyim, babam beni sadece bir metres olarak istemeni büyük bir hakaret olarak görür. Bekle. ...bağırsaklarını karıştırma. Senden evlilik istemiyorum. Bu en başından beri anlaşılmıştı. Cevabıma uzun yoldan geldim. Hayır, isteseydiniz kalmazdım."

Aceleci dilim için bir erteleme, diye düşündü, ama neden kalbime bir bıçak saplanmış gibi hissediyorum? Yukarı motte'tan aşağıdaki bailey'e uzanan açılı köprüden geçip kalenin dışındaki asma köprüden geçerek hâlâ çiçek açmış kiraz, elma ve armut ağaçlarından oluşan bir meyve bahçesine doğru yürürlerken sessiz kaldı.

"Bir şey daha söyleyeceğim Caedmon. Bana ve kız kardeşlerime sağladığın koruma için minnettarım ve eğer bir talihsizlik sonucu Larkspur'u kaybedersen, eminim ki babam sana İskandinav topraklarında kendini yeniden kurman için bir mülk önerecektir."

Bunun üzerine sırttı. "Beni bir Viking mi yapacaksın?"

"Daha kötü şeyler de var."

"Bana bir uzun gemi alır mısın? Tecavüz ve yağma yapabilir miyim?"

"Tanıdığım hiçbir İskandinav tecavüz ve yağma yapmaz. Yağma farklı bir konu.

Bazı insanlar yağmalanmayı hak ediyor. Çok fazla önyargılı rahip tarihçiyi dinliyorsun." Alaycılığından rahatsız olan kadın ondan uzaklaşmaya çalıştı, ama adam onu sıkıca tuttu.

"Şimdi kim bağırsaklarını karıştırıyor?" Onu bir ağaca yaslayarak elini bıraktı ama dirseklerini başının iki yanına dayayarak onu hapsetti. Beyaz çiçek yapraklarından oluşan bir yağmurun kızın ve kendisinin başını toz haline getirmesini hayranlıkla izledi.

Kadın yüzünü ona çevirdi ama adam bu fırsatı o taraftaki kırmızı lekeleri yalamak için kullandı. Kadın onu azarlamak için döndüğünde, adam onu öptü. "Ahududu öpücükleri," dedi açık ağzına karşı. "Daha önce hiç bir ağaca çarpmış mıydın?"

"Yapmadığımı biliyorsun." Ne kadar çabalasa da dolgun dudaklarında bir gülümseme seğirdi.

Öpücükler arasında, belden aşağısı çıplak olana kadar yavaş yavaş *gunna'sının* eteklerini yukarı kaldırıyordu. "Seninle sevişmek istediğim o kadar çok yol var ki. Yapacak o kadar çok şey var ki henüz fırsat bulamadım. O zaman daha önce ayrılmayı nasıl düşünebilirsin?"

O da meşguldü. Şaşkınlık içindeki adam, kadının pantolonunun bağcıklarını çoktan çözdüğünü ve dizlerine kadar indirdiğini fark etmemişti.

"Belki de bana bunları gösterecek başka bir adam bulmam gerekecek," diye teklif etti.

"Hayır!" diye bağırdı ve verdiği yanıtın şiddetine kendisi de şaşırdı. Onu kalçalarından tutarak kaldırdı ve bacaklarını kendi bacaklarının etrafına dizdi.

Kalçalar. Güçlü bir hamleyle onun daracık kılıfının içine girdi. "Sen benimsin! Beni duyuyor musun?"

"Seni Larkspur'a kadar duymuşlar."

Gülmeye çalıştı, ama sesi hırıltı olarak çıktı. O kadar heyecanlanmıştı ki, çok erken zirve yapmaktan korktuğu için hareket edemiyordu.

"Bana yardım et," dedi kulağına karşı.

Yüzünü avuçlarının arasına aldı. "Nasıl?"

"Dokun," diye homurdandı, ellerinden birini tutarak birleştikleri yere dokundu. Parmaklarından birine rehberlik ederek, ona kadın zevkinin o yumrusunu nasıl tıngırdatacağını gösterdi.

Neredeyse anında inlemeye başladı ve iç kasları onun etrafında kasıldı. Ancak o zaman vuruşlarına başladı, içeri ve dışarı, hala sarsılan iç kısımlarında kör edici bir zirveye gelmeden önce sadece birkaç kez.

Alnını onun alnına dayayarak nefes nefese kaldı ve nefes almak için mücadele etti. "Özür dilerim," dedi sonunda.

"Ne için?" "Çok hızlı olduğum için."

"Ben hazırdım, Caedmon."

Biraz geri çekildi ve gülümsedi. "Evet, öyleydin."

Ona gülümsedi ve yüzündeki bir tutam saç taramak için uzandı.

Kalbi yerinden çıkacak gibi oldu, yemin etti.

"Bunu başka bir kadınla yaptığını düşünmeye dayanamıyorum," diye itiraf etti.

"Sanırım seni yatağa götüren adamı öldürebilirim," diye de itiraf etti.

"Görünüşe göre bir sorunumuz var."

Döndü ve sırtı ağaca gelecek şekilde yere çöktü. Dizlerinin üzerine çöktü, kalçalarının üzerine oturdu, adamın gevşek penisi hâlâ içindeydi.

"Bu seninle kalan gecelerimden biri sayılır mı?" diye alay etti. "Hah! Bir gecenin en az altı sevişmeye denk geldiğini düşünüyorum.

Yani az önce yaptığımız şey, diyelim ki gecenin altıda birine değdi." *Sayılar konusundaki yeteneğimin bu kadar işe yarayacağını hiç düşünmemiştim.*

Güldü. "Çok iyimsersin."

"O zaman dört kez ve bir gecenin çeyreği."

"Namusum için bu şekilde pazarlık yaptığımı inanamıyorum."

"Bana karşı erdemini beş gecedен daha uzun bir süre önce kaybettin, tatlım." İçinde bulunduğu gülünç duruma bakarak başını salladı... pantolonu ayak bileklerinde, elbisesi beline kadar sıyrılmış bir halde açık havada sevişiyordu. "Seninle birlikte olmak için aldığım riskler delilik." *Ve bu riske değer!*

"Riskleriniz mi? Kendi ahşap işleme işim için yaptığım tüm planlar uçurumun kenarında sallanıyor. Sana neyin delilik olduğunu söyleyeyim. Bırak seni, herhangi bir erkek için kalçalarımı açmamdır."

"Neyim var benim?"

"On çocuğunuz var. Daha fazlasını istemiyorsunuz. Kendi ifadenize göre iki kez evlenmişsiniz ama başarısız olmuşsunuz. Evlenmek isteyen her kadın hayal kırıklığına uğrayacaktır. Açgözlü bir derebeyinin kaprisleri yüzünden topraklarınızı pamuk ipliğine bağlıyorsunuz."

Bu doğru. Hepsi doğru. Başını yana eğdi. "Peki, benim neyim var?" diye tekrarladı, kadının az önce söylediklerini önemsiz sayarak.

Onun umutsuzluğu karşısında başını salladı.

Ben umutsuzum. Umutsuz, yani. "Raşit sürekli birbirimize şehvet dolu bakışlar attığımızı, zerre kadar akli olan herkesin ne yaptığımızı tahmin edebileceğini söylüyor."

"Dunstan ve kral şüphelenmesin diye."

"Eve gittiğinde biri babana yaptıklarımızı anlatacak mı?" *Tek ihtiyacım olan bu... boğazıma kılıç dayamış kızgın bir baba.*

"Hayır, ama Raşit Adem'e, nikâhlı kardeşime söyleyebilir."

Bu da aynı derecede kötü olabilirdi. Bir şey söylemeye başladı, sonra durdu. Burun delikleri alevlendi ve kalbi bir an durduktan sonra hızla atmaya başladı. Aşağıya, hâlâ birleştikleri yere baktı, sonra tekrar kadının yüzüne döndü. "Azizler adına! Ne yapıyorsun sen?"

"Egzersizlerimi yapıyorum."

Eğer konuşabilseydi, minnettarlıkla büyüyen siki şu anda "Deliliğin canı cehennem!" diyor olurdu.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Yardım yalnız bir yabancından geldi.

Caedmon ve Geoff Witan'ın küçültülmüş bir versiyonunun önünde, güneşin altında uzun bir masada iki saatten fazla bir süredir "mahkeme" yapıyorlardı ve görünürde bir son yoktu. Büyük bir suçtan yargılandıklarını düşünebilirdiniz.

Başpiskopos Dunstan, kralın gelişinden birkaç saat sonra toplantıyı duyurduğunda, gündemde üç şey olduğunu söyledi. Geoff'un Leydi Moreton ile düğünü. Caedmon'ın Leydi Breanne ile nişanlanması. Havenshire Kontu Lord Oswald'ın ortadan kaybolması ve muhtemel cinayeti.

Kral'ın konseyinin neden bu ilk ikisine dahil olması gerektiğini Caedmon anlayamıyordu ve üyelere de bunu söylemişti ama boşuna. Kraliyet yargıcı Donchester Sancak Beyi Orm ona kesin bir dille, "Britanya'da soyluların elinde bulunan topraklar Odal haklarıyla kazanılabilir ama yine de kralın himayesi altındadır," demişti.

"İtiraz ediyorum! Geoff ve ben ikimiz de size iyi hizmet ettik, Majesteleri," dedi Caedmon sandalyesinde arkasına yaslanmış, kayıtsızca tırnaklarını inceleyen krala. "Sizin isteklerinize aykırı davrandığımızı düşünmeniz için hiçbir neden yok, eğer bilseydik."

Kral Edgar çok kısa boyluydu, Caedmon'un omzuna ancak yaklaşıyordu; uzun kafalı ve tombuldu ama kendini kadınlar için bir ödül olarak görüyordu ve hiçbiri buna karşı çıkmaya cesaret edemiyordu. Son zamanlarda, Viking haydutlarına uzak durmaları için para ödese de yeni savaşlardan kaçınmayı başardığı için "Barışçıl Edgar" unvanını teşvik ediyordu.

Ve Dunstan'a birbiri ardına manastırlar inşa etmesi için serbest bir saltanat veriyor, Benediktenlerin yoksulluk, iffet ve itaat kurallarını yeniden yürürlüğe koyuyordu; elbette bunların hiçbiri, yaşam tarzı dindarlıktan başka bir şey olmayan kendisi için geçerli değildi. Laik din adamları uyarı yapılmaksızın kovuluyordu ve o güne kadar yirmi beş yeni manastır inşa etmiş ve bir o kadarını da onarmıştı.

Tuhaf bir ikilem, gerçekten. Efsanevi bir cinsel iştahı olan bir kral, kadınlardan nefret eden bir rahiple aynı hizada.

"Sadakatini sorgulamıyoruz Caedmon. Seninkini de Geoffrey," dedi kral, her ne kadar ses tonu aksini söylese de. "Ama zamanlamanızı sorguluyoruz. Bu acele niye?"

Geoff yüzünde son derece ciddi bir ifadeyle, "İlk görüşte aşık oldum," dedi.

"Bir kamburla mı?" diye alay etti kral.

"Peltek konuşan biri," diye ekledi Lord Orm, yine kuşkuyla.

Geoff uzun bir iç çekişle, "Sybil'in içi çok güzel," dedi.

Caedmon neredeyse dilini ısıracaktı. Geoff görünüş söz konusu olduğunda en yüzeysel adamdı, hem kendi görünüşü hem de kadın görünüşü.

"İyi dedin Geoffrey. İyi bir duygu," dedi Başpiskopos Dunstan, Geoff'un dindarlığından etkilenerek.

Ne salak ama!

"Doğrusunu söylemek gerekirse Geoffrey, bu sabah buraya senin küstah evliliğini feshetmeyi umarak geldim. Heatherby mülklerinden faydalanabilecek daha liyakatli başkaları da var." Kral, iki yanında oturan ve suratlarını asan kuzenlerinin oğulları olan iki şehzadeye dikkatle baktı. "Yine de, biraz düşündükten sonra, bu evliliğin yarın gerçekleşmesi gerektiğini düşünüyorum." Soluğunun altından iki derebeyine, "Ve ona kızın mutluluğunu diliyorum," diye mırıldandı.

Başka bir deyişle, iki derebeyi toprakları bir kamburla yatacak kadar istemiyorlardı. Caedmon gelecek zamanlarda Geoff ve güzelleşmiş Sybil onlardan birine rastlarsa ne olacağı hakkında hiçbir fikri yoktu. Kamburun üzerine sürülen kutsal bir emanetin kamburun yok olmasına neden olduğunu söyleyebileceklerini tahmin ediyordu.

Lanet olsun!

Dunstan, "Bu ceza olmayacağı anlamına gelmiyor," diye eklemekte gecikmedi. "Diyelim ki yirmi mancus altın."

Geoff itiraz edecekti ama Caedmon onu uyarmak için ön kolunu sıktı. Şimdi tartışmanın sırası değildi.

"Şimdi sıra sizde Lord Caedmon," dedi Dunstan.

"Bizi yalnız bırakabilirsin Geoffrey," diye ekledi Dunstan.

"Kalmamın bir sakıncası yok," diye söze başladı Geoff, yol göstermesi için Caedmon'a bakarak.

"Buna gerek yok," diye fısıldadı arkadaşına. "Kadınların hazır olduğundan emin olun." Breanne ve iki kız kardeşi muhtemelen dışarıda oturuyorlardı.

Bunca zamandır odada kendi sorgularını bekliyorlardı.

Geoff gittikten sonra Edgar daha dik oturdu. Caedmon kışının altında ona yükseklik veren bir yastık olduğundan emindi. "Son duyduğumda, ki bu sadece birkaç ay önceydi, yeniden evlenmemekte kararlıydınız. Bize Viking prensesiyle olan ilişkinizden bahseder misiniz? Fikrinizi değiştiren ne oldu?"

Edgar'ı çevreleyen iki asilzade de daha dik oturdular. Caedmon, kambur Sybil paketle birlikte gittiği için Heatherby'nin artık ilgilerini çekmediğini ama Larkspur'un o kadar da ipotekli olmadığını anladı. Onun arazisini istiyorlardı.

Caedmon dikkatli davranması için kendini uyardı. "O zamanlar ben de böyle hissediyordum ama sonra Leydi Breanne ile tanıştım."

"Kırmızı benekli olan o mu?" Edgar Dunstan'a sordu.

Başpiskopos başını salladı.

"Ne kadar süreyle onda kalacaklar?" Edgar bilmek istedi.

Neden umurunda ki? Eğer onu yatağına atmayı düşünüyorsa, önce beni ezip geçmesi gerekecek! "Hiçbir fikrim yok. Bunu sormanızın bir nedeni var mı?" Caedmon'un sesi hakaretle buz gibiydi. Odadaki hiç kimse onun krala sessiz bir uyarıda bulunduğundan şüphe edemezdi.

Edgar kısa parmaklarını yüzünün önünde birleştirmiş, güçlükle gizlediği bir düşmanlıkla ona bakıyordu. "Bu nişan için neden izin verelim ki?"

Caedmon sormak isterdi, ne zamandan beri bu uzak, küçük araziyi ilgilendiren herhangi bir şey için kraliyet onayı gerekiyordu?

Tam o sırada kapı açıldı ve içeriye soylu olduğu her halinden belli olan bir adam girdi. Uzun boyluydu, siyah saçlarına gri serpilmişti, yumuşak deri pantolon ve tunik üzerine ince yün bir pelerin giymişti. Omuzundaki broş ve kemerinde altın parlıyordu. Bu Eirik'ti, Ravenshire Kontu, Breanne'in kız kardeşi Tyra'nın evlilik yoluyla akrabası. Caedmon onu şahsen tanımıyordu ama geçmişte kraliyet etkinliklerinde uzaktan görmüştü.

Geoff, Eirik'i takip ederek Caedmon'un yanına oturdu ve fısıldayarak, "Kadınlar savaşa hazır," dedi.

"Lütfen bana şaka yaptığını söyle."

Eirik "kraliyet" masasında belinden kısa bir selam verdi ve "Selamlar, Ekselansları. Selamlar, Ekselansları. Witan'ın toplantıya çağrıldığını duyar duymaz geldim. Davetiyemi kaçırmış olmalıyım." Eirik kendisine sorulmadan masaya bir sandalye çekti.

diğerleri oturuyordu. Sonra döndü ve Caedmon'a göz kırptı, o kadar hızlıydı ki başka kimse görmedi.

Kral Edgar her zamanki mızırmız sesiyle, "Bu Witan'ın resmi bir toplantısı değil," dedi.

Caedmon Lord Ravenshire'ın gelişiyile ilgili karışık duygular içindeydi. Bir yandan, kendi işlerini halledemeyeceğinin ima edilmesine içerliyordu. Öte yandan, iyi bir asker asla hediye edilen atın ağzına bakmazdı. Ya da Raşit'in dediği gibi, "Asla hediye devenin ağzına bakma." Kafasından deve atasözleri uydurması eriyen beyninin bir işaretiydi.

"Olduğunuz gibi devam edin." Eirik elini sallayarak onlara doğru işaret etti. "Varlığımın sizi engellemesine izin vermeyin." Diğer Witan üyelerini ne kadar rahatsız ettiği düşünöldüğünde, son söylediği gülünçtü.

"Kral Edgar, Leydi Breanne ile nişanlanmama neden izin vermesi gerektiğini sordu," diye açıkladı Caedmon, nişanlanma haberi karşısında gözleri birazcık da olsa açılan Eirik'e. "Kraliyetin isteklerini yerine getirmek için iki kez evlendiğimi ve bir daha evlenmeyeceğime yemin ettiğimi söyleyecektim ama bu, nazik, tatlı bir kız olan aşkımla tanışmadan önceydi. Bir erkeğin bir eşte isteyebileceği her şey onda var." Bir gün Geoff ve Wulf'un, vahşi Viking kızını anlatırken kışlarıyla güleceklerinden emindi. Hatta Breanne de gülecekti.

"Ama o putperest bir Viking," diye itiraz etti

Dunstan. "Sana daha önce ailesinin vaftiz edildiğini söylemiştim."

"İskandinavların topraklarımızda seyahat etmenin bir kolaylığı olarak vaftiz olma uygulamasından habersiz olduğumu sanmayın." Dunstan alay etti. "Onlar develerden daha fazla Hıristiyan değiller."

İyi ki Raşit burada değildi. Develere kötü davranılmasından hoşlanmazdı.

"Kimin hakkında kötü konuştuğunuza dikkat edin, Kardinal Hazretleri," diye uyardı Eirik. "Ben yarı Viking'im."

Dunstan homurdanan bir ses çıkardı.

"Anladığım kadarıyla kızın yüklü bir çeyizi var," dedi Edgar. "Ne kadar ve nasıl paylaşılacak?"

Aslında demek istediği, evliliğe izin verirse ne kadar alacağıydı? Asla gerçekleşmeyecek bir evlilik. Ne karmaşa ama!

"Henüz babasıyla bile konuşmadım. Bu gerçekleşene kadar bir şey söyleyemem."

"Bu gerçekten neyle ilgili?" Eirik bilmek istiyordu. "Kral, ikithane, bir başpiskopos ve bir ealdorman, krallığın geri kalanıyla kıyaslandığında çok küçük bir meblağı temsil eden bir nişanı tartışmak için krallığın uzak köşelerine gitmezler."

Dunstan parmak uçlarıyla masanın üzerine vurdu. "Havenshire Kontu'nun öldürülmesi... olay bununla ilgili ve suçlunun dul eşi olduğuna inanmak için nedenlerimiz var."

Eirik yüzünde alaycı bir dehşetle Caedmon'a döndü. "Bu doğru mu?"

Caedmon omuz silkti. "Bir ceset bulduklarını bilmiyordum."

Dunstan'ın yüzü üzüntüyle kızardı. "Bir cinayet olduğunu anlamak için cesede ihtiyacımız yok."

"Tüm bu rezaletin, gerçekleşmemiş olabilecek bir cinayet üzerine oynandığını mı söylüyorsun?" Eirik'in yüzü öfkeden mosmor olmuştu.

"Kadınları çağırın. Bu iğrenç durumun iç yüzünü öğrenelim." Edgar muhtemelen artık sıkılmıştı. "Şunu bil ki Caedmon, Leydi Havenshire'ın kaçmasına yardım eden herkes suç ortağı sayılır ve buna göre yargılanıp cezalandırılır, buna sen ve kız kardeşler de dâhildir."

"Kaçmak mı? Biri hiç suçlanmamışken nasıl kaçabilir?" Eirik diğer Witan üyelerine ters ters baktı. "Bana sorarsanız bu tam bir aptallık egzersizi."

Caedmon ayağa kalktı ve krala hırladı. "Suç ortağı mı? Hakaretinizin adaletsizliği beni derinden yaraladı. Yıllardır size iyi hizmet vermekten başka bir şey yapmamışken beni tehdit etmeyin Majesteleri."

Şimdi utançtan kızarma sırası Edgar'daydı. Geri adım atarak, "Özür dilerim Caedmon. Hizmetine değer veriyorum. Yine de ikilemimizi anla. Değerli bir asilzade ve yakın bir dostumuz kayıp ve nerede olduğuna dair tek ipucu sizin korumanız altındaki kadınlarda yatıyor."

Dunstan, "Kadınları getirin ve bu işi bitirelim," diye emretti.

Ve sonra korkunç sorun daha da korkunçlaştı...

Bekledikleri süre uzadıkça daha da gerginleştiler.

Breanne ve kız kardeşleri iki saatten fazla bir süredir büyük salonun en ucunda, güneşe en yakın yerde oturmuş sıralarını bekliyorlardı. Onlara umut veren tek şey Lord Ravenshire ve karısının geliyordu.

Kendisine Eadyth denmesini isteyen Leydi Ravenshire büyüleyici bir kadındı ve güzeldi. Yaşı elliye yaklaşmış olsa da, doğal gümüş rengi saçları ve berrak cildi yıllarını yalanlıyordu. Aslında, güzelliği nedeniyle bir zamanlar Northumbria'nın Gümüş Mücevheri olarak biliniyordu. Şu anda Drifa ve Ingrith ile arıcılık faaliyeti hakkında derin bir sohbeteydi. Hazır olduğunda Breanne'e Jorvik'te ahşap işleme tezgâhını kurması için yardım sözü vermişti.

Raşit de onlarla birlikte oturuyordu ama ona sessiz kalması ya da Araplardan en az kadınlardan nefret ettiği kadar nefret eden Dunstan'dan mümkün olduğunca uzak durması tavsiye edilmişti. Raşit'in çok ünlü bir şifacı ve bazı iyi konumdaki adamların yoldaşı olmasına aldırmayın. "Deve bile tehlikeli bir yerde durmaması ve mucizelere güvenmemesi gerektiğini bilir."

"Bu ne anlama geliyor?" Breanne derin bir iç çekerek sordu.

"Kendilerine yardım edenlere Allah da yardım eder. Sen ve kız kardeşlerin iyi iş çıkardınız." Raşit onun elini okşadı. "Kendinizi kıt ve itici hale getirdiniz. Güçlü erkeklerin kalkanının arkasına sığınmak. Her şey başarısız olduğunda sesinizi yükseltmek. Hepiniz savaşçısınız ve bu Allah'ın gözünde iyi bir şey."

"Bir dövüş vardır, bir de dövüş vardır. Kral Edgar oyunu kurallarına göre oynamıyor. O aşağılık bir adam," diye cevap verdi Breanne.

Raşit omuz silkti. "Altın yüklü olsa bile eşek eşektir."

Raşit'in bilgece sözlerini duyan Eadyth gülümsedi, ardından Breanne'in gerginliğini fark etti, parmakları hala yerinde olduğundan emin olmak için sigiline gidip duruyordu. Nazik hanımefendi şöyle dedi: "Kılık değiştirme konusunda endişelenme. İlk evlendiğimizde Lord Ravenshire'ı yaşlı bir kocakarı olduğuma inandırarak nasıl kandırdığımı anlatmış mıydım? Aylar boyunca yüzümü külleyerek, kıkırdayarak ve şeffaf arıcılık ağı malzemesini kullanarak kocam hiç şüphelenmedi. Benim inancıma göre erkekler gerçek olanı değil, görmeyi bekledikleri şeyi görürler."

"Başka bir deyişle, erkekler bilgisiz mi?" dedi Breanne.

"Kesinlikle," diye yanıtladı Eadyth.

"Bunu duydum," dedi Eirik yanlarına gelerek. Eğilip karısını yanağından öptü ve onlara "İçeri girme vaktiniz geldi" dedi.

Hepsi ayağa kalktı ve Eirik karısına döndü. "Aman Tanrım!" dedi, bir kez baktıktan sonra neredeyse şok içinde geri sıçrayacaktı. Geldiğinden beri onları ilk kez görüyordu ve doğrudan güneşe gitmişti. Şimdi şaşkınlıktan gözleri kocaman açılmış bir halde kahkahayı patlattı.

Breanne'in saçları örölmüş ve "bulaşıcı" lekelerle kaplı daha fazla deriyi ortaya çıkarmak için başının üstünde düzenlenmişti. Caedmon daha önce mutfakta Breanne'in siğillerini temizlemesine yardım etmişti; çok azı burnunun yanında olmak üzere bolca dokunmayı gerektiren bir egzersizdi bu.

Ingrith şişman kostümünü giymişti ve yanaklarını şişirmek için ağzına yün bile koymuştu, bu da konuşurken sanki *uyuşturulmuş* gibi gevelediği anlamına geliyordu. Vana, kararmış dişleri, eğik duruşu ve bastonuyla tamamen çökmüş durumdaydı. Ve tabii ki Sybil'in de kamburu vardı.

Hepsi güneşe ve sonları olmamasını umdukları şeye doğru aceleyle ilerlediler. Caedmon ve Geoff salonun dışında durmuş, onlara içeri kadar eşlik etmeye hazır bekliyorlardı. Yüzlerindeki ciddi ifade onları korkutmaya yetecekti, eğer zaten o noktada değillerse.

Kadınlar, Caedmon ve Geoffrey ile birlikte, Eirik'in diğer Witan üyelerine yeniden katıldığı uzun masaya bakan banklara oturdular.

Kral Edgar'ın boncuk gibi gözleri kadınları inceledikten sonra üst dudağını hoşnutsuzlukla büktü. "Hadi işimize bakalım. Ben acıktım."

Odadaki herkes onun iştahının ne için olduğunu biliyordu, kulağına bir şeyler fısıldayan Dunstan bile. Kral Edgar sadece omuz silkti. İstedliğini yapar, sonra da gidip kefaret olarak bir ya da iki kilise inşa ederdi.

Yargıç Lord Orm soruşturmayı başlattı. "Leydi Havenshire nerede?"

İlk başta kimse konuşmadı ama sonra Breanne kız kardeşlerinin sözcü olmak için kendisine baktıklarını fark etti. "Bilmiyorum."

"Onu en son ne zaman gördün?"

Breanne iki kız kardeşine baktı, ikisi de omuz silkti. "Bir ya da iki gece önce."

Lord Orm'un onun kısa cevapları karşısında sabırsızlanmaya başladığını anlayabiliyordu. Caedmon ona hiçbir şeye gönüllü olmamasını tavsiye etmişti.

Dunstan elini masaya vurdu. "Onu en son nerede gördün? Neden gitti? Onunla kim seyahat etti? Nereye gidiyordu?"

Cesurca çenesini kaldırdı, gözünü korkutmamak için elinden geleni yaptı ama konuşmaya başladığında sesi titrek çıktı, ancak Caedmon gizlice kalçasını sıktağında yardım edebildi. "Vana kaybolan kocası için yas tutuyordu ama tehditkâr bir şekilde sorgulanıyordu... tıpkı şu anda sizin bizi sorguladığınız gibi."

Lord Ravenshire'ın göz kırpması ve küçük bir gülümsemeye onu desteklemesi dışında, Witan'ın her üyesi onun cüretine ters ters baktı.

Teşvik.

"İki İskandinav muhafızımız dışında Vana'yı koruyacak kimse olmadığından, kız kardeşlerim ve ben Vana'yı nişanlının malikânesini ziyaret etmek için bizimle kuzeye gelmeye ikna ettik." Caedmon'a yapmacık bir gülümseme fırlattı ve Caedmon da bir elinin parmaklarını onunkilerle birleştirerek karşılık verdi. "Burada birkaç gün kaldıktan sonra Vana Stoneheim'a ve babamın bakımına dönmek istedi. İskandinav muhafızlarımız Ivan ve Ivar ona eşlik etti. Kocasını Havenshire'a döndüğünde o da elbette geri dönecek."

"Sen ve kız kardeşlerin neden onunla gitmediniz?"

"Çünkü nişanlımla biraz zaman geçirmek istedim ve kız kardeşlerim düğüne kadar kalmayı kabul ettiler... ya da en azından resmi nişan törenine kadar." Breanne kuru boğazındaki yumruyu yutkunarak bastırdı. Yalan söylemenin bir insanı tükettiğini fark etti.

Ve Kral Edgar hâlâ şüpheleniyordu.

Breanne, Sakson kralının şehvet düşkününü bir mizaca sahip olduğunu gösteren kaypak gözleri ve gevşek dudaklarından öğreniyordu. Cinsel ya da başka türlü bir sonraki avı için karşılaştığı her odayı incelemesiyle ünlüydü. Yirmi bir yaşından büyüktü ama dağılmış yüzü onu on yıl daha yaşlı gösteriyordu. Sybil bu sabah onlara Edgar'ın geçmişte bazen bir hevesle verdiği cezalardan bazılarını anlatmıştı: burun kesmek, elleri ya da ayakları kesmek, gözleri oymak, bir cesedi akbabaların gagalamasına maruz bırakarak açık havada bırakmak. Odin'e şükürler olsun ki o, kız kardeşleri ve Sybil kendilerini çirkinleştirecek kadar ileri görüşlüydüler. Şimdi, keşke onu cinayetten suçlu olmadıklarına ikna edebilselerdi.

"Sana gelince Caedmon, benim için iyi bir asker oldun," diye devam ediyordu Kral Edgar, "ama prensesin anlattığından daha fazlasını bildiğine ikna oldum. Bu da senin de bildiğin anlamına geliyor."

Caedmon ayağa fırladı ve "Beni onursuzlaştırmaya hakkın yok," diye bağırdı.

Kral ayağa fırladı ve "Her türlü hakka sahibim" diye bağırdı. Uzak bir duvara yaslanmış iki askerini işaret etti. "Onu zindana kapatın."

Breanne da Caedmon'un yanında duruyordu. "Eğer onu zindana atarsanız, beni de hapsetmek zorunda kalırsınız."

"Şşşt. Otur, Breanne," dedi Caedmon ona, omzuna bastırarak onu tekrar sıraya itmeye çalıştı ama boşuna. Sonra ona tısladı, "Siğilin düşmüş."

Yüzünü Witan'dan başka yöne çevirerek elbisesinin yakasına uzandı ve bir siğil daha ilişti. "Nasıl görünüyorum?"

"Saçmalık. Otur."

"Breanne zindana gidecekse ben de gideceğim," diye mırıldandı Ingrith, cüssesine bakılırsa zorlukla ayağa kalktı ve kollarını iri dolgulu göğsünün üzerinde kavuşturdu.

"Ben de," dedi Drifa, kararmış dişlerini ortaya çıkaran bir kıkırdamayla. Geoff, "Heatherby'de zindanımız yok," dedi. Caedmon'un diğer tarafına. "Öyle mi?" diye sordu Sybil'e.

"Hayır. Sadece ara sıra kötü adamlar için kullandığımız bir soğuk hava deposu." Edgar, "Bu kadarı yeterli," dedi.

"Yeter!" Eirik, Kral Edgar'ın çok daha küçük olan gövdesinin üzerinde tepinerek konuştu. "Sırf bir şeyler bildiklerinden şüphelendiğiniz için tebaanızı hayali bir cinayet yüzünden hapsedemezsiniz."

Kral huysuzca, "İstediğimi yaparım," dedi.

Kralı sakinleştirmeye çalışan Dunstan da dahil olmak üzere herkes aynı anda bağırmaya ve konuşmaya başladı.

Böylece, tüm bu kargaşanın ortasında, kapıdaki muhafızların ufukta çok sayıda yeni gelenlerin Heatherby'ye geldiğini duyurduğunu ilk başta kimse duymadı. Belki de yüz kadar ağır silahlı atlı.

"Kim o?" diye sordu kral. "Dost mu düşman mı?"

Muhafız dedi ki, "Henüz çok uzaktalar. Ama üzerinde bir taştan damlayan kana benzeyen siyah bir bayrak taşıyorlar."

"Uh-oh!" dedi üç Viking prensesi bir ağızdan.

Herkes kapıdan çıkıp surlara doğru koşuştururken Caedmon yavaşça dönüp ona baktı. Tek kaşını soru sorarcasına kaldırdı. "Şimdi ne olacak?"

"Vikingler."

"Vikingler mi?"

"Stoneheim Vikingleri. Ve eğer bayrağı taşıyorlarsa, babam da onlarla beraberdir."

"Bu iyi haber mi yoksa kötü haber mi?"

"Şöyle söyleyeyim, babam elliden fazla kış gördü ve yirmi yıldır İskandinav topraklarından ayrılmadı."

O zaman Caedmon, "Uh-oh!" dedi.

OceanofPDF.com

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Baban en iyisini bilir.

Caedmon surlarda duran Breanne'in arkasından yaklaştı ve ensesinden öptü.

Derin derin kokladı ve şöyle dedi: "Ahududu ve gül kokuyorsun.

Önce ona yaslandı ve kollarını beline dolamasına izin verdi ama sonra omuz silkti. "Terbiyeli ol, yoksa biri bizi görür."

Etrafına bakındı. Herkes surların diğer ucunda ya da bailey'de "ziyaretçiler" için hazırlık yapıyordu.

Dunstan ve kral, Caedmon, Geoff, Eirik ve prensesler tarafından muhtemelen barış için geldiklerine dair güvence verilse bile, bir İskandinav "sürüsünün" yolda olduğunu öğrendiklerinde mutlu olmamışlardı.

"Neden bu kadar üzgünsün?" diye sordu Breanne'e. "Baban seni kurtarmaya geldiği için mutlu olmalısın." Onun bu yüzden burada olduğunu varsayarak.

"Babamın öfkeden deliye döndüğünden ve kılıcını ve savaş baltasını havaya kaldırarak içeri gireceğinden şüpheleniyorum."

Babası ve adamları prensesleri eve götürmek için geldiklerine göre artık her şeyin yoluna gireceğini düşünüyordu. "Edgar ve Dunstan'ı öldüreceğini kastetmiyorsun herhalde."

Omuz silkti. "Kızgın bir Viking'in ne yapacağı belli olmaz. Bir kafayı kopardığı ve sonra yemeğe oturduğu biliniyor."

"Başım ağrımaya başladı." "Seni önceden uyarmalıyım..."

Lanet olsun! Yüzündeki o ifadeyi hiç sevmedim.

"...eğer babam pazarlığımızı, hatta sahte nişanımızı duyarsa, birazcık üzülebilir."

Kafa kesmeyi unut. Belki de beynim kafamın içinde patlayabilir.

"Bakın, Tyra orada. Tam savaş kıyafetleri içinde." Önce kıkırdadı, sonra bu giysinin önemini anlayınca daha ciddi oldu. "Bu Adam ve küçük oğulları Edward daha geriden geliyorlar."

Saksonlar Romalılara karşı cesurca savaşan savaşçı kraliçe Boadicea'nın hikâyeleriyle büyümüş olsalar da Caedmon daha önce hiç zırh giymiş, kılıç ve baltayla ağırlaşmış bir kadın görmemişti.

Tam o sırada Breanne kaskatı kesildi ve nefesi kesildi. "Ne?"

"Tanrılarım ve tanrıçalarım! Bu Rafn." Üçlünün başında, kralın yanında at süren bir Viking savaşçısını işaret etti.

"Rafn da kim?" diye sordu ama Breanne çoktan kaçmaya başlamıştı.

Onu surlardan geçerken, merdivenlerden inerken, büyük salondan geçerken, önce üst, sonra da alt bailey'de takip etti. Kız kardeşleri de onları yakından takip ediyordu. Asma köprü indirilmişti ve hendeğin diğer tarafında askerler Rafn'ın atından inmesiyle birlikte durmuştu.

"Rafn!" Breanne çığlık attı ve topallayarak kendisine doğru gelen adamın kollarına atıldı. Uzun boylu bir adamdı, Caedmon'dan bile uzun olmasına rağmen zayıf ve neredeyse çelimsizdi. Bazı kadınların onun karanlık yakışıklılığını çekici bulacağını tahmin ediyordu. Ama o bulmadı. Breanne gülüyor ve Viking'in boynunu öpüyordu.

Mırıldandığı küfürlerle öne doğru bir adım attı ve Breanne'i adamın kollarından çekip aldı. Savaşçı hemen kısa kılıcına uzandı.

Caedmon da aynısını yaptı.

"Caedmon! Ne yapıyorsun sen? Bu Rafn."

"Sen kim oluyorsun da prenseslerden birine dokunuyorsun?" Rafn bağırdı.

Caedmon tam onun nişanlısı olduğunu söyleyecekti ki Breanne bir eliyle onun ağzını kapattı. "Caedmon bir arkadaş ve evlilik yoluyla akraba. Bize koruma teklif etti." Sonra tiksinti dolu bir sesle Caedmon'a döndü. "Ve bu da Rafn, Vana'nın uzun zaman önce ölmüş olması gereken nişanlısı."

"Hmpfh!" Teselli edilmemişti. "Ne oldu?" diye sordu Rafn.

"Size her şeyi sonra anlatacağım." Ona gülümsedi.

Caedmon diğer erkeklerin ona gülümsemesinden hoşlanmazdı. Hem de hiç. Muhtemelen kız kardeşiyle bağlantılı bir adam bile olsa. Ve bu da başka bir rengin güzel bir karmaşası değil miydi! Sözde bir katil ve ölümden dönen bir Viking savaşçısı.

Bu arada diğerk kız kardeşler de yetişmiş, Rafn'ın etrafını sarmış, onu kucaklayıp öpüyorlardı.

Arkalarından bir öksürük sesi geldi.

O ve Breanne, uzun beyaz saçları ve kösele gibi yüzünü çevreleyen kristallerle örölmüş savaş örgüleri olan, öfkeyle bakan yaşlı bir adamla karşılaştılar. İki adam attan inmesine yardım ederken, "Vikingler uzun gemilere binmek içindir, atlara değil," diye yakındı. Önlerinde durduğunda Caedmon onun iri bir adam olduğunu ve yaşına göre çok formda olduğunu görebiliyordu. Breanne ona kendisinin ve kız kardeşlerinin hepsinin meşru olduğunu söylemişti, her ne kadar farklı ölmüş annelerden doğmuş olsalar da. Görünüşe göre Thorvald bütün kadınlarıyla, bazen aynı anda birden fazla kadınla evlenmişti.

Gözleri dolan Breanne koşarak babasının yanına gitti ve babası onu kucaklamak için kollarını açtı. Sırtını sıvazlayarak ona sürekli "Sus artık. Yakında her şey yoluna girecek."

Breanne gözlerini kaçırarak geri adım attı ve Caedmon hemen kollarını onun omuzlarına doladı. Nedense onu rahatlatan kişi olmak istiyordu.

"Peki sen kim oluyorsun da kızıma böyle dokunuyorsun?" diye sordu yaşlı savaşçı.

"Sör Caedmon, bu benim babam, Ekselansları Stoneheim Kralı Thorvald. Baba, bu Larkspur'lu Sör Caedmon. Ona karşı nazik olmalısın. Yalnız olduğumuz ve gidecek başka yerimiz olmadığı tüm bu geceler boyunca bizi korudu."

"Öyle mi?" Caedmon'a şüpheyile baktı ama sadece bir anlığına. Sert bir kahkaha atarak Caedmon'ı yakaladı ve neredeyse kaburgalarını kıracak ve nefes almasını kesecek bir sarılmayla kendine çekti.

"Sana çok şey borçluyum, Saxon. Altın mı istiyorsun, toprak mı... yoksa kızlarımdan birini mi?"

Üç prenses de inledi.

Breanne, "Bu babamızın gittiğimiz her yerde yaptığı bir şaka," diye açıkladı. "Hepimizi evlendirmek istiyormuş gibi davranıyor."

Kral, "Evet," diye karşı çıktı.

Breanne, "Sadece şaka yapıyor," diye itiraz etti.

Kral Caedmon'a gözlerini devirdi. Tam o sırada kızlarına gerçekten bakar gibi oldu ve mavi bir Viking çizgisine yemin etti. "Benim güzel kızlarıma ne oldu?"

Breanne'in kırmızı lekeleri babasının sarılmasından dolayı lekelenmişti ama Ingrith hâlâ şişmandı ve Drifa da hâlâ krona benziyordu. Breanne ona hemen kılık değiştirmesinin bir nedeni olduğunu ve bunu daha sonra açıklayacağını söyledi.

Kral sadece başını salladı ve omuzlarının üzerinden Başpiskopos Dunstan yaklaştıkça, kravatını baston olarak kullanarak onlara baktı. Yanında iki badem bıyıklı keşiş vardı. Dunstan'ın yüzü yorgunluktan kızarmıştı ya da belki de öfkeliydi. Muhtemelen ikisi de.

"Kral Thorvald!" Dunstan kendisine dikkatle bakan yaşlı adamı selamladı. "Görüyorum ki nişan töreni için tam zamanında gelmişsiniz."

Caedmon ve Breanne birbirlerine baktılar... ve yüzlerini buruşturdular. "Ne nişan töreni?" Kral Thorvald bilmek istedi, Başpiskoposa, din adamının ona baktığı kadar hoşnutsuzlukla bakıyordu.

Dunstan Caedmon ve Breanne'e baktı, ince dudaklarında şeytani bir sırıtış vardı, sanki sonunda onları kurnaz tuzağına düşürmüştü. "Caedmon ve Breanne, tabii ki."

Caedmon'un günlerdir battığı bataklık onu da içine çekmişti. Yüksek bir emme sesi duyduğuna yemin edebilirdi. Bu pislikten kurtulmanın yolu yoktu! O artık ölü bir Sakson ördeği idi.

Kral Thorvald'ın bıyığının kenarında titreşen tik, bu olaylardan habersiz olduğuna dair verdiği tek ipucuydu. "Sevgili Breanne'im ve onun sevgili Caedmon'u mu? Nasıl unutulabilir?"

Sinsi kral daha sonra gülümsedi.

Bir Viking'in gazabından sakının...

Her şey sırayla.

Breanne, kız kardeşleri, babası, Rafn, Eirik ve Eadyth güneşin altındaydı. Eadyth'in Ravenshire'dan getirdiği güzel bal liköründen içtiler, manchet ekmeği ve peynir parçalarını atıştırdılar ve son birkaç gecede olanları konuştular.

Geoff ve Sybil, Dunstan ve Kral Edgar'la birlikte gelenlere ek olarak yüz cesedi daha beslemek ve barındırmak için düzenlemeler yapıyorlardı. Adam ve Raşit küçük Adela'yı yeni doğan kuzuları görmesi için yürüyüşe çıkarmışlardı. Başpiskopos ve din adamları kalenin içinde bir yerde dinleniyor ya da dua ediyorlardı. Sancak beyi, Witan duruşmalarının gidişatı ya da gidişatsızlığı konusundaki sabırsızlığını yatıştırmak için bira içmeye gitmişti. Ve

Caedman, tanrılar onu kutsasın, kralı ve yandaşlarını şahinlerle ava çıkarmıştı. Ya bu olacaktı ya da Edgar'ın Heatherby kızlarından biriyle ya da birkaçıyla eğlenmesine izin verecekti, istese de istemese de. Bunun yanı sıra, Breanne'in solmakta olan beneklerine şüpheyle bakıyordu.

Thorvald onlara, "Havenshire'ı öldürdüğünüz için sizi suçlamıyorum, kızlarım," dedi. "Keşke ben de orada olsaydım."

"Benim kadar değil." Rafn, Vana'nın Öteki Dünya'ya geçtiğini düşünerek çektiği onca acıdan dolayı büyük bir suçluluk duyuyordu. Savaşta düşmüş ve öldüğü sanılmıştı ama aslında acımasız bir haydut çetesi olan Danimarkalılar tarafından köle olarak alınmıştı. Asıl yarası olan kalçasındaki derin kılıç kesiği hiçbir zaman düzgün bir şekilde tedavi edilmemişti ve bu yüzden hafifçe topallıyordu. "Keşke Caedmon bana Vana'nın nerede saklandığını söyleseydi de onu evime götürebilseydim." *Ve onunla evlenmek* söylenmemiştir ama kaçınılmazdı.

"Gerçekten bilmiyor Rafn," dedi Breanne ona. "Hiçbirimizin bilmemesi daha iyiydi. Wulf'un gözetimi altında güvende olduğundan emin olabilirsiniz. Ivan ve Ivar'ın da."

"Bu insanlara çok şey borçluyuz," dedi Rafn Thorvald'a. "İçiniz rahat olsun. Yardımları için onları ödüllendireceğiz."

"Ödül isteyeceklerinden ya da alacaklarından emin değilim baba ama burası küçük bir malikâne ve hepinizi doyuracak kaynakları yok," diye belirtti Ingrith, akli fikri yiyecekteydi. "Yarınki düğün ziyafetine yetecek kadar var ama başka bir şey yok." İskandinav birlikleri kalenin ötesindeki tarlalarda çadırlara yerleşmişti ama hâlâ yiyecek ve içecek ihtiyaçları vardı.

"Rafn, erzak için en yakın pazar kasabasına birini gönder." Rafn başını salladı.

"Törenden hemen sonra Larkspur'a geri döneceğiz. Caedmon bana Vana'nın dönmesini beklememiz için en iyi yerin orası olacağını söyledi. Northumbria'daki varlığımızı duymuş olacak."

"Keşke şimdi olabilseydi. Hiçbir şey yapmadan beklemek çok zor," dedi Rafn.

Breanne, "Baba, Larkspur da büyük bir mülk değil," dedi.

"Bunu zamanı geldiğinde düşünürüz kızım. Şimdi Oswald'a dönelim. Cesedin bulunmayacağından emin misin?"

"O bir mahzenin dibinde... çok derin bir mahzen," dedi kuru bir sesle.

Babası ve Rafn sırtımadan önce ona bön bön baktılar. Sonra Rafn sordu: "Onu delikten nasıl geçirdin?"

Breanne ve kız kardeşleri sadece gözlerini devirdi.

"İnan bana Rafn," dedi Tyra, "canavar olduğu için onu ateşe vermekte bir sakınca görmezdim ama daha kolay bir çözüm vardı." Cesetten nasıl kurtulduklarını anlattı ve sonra Oswald kaleden atıyla çıkmış gibi yaptı.

"Ah, Rafn, Vana'yı görmeliydin. Yüzünde siyah ve mavi izler, boynunda parmak izleri, kırık bir kol ve..." Drifa'nın sözleri Rafn'ın yüzündeki dehşeti görünce kesildi. "Çok özür dilerim. İsteyerek yapmadım-"

Ama Rafn aniden ayağa kalktı, sanki midesindekileri fırlatacakmış gibi göründü ve sendeleyerek odadan çıktı.

"İyi iş çıkardın Drifa," dedi Ingrith.

Drifa ağlamaya başladı.

"Bu senin hatan değil," dedi babası onu kucağına çekerek. "Eninde sonunda detayları öğrenmek zorundaydık. Neden kılık değiştirdiniz?"

Ona Kral Edgar'ın, ister soylu ister soysuz olsun, kadınlara cinsel saldırıda bulunma konusundaki ününü anlattılar.

Babaları öfkeden küplere bindi. "Herhangi birinize dokundu mu?"

"Hayır, ama onu daha ne kadar kandırabileceğimizden emin değilim," dedi Breanne.

dedi.

"Gitmeye hazır olana kadar mesafenizi koruyun. Ve inanın bana, bugün bu Sakson serserilerle görüştüğümde, kızlarımın hiçbirisi hakkında şikayette bulunulmayacağını açıkça belirteceğim. Olursa, sadece benimle değil, Viking komşularımızın çoğuyla uğraşmak zorunda kalacaklar. Eirik'in Dragonstead'deki kardeşi Tykir ve Bear's Lair'den Brandr, gerekirse üçte bir oranında asker sözü verdi."

Eirik, "Ravenshire adamlarından bahsetmiyorum bile," diye belirtti.

"Şimdi söyle bana kızım, kardeşlerin buraya gelirken sen neden Larkspur'da kaldın? Ve bu nişan meselesi de nedir?"

Babası konuşmaya başladığında kapı açılıyordu.

Caedman içeri girdi ve "Şimdilik nişanı unutun. Edgar'ın kilitli bir süt barakasında mahsur kalmış bir süt kızı var ve babası savaş baltasıyla o tarafa doğru geliyor."

"Bırak ben halledeyim," dedi Rafn, Caedmon'un arkasından gelerek.

"Birini öldürecek havamdayım."

İhtiyaçları olan tek şey buydu.

Her şey paraya bağlı, tatlım.

Witan'ın o gün daha sonra yaptığı toplantı, o sabah yapılan toplantıdan çok farklıydı.

Kral Thorvald'ın varlığını görmezden gelmek zordu... hatta imkânsızdı. Kral Edgar'ın asık suratını görmezden gelmek de aynı derecede zordu. Mutlu bir kral değildi, sütçü kızla olan ilişkisi engellenmişti, kız itiraz etmiyordu ama babası itiraz ediyordu. Kralı uzaklaştırmak ve öfkeli babayı bir avuç parayla yatıştırmak için Başpiskopos Dunstan'ın araya girmesi gerekmişti. İki derebeyinin nerede olduğunu kimse bilmiyordu. Vikingler geldikten sonra ortadan kaybolmuşlardı, belki de Wessex'teki evlerine geri dönmüşlerdi.

Thorvald daha önceki bir yemekte bir ısırık almış ve küçümseyerek tükürmüştü. Tartışmalarına aldırmadan Ingrith'e her zamanki görkemli yemeklerini hazırlaması için mutfığa gitmesini emretti. O ve diğer prensesler şimdi oradaydı. Bu gece asıl bir yemek yiyeceklerdi.

Bu toplantıyı açan, sancak beyi yerine Eirik oldu. "Lord Havenshire'in kayboluşunu görüşmek üzere buradayız."

"Daha çok cinayet gibi," diye homurdandı Kral Edgar.

Kral Thorvald, "Bir ceset bulana kadar cinayetten söz edilmeyecek," dedi.

"Cinayet suçlamalarını bir kenara bırakırsak, Leydi Havenshire'ı neden arıyorsunuz?" Eirik sordu.

"Onun gitmesini istemek için bir nedeni vardı," diye hırladı Edgar. "Öyle mi?" Eirik tek mağrur kaşını kaldırdı.

Dunstan, "Havenshire onu düzenli olarak dövüyordu, şüphesiz buna ihtiyacı olduğu için," diye detaylandırdı. "Bütün kadınlar zaman zaman bunu yapar."

Rafn bir öfke çılgılığı attı ve onu koltuğunda tutmak için hem Caedmon hem de Geoff gerekti. Yine de Rafn bağırmayı başardı: "Sizi lanet olası piçler! Vana nazik bir kadındı, tanıdığım ruhlar arasında bunu en az hak edeniydi. Şahsen, eğer şimdi burada olsaydı, kafasını koparırdım. O zaman onun iğrenç bedenini aramak zorunda kalmazdınız."

"Rafn, hiç yardımcı olmuyorsun," diye fısıldadı Caedmon.

Rafn tiksinti dolu bir hırıltıyla koltuğuna çöktü, öfkeden taş kesilmişti.

Caedmon bu karmaşanın nasıl çözüleceğini düşünürken burnunun kenarını sıktı. "Başın mı ağrıyor?" Geoff sordu

Onu.

"Neden? Gözbebeklerimden kan mı sızıyor?"

"O kadar kötü, ha? Bence senin bir yatak sporuna ihtiyacın var." "Hah! Bunun yakın gelecekte olması pek mümkün değil."

"Sana kamburumu ödünç verebilirim."

"Geoff! Yarın evleniyor musun?" "Sadece takılıyordum, dangalak."

"Sybil'in bu şakadan hoşlanıp hoşlanmayacağını merak ediyorum." "Ona söylemeye cesaret etme."

Lord Orm, "Siz ikiniz gevezeliği kesene kadar toplantımıza devam edemeyiz," dedi.

Eirik Dunstan'a, "Leydi Havenshire'ın kocasını öldürmek için bir nedeni olduğu hakkındaki yorumunuza dönelim," dedi. "Kontun pek çok düşmanı olduğunun farkında mısın?"

Caedman, Eirik'in Oswald'dan her zaman sanki hâlâ hayattaymış gibi bahsettiğini, "düşmanları olduğunu" değil, "düşmanları olduğunu" söylediğini fark etti. Bu onun takip edeceği bir dersti.

Eirik sözlerine şöyle devam etti: "Aslında bana Lord Havenshire'ın hoşuna gitmeyen herkesi kırbaçlamak ya da dövmekle ünlü olduğu söylendi... ev hizmetçileri, hizmetçiler, hatta kendi hizmetçileri bile,". "Dolayısıyla, Kont'a karşı cinayet ya da başka bir kötü eylem suçlamasında bulunmak istiyorsanız, neden onları suçlamıyorsunuz?"

Dunstan ve Edgar ne diyeceklerini bilemiyorlardı.

Raşıit arkasından, "Sana geri dönebilecek bir ok atma," diye mırıldandı.

Caedmon'un bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikri yoktu ama kralın ya da Dunstan'ın onu duyamamasının iyi bir şey olduğunu biliyordu.

"Durum şu," dedi Dunstan. "Kontun kaybolduğu gece dört prenses şatodaydı. Ölümünden hemen önce kontun yatak odasında olmaları çok şüpheli."

"Ölüm mü?" Thorvald bağırdı. "İşte yine başladın, gerçekleştiğine dair hiçbir kanıtın yokken cinayet hayalleri kurmaya."

Dunstan bir elini kaldırdı. "Bitirmeme izin verin. Leydi Havenshire'ın kız kardeşlerinin gelişinden kontun ortadan kaybolduğunun fark edilmesine kadar geçen sürede Havenshire'da neler olduğunu bir araya getirmeye çalışıyoruz."

Caedmon derin bir nefes aldı. Bu ölüm kalım anıydı.

"Havenshire'a vardığımızda akşamın erken saatleriydi. Hatırlıyorum çünkü Havenshire halkının çoğu hâlâ büyük salonda akşam yemeği yiyordu," diye araya girdi Ingrith, konuşması yumuşacık yanaklarından bulanıklaşmıştı.

"Kız kardeşimiz Vana orada değildi ve biz de Lord Havenshire'ı aramıyorduk; dolayısıyla orada olup olmadığını bilmiyoruz. Doğrudan üst kata çıktık," dedi Drifa.

Breanne yalanı...hikayeyi...oradan aldı. "Kız kardeşimiz çok kötü yaralanmıştı. Morarmış gözler, boynunda boğulma izleri, kırık bir kol. Tüm dikkatimiz kız kardeşimize yardım etmeye odaklanmıştı. Lord Havenshire aklımızdan geçti mi? Evet, ama sadece bir kadına bunu yapan adamı lanetlerken. Karısını dövdüğünü, sonra da metresini ziyarete gittiğini düşündük, anladığım kadarıyla bu onun rutiniydi."

Dunstan onun hikâyesinden memnun değildi çünkü bu sadece Havenshire'ı değil kendisini de kötü bir duruma düşürüyordu çünkü Dunstan birden fazla kez bir kadını dövmenin sadece kabul edilebilir değil, aynı zamanda iyi bir şey olduğunu iddia etmişti. "Hikâyeni son derece mantıksız buluyorum," diye tükürdü Dunstan, ağzının kenarlarında salyalar birikmişti. "Bence doğruluğunuzu belirlemek için bir işkence testi yapmak yerinde olabilir."

Yalancıları ortaya çıkarmak için gülünç bir yöntem vardı. Ellerini kaynar suya sokmalarını isterlerdi. Eğer deri kabarmaz ya da soyulmazsa, doğruyu söylüyorlardı.

Kral Thorvald etkileyici boyuyla ayağa kalktı ve uzun parmağıyla başpiskoposu işaret etti. "Kızlarıma işkence yapmayacaksınız. Söylediklerini kabul edersiniz ya da etmezsiniz ama bu saçmalık sona erdi."

"Peki hiçbirinizin sorumlu olmadığını nereden bileceğiz?" Rafn, Dunstan ve krala dikkatle bakarak ekledi.

"Bu ne cüret!" Edgar ayağa fırladı.

"Anladığım kadarıyla toprak istiyorsunuz... Heatherby, Larkspur," diye geveledi Rafn. "Neden çok daha müreffeh bir mülk olan Havenshire değil?"

Dunstan sözlerini buzla kaplayarak, "Sorunuz aşağılayıcı ve uygunsuz," dedi. Lord Ravenshire'a dönerek, "Onu huzurumuzdan uzaklaştırın," dedi.

Eirik, Caedmon ve Rafn'a sessizce bazı işaretler yaptı ve Viking kalkıp dışarı çıktı. Ama çıkmadan hemen önce, "İçinizden biri Vana'ya zarar verecek tek bir şey yaparsa, kuzgunu öyle hızlı beslersiniz ki, size neyin çarptığını anlamazsınız," dedi.

"O... o adam bizi tehdit etti. Onu gözaltına alın," diye bağırdı Edgar.

Odadaki iki asker ne yapacaklarını şaşırılmış bir halde kraldan Dunstan'a, yargıç Lord Orm'dan Lord Ravenshire'a baktılar. Dunstan bir el salladı ve "Bırakın gitsin. Şimdilik."

"Ne diyordunuz...?" Lord Orm, Lord Ravenshire'ı dürtükledi.

"Lord Havenshire'ın pek çok düşmanı olduğunu söylüyordum. Bana öyle geliyor ki Leydi Havenshire'a o kadar yoğunlaştınız ki başka kimseyi araştırmadınız. Hiç değilse bu kadını vaktinden önce yargılamışsınız."

Kral Edgar'ın cevabı kaba bir Anglosakson kelimesiydi.

Dunstan ona uyarıcı bir bakış fırlattıktan sonra hepsini şaşırtarak şöyle dedi: "Sözlerine kulak vermeye değer Ravenshire. Lord Havenshire konusunda," diyerek Witan üyelerine baktı, "daha fazla araştırma yapmamızı öneririm."

Ne Orm ne de kral Dunstan'ın önerisinden memnun değildi ama başpiskopos güçlü bir figürdü. Kral bile onunla kamuoyu önünde nadiren anlaşmazlığa düşüyordu.

Dunstan daha sonra Kral Thorvald'a seslendi: "Gerekirse Leydi Havenshire'ı sorgulama için hazır bulunduracağınıza söz veriyor musunuz?"

Kral Thorvald tereddüt etti, sonra başını salladı ama Caedmon Vana'nın o gittikten sonra Saksonya topraklarına geri dönme ihtimali olmadığını biliyordu.

Kral, "Tartışacağımız son şey Caedmon'un Leydi Breanne ile aceleyle nişanlanması," dedi.

Caedmon ve Thorvald aynı anda konuşmaya çalıştılar. Caedmon kazandı. "Hiçbir zaman resmi bir nişan olmadı, sadece sözde kaldı."

"Rünler adına! Bunun bir önemi yok. Kızım sadece ben söylediğimde nişanlanacak." Thorvald Caedmon'a baktı. "Alınma ama senin hakkında ve Breanne'e olan düşkünlüğün hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Onun bu küçük tuhaflığının farkındasın."

Yani çıplak göğüslerini göğüs kıllarıma sürtmeyi seviyor.
Caedmon sırttı. "Onun ahşap işleme becerilerinden mi bahsediyorsun?"

"Kesin olarak. Bir şeyler inşa etmeden bir gün bile yalnız bırakılamaz. Stoneheim'da oturacak insan sayısından daha fazla bankımız var."

Ravenshire boğazını temizledi. "Buradan devam edebilir miyiz?"

Kral Edgar, Kral Thorvald'a, "Dinle," dedi, "burada soylu evliliklerinin siyasi nedenlerle yapıldığını kesinlikle anlıyorsunuzdur. Yapılan iyilikler. Bitişik mülkler. Diğer uluslarla anlaşmalar. Ve, evet, Caedmon, senin mülkün

Bazılarıyla kıyaslandığında küçük kalsa da, kazançlı ya da değerli bir Sakson kadınla yeniden evlenmenizde yarar olduğuna inanıyoruz."

Taç için, Caedmon onun yerine bitirdi.

"Ne demek istediğini anlıyorum," dedi Thorvald. "Bu İskandinavya'da da geçerli ama benim ailemde durum farklı. Kızlarımın her birine kendi kocalarını seçebileceklerine dair söz verdim... sadece ikisi evlendiğinden ve bunlardan biri de kötü bir şekilde evlendiğinden beri kıcımdan ısırmak için geri dönen bir karar. Ama bu ne burada ne de orada. Evlendiklerinde çeyizlerinin kocalarına değil kendilerine gittiğini belirtmek gerekir. Tabii kocalarına hediye etmeyi seçmezlerse."

"En azından nişan törenini, eğer olacaksa, senin için düşündüğümüz belli bir dolu konuşana kadar erteleyecek misin?" Dunstan Caedmon'a sordu.

"Ne dolu?" Caedmon krala ve Dunstan'a şüpheyle baktı.

Edgar isteksizce ona, "Lockhaven'lı Leydi Helen. İki şato, birçok hektar arazi ve koyunlarından elde ettiği yıllık iyi bir kazanç getiriyor."

"Ne? Kırktan fazla... elliye yakın." Ve bir domuzun arka ucu kadar çirkin. Onu her yerde takip eden koyun kokusundan bahsetmiyorum bile.

Geoff yanındaki neşesini zorlukla saklıyordu ama Caedmon bunun gülünecek bir şey olmadığını düşünüyordu.

"Dunstan, "Zaten birden fazla kez çok fazla çocuğunuz olduğunu söylediğinize göre, iyi bir eşleşme olması için daha fazla neden var," diye düşündü.

Kral Thorvald oturduğu bankta öne doğru eğilerek aralarındaki iki kişinin üzerinden Caedmon'a seslendi. "Başka çocuk sahibi olmayı düşünmüyor musun? O zaman öyle olsun. Kızımla nişanlanmak yok. Hiç değilse kızlarımın bana bir torun borcu var. Tamamen kadınlardan oluşan bir aileden bıktım usandım."

Nedense Thorvald'ın onu müstakbel bir damat olarak görmemesi onu derinden yaralamıştı. Alınmaması gerekirdi ama alınmıştı.

"Kızımla oyalanıyor muydun?" Thorvald aniden sordu.

Dallying tam olarak nedir? Swiving'den daha az, bahse girerim.

"Hayır," diye yalan söyledi Caedmon.

"Yapmayın, yoksa en az beş çocuk daha istersiniz."

Ne?

Geoff kıkırdadı ve parmaklarıyla on beşe kadar sayıyormuş gibi yaparak şu anki beşi saydı.

"Asla!" Caedmon sessizce Geoff'a baktı.

"Kesinlikle," diye ısrar etti Thorvald, aralarındaki sessiz alışverişi yorumlayarak. Herkes aynı anda konuşmaya başladı.

Ama sonra Geoff ayağa kalktı ve tüm sesleri bastırarak konuştu: "Bir düğün yapmamızın zamanı geldi de geçiyor. Benimkini."

Oda boşalmaya başladığında Caedmon rahat bir nefes aldı. Yine de bu kısa süreli bir rahatlama olacaktı çünkü hiçbir şey karara bağlanmamıştı.

On beş çocuk mu? Neredeyse öğürecekti.

Peki ya Leydi Helen? Hah! Bir deveyle evlenmeyi tercih ederdi.

O zaman Raşit'in atasözlerinden birini ona doğru fırlatması uygun oldu: "Deveye binen köpekten korkmamalı."

"Bizde de benzer bir Sakson deyişi vardır, Raşit," diye araya girdi Geoff. Caedmon bunu duymak için sabırsızlanıyordu.

"Fıçıyı dolduran, birayla birlikte köpüğü de almalıdır." "İyi dedin!" Raşit Geoff'u tebrik etti.

Caedmon yüzünü ellerinin arasına aldı.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Gerçek aşka giden yol oldukça kayalıktır.

Bu, Northumbria'da, belki de tüm dünyada şimdiye kadar gerçekleşen en sıra dışı düğündü. Sarışın, tanrısal yakışıklı şövalye ve kambur kadın.

Breanne ve kız kardeşleri, Başpiskopos Dunstan tarafından gerçekleştirilen uzun tören sırasında bile kıkırdamadan duramadılar. Kral ve askerleri daha sonra, istediklerini yerine getirmiş ya da getirememiş olarak oradan ayrılmışlardı. Üstelik bunu gerçek bir ziyafetin izleyeceğini bilmelerine imkân yoktu, sadece köylülerin yiyebileceği o tatsız yemeklerden başka bir şey yoktu.

Bu bir düğün ziyafeti olduğu için Dunstan yüksek masada kadınların oturmasına izin vermek zorunda kalmıştı ama bu durumdan hoşlanmamış ve kendisinin de karşı masada oturmasını sağlamıştı. Heatherby'nin aşçısıyla birlikte çalışan Ingrith yemek konusunda kendini aşmıştı.

Başpiskopos, aslında hâlâ yas tutması gerekirken böyle neşeli bir ziyafet verdiği için Sybil'i eleştirip duruyordu. Ama Breanne rahiplerin doyasıya yediğini fark etti; onlar için oruç yoktu.

Birkaç genç kız ud çalarken, mutfak yardımcıları da yemek hendeklerini taşıyordu. Etler arasında Ingrith'in özel sosunda kızarmış domuz, koyun eti, kızgın kömürde bütün olarak pişirilmiş birkaç domuz, dana beyni ve tüm hayvanların organları vardı. Eğer et ziyafet müdavimlerinin damak tadına uygun değilse, beş çeşit tatlı su balığı vardı: bal kaymağında alabalık, yulaf dolgulu turna balığı, zencefilli sazan, hardal sosunda haşlanmış levrek ve yılan balığı turşusu. Yumurtalı ve mantarlı turtalar, Viking *skyr*'ı da dahil olmak üzere çeşitli peynirler, manchet ekmeği ve ballı yulafli kekler, kremalı şalgam, kuzu etli mercimek, ilikli lahana, otlu pancar, tereyağlı bezelye gibi çeşitli sebze yemeklerine eşlik ediyordu. Eğer bunlar yeterli değilse, tuzlu pudingler ve elmalı tartlar da vardı. Ve tabii ki bal likörü ve bira, hem de bolca.

Breanne'in babası ona, "Bence bu akşam, hava hâlâ aydınlıkken Larkspur'a doğru yola çıkmalıyız," dedi. Babası onun sağında, Caedmon ise solunda oturuyordu.

Caedmon ona, "Sana ve orduna hazırlık yapmaları için haber gönderdim bile," dedi. "Larkspur'a hoş geldiniz, ama fazla bir şey beklemeyin."

"Caedmon! Neden öyle dedin ki? Larkspur çok güzel bir yer," dedi Breanne.

Yüzü kızardı. "Sadece alışkın olabileceğiniz kadar büyük olmadığını kastettim."

"Hah!" Thorvald dedi ki. "Zaman zaman başımı nereye koyduğumu bilsen şaşarsın." Birkaç dakika Caedmon'u inceledikten sonra ekledi: "Senden hoşlandım. Breanne'ime uygun olmaman çok kötü."

"Ne? Baba! Baba! Caedmon benim için teklifte bulunmadı. Sadece başpiskopos ve kralın dikkatini başka yöne çekmek için yaklaşan bir nişan varmış gibi davrandık. Bu yüzden onun uygunluğunu tartışmak yakışıksız olur."

Hem babası hem de Caedmon sırttı.

"Ayrıca, bu iğrenç hödükle evlenmek isteseydim, uygunluğuna karar verecek kişi ben olurum ki bu da fazlasıyla tatmin edici olurdu."

"Ha?" dedi Caedmon.

Babası bir kahkaha attı. "Ben sadece Caedmon'un başka çocuk istemediğini, benim ise bir torun özlemi çektiğimi kastetmiştim."

Kızarma sırası Breanne'deydi.

Babası Caedmon'a, "Evlendikten sonra oğlum olan Adam'ın bir keresinde kafamda bir delik açtığını biliyor muydun? Beni ölümden kurtardı."

O sırada ikisi onun etrafında sohbet etmeye devam ediyorlardı ama bu da iyi oldu çünkü Caedmon babasıyla birlikte ayrıldığında onu geride bırakma ihtimali karşısında kalbinin bir mengene gibi kapandığını hissetti. Hepsi Vana'nın dönüşünü beklemek için Larkspur'a dönecekti, ki bu sadece birkaç gün sürebilirdi.

Ve Breanne o anda korkunç bir şeyin farkına vardı. O iğrenç hödüğe aşık olmuştu.

Ve bu gerçeğin farkına varan tek kişi de o değildi.

Raşit tam arkasından geçiyordu ki eğilip kulağına fısıldadı: "Sevmek ve sevilme güneşi her iki taraftan da hissetmektir."

Ne yazık ki bu sadece tek taraflı bir aşktı. Ve Caedmon bunu asla öğrenmemeliydi.

İstediği tek hediye... biliyor musun?

Larkspur'a döneli iki gün olmuştu ve Vana henüz dönmemişti. Kral Thorvald ve yandaşları huzursuzdu. Ve Caedman hayal bile edemeyeceği kadar mutsuzdu.

Thorvald'ın yaptığı ilk şey, Larkspur'a ulaştırılmak üzere yük arabaları dolusu mal sipariş etmek oldu. Yiyecekler, baharatlar, bira fiçileri, sığırlar, atlar, koyunlar, keçiler, hatta gürültülü bir tavus kuşu sürüsü.

Caedmon itiraz edince yaşlı adam onu yine o kaburgalarını kıran ayı kucaklamalarından birine çekmiş, hatta yanağından öpmüştü. "Kızlarım için yaptıklarının karşılığını en azından bu şekilde ödeyebilirim. Çok şeyi riske attınız ve ben de minnettarlığımı göstermeliyim."

Yaptığım şey kızınızı kandırmak. Yani, lütfen, başka hediye yok.

Caedmon daha fazla tartışacaktı ama kral o anı seçerek "Breanne ile evlenme şansın var mı?" diye sordu.

Yüce Tanrım. Bunu yüksek sesle mi söyledim? "Ha? Ne? Bunu neden soruyorsun?"

"Kekemeliğin yeterli bir cevap." Thorvald hayal kırıklığıyla içini çekti. "Kimsenin bakmadığını düşündüğünüz anlarda birbirinize nasıl baktığınızı görüyorum. Sadece düşündüm ki..."

Omuz silkti.

Ona öyle bakıyorum çünkü bakmadan edemiyorum. Sulu bir domuz bifteğinin süzülüşünü izleyen aç bir adam gibiyim. "Thorvald... Yani, Ekselansları-"

Kral bu yüksek hitabı bir kenara bıraktı.

"...Kızınıza büyük saygı duyuyorum ve eğer bir daha evlenecek olsaydım, Breanne'e sahip olmaktan onur duyardım. Ama burada işlerin nasıl olduğunu görüyorsunuz. Her yerde çocuklar var. İnsan öyle bir noktaya geliyor ki, artık çok fazla geliyor."

"Bir adamın tanrıların ona verdiği hediyeleri küçümsemesi üzücü bir şeydir. Ne dersiniz deyin, çocuklar hediyedir."

"Öyle olduklarını biliyorum ama benim çok fazla yeteneğim var." Sonra hışımına uzaklaştı.

Ancak çocukları hakkında konuşmak ya da düşünmek onu şu anda neden oldukları sorunlara getirdi. Zaten konuşamayan Piers dışında kimse onunla konuşmuyordu. Zaten her zaman kızgın olan Angus yanına yaklaşmış, kaval kemiğine sert bir tekme atmış ve hiç konuşmadan küçük bacaklarının üzerinde tepinerek uzaklaşmıştı. Breanne'in kalmasını istiyorlardı,

ve onun yakında ayrılacak olmasından dolayı onu suçluyorlardı. Ayrıca varlıkları nedeniyle kendilerini sorumlu hissettiklerinden de şüpheleniyordu... ki bu bazı açılardan doğruydı.

Hayatı ne zaman bu kadar karmaşık hale gelmişti?

Bunun cevabını hiç düşünmeden biliyordu. Prensesler kapısına geldiğinde.

Şu anda Kral Thorvald'la başka bir derdi vardı. Onu dışarıda, hem kendi hem de Larkspur hird askerlerinin talimlerini izleyebilmek için adamlarından birine dışarı çıkarmasını emrettiği silahlı bir sandalyede otururken buldu.

"Bunun anlamı nedir?" dedi hemen ve iki ağır deri çantayı kralın kucağına bıraktı.

Thorvald şaşkınlıkla geri çekildi. "Bir hediye."

"Ne için?"

"Bir nedeni olmak zorunda mı? Biz Vikingler hediye vermeyi severiz. Bunu bana çok mu görüyorsun?"

Sinsi yaşlı kuş! "Dinle, o çantalarda birkaç yüz mancus altın olmalı. Bunu kabul edemem." *İhtiyacım olsa bile.*

"Evet, yapabilirsin. Annen sana hiç görgü kurallarını, bir hediye nasıl nezaketle kabul edeceğini öğretmedi mi?"

"Annem ben dokuz yaşındayken öldü." *Çocuklarına karşı sert davranmayı tercih eden bir babadan görgü kuralları öğrenmeye çalışın.*

"Bu her şeyi açıklıyor o zaman."

"Neyi açıklıyor?" *Yüce Tanrım! Kapa çeneni, Caedmon!*

Ona sadece gülümsedi. "Bana kramp girmeden önce şu ağır şeyleri kucağımdan al. Açıkça almazsan onları geride bırakmanın bir yolunu bulacağımı biliyorsun."

Nefesinin altında küfürler mırıldanarak kaleye doğru yürürken Breanne'e çarptı ve onu yere düşürdü. Bu başlı başına şaşırtıcı bir şeydi. Ondan bir kızarıklık gibi uzak duruyordu. Artık birlikte olmaları hiçbir işe yaramayacaktı.

Ama bir dakika. Ziyaretçiler hakkında bir şeyler geveliyordu. "Ne oldu?" diye sordu, ayağa kalkmasına yardım ederek.

"Dört atlı yaklaşıyor. Sanırım bu Vana olabilir."

Caedman altın torbalarını içine koyduktan sonra onun peşinden gitti ama daha yavaş bir tempoyla, çünkü o anda Vana buradaysa bunun yakında bir daha dönmek üzere gidecekleri anlamına geldiğini fark etmişti.

Buna nasıl dayanacaktı?

Bazen gerçek aşk pürüzsüz ilerler.

Breanne ve kız kardeşleri üst avluda Vana'yı bekliyorlardı, babaları onunla kalmaları konusunda ısrar etmişti.

Wulf, Ivan ve Ivar attan indikten sonra Vana'nın atından inmesine yardım ettiler. Bir an bile duraksamadan gülümsedi ve onlara doğru koştu. Önce babasının kocaman kollarına. Sonra her birine sarıldı ve öptü. "Sonunda tatlım, seni eve götürebiliyorum," dedi babası, gözlerindeki yaşları silerken.

Onu kendinden uzak tutarak yüz hatlarını inceledi. Neyse ki tüm çürükler solmuştu ve artık kolu askıda değildi. Aslında her zamankinden daha iyi görünüyordu, biraz kilo almıştı ve cildi sağlıklı bir renk almıştı.

Vana tekrar dört kız kardeşine döndü, onlar da onu daha fazla gözyaşı ve sarılmayla kucakladılar. Tehlikeli kaçışları sona erdiği için ne kadar rahatlamışlardı!

Tam o sırada babaları sözlerini kesti. "Şimdi, bırakın kız kardeşiniz nefes alsın. Geri çekilin. Vana, sana bir sürprizim var."

"Oh, lütfen, başka sürpriz yok. Son zamanlarda hayatım sürprizlerle dolu. Eve gitmek ve sakin, olaysız bir yaşam sürmek istiyorum."

"Bunun olacağını sanmıyorum." Babası Vana'yı omuzlarından tutarak hafifçe topallayarak yaklaşan adamı görebileceği şekilde çevirdi.

Vana nefesini tuttu ve elini ağzına götürdü. Gözyaşları yanaklarından aşağı yuvarlandı. "Rafn, gerçekten sen misin? Lütfen tanrılar, bunun bir rüya olmasına izin vermeyin."

"Rafn'ın sesi boğuklaştı.

Birbirlerine doğru koştular.

Sevinçli bir zafer ılgılığı atarak onu kollarının arasına aldı, böylece ayakları yerden kesildi ve ona sıkıca sarıldı. O da ağlıyordu. "Seni bir daha göreceğimi hiç düşünmemiştim."

"Öldüğünü sanıyordum."

Sonra öpüştüler, uzun ve tutkulu. "Daha zayıf görünüyorsun."

"Her zamankinden daha güzel görünüyorsun."

Diğlerinin gerçekten orada olduğunu kanıtlamak istercesine daha fazla öpücük ve inanmayan okşamalar.

"Benimle evlenir misin?"

"Ne kadar çabuk? Bugün yapabilir miyiz?"

"O vahşinin ellerinde sana yapılan korkunç muamele için kendimi suçluyorum."

Başını iki yana salladı. "Bu benim hatamdı. Daha inançlı olmalıyım."
"Seni çok seviyorum. Bir daha asla gitmene izin vermeyeceğim."
"Tüm bu acılar... geçen gecelerdeki tüm endişeler... senin geri dönmen her şeye değdi."

Aralarında tek bir kuru göz bile yoktu. Vana çok acı çekmişti. Bu ödülü hak etmişti. Rafn da öyle.

Breanne, "Sanırım içeri girip onları yalnız bırakmamızın zamanı geldi," dedi.

Sonra başını kaldırdı ve Caedmon'un kalenin duvarına yaslanmış, onu izlediğini gördü. Kollarına atılmak, kalmasını istemesi için ona yalvarmak, onu sevdiğini söylemek istedi. Ve şöyle demek istedi: "Rafn ve Vana'ya bak. Derin ve kalıcı bir aşk var." Ama adamın kolları göğsünün üzerinde kavuşturulmuştu ve gözleri boştu, duygusuzdu.

"Bizi bu mutlu sona ulaştırmak için yaptıkların için teşekkür ederim Caedmon." *Lütfen kalmamı iste.*

Omuz silkti. "Baban bana yeterince teşekkür etti. Aslında çok fazla."

"Muhtemelen yarın yola çıkacağız," dedi. *Lütfen kalmamı isteyin.*

Onun sözleri karşısında çenesi sıkılmış gibiydi ve eğer bir şey söylemesini beklediyse, büyük bir hayal kırıklığına uğradı.

Topuklarının üzerinde döndü ve uzaklaştı.

Kalmamı istemiyor.

Vedalar çok tatlı bir hüzündür.

Caedmon aile içinde boğuluyordu. On çocuğuyla başa çıkmak yeterince kötüydü ama Breanne'in ailesi ve akrabaları çok fazlaydı.

Başpiskopos Dunstan grubuyla birlikte Peder Edward'ı geride bırakarak ayrılmış olsa da, Kral Thorvald, beş prenses, Rashid, Ivan ve Ivar, Rafn, Şifacı Adam ve çocuğu, Lord ve Leydi Ravenshire hâlâ oradaydı. Eğer daha fazla kalırlarsa, Eirik ve Eadyth'in yetişkin çocukları ve eşleri ile Eirik'in kardeşi Tykir ve ailesinin çekirge sürüsü gibi Larkspur'a üşüşeceğinden korkuyordu. Ve hepsi ona yardım etmek istiyordu. Bal üretimini artırmak için sıra dışı arı kovanları gönderiyorlardı. Yeni bir boğa. Ekim için tahıl. Sığırları için daha iyi bir pazar kaynağı. Ve

Tabii ki lanet olası gürültülü, rahatsız edici tavus kuşları, çobanları çıldırtıyordu.

Dunstan'dan kurtulmak için Leydi Helen'le buluşmaya gitmeye söz vermişti. Yerine getirmeye hiç niyeti olmadığı bir söz. Breanne kulak misafiri olmuştu ve sanki onu sırtından bıçaklamış gibi görünüyordu.

Kucaklaşmalardan, gözyaşlarından, daha fazla kucaklaşmalardan, iyi dileklerden, hediyelerden, iyi dileklerden ve tüm bu lanet mutluluklardan bıkmıştı. Kalabalıklar içinde biraz çekingen olan Wulf da kendi fikrini paylaştı ve Geoff'u ziyaret etmeye karar verdi.

Ne yazık ki Caedmon kendi kalesini terk edemezdi. Ayrıca, Breanne gittiğinde burada olmalıydı, bu kalbine iğne batırmak gibi kendi kendine verdiği bir acı olsa bile.

Ve çocukları hâlâ onunla konuşmuyordu. Bunu büyük bir zorluk olarak görmüyordu. Sessiz çocuklar bir lütuf olabilirdi.

Sadece göğsündeki bu ağrının geçmesini diliyordu. Son birkaç gündür Breanne'den uzak durmak zor olmuştu ama ona duyduğu özlem hâlâ devam ediyordu. Bazı açılardan sanki göğsünde şişen, şişen ve şişen bir domuz kesesi varmış gibiydi. Sonunda patlayacaktı ve o zaman nerede olacaktı? Paramparça, diye düşündü.

"Onu seviyor musun?" Wulf sormuştu.

"Hayır! Tabii ki hayır. Ama ona karşı büyük bir şehvet duyuyorum."

Wulf, Caedmon'un umutsuzluğu karşısında başını salladı. "Soylu bir hanıma duyulan şehvet eşittir evliliktir, dostum."

"Benim için değil!"

"Neden bu kadar direniyorsun?"

"Huzurlu, düzenli bir hayat istiyorum. Artık çalkantılar yok. Ben bunu hak ediyorum. Çocuklarım da öyle. Breanne beni alt üst ediyor ve içimi dışına çıkarıyor. O etraftayken kaos hüküm sürüyor."

"Aşkın acı çekmek olduğunu deve bile bilir" diyen Raşit'in de bu konuda bir yardımı dokunmamıştı.

Tanrı'ya şükür yarından sonra artık deve atasözü duymayacaktı. Aslında bugün, çünkü saat gece yarısını geçiyordu.

Yatağında uzanmış, kollarını başının arkasında kavuşturmuş, tavana bakarak şafağın sökmesini bekliyordu. Zihni keşkelerle dolup taşarken bu gece ona uyku yoktu.

Tam o sırada bir gıcırta sesi duydu ve kapı yavaşça açıldı. Oturur pozisyona geçti.

Gelen Breanne'di, üzerinde sadece bir karyola askısı vardı ve kapının yanındaki masanın üzerine koyduğu mumu taşıyordu. Saçları bağlanmamıştı ve uzun kıvrıcık teller her yöne doğru uzanıyordu.

"Breanne?" *Teşekkürler Tanrım!*

"Bugün Amicia'nın iksirinden on bardak içtim... Raşit'in ona verdiği iksirden. Anlaşmamız gereği sana dört gece daha borçlu olduğumu düşündüm. Belki bu bir geceyi son ödeme olarak kabul edersin."

"Breanne, baban ve ailen bana o kadar çok mal ve para hediye etti ki, senden daha fazlasını talep etmem kötü niyetli bir davranış olur." *Lanet olsun! Altın çuvallarını ve tavus kuşlarını unut. Ben seni istiyorum.*

"O zaman beni istemiyorsun?" Derin bir iç çekti ve bundan sonra ne yapacağından emin değil gibiydi.

Ha? Bunu nasıl düşünebilirsin? "Baban burada olduğunu bilseydi kemiğe yapışmış köpek gibi üzerime gelirdi. Ben kendimi savunmak için tek bir kelime bile edemedim beni rahibin önünde evlilik yeminimi ettirirdi. Ahhhh!" dedi sonra. "Beni seninle evlendirmek için bir plan yaptın. Baban salonda saldırmak için bekliyor mu?" *Bu noktada, umurumda mı?*

Yeşil gözleri şokla irileşti.

"Kızlığını aldım, Breanne. Çatlayan yumurtayı onarmanın bir yolu yok. Sırf bu yüzden baban beni öldürür ya da evliliğe zorlar. Bunu biliyor olmalısın. Ama yine de buradasın. Bunu nasıl açıklıyorsun?" *Çırpınmayı bırak, dil. Teklifini kabul et. Düşünmeyi bırak, Caedmon.*

"Seni iğrenç, kibirli hödük!" Gözlerinden yaşlar süzölmeye başlamıştı bile, elinin tersiyle gözyaşlarını sildi. "İstesem bile seninle evleneceğimi sana düşündüren nedir? Beni istemiyor musun? İyi! Seni gümüş bir tepside, yalancı dişlerinin arasında bir elmayla sunmayacağım. Pazarlığımız sona erdi! İyi geceler ve iyi kurtuluşlar!"

Kadın çoktan kapıyı açmış ve tam çıkmak üzereydi ki, adam yataktan fırlayıp ona doğru hamle yaptı ve onu yere düşürdü. *Oh, hayır! Bana cenneti sunup beni cehennemde bırakamazsın.*

"Oomph! Çekil üstümden, seni koca, cahil kurtçuk. Beni eziyorsun."

"Şşşt!" dedi, onu kaldırarak. "Yoksa baban peşimden gelir." Kızın kıvranan bedenini yatak odasına geri götürdü ve kapıyı arkasından kilitledi.

Onu yatağın ortasına fırlatarak üzerine çıktı. Adam çıplaktı. Yakında o da çıplak olacaktı. *Tenin tene değmesinden daha duygulu bir şey var mıdır?*

Kaçmaya çalışarak bir o yana bir bu yana savrulup durdu. Şu anda onunla birlikte olmayı gerçekten istemiyordu.

"Breanne... tatlım, özür dilerim. Seni incitmek istememiştim."

"Beni incitebilmenin tek yolu umursamam olurdu ve ben seni zerre kadar umursamıyorum."

Başparmağıyla kızın yanağındaki gözyaşlarını sildi. "Seni istemediğimi asla söyleme. Seni çok fazla istiyorum. Burada canım yanıyor..." vurgu yapmak için göğsüne vurdu, "...sana olan özlemimle." *Ve bu, sevgilim, ruhumu açığa vurmadan itiraf edebileceğimden çok daha fazlası.*

Sustu. "Madem beni istiyorsun, neden babam hakkında söylediklerini söyledin?"

"Çünkü bu doğru. Şimdi, kanını tekrar kaynatma... en azından öfkeyle değil." *Bana Dil Cambazı Caedmon adını vermeliler.* "Demek istediğim, bana saldırmak için iyi bir nedeni olabilir. Kızından değerli bir şey aldım."

"Vermek istemediğim hiçbir şeyi almadınız, ama ben daha fazlasını hak ediyorum."

Ona baktı, güzelliğini içine çekti. Geoff'un büyüleyici aşk sözcükleri yeteneğine sahip olmayı diledi ama bulabildiği en iyi şey, "Bu gece benimle kalır mısın Breanne? Sadece bu gece?"

"Bu yüzden geldim. Seni tuzağa düşürmek için değil. Aslında, senin için hiç değil.

Benim için geldim.

İlişkimizin kapısını kapatmak için... daha iyi bir kelime bulmak için. Ama fikrimi değiştirdim."

Oh, hayır, hayır, hayır! Çabuk düşün, seni gafil aptal. "Kafam çok karışık. Kalbim ve kafam bölündü. Sorumluluklarla. Ve sadakatle. Topraklarımın sevgisi. Çocuklarım için endişe. Ve seni önemsiyorum. Evet, önemsiyorum ama hepsi yanlış zamanda geliyor. Aslında, *ilişkimiz* için muhtemelen hiçbir zaman iyi bir zaman olmadı."

"Bırak beni, Caedmon. Bu bir hataydı. Şimdi anlıyorum ki buraya senden bir ya da iki öpücükten daha fazlasını bekleyerek gelmişim, ne kadar keyifli olsalar da. Sana hayranım Caedmon, ama sen bir korkaksın."

Ne? Onu serbest bırakmak için yuvarlandı. "Bana öyle diyen her erkeği öldürürüm."

"İyi ki erkek değilim o zaman." Ayağa kalktı ve yüzünde üzgün ama kararlı bir ifade ile ona baktı. Kapaıya varıp kilidi açtığında, "Bu gece sana veda edeceğim. Şunu bil ki... Seni sevebilirdim ve bu paha biçilmez bir hediye olurdu, ama sen bunu çocukların gibi başka bir pranga olarak görürdün. Yazıklar olsun sana."

O acı sözlerle birlikte gitmişti.

OceanofPDF.com

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Ordu biraz gençti.

Dokuz çocuk, kaleden biraz uzakta, uzun süredir terk edilmiş bir kök mahzeninde toplanmış, planlar yapıyordu. Yatma vakitleri çoktan geçmişti ama karanlığın örtüsü altında hemen harekete geçmeleri gerekiyordu.

Hugh küçük alanda etrafına bakındı. Battaniye yığınları vardı. Bazıları çoktan yakılmış olanlar da dahil olmak üzere bol miktarda mum. Yiyecek ve tatlı su dolu çömlek kavanozlar. Banyo için sabun ve kurulama bezleriyle dolu su kovaları. Hatta yatak odalarından birinden alınmış bir paravan ve arkasında hela işleri için üstü kapalı kaplar.

"Babam bunun için bizi öldürecek," diye belirtti Mina.

"Ya da belki bize teşekkür eder," dedi Hugh. "Hepimiz Leydi Breanne'i annemiz olarak istediğimiz konusunda hemfikiriz."

Oslac, "Evet. O gelmeden önce işlerin ne kadar kötü olduğunu bir düşünün," diye ekledi. "Onun kucağına oturmayı seviyorum." Altı yaşındaki Alfred iç çekti.

"Ben de." Bu ikizi Aidan'dan.

"Çok güzel kokuyor." Mina sanki Breanne'in gül kokulu sabununu gerçekten koklayabilecekmış gibi havayı kokladı.

"Ve babam da onu istiyor, bundan eminim, yoksa bu işe karışmazdım." Hugh en yaşlı ve en sorumlu kişiydi. Plan işe yaramazsa acı çekecek olan o olacaktı.

"Katılıyorum." Beth onun kolunu okşadı. "O geldiğinden beri babam o kadar huysuz değil."

"Belki de Raşit'i de dahil etmeliydik. Eski şövalyelerden bahsederken bize bu fikri veren oydu," diye hatırlattı Joanna. "Gelinlerini kaçırır ve onları aşık ederlerdi."

"Ya öyle ya da kafalarını kesmişler." Kendrick Joanna'ya dirsek attı, o da ona dirsek attı.

"Terbiyeli ol," diye uyardı Hugh.

Kendrick'in yanıtı yüksek sesle nefes kesmek oldu. "Vay canına! Berbat kokuyorsun," dedi Joanna.

Kendrick arkasından ona doğru hava üflüyormuş gibi yaptı.

"Eğer bu işe yaramazsa, kaçıp perilerle yaşayacağım," dedi Angus, alt dudağını kavgacı bir tavırla dışarı çıkararak.

"Öyle bir şey yok," diye kükredi Oslac.

Angus Oslac'a kafa attı ve ikisi toprak zeminde güreşmeye başladılar.

İkizler, Aidan ve Arden, esnemeler arasında sadece izlediler. Birazdan gitmezlerse ikisi de uykuya dalacaktı.

Beth, "Artık gidelim," diye önerdi. "Burada durarak hiçbir şey başaramayız."

"Evet, babama Breanne'i aptallaştırması için bolca zaman vermeliyiz ki sonsuza dek onunla kalmak istesin." Kendrick yetişkinlerle ilgili her şeyi bildiğini sanıyordu.

"Eeew!" Mina haykırdı. "Bir hanımefendi bunu neden yapmak istesin ki?" "Tup nedir?" Arden sordu.

Hugh her seferinde bir tutam olmak üzere kendi saçını yolmak istiyordu. Bazı açılardan, babasının neden daha fazla çocuk sahibi olmaktan nefret ettiğini anlayabiliyordu. Kendisi de onlara katlanamıyordu ve o da onlardan biriydi.

"Dinle. Bir kez daha." Hugh dikkatlerini toplamak için her birine teker teker baktı. "Aidan ve Arden burada kalıp bizim için kapıyı açacaklar." Yeraltındaki odayı açığa çıkaran, yukarı doğru açılmak üzere eğimli bir kapıydı. Dışarıdan kilitlenebiliyordu. "Angus, sen dışarıda nöbet tutacaksın. Joanna, el arabasının kalenin arka kapısının yanında hazır olduğundan ve kimsenin seni görmediğinden emin olacaksın. Geri kalanınız benimle gelecek. İpler ve ağızlıklar hazır mı?"

Hepsi başını salladı.

"Zafere!" Hugh, bazı reislerin savaştan önce yaptığını duyduğu gibi kolunu kaldırarak bağırdı.

Diğerleri aklını kaçırmış gibi ona bakakaldı.

Hugh, "Bütün bunlar bittiğinde, depodan son ballı kekleri getireceğim ve bunu kutlayacağız," diye teklif etti.

Bu işe yaradı, çünkü kardeşleri daha sonra "Zafere!" diye bağırdılar.

Küçük askerlerin kirli dövüşmesine izin verilir.

Gece yarısıydı ve Caedmon bir çift sütyen giyip başka bir şey giymeden bir fincan bira almak için salona indi. Belki bu uykuya dalmasına yardımcı olurdu.

Lord Ravenshire'ı kısık ateşin önünde tek başına oturmuş, bir fincan birasını yudumlarken görünce şaşırdı. Caedmon bir sürahi ve fincan bulduktan sonra onun yanına oturdu.

"Bir terslik mi var?" diye sordu.

Eirik başını salladı. "Hayır. Bazen başım ağrır ve karımın bal liköründen bir fincan içmek acımı hafifletir. Ben de tam yatağıma dönmek üzereydim." Bir an Caedmon'u inceledi. "Peki ya sen? Seni rahatsız eden bir şey mi var?"

Omuz silkti, sonra da "Breanne" diye itiraf etti. "Ve?"

Bu yeterli değil mi? "Ona değer veriyorum." Kelimelerini dikkatle seçti. "O da bu duygulara karşılık vermiyor mu?"

Güldü. "Sanırım öyle, ama şu anda değil." *Daha çok, eğer yapabilseydi beni bir sandalyeye oyardı.*

"Kimsenin bakmadığını düşündüğünüzde birbirinize nasıl baktığınızı görüyorum."

"Bunu herkes söylüyor." *Ona çok fazla bakmamaya çalışmalıyım.*

"Bayana seninle evlenmesini söyle." Eirik'in önerisi açık sözlü ve beklenmedikti. "Bütün mesele bu, değil mi?"

Caedmon ilk başta cevap vermekte direndi. Ne de olsa bu Eirik'i ilgilendirmezdi. Ama adam sadece yardımcı olmaya çalışıyordu.

"Daha önce iki kez evlendim. Felaketler." *Evlilik KİLİDİ adını verdiklerinde ve evlilik KEFALETLERİNE atıfta bulunduklarında haklıydılar.*

"Bu bazen olur." "On

çocuğum var."

"Tebrikler."

Eirik'e ters ters baktı. "Bu tebrik edilecek bir şey değil. Ayrıca, hepsi benim değil." *Ve bir gün o üç Galli'yi bulacağım.*

Kardeşlerim. Ama, hayır, o üç yavru çok uzun zamandır benimle birlikte. Artık onlardan çok benimler.

Eirik onun daha fazlasını söylemesini bekledi.

"Tekrar evlenmek istemiyorum. Başka çocuk istemiyorum. Huzur ve sükunet içinde bir hayat istiyorum."

"İstiyorum, istiyorum deyip duruyorsun. Her şey seninle ilgili değil."

İç çekti. "Haklısın. Bencilce davranıyorum."

"Bana göre hayat dengelerden ibarettir. İyi ve kötü.

"Seçimlerimiz var ve bunlar her zaman yapmak istediklerimiz değil.

Belki de Breanne ile evlenmenin getireceği tüm iyi şeyleri kötü şeylere karşı tartmanız gerekiyordur. Bakalım o zaman terazi ne gösterecek. Uzlaşma kötü bir kelime değildir."

"Bu iyi bir tavsiye." Sonra güldü. "Ama çok geç." "Asla çok geç değil."

"Bu gece beni kurtaran tek şey Raşit'in bana bir deve atasözü vermek için burada olmaması."

"Bunun kötü olduğunu düşünüyorsun. Bir de dostum Bolthor'la tanışmalısın, dünyanın en kötü skald'ı. Tüm utanç verici olaylarınız hakkında herkese destanlar anlatacaktır. Bir keresinde kardeşimin siki hakkında bir destan yazmıştı."

Caedmon gülerek ayağa kalktı ve birasının geri kalanını uzun bir yudumda içtikten sonra tuvaletini yapmak için alt kattaki garderebun yolunu tuttu. Sonra yatağına dönecek ve umarım uyuyacaktı.

Sütyenlerini daha yeni takmış ve koridora çıkmıştı ki küçük bir hayvan sırtına atladı. Hayvanın elleri boynuna dolandı ve ağzına bir çift hortum gibi görünen bir şey soktu. Diğer hayvanlar onu yere düşürüyor, ellerini arkadan ve ayak bileklerinden bağıyordu. Başını yana çevirdiğinde, kötü adamların kendi çocukları olduğunu görünce şok oldu. Hugh, Beth, Mina, Kendrick ve Oslac onu birkaç kez kaldırmaya çalışmış, ancak ağırlığı ve nispeten küçük boyutları nedeniyle onu düşürmeye devam etmişlerdi. *Ne oyunu bu? Onu öldürecekim. küçük böcekler.*

Uşaklar arasında fısıltıyla konuşulduktan sonra, onu koridor boyunca sürüklemeye başladılar, sonra da dışarı çıkarıp bir el arabasına bindirdiler. Vücudunun her yerinde çürükler olurdu. *İşim bittiğinde tanıdığım bazı küçük insanların küçük kışlarında çürükler olacak.*

Küçük Angus'un elinde tahta bir kılıçla nöbet tuttuğu soğuk mahzene vardıklarında, Caedmon ağzındaki tıkaçın arkasından küfrediyordu. *Tanrı'nın dişleri! Bu artık komik değil, eğer komikse bile.* Sabah olduğunda bu şatoda bir sürü kabarmış kış olacak.

Onu basamaklardan teker teker indirdiklerinde, Alfred ve Aidan'ın uyukladıkları yerden kalktıklarını gördü.

Onu duvara yaslayıp bir battaniyenin üzerinde oturur pozisyona getiren Hugh ona şöyle dedi: "Baba, bunu senin iyiliğin için yapıyoruz. Sen de

Yarın ya da ertesi gün bize teşekkür edin."

Belki de ne kadar minnettar olduğumu göstermek için seni bir manastıra göndermeliyim, evlat. Caedmon gözlerinin Hugh'ya ne kadar minnettar olacağını anlatmasını umuyordu.

Sonra hepsi gitti, Alfred ve Aidan bile. Onların yukarıda, kapının dışında Angus'la konuştuklarını duyabiliyordu.

Kısa bir süre sonra kapı tekrar açılana ve başka bir ceset merdivenlerden aşağı sürüklenene kadar tüm bunların ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Üzerinde beyaz bir karyola askısı olan bu cesetten boğuk protesto sesleri geliyordu. Cesedi onun yanına, battaniyenin üzerine attılar.

Bilin bakalım kim? Kendi kendine şakalaştı. Hatta ağzındaki tıkacın altından güldü ya da gülmeye çalıştı.

Tüm çocukları... yani dokuz tanesi... Piers muhtemelen katılmak için çok küçük olduğundan... onlara bakıyordu. Sözcü Hugh, "Bunun kötü görüldüğünü biliyorum ama bunu sizin iyiliğiniz için yapıyoruz" dedi.

Joanna, "Tek yapman gereken, gözleri yuvalarından fırlayana ve gelinin olmayı kabul edene kadar onu okşamak," dedi.

Bunu söylediğine inanamıyorum. Tuppington ne olduğunu biliyor mu?

"Joanna! Bunu onlara söylemeyecektin," diye onu azarladı Hugh.

Bunu tekrar söyleyebilirsin!

Joanna başını eğdi. "Bu doğru," diye mırıldandı. Breanne'in gözleri irileşti, sonra yana kayarak ona dik dik baktı. *Hey, bu benim fikrim değildi.*

Beth çeşitli sepetleri göstererek, "Bir sürü yiyeceğiniz, battaniyeniz ve eşyalarınız var," dedi.

"Sizi her gün bir kez kontrol edeceğiz... yani, nasıl ilerlediğinizi görmek için."

Hugh küçük uşak grubuna baktı ve elini havaya kaldırarak "Zafere!" diye bağırdı.

"Zafere!" diye yankılandı diğer haylazlar.

Sonra koşarak kapıdan çıktılar ama Hugh geri döndü ve "Tüh. Unutmuşum." dedi. Breanne'in ellerindeki ipleri çabucak gevşetti, böylece yolun geri kalanında onları çözebilecekti. Sonra yukarı koşup tekrar dışarı çıktı. Bu kez kapı çarptı ve kilidin açıldığını duydu.

Kısa bir süre sonra, o ve Breanne özgürdü. Özgürdü ama kendi çocuklarının esiriydi.

Breanne, "Yardım çağırın," diye önerdi.

"Kimse bizi duymayacak. Çok aşağıdayız ve kaleden çok uzaktayız. Bağırmanın işe yaramasının tek yolu insanların bizi bu tarafta aramaya gelmesidir."

"Onları bu işe sen mi bulaştırdın?"

Sen olduğunu umuyordum. "Sen deli misin? Bunu neden yapayım ki?"

"Seks."

"Sen delisin. Eğer seks yapmak isteseydim, bu bir kök mahzeninde sert bir zeminde bir cadalozla olmazdı." *Yine de geri çevirmezdim.*

"Özür dilerim. Bunu söylememeliydim. Ne yapacağız şimdi?"

"Biliyorsam ne olayım." Vahşi kızıl saçlarından çıplak ayak parmaklarına kadar gözlerini onun üzerinde gezdirdi. Sonra gülümsedi. "Sevişmek ister misin?"

Breanne "Elbette, neden olmasın?" diyerek onu şaşırttı. Caedmon bunun bir rüya olduğundan oldukça emindi.

Kırılması zor bir cevizdi.

"Senin yanında hayatın hiç sıkıcı olmadığını söylemeliyim, Caedmon."

Breanne, bir zamanlar kök sebzelerin ve tuzlanmış etlerin bulunduğu küçük yeraltı odasında dolaşıyordu.

"Geoff ve Wulf benim hakkımda hep böyle söylüyorlar ama ben bu tür şeylerin peşinde değilim. Yine de onları çekiyor olmalıyım." Ayağa kalktı ve sütyenini silkti, sonra işaret parmağıyla onu işaret etti. "Buraya gel, Breanne."

Niyeti masmavi şeytan gözlerinde ve aşağıda hazır bekleyen arasında açıkça görülüyordu.

Nazlanıp ikna edilmeyi bekleyebilirdi ama Caedmon'ın yatak odasından çıktıktan sonra uyuyamamış, gittiği için kendini azarlamıştı. Evet, Caedmon ona evliliğin asla gerçekleşmeyeceğini söylemişti ama bir gece daha aşk yaşayabilirdi. Yalnız geçeceği kesin olan bir gelecek için daha fazla anı biriktirebilirdi.

Bu onun ikinci şansıydı.

Geceliğini başının üzerine kaldırdı ve yere bıraktı. Sonra olabildiğince boğucu bir şekilde ona doğru yürüdü.

Güldü. "Baştan çıkarıcı," dedi kulağına karşı. Sonra onu öptü ve aynı anda onu yerden kaldırıp battaniyeye doğru yürüdü, orada onu yere yatırdı, kendisi de onun yanında, öpücüğü bir kez bile kesmedi. "Seni istiyorum. Seni hiç kimseyi ya da hiçbir şeyi istemediğim kadar çok istiyorum."

"İstemek" nedir bilmiyorsun, cahil. Bende çok daha bol miktarda var, çok teşekkür ederim. "Ben buradayım."

"Evet, öylesin." Ona gülümsedi, sonra yavaşça vücudunu inceledi, bir parmak ucunu köprücük kemiği boyunca, göğüslerinin arasından aşağıya, karnının ve göbeğinin üzerinde gezdirdi ve saç diplerinde durdu. "Ne kadar güzel olduğun hakkında bir fikrin var mı?"

Niteliklerini ya da eksikliklerini bildiği için buna karşı çıkabilirdi ama belki de adam onu uyarılmanın sersemliğiyle görmüştü. Önemli değil.

Nasırlı elleri yine aynı yolu izledi, ama bu kez avuç içlerini kullanarak kollarının derisine, içine ve dışına, göğüslerinin altına, karnına, dizlerinin arkasına tapındı, her yerde gırtlaktan gelen bir sevecenlikle gördüklerini ve beğendiklerini anlattı. Tüm duyuları canlanırken sadece bu bile onu inletiyordu. *Beni başka erkekler için mahvediyor. Başka hiç kimse bana böyle hissettirmesi mümkün değil.*

Tutkuyla dolup taşan gözleriyle, titreyen ellerinin arasında kızın yüzünü çerçeveledi ve onu gerçek bir aşık gibi yumuşakça, yalvarırcasına öptü. Aşkını.

Keşke bu doğru olsaydı.

Dilinin ucunu ağzına bastırduğunda sert bir ses çıkardı, sonra aşağıda olacaklarla eşleşen bir giriş çıkış ritmiyle devam etti.

İlk kez göğüsleriyle oynadığında zirve yaptı. Alaycı parmaklar. Dişleri. Alıştıran dil. Ve sert, ısrarlı emme.

Bunu hatırlamadan gelecekte asla göğüslerime bakmayacağım ya da onlara dokunmayacağım.

"Bana bak," diye ısrar etti. "Beni ne kadar memnun ettiğini görmeni istiyorum."

Sonra daha aşağıya indi, kadının kıvrımlarını ayırdı, oradaki ıslaklığı yaydı, aradı ve sonra öyle yoğun bir zevk yumrusu buldu ki kadın haykırdı.

"Seni incittim mi?"

Tam tersi. Başını salladı.

Bacaklarının arasına diz çöktü, sonra kalçalarını daha geniş açtı ve kendini daha aşağı indirdi. Adamın ne yapmak üzere olduğunu anlayınca itiraz etti. "Hayır!" *Bunu yapacak olması mümkün değildi...*

"Bana bırak."

"Oh...oh, hiç düşünmemiştim. İnsanlar bunu yapıyor mu?" *Eğer yapmıyorlarsa, yapmalılar. Kutsal Thor!*

"Var, hayatım. Yapıyoruz." Bu sözlerle ona bir erkeğin neler yapabileceğini, bir kadının uzuvlarıyla sevişerek gösterdi. Zevk o kadar yoğundu ki, itiraz edemedi. İçeriden başlayıp dışarıya ve tüm vücuduna yayılan, basamaklı spazmların iniltileriyle tekrar zirveye ulaştı.

Adam kadının portalına yerleşmek için hareket ettiğinde, "Kadınlar da erkeklere bunu yapar mı?" diye sordu.

Sorusu karşısında önce şaşırmış gibi göründü, sonra da "Öyle" dedi.

Caedmon'un erkeklik organı uzun ve kalındı, girmeye hazırdı. Bunu biliyordu çünkü dirseklerinin üzerinde yükselmiş onu izliyordu. Yukarı bakınca Caedmon onun dikkatle izlediğini fark etti ve gülümsedi... sadece dudaklarını çekiştirmekle kalmayıp gözlerinde dans eden bir gülümseme. Sonra onun içine girdi ve kadın kendisine saldıran tüm hislere karşı gözlerini kapatmak zorunda kaldı. Onun gergin dolgunluğunun etrafında eridi. İnce tüyler vücudunun her yerinde göze çarpıyordu. Meme uçları ağrıyordu.

Kontrol için savaşıyor gibi görüldüğü için gözleri kapalıydı, ama hiçbirine sahip olmayacaktı. Etrafına uzandı ve daha fazlası için bastırarak kalçalarını avuçladı. *Tüm kontrolün sende olduğunu sanma, günah lordum.*

Gözlerini açarak güldü ve onu neredeyse sonsuz bir inlemenin çılgın durumuna sürükleyen uzun, tembel vuruşlara başladı. Bu hem çok fazlaydı hem de yeterli değildi. Kalçaları çılgınca sallanıyordu. Kulaklarında bir uğultu vardı. Adam içine girdikçe, bacaklarının bir şekilde adamın kalçalarına kilitlendiğini fark etti. İkisini de güçsüz ve bitkin bırakan, duyuların en inanılmaz, paramparça edici patlamasına doğru zorlanıyor, zorlanıyor, zorlanıyordu.

Burası kesinlikle cennet ve Valhalla'nın bir araya getirilmiş hali.

Birbirlerine bakacak şekilde yan yana uzandıklarında, adamın gevşek penisi hâlâ kadının içindeydi, adam az önce yaptıklarını hatırlatırcasına dilini tembelce kadının ağzına sokup çıkardı. Kadın ellerini adamın yüzüne koyarak onu biraz geri çekti. "Seni seviyorum," dedi. Hepsi bu kadardı. Onun nasıl tepki vereceği hakkında hiçbir fikri yoktu ama bunu söylemesi gerekiyordu.

Sadece ona baktı, parmakları yüzündeki ıslak saç tellerini hafifçe itti. "Sevindim."

Hepsi bu kadardı ama şimdilik yeterliydi.

Henüz bilmiyordu ama kadın yarın gitmiyordu. Kırılması zor bir ceviz olabilirdi ama eninde sonunda onu kıracaktı. Ne de olsa bu iş için dokuz yardımcısı vardı.

Adam onun çok ciddileştiğinden endişelenmesin diye bir bacağına onun kalçasının üzerine kaldırdı ve "Egzersizlerimde ne kadar iyi olduğumu görmek ister misin?" dedi.

Erkeklerin inlemeleri ve merhamet dilemeleri bir gösterge ise, çok iyi olduğu ortaya çıktı.

Bir erkeğin kalbine giden yol midesinden geçmez hanımlar...

Caedmon uyuyan Breanne'e baktı. Sonunda onu yormuştu. Hah! Asıl yıpranmış olan oydu. Mümkün olan en iyi şekilde.

Yeni iç kas egzersizleriyle onu, öldüğünü ve Valhalla'ya gittiğini düşünene kadar sağlamıştı. *Tanrıya şükürler olsun ki vücudunu ve tüm nüanslarını.* Bundan sonra, daha önce ona bahsettiği Kelebek pozisyonunu denediler. *Bunu yapabileceğimi kim bilebilirdi?* Sonra ağzını ona dayamış ve tekrar ritme girmeden önce kalbinin durmasına neden olmuştu. *İnanılmaz!* Yine de onun ölümü olacaktı... iyi bir ölüm, kabul etmek zorundaydı.

Onunla ne yapacaktı?

Birkaç fikrim var.

Kesin olan bir şey vardı ki, onun gitmesine izin vermeyecekti.

Sonra uzandı, kendini onun sırtına kaşıkladı ve üzerlerine bir battaniye çekti. Yakında gün ışıyacaktı ve o zaman ne olacağını sadece Tanrı biliyordu.

Şimdilik olmak istediği yerdeydi.

BÖLÜM YIRMI İKİ

Çocukların, yetişkinlerin oynadığı oyunlar.

"Nerede o?" Kral Thorvald böğürdü. Atına binip onları İskandinavya'ya götürmek üzere bekleyen sekiz uzun geminin bulunduğu Jorvik'e doğru yola çıkmaya hazır bir şekilde dışarıdaydı. Aşağıdaki tüm birlikler ata binmeye hazırdı. Kızları da öyle. Breanne hariç.

"Her yere baktım," dedi Tyra, bir elini zar zor kaldırdığı karnının üzerine koyarak. Bu sabah erkenden ona, kendisi için bir torun daha doğuracağını söylemişti. Ailesiyle birlikte Jorvik'e gidecek, oradan da kocası, Adam, Rashid ve küçük Adela'yla birlikte Hawkshire'daki kendi evine geçecekti. "Breanne hiçbir yerde bulunamıyor."

"Onu en son ne zaman gördün?" Rafn sordu.

"Biz yattığımızda o da yatmıştı," dedi Vana ona, "ama bu sabah uyandığımızda orada değildi."

Kral Thorvald'ın kanı kaynadı. "Caedman nerede?" diye bağırdı cevap verecek olan herkese.

"Bugün de ortalıkta görünmedi," diye cevap verdi kâhya Gerard uzaktan.

Kafasını koparacağımı mı sanıyor? Hayır, bu onuru kendisine sakladığım o düzenbaz Caedmon.

"Belki de Caedmon Heatherby'ye, dün gece oraya giden arkadaşı Wulf'un yanına gitmiştir," diye önerdi Tyra.

"Larkspur'dan ayrılmadı," dedi seyis, toplanan kalabalığın arkasından.

"Atı hâlâ ahırında ve nöbetçiler onun ayrıldığını fark etmiş olmalı."

Thorvald, "Rafn, üçlünün attan inmesi için emir ver," diye emretti.

"Bugün buradan ayrılmayacağız. Adam, bir arama ekibi kurmaya yardım edebilir misin?"

"Nereye bakacağız?" Drifa bilmek istedi.

Thorvald, "Benim tahminim yataklı bir yer olurdu," dedi. Sonra da kendi kendine kıkırdadı. *"Görünüşe bakılırsa kızlarımdan biri daha yuvayı terk edecek. "Ingrith nerede?"*

"Buradayım baba."

"Düğün ziyafeti için hazırlıklara başlasan iyi olur."

"Ama ben Stoneheim'da evlenmek istiyorum," diye itiraz etti

Vana. "Bu senin için değil."

Birinin Caedmon'un çocuklarının garip davrandığını fark etmesi için beş saat süren gereksiz bir araştırma gerekti. Bir saat daha süren yoğun sorgulamadan sonra, yaklaşık yirmi kişilik bir kalabalık kalenin arka kapısından çıkıyordu. Çocuklar akıllıca davranarak derin bir saklanmaya girdiler.

Thorvald, Adam kafasına bir delik açtığından beri bu kadar eğlenmemiştir ve kızlarından birinin evliliğini planlayabilmek için baygın numarası yapmıştı. Kızlarının sandığından çok daha zeki olduğunu söylemek yeterliydi. Bir Viking'i asla küçümseme, derdi hep.

Işığa hoş geldin, evlat.

Caedmon ve Breanne günün ilk yemeği olan manchet ekmeği, sert peynir ve elmayı yerken yaklaşan birçok ses duydular.

"Uh-oh! Kurtarılmak üzereyiz." Breanne'e gülümsedi ve ayağa kalkmasına yardım etti.

O da ona gülümsedi.

Artık göğsünde bir ağrı yoktu. Onun yerine şiddetli bir sevinçle dolmuştu. Bunun ne anlama geldiğinden emin değildi ama iyi bir şey olmalıydı.

"Bununla ben ilgileneceğim," dedi ve eğilerek ona yumuşak bir öpücük verdi. "Korkma."

"Korkmuyorum. Ne olacaksa olacak. Nasıl görünüyorum?" Bu sabaha kadar giymediği buruşuk yatak örtüsünü düzeltiyordu.

"Sanki son on iki saat içinde günahkâr derecede yakışıklı bir adamla altı kez sevişmişsin gibi. Sayarsan belki yedi... boş ver." Uzandı ve başparmağını, öpücüklerinden çiğ ve şişmiş olan dudaklarında gezdirdi. Nemli saç tutamları parlayan yüzünü çevreliyordu. Yüzünde, boğazında ve göğsünde bıyık yanıkları vardı. "Nasıl görünüyorum?"

Onu baştan aşağı süzdü. Sütyenden başka bir şey giymemişti. Göğsünde ve sırtında çizik izleri vardı. Dudakları şişmişti. Gözleri bir sırsla parlıyordu. "En yüksek mertebeden bir baştan çıkarıcı tarafından defalarca tatmin edilmiş bir adam gibi."

Kapı açıldı ve güneş ışığı içeri girdi.

Caedmon onun elinden tuttu ve merdivenlerden yukarı çıkardı. Önce gözleri kamaştı ama sonra şaşkın bir kalabalığın onları izlediğini fark etti. Başlarında Breanne'in babası Kral Thorvald vardı.

Sessizlik için bir elini tutan Thorvald ikisini de dikkatle inceledi.

Sonra gülümsedi ve omzunun üzerinden, "Biri rahibi çağırırsın," diye bağırdı. Şaşırtıcı bir şekilde Caedmon ürpermedi ya da masum olduğuna dair bir itirazda bulunmadı. Bu kaçınılmazdı. Bunu artık biliyordu. Bu emredilmişti

onun kalesine girdiği andan itibaren.

Breanne'in de sessiz kaldığını fark etti. O da aynı sonuca mı varmıştı?

Sahiplenme duygusuyla bir kolunu kızın omzuna doladı ve onları kaleye geri götürmeye başladı, kalabalık da ördek yavrusu gibi peşlerinden geliyordu.

"Bir şey daha var," dedi bağırarak için durarak, "çocuklarım nerede?"

Başta Caedmon olmak üzere herkesi şaşırtan bir şekilde Breanne iki parmağını ağzına götürdü ve tiz bir ısıklık çaldı. Daha da şaşırtıcı olanı, on çocuk, hatta küçük Piers bile koşarak onun önünde sıraya girdiler.

Hepsi gülümsüyordu.

İşte (Viking) gelin geliyor...

Ertesi öğleden sonra Larkspur'daki yeni üzüm çardağında evlenmek üzereydiler; çardaklar gelin tarafından inşa edilmiş, üzüm asmaları kız kardeşi Drifa tarafından dikilmiş ve bir kemer şeklinde düzenlenmişti. Düğün ziyafetinin hazırlandığı mutfaktan etli kokular geliyordu.

Breanne "kurtarıldıkları" dünden beri Caedmon'la yalnız konuşmamıştı. Çocuklarına ne söylediğini bilmiyordu ama uzaktan onlarla ciddi ve uzun konuştuğunu görmüştü. Ama sonunda hepsi gülmeye başlamıştı ve Caedmon babacan bir tavırla Hugh'un omuzlarına sarılmıştı.

Ayrıca onu babasıyla bira içerken konuşurken de görmüştü. Uzun bir sohbet olmuştu ama babası onun kafasını koparmadığına ya da ona bedensel bir zarar vermediğine göre çok da kötü geçmemiş olmalıydı.

Caedmon evlenmek istememişti. Muhtemelen hâlâ da istemiyordu. Ama yine de onunla evlenecekti. Zamanla ona kendisini sevmeyi öğretecekti.

Her nasılsa, kız kardeşleri Sybil ve Leydi Ravenshire arasında nefis bir gelinlik hazırlanmıştı. Sybil'in gök mavisi elbiselerinden birinin kenarları gümüş işlemeliydi. Üstünde samur astarlı samitten, daha koyu, arduvaz mavisi renkte, tarla çiçeği desenli işlemeli bir pardösü vardı; birisi bunu bu mülkün eski sahibinden kalan bir sandıkta bulmuştu. Eadyth arıcılık örtülerinden birini Drifa'nın çiçeklerinden oluşan bir halkaya asılı bir gelin duvağı haline getirmeyi başarmıştı. Tüm bu kıyafetler İskandinavdan çok Saksonya'ya aitti. Bu yüzden saçlarını Viking tarzı uzun bir örgü halinde örmüştü ve omzunda kıvrımlı, iç içe geçmiş hayvan desenli bir broş vardı.

Kız kardeşleri parlak elbiseleri içinde çok güzel görünüyorlardı, Tyra'nınki Sakson tarzıydı ama diğerleri saf Viking. Babası onu evlendirecek, kız kardeşleri de şahitlik edecekti. Caedmon'un yanında Geoff, Wulf, Hugh ve Rashid duracaktı.

"Vakit geldi," dedi Ingrith başını kapıdan içeri uzatarak.

Breanne derin bir iç çekti ve Eadyth ile birlikte yürümeye başladı.

"Gergin misin canım?"

"Şaşırtıcı bir şekilde, değilim."

Ama dışarıya, parlak güneşin altına çıktığında bu doğru değildi. Caedmon kafesin yanında durmuş onu bekliyordu. Mavi sütyeninin üzerine giydiği yeni lacivert fustian tuniği içinde çok yakışıklı görünüyordu. Güneş, yan kınında duran gümüş kabzalı kısa kılıcına ve altın işlemeli kemerine yıldızlar gibi yansıyor.

Bu evliliğe zorlanıyordu. Daha önce umursamadığını, aşkının gelmesini beklemeye istekli olduğunu iddia etmesine rağmen, şimdi tereddüt ediyordu. Hayatı boyunca adil davranılmamış olan bu adama karşı büyük bir haksızlık bu.

Ama sonra ona gülümsedi ve Breanne elini babasının uzattığı koluna koyarak ona doğru yürümeye başladı.

Biri Hristiyan, diğeri İskandinav olmak üzere iki törenle evleneceklerdi. Peder Edward bundan memnun değildi. Ritüelini aceleyle tamamladı ve hışımla yerine oturdu. Breanne kendini evlenmiş gibi hissetmiyordu. Henüz duvağını bile kaldırmamıştı. Caedmon'la bakiştılar ve sonra omuz silktiler.

Şimdi hem babası hem de Rafn tarafından yönetilecek olan İskandinav düğün ritüelinin zamanı gelmişti.

Çardağın altına küçük bir masa getirildi ve üzerinde gümüş işlemeli bir şarap kadehi, süslü mücevherli bir bıçak, altın örgülü bir ip, bir çekiç, cilalı bir taş ve bir kâse yulaf tohumu vardı. İkisi de kavanozlanmıştı.

Babası İskandinav dilinde ilkel sözler söylemeye başladığında şaşkınlık içinde kaldı. İskandinavca bilmeyenler için Rafn şöyle tercüme etti: "Kral Thorvald bugün Larkspur'lu Caedmon ile Stoneheim Prensesi Breanne'ın evliliğine şahitlik etmeleri için Tanrı'ya ve insanlara, ailesine ve dostlarına seslendi."

"Dunstan burada olsaydı çığlık krizine girerdi," diye fısıldadı Caedmon ağzının kenarından.

"Tüm kadınları törenden men ederdi, gelini bile," diye cevap verdi.

Caedmon kıkırdadı.

"Şşşt!" dedi babası ve şarap kadehini Caedmon'a uzattı. "Odin, bu nektarı senin bilgi kuyundan çekiyoruz. Bu çiftte bugün başladıkları bu evlilik yolculuğunda birbirleriyle iyi geçinmeleri için bilgelik ver. Özellikle de bu iki inatçı insana mücadeleden ne zaman vazgeçeceklerini bilmeleri için bilgelik ver."

"Hah!" Breanne dedi ki.

Caedmon sadece sırtıttı. Şaraptan bir yudum aldı, sonra kadehi çevirdi ve onun da aynı yerden içebilmesi için dudaklarına bastırdı. Metalin onun ağzının sıcaklığını taşıdığına yemin edebilirdi.

Babası Caedmon'a önceden talimat vermiş olmalıydı, çünkü kız kırmızı şaraptan küçük bir yudum aldıktan sonra Caedmon kadehi bıraktı ve çekici eline aldı. "Thor, gök gürültüsü tanrısı, kudretli çekicin *Mjollnir*'i -aslında Breanne'in çekicini- elime alıyorum. Söz veriyorum: Seni, Breanne'i, karımı her türlü tehlikeden koruyacağım. Düşmanlarını ezmek için dövüş yeteneklerimi kullanacağım. Sonsuza dek bilinsin. Senin düşmanın artık benim düşmanım. Benim düşmanım senin düşmanın. Larkspur'un kalkanı artık *bizim* kalkanımız." Bununla birlikte çekici kaldırdı ve taşı ezdi.

Breanne şaşkınlıkla geri çekildi.

Sonra babası tekrar devraldı. Tohum dolu kâseyi eline aldı ve bir avuç aldı. "Frey, bereket ve refah tanrısı," diye başladı.

Caedmon onun yanında kaskatı kesildi.

Aklını mı kaçırdın, baba? Caedmon'un en nefret ettiği konuyu bu günde nasıl gündeme getirebildin?

Babası devam etti, "Bu evlilikte bereket ya da büyük bir zenginlik dilemiyoruz, ey yüce Frey. Bunun yerine aradığımız şey, onları zengin bir aşk ve daha zengin bir tutkuyla kutsaman... ve eğer bir ya da beş çocuk gelirse, öyle olsun!" Sözleri etkisini göstermeden önce, tohumlardan bir tutam serpti.

Göğüsleri ve çok daha büyük bir miktarı Caedman'ın göğsünün üzerinde, kasıklarına kadar inecek kadar.

Caedmon dehşetle baktı.

Babam tam bir aptal.

Tam bir aptal olan babası sırtmasını güçlükle bastırıyordu.

Babası onun sol elini ve Caedmon'un sağı elini alarak altın bir kordonla gevşekçe birbirine bağıladı. Sonra, o daha ne olduğunu anlamadan, Rafn bıçağı aldı, her ikisinin de bileklerine derin yarıklar açtı, sonra da iki yarığı birbirine bastırdı.

Bu harika. Her şeyin üstüne kan dökmek!

Babası, "Caedman'ın kanı Breanne'inkiyle birleştğinde, onun soyu da birleşecek," diye ilan etti.

Yine çocuklar. Ona sürekli hatırlatmak zorunda mısınız?

"Mahvoldum," diye fısıldadı Caedman, ama ona bir göz kırptı.

Ha? Bu göz kırpması ne anlama geliyor?

Babası sözlerini bitirirken, "Bugünden itibaren Breanne Caedmon'un sevgilisi, o da onun sevgilisi. Kanlarının bu karışımıyla, birlikteliklerine söz veriyorlar. Zamanın başlangıcından, zamanın sonuna kadar, bilinsin ki..." prova edilmiş olması gereken sözleri okumaya başlayan Caedman'a başıyla işaret etti:

"Ben, Caedmon, kalbimi sana veriyorum, Breanne."

Sonra Breanne'e başıyla işaret etti, o da ona tekrarladı: "Ben Breanne, kalbimi sana veriyorum Caedmon." *Oh, bu korkunç. Caedmon'un tüm bu yalan sözleri söylemek zorunda kalacağını hiç düşünmemiştim. Çok öfkeli olmalı. Ama bunlar çok güzel duygular.*

"Tamamdır," dedi babası ve kalabalık alkışlamaya başladı.

Caedmon duvağını kaldırdı ve eğilip dudaklarını öpmeden önce ona uzun uzun baktı. Dudaklarına doğru fısıldadığını düşündü, "Gelinim!"

Bir süre sonra, gelin şöleni başlamadan hemen önce, Caedmon Breanne'in kayıp olduğunu fark etti. Onu depolardan birinde ağılarken buldu.

Kalbi sıkışmıştı. "Breanne! Yanlış olan ne? Lütfen bana şimdiden evliliğimizden pişmanlık duyduğunu söyleme. Kök mahzenindeyken bana beni sevdiğini söylemiştin. Düşündüm ki..."

Başını salladı ve hıçkırmaya devam etti. Gözyaşları durana kadar ona sarıldı ve ıslak yüzünü bir bezle sildi.

"Anlat bana," dedi.

"Oh, Caedman, kendimi çok kötü hissediyorum. Evlendiğimiz için pişman değilim. Tabii ki değilim, ama sen buna zorlandın. Babamı ikna edebilirdim ama yapmadım."

Bir bilsen tatlım. Başını yana eğdi. "Zorlanmadım."

"Elbette öyleydin. Beni sevmiyorsun."

"Seviyorum." *Kalbim ve ruhumla.*

"Ne? Lütfen, beni yatıştırma ihtiyacı hissetmeyin. Birazdan kendime geleceğim. Siz salona dönün, ben de birazdan size katılacağım."

"Kesinlikle hayır! Seni sevmediğim fikrine nereden kapıldın?" "Hiç öyle demedin."

"Yapmadım mı? Emin misin?"

Onun göğsüne bir tokat attı. "Elbette eminim. Bu kadar önemli bir şeyi unutacağımı mı sanıyorsun?"

"Esaret altındayken sana yüzlerce kez söylediğime yemin edebilirim."

Belki de vücudunun tadını çıkarmakla meşguldüm.

"Yapmadın."

"Sonra sana gösterdim." *Birçok, birçok kez, eğer kendim söylersem.*

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve ona ters ters baktı.

"Seni seviyorum, Breanne. Muhtemelen evimi tımarhaneye çevireceksin. Muhtemelen asla teklif edilebilir olmayacaksın. Muhtemelen sırf başıma bela olmak için beş kızın olacak. Ama seni seviyorum ve kocan olmaktan gurur duyuyorum." *Ben iyiyim. Bu kadar iyi olabileceğimi hiç düşünmemiştim. Ah! Belki de kelimeler kalbimden geldiği içindir.*

Sözlerini mühürlemek için öpüştiler ve Breanne o gün olduğundan daha mutlu olabileceğini düşünmüyordu. Bir kontu öldürmenin bu olaya yol açtığını düşünmek.

"Unutmadan, sana küçük bir gelin hediye var," dedi. *Gök gürültüsü! Hiç unuttur muyum!*

Sarı bir şeritle bağlanmış kırmızı bezi çözdü. İçinde bir mum vardı. Onu elinde tuttu. Kaşlarını çattı ve mumun üstünü, altını ve yanlarını inceledi. Sonra bir kahkaha attı. "Sen paha biçilemezsin, Breanne. Ama sana gelin hediye mi daha sonra yatağa girdiğimizde vermem gerekecek."

"Sanırım o 'hediye' daha önce görmüştüm." *Ve çok da güzel.*

"O değil, kalbim." Kızın poposunu çimdikledi. "Rafn'la konuşuyordum ve bana bu gizli Viking numarasından bahsetti."

"Yatak hilesi mi? Bu hiç hoşuma gitmedi." *Yalancı! Doğruyu söylemek gerekirse kulağa ilgi çekici geliyor.*

"Oh, bunu seveceksin. Buna ünlü Viking S-Noktası deniyor." Breanne'in gözleri parladı. "Düğün ziyafetini atlayabilir miyiz?"

OceanofPDF.com

OKUYUCU MEKTUBU

Sevgili okuyucu:

Umarım Dixie Chicks'in "Good-bye Earl" şarkısının ortaçağ versiyonu olarak adlandırdığım videoyu beğenmişsinizdir.

Onuncu yüzyıl Vikingleri ve Sakson şövalyeleri özellikle favorilerimdir. Çok renkli bir dönemdi. Ve inanın bana, bu kitapta Kont'un karısına yapıldığı gibi, kadınlara kötü davranılabiliyordu. Ancak kadınların güçlü olduğu pek çok örnek de vardı.

Bir romantik kurgu yazarı olarak benim için en önemlisi, mizahın çağlar boyunca varlığını sürdürmüş olmasıdır. Viking destanlarından biliyoruz ki bu çekici insanların kendilerine gülme konusunda inanılmaz bir yetenekleri vardı.

Vikingler ve Saksonların serbestçe karışabilmesinin inanılmaz olduğunu düşünmüyorsanız, dokuzuncu ve onuncu yüzyıllar boyunca Vikinglerin Britanya'da rahatça hareket ettiklerini, bazen istilacı olarak, ama çoğunlukla yerleşimci olarak hareket ettiklerini söylememe izin verin. Ve birbirlerini anlayabiliyorlardı; Eski Norsça (modern Norveççe ile karıştırılmamalıdır) ve Sakson İngilizcesi birbirine benziyordu.

Evet, Vikingler zaman zaman tecavüzcü ve yağmacı olabilirler, ancak bu genellikle dönemin önyargılı keşiş tarihçilerinin kasıtlı bir uydurmasıdır. İnanın bana, Saksonlar da aynı derecede gaddar olabiliyordu. Düşmanların canlı canlı derilerinin yüzüldüğüne ve derilerinin kilise kapılarına yapıştırıldığına dair tarihi raporlar vardır.

İskandinav ülkelerinin çoğu dağlık olduğundan ve artan nüfusu barındıracak çok az ekilebilir araziye sahip olduğundan, Viking erkekleri sürekli olarak yaşamak için yeni evler aramak zorunda kaldı. Viking erkeklerinin çok uzun boylu ve yakışıklı olmaları (ve o dönemin diğer erkeklerinden daha sık banyo yapmaları) bu ülkelere uyum sağlamalarına yardımcı olmuş, böylece tüm ülkelerdeki kadınları cezbetmişlerdir. Bazen soğuk olan iklimleri onları sert ve agresif olmaya zorlasa da yasalara büyük saygı duyuyorlardı.

Aynı şey kadınlar için de söylenebilir.

Dolayısıyla, bu kitaptaki Vana gibi bir Viking kadınının bir İngiliz kontuyla ya da bir İskandinav asilzadesinin (jarl) Sakson bir hanımefendiyle evlenmesi alışılmadık bir durum değildir. Aslında pek çok insan Vikinglerin bir zamanlar

aslında Britanya'nın bazı bölümlerini, özellikle de Northumbria'yı ve İskandinav başkenti Jorvik'i, günümüz York'unu yönetti.

Hatta bazıları, "Londra köprüsü yıkılıyor..." şeklindeki modern tekerlemenin aslında 1014 yılında Norveçli Olaf I tarafından Vikinglerin Londra'yı ele geçirmesine dayandığını söylemektedir.

Bunu daha önce de söyledim ve yine söyleyeceğim: Viking kültüründen etkilenmek için özel bir nedenim var. Babamın soy ağacının izini onuncu yüzyılda yaşamış Normandiya'nın (o dönemde Norsemandy olarak adlandırılıyordu) ilk dükü Ganger Hrolf'a kadar sürebilirim.

Ve doğum kontrol yöntemi olarak meyvelerle ilgili kısım... Hey, Casanova'nın limonlarla ilgili bir şeyi olduğu söylenirdi. Metreslerinden birini eğlendirirken, bir tepsi dolusu ikiye bölünmüş limon sipariş ederdi ve bu limonlar içine yerleştirilirdi... anladınız siz onu. Onuncu yüzyılda Britanya'da limon bulunmadığı için ben de elmaya göre bir tahmin yaptım. Bir uyarı: Bunu evde denemeyin. Bir kadının hastanenin acil servisine elinde elma ya da limonla gelip doktora "Ama bunu Sandra Hill'in bir kitabında okumuştum" dediğini hayal ediyorum.

Bundan sonra ne görmek istersiniz? Diğer Viking prenseslerinden biri hakkında bir hikaye? Wulf ve Galli hanımına ne dersiniz? Ya da Sakar Viking Alrek? İskoç Viking ile İskoçya'ya geri dönebilirim; kesinlikle serseri Jamie'nin kendi hikayesi olmalı.

Jorvik'teki Viking yetimhanesi mi? Çok fazla olasılık var.

Siz okurlarımdan haber almayı seviyorum. Benimle shill733@aol.com adresinden ya da romanların, soyağacı tablolarının, kitap videolarının ve diğer ücretsiz kitapların bulunduğu www.sandrahill.net adresindeki web sitemi ziyaret ederek iletişime geçebilirsiniz.

Her zaman olduğu gibi, okumalarınızda size gülümsemeler diliyorum.

Sandra Hill

SÖZLÜK

braies-erkekler tarafından giyilen ince pantolon,
pantolon. brynja-esnek bir zincir posta gömleği.

companaticum-"Ekmeğin yanında giden şey", genellikle büyük mutfak
kazanında her zaman kaynayan koyu et suyu tenceresinde ne varsa o
anlamına gelirdi. Genellikle et parçalarıyla birlikte. Ne yazık ki uzun süre
temizlenmezdi.

Coppergate, onuncu yüzyıl York'unun (o zamanlar Jorvik ya da Eoforwic
olarak biliniyordu) tüccar ve zanaatkârların ticaret için tezgâhlarını
kurdukları işlek ve müreffeh bir bölgesidir.

drukkin (çeşitli yazılışlar)-sarhoş, Eski Nors dilinde

Ealdormen - Anglo-Sakson İngiltere'sinde baş yargıçlar ya da kralın yardımcıları.

Daha sonra kont olarak anılacaktır. Kral tarafından atanır; çoğunlukla
asilzadelerdir.

ell-genellikle kumaştan, 45 inçe eşit doğrusal bir ölçü. encaustum-onuncu
yüzyılda bir ağaçtan elde edilen safraların ezilmesiyle yapılan mürekkep
türü.

meşe ağacı (kabuğunda çıban benzeri sivilceler), bir asit içerir. Sirke ya da
yağmur suyuyla karıştırılan bu madde arap zamkıyla koyulaştırılırdı. Demir
tuzları mürekkebe renk katıyordu.

Eoforwic-Roma'da (ve daha sonra Saksonya'da) York'un ilk
dönemlerine verilen ad. başın etrafına takılan fileto bandı.

el- 4 inç'e eşit bir ölçü.

Gerçek evlilikten önce birlikte yaşamak için el ele tutuşarak yapılan nişan.

hauberk-genellikle zincir halkalarından veya deriden yapılmış uzun bir
savunma gömleği veya ceketi.

hektar-2.471 dönüme eşit bir arazi ölçü birimi. hersir-
askeri komutan.

hide - başlangıçta bir köylüyü ve ailesini geçindirecek normal araziye eşit
olan, kabaca 120 ekilebilir dönüm, ancak aslında 40 kadar az olabilen ilkel
bir arazi ölçüsü.

hird-bir reisin ya da soylunun sahip olabileceği daimi bir birlik.

hirdsman-üçüncülerden biri.

ev askerleri - bir kralın ya da lordun hanesine uzun süreli, bazen de kalıcı olarak atanan birlikler.

Saksonlar tarafından Eoforwic olarak bilinen Jorvik-Viking çağı York'u.

mancus-yaklaşık 70 gr altın ağırlığı ya da altı şilin veya

otuz peni/peni (bir şilin= beş peni). O zaman ve şimdi bir pound 240 peniye eşitti. Anglo-Sakson peni gümüşten yapılmıştı ve yüksek satın alma gücüne sahipti. Örneğin otuz peni ile bir öküz, dört ya da beş peni ile bir koyun satın alınabiliyordu.

Norsemandy - Normandiya'nın onuncu yüzyıldaki adı.

Anglo-Sakson krallıklarından biri olan Northumbria, güneyde İngiliz krallıkları, kuzey ve kuzeybatıda ise İskoçlar, Kumbrialılar ve Strathclyde Galleri tarafından sınırlandırılmıştır.

Odal haklar - kalıtım kanunları. pace

- 2,5 feet'e eşit bir ölçü.

scutage-askeri hizmet yerine bir derebeye ödenen meblağ.

seneschal-bir temsilci ya da kâhya.

sennight-one week.

skald-poet.

skyr-süzme peynire benzer bir İskandinav peyniri.

kâhya-kalenin veya kalenin günlük işleyişinden sorumlu kişi. sulung-tek bir sabanla ekilebilen alan

Sekiz öküzlü bir takım, iki deriye eşit.

thane-kralların altında ama özgürlerin üstünde soylu sınıfının bir üyesi.

Genellikle toprak sahibidir.

esir-köle.

tun-252 galon, bira gibi. vassal-

toprak sahibi olan özgür bir adam.

wattle and daub-eski bir inşaat yöntemi. wergild-

bir adamın değeri.

Witan (ya da Witenagemot)- kralın soylulardan ve din adamlarından oluşan danışma konseyi.

Karanlık ve Tehlikeli Yollar...

Sevgili okuyucu,

Neden pişmanlık duymayan bir çapkın, kara kara düşünen bir dük ya da kötü kalpli bir haydut en duyarlı kalpleri bile heyecanlandırmakta asla başarısız olmaz?

Peki mantıklı bir kadın yanmaktan korkmadan ateşle oynarsa ne olur?

Bu kış, *New York Times* çoksatan yazarları Elizabeth Boyle, Sandra Hill ve Kerrelyn Sparks ile yetenekli ilk yazar Sarah MacLean'den skandal kahramanların sonunda eşleriyle buluştuğu, bazen kötünün de muhteşem bir şekilde iyi olabileceğini bilen kadınlarla dört yeni, lezzetli romansla sıcaklığı hissedin...

Ocak 2010'da geliyor

Kontesimle Nasıl Tanıştım

New York Times'ın çok
satan yazarından yeni bir serinin ilk
kitabı

Elizabeth Boyle

Kötü şöhretli bir casusun uygunsuz kızı Lucy Ellyson, Clifton Kontu'nun hayatını kurtardığında, Kont onu kontesi yapmaya karar verir. Ama sonra Karşı konulmaz kız ortadan kaybolur ve Clifton onu sonsuza dek kaybettiğinden emindir... Ta ki Mayfair'de yaşadığını, her zamanki gibi skandallarla dolu olduğunu ve sadece acele bir evliliğin çözebileceği türden bir belanın içinde olduğunu keşfeder. Ama Clifton devreye girmeden önce, Geçmişten gelen sırlar ortaya çıkar ve ikisini de mahvetmekle tehdit eder.

Clifton Kontu, Bay Ellyson'ın bağırarak verdiği emirlere bir bulaşıkçının, hatta bir hizmetçinin karşılık vermesini beklerken, adamın çalışma odasına gelen jel onu şaşkına çevirdi.

Görkemli siyah saçları başının üzerine yığılmıştı, tokalar onları zar zor tutuyordu, saç telleri kuzguni ışıklar ve zengin, derin tonlarla parıldıyordu. İnsanın aklına en pahalı fahişeleri, en zarif ve arzulanan hanımları getiren türden saç telleriydi bunlar.

Yine de bu bayan, üzerine eski yamalı yeşil bir kazak atmış olduğu sade bir muslin elbise giyiyordu. Evin geri kalanı soğuk olduğu için ellerinde eldivenler vardı ve elbisesinin pek de düzenli olmayan eteklerinin altından bir çift çok kullanışlı çizme görünüyordu.

Tüm bunlar, burnunu ve çenesini süsleyen büyük is lekesiyle tamamlanmıştı.

Ellerini kalçalarına götürmeden önce Clifton'a ya da kardeşine şöyle bir baktı. "Böyle bağırarak ne yapıyorsun? Sağır değilim ama

"Eğer böyle bağırmakta ısrar edersen korkarım."

Odadan geçerken, Ellyson'un elini açmakta olduğu haritadan çekip aldı. Eldivenlerini çıkarıp elini eteklerinin üzerinde gezdirerek -sanki bu görevi yerine getirecek ve onları temizleyecekmiş gibi- haritayı yakaladı ve yeniden rafa kaldırdı. "Henüz Paris'e ihtiyacınız olduğunu sanmıyorum."

Sesinde küstahça bir küçümseme vardı, sanki Ellyson gibi o da az önce hatalı haritayı küçümsediği gibi misafirlerini rafa kaldırmıştı.

Omzunun üzerinden bir bakış atıp onları gözden geçirdiğinde, aynı anda hem hesapçı hem de küçümseyici bir bakışa sahipti. "Neden sahile nasıl gideceklerini bilmelerini sağlamakla başlamıyoruz?" diye cevap verdi, sözlerinden azımsanmayacak bir alaycılık damlıyordu.

Ellyson kısa bir kahkaha attı, tabii buna kahkaha denebilirse. Ama keskin sözleri adamı eğlendirdi. "Sakin ol kızım, Pymm'ın onayını aldılar. Onları eğiteceğiz."

"Harrumph," diye mırıldandı, bu fikre bir onaylamama damgası daha vurdu.

Clifton doğruldu. Ellyson gibi bir adam tarafından kovulmak başka bir şeydi, ama sıradan bir hizmetçi tarafından? Bu katlanılacak bir şey değildi. İtiraz etmek için ağzını açtı ama Malcolm onu dürttü.

Bu işe bulaşma küçük kardeşim, diye yalvardı kara gözleri.

"Lizbon'la başlamam gerekiyor," dedi Ellyson. "Ama eğer bulabilirsem demmedim."

"İşte," dedi ve koleksiyondan haritayı kolayca buldu. "Herhangi bir şey Başka?" Çatlamış elleri tekrar kalçalarındaydı ve omzunun üzerinden Clifton'a bir kez daha baktı; parlak yeşil gözleri dehşetten başka bir şey göstermiyordu, özellikle de bakışları Clifton'ın ayaklarının dibindeki su birikintilerine ve botlarındaki çamur izlerine düştüğünde.

Sonra ona tek bir şey söyleyen bir bakışla baktı: *Bunu temizlememi beklemeden iyi olur.*

Clifton ona sadece bakakaldı. Hiç böyle bir kadınla karşılaşmamıştı.

Bir kamu evinin dışında değil.

Patronluk taslayan bir herifti ama yine de onu izlemekten kendini alamıyordu çünkü Lucy'de göğsüne yerleşmeye cesaret eden bir kıvılcım vardı.

O saçları ve parlayan gözleriyle tuhaf bir şekilde güzel bir şeydi. Ama kendini öyle tutuyordu ki, bir erkeğin ona bunu söyleyebilmesi için şeytani bir cesarete sahip olması gerekirdi.

Sonra onu şok etti, ya da en azından, bunun şimdiye kadar duyduğu en şok edici şey olduğunu düşündü.

"Baba, bütün gün bekleyemem, yapmam gereken bir rosto ve karıştırmam gereken bir puding var."

Babam mı? Clifton'ın ağzı açık kaldı. Bu otoriter herif Ellyson'ın kızı mıydı?

Hayır, Ellison'ların dünyasında, Clifton böyle bir düşüncenin hiç de şaşırtıcı olmadığını çabucak keşfetti.

Babasının cevap olarak söyledikleriyle karşılaştırıldığında değil. "Evet, evet, elbette. Ama yemeğe geçmeden önce, senin Lord Clifton'ın yeni metresi olmanı düşünüyorum. Ne dersin Goosie?" diye sordu kızına, pudingin içinde fazladan erik olup olmayacağını sorar gibi rahatça. "Bir konta aşık olmaya ne dersin?"

Lucy omzunun üzerinden kapının yanında duran adama baktı. Zavallı kontun yüz hatlarını saran tam ve mutlak şaşkınlığı görünce kahkahalara boğulmamak için dudaklarını birbirine bastırdı. Bu adam kont olmalıydı, çünkü diğer adam unvan ve servet sahibi birine benzemiyordu.

Oh, Tanrım! Babamın ciddi olduğunu düşünüyor. Ve onu nasıl reddedeceği konusunda panik içinde.

Kadınısı bir yanının büyük bir kızgınlık hissettiğinden değil.

Daha kötüsünü de yapabilirdin, diyecekti ona, eğer odadaki diğer adam, pencerenin yanındaki, görünüşüne bakılırsa kontun kardeşi, "Aman Tanrım, Gilby! Kapat ağzını. Uskumruya benziyorsun."

Adam gülmekten iki büklüm oldu. "Ayrıca Ellyson'ın ciddi olduğundan şüpheliyim."

Lucy cevap vermedi, babası da vermedi, ama bu beklenen bir şeydi, çünkü babası çoktan kont ve öz kardeşiyle ilgili planlarının bir sonraki adımına geçmişti ve bu nedenle cevap vermeye gerek görmedi.

"Efendim, ben... yani bir beyefendi olarak..." diye başladı Kont.

Lucy ona doğru döndü, tek kaşını kaldırmış ve ellerini kalçalarına dayamıştı. Bu, kasap ona taze olmayan koyun eti satmaya çalıştığında takındığı tavidir.

Kasap şeytani bir hilekârdı, bu yüzden bu beyefendinin ince ve onurlu düşüncelerini karıştırmak çocuk oyuncağına benziyordu.

Clifton yutkundu ve bir adım geri atarak duvara yaslandı.

Gerçek ve mecazi anlamda.

"Demek istediğim şu ki, Bayan Ellyson... yani ben..." Gözlerini kapattı ve ürperdi.

Aslında ürperdim.

Bir bayan ancak bu kadarını kaldırabilir.

Lucy onun yanından geçerken titizlikle giydiği ceketinin omzundan bir parça tiftik attı ve ona gülümsedi. "Merak etme *Gilby*," diye mırıldandı, ağabeyinin ona taktığı tanıdık ismi kullanarak.

"Benimle yatmak zorunda değilsin." Koyu renk saçlarından aristokrat çenesinin keskin hatlarına, omuzlarının genişliğinden bacaklarının uzun hatlarına, mükemmel cilalı botlarına kadar zengin, asil ve zarif olan her şeye uzun uzun bir kez daha baktıktan sonra omzunun üzerinden bir kez daha bakarak babasının masasına doğru ilerledi. "Gerçekten, benim tipim değilsin."

Ki bu oldukça doğrudu. Clifton Kontu'nun, Kral için gizli bir "iş" üstlenmek üzere eğitim almak için babasının evine gelen en yakışıklı adamlardan biri olduğu tartışılmazdı ama Lucy onun yüce duruşunu ve sert yüz hatlarını da rahatsız edici buluyordu.

O yapmaz baba, demek istedi. Çünkü kendisini mükemmel bir karakter yargıcı olarak görüyordu. Ve bu Clifton, en azından hayatta kalmak istiyorsa, kendisine verilecek görevleri tamamlamak bir yana, kendini bir iki kademe aşağı çekmeliydi.

Hayır, o fazla İngiliz. Çok gururlu. Çok... çok... asil.

Ve Lucy bunu çok iyi biliyordu. Çünkü hayatının büyük bir bölümünü babasının evinden gelip giden ajanları izleyerek geçirmişti. Hepsini tanıyordu.

Ayrıca içinde bulundukları durumla ilgili gerçekleri de biliyordu: Bir daha asla geri dönemeyebilirler. Her ne kadar bu kibirli kontu biraz kızdırmayı eğlenceli bulsa da, omurgasından aşağıya doğru akan bir endişe vardı.

Ya geri dönmezse?

Eh, umurumda değil, dedi kendi kendine, odayı geçip sırtını Kont'a dayayarak. Bir çekmeceyi açtı ve bu alışveriş boyunca masasının üstündeki kâğıt ve yazışma karmaşası üzerinde mırıldanan babasına bir dosya uzattı. "Sanırım bunlara ihtiyacın var," dedi usulca.

Babası kitabı açtı, içindeki sayfalara gözlerini kısarak baktı ve sonra başını salladı. "Ah, evet. Güzel jel, Goosie." Tekrar Clifton'a döndü. "Neden bu kadar solgunsun? Senden jeli bozmanı beklemiyorum, sadece onun aşk mektuplarını taşımanı istiyorum."

"Mektuplar mı?" Clifton başardı.

"Evet, mektuplar," diye açıkladı Lucy. "Sanki metresinmişim gibi sana şifreli mektuplar yazıyorum ve sen de onları Lizbon'a taşıyorsun." Yanına yaklaştı, uzandı ve göğsünü okşadı. "Onları kalbinin hemen yanına koyuyorsun." Durakladı ve gözlerini ona dikti. "Sende de bunlardan bir tane var, değil mi?"

Şubat 2010'da geliyor

Aşık Viking

*New York Times'in çok
satan yazarından yeni bir serinin ilk
kitabı*

Sandra Hill

*Breanne ve kız kardeşleri kendi başlarının çaresine bakabilecek durumdalar.
-Sadece onları geçen son adama sorun. Ama acele bir kaçış
Onları bir Viking savaşçısının himayesine veren hanımlar, sonunda değerli
bir avla karşılaştıklarının farkındadırlar. Kralın hizmetinde geçirdiği dokuz
uzun aydan sonra Caedmon'ın tek istediği... yani, kesinlikle beş İskandinav
prensesinin kalesini yönetmesi değildi.
Ve ateşli kızıl saçlı daha ilk sabah odasına daldıktan sonra... Caedmon onu
kovmaktan çok daha keyifli bir plan yapmaya karar verir.*

Dikenli dilleri olan kadınlara dikkat edin.

Caedmon yüzükoyun yatıyordu, yarı uyanıktı ve bir an önce ayağa kalkması gerektiğini biliyordu. Bu yeni bir gündü ve mülkünü ve ailesini yeniden düzene sokmak için yeni bir başlangıçtı.

Kafasında bir liste yaptı.

İlk olarak, tüm ev halkını toplayın ve bir otorite oluşturun. Birileri görevleri atama ve tamamlandığından emin olma konusunda gevşek davranmıştı. Aşırı çalışan Gerard, şüphesiz. Ve gelmeyen Alys.

İkincisi, kilerdeki stokları toplamak. Avcılar taze et, balıkçılar balık için dışarı çıkar, o da Jarrow'a birini gönderirdi.

baharat ve diğerk çeşitli gıda maddelerini satın alır.

Üçüncüsü, Geoff ve Wulfu dövüş becerileri ve dönüşümlü nöbet çizelgeleri konusunda ev hizmetlileri ile çalışmak üzere görevlendirin.

Dördüncüsü, silah tedarikini yenileyin.

Beşincisi, aşçıyı geri dönmeye ikna etmek. Kızarmış domuz yestereve deri gibi sertti, sadece tükettikleri fiçı dolusu ziyafet birası ve güçlü bal likörüyle lezzetli hale gelmişti.

Altıncısı, çocuklar... ah, çocuklar ne olacak? Çömlekçilerin karılarından biri... ya da Bowman John'un dul eşi... onların bakımını üstlenebilir ve Jorvik'teki manastırdan bir keşiş gelip onlara ders vermesi için ikna edilebilirdi, ancak Peder Luke ile olan geçmişi şansı için iyiye işaret değildi.

Yatak odasının kapısı açılarak zihinsel planını yarıda kesti. Yatağının başlığı kapıyla aynı duvara dayalıydı, bu yüzden sadece başını sola çevirdi ve bir gözünü kısarak açtı.

Erkek kıyafetleri giymiş kızıl saçlı bir kadın... hem de soylu erkek kıyafetleri giymiş bir kadın... elleri kalçalarında, ona dik dik bakıyordu. Bir kadına göre uzun boyluydu ve bir mızrak kadar inceydi. Göğüslerine gelince, eğer varsa, manchet ekmeği gibi yassı olmalıydılar. "Efendi Caedmon, sanırım?"

"Şey, 'Efendi' kısmını bilmiyorum. Bu nasıl bir kıyafet? Erkek misiniz, kadın mı?" Gülümsedi, şaka yapmaya çalışıyordu.

Gülümsemesine karşılık vermedi.

Espri anlayışı yok.

"Sen kesinlikle şimdiye kadar karşılaştığım en iğrenç hödüksün."

Ne? Bir saldırı beklemiyordu. Aslında, uyku sersemi beyninin önündeki bu görüntüyü algılaması için bir dakikaya ihtiyacı vardı.

"Kaleniz çok pis, domuzlar ahırın çitini kırmışlar ve bailey'in her tarafını sarmışlar, büyük salonunuzda düzinelerce farenin koşturduğunu gördüm, kiracıların kulübelerindeki sazların değiştirilmesi gerekiyor, çıldırmış bir meşe palamudu ağacı gibi çocuk doğuruyorsunuz, çalışanlarınız yüksek soylular gibi rahatlarına bakıyorlar, birkaç hüngür hüngür ağlayan hizmetkar, yatan rahibi kimin gömeceği konusunda tartışıyorlar.

ve sen... seni tembel uyuşuk, yatmış uyuyorsun.

"Şüphesiz uyuşturucu dolu bir gece."

Vay be! Kesin olan bir şey vardı. Bu, yatağının kürküne girmeye çalışan başka bir kadın olmayacaktı. "Çığlık atmayı kes. Kulaklarımı kanatacaksın." Caedmon yan dönerek yatak çarşafını alt yarısını örtecek şekilde yukarı çekti, sonra doğrulup oturdu.

"Bestir thyself!"

"Hayır!"

"Hiç utanman yok mu?"

"Pek değil."

"Sen beyinsiz misin?"

"Yatak odama zorla girdiğin için senden daha fazla değil."

"Bozuk paranız olmasa bile, ihmal için hiçbir mazeretiniz yok."

"Hizmeti hak etmeyen bir krala hizmet etmek için dokuz uzun ay boyunca gitmiş olduğum gerçeği bile mi?"

"Bu mülkün hanımı nerede?"

Her şeyin cevabının bir kadın olduğunu düşünmek tam da bir kadına göre!

"Hanımefendi diye biri yok."

"Hmpfh! Neden şaşırmadım?"

Şimdi sinirlenmeye başlamıştı. "Alaycılık size hiç yakışmıyor leydim. Size hiç böyle bir şey söylenmedi mi?"

"Bıçak iki tarafa da gider, düzenbaz."

Adamın gözleri, kadının aptalca hakaretleri karşısında kocaman oldu.

"Sen de kimsin be?"

"Stoneheim'lı Breanne."

"Bunun bana bir şey ifade etmesi mi gerekiyor?"

"O bir prenses," diye seslendi biri koridordan. Şimdi açık kapının hemen dışında bir kalabalığın durduğunu ve bu şirretin kendisine laf atmasıyla eğlendiklerini görüyordu. Geoff ve Wulf en ön saflardaydı elbette, kışkırlarıyla gülüyorlardı.

"Peki Prensес Breanne, evimde ve yatak odamda ne işiniz var?"

Kızarma nezaketini gösterdi. "Kız kardeşlerim ve ben buraya geldik, yolumuzun üzerinde... bir mola yeri olarak... bir... ziyaret için... yolculuğumuzda. Castellan'ınız bize misafirperverlik gösterdi."

Yanaklarındaki kızarıklığın derinleşmesinden ya yalan söylediğini ya da gerçeği çarpıttığını anlayabiliyordu.

"Kız kardeşler mi?"

"Dört kız kardeşi var," diye önerdi Geoff. "Hepsi de prenses."

Beş prenses mi? Burada mı? Oh, Tanrım!

Wulf elini başının üzerinde tutarak, "Ve onlara yaklaşık şu boyda, çatık kaşlı iki Viking eşlik ediyor," diye ekledi. Ve Wulf her standarda göre iri bir adamdı.

"Sadece okçularınız yaylarını onlara doğrulttuğu için kaşlarını çatıyorlardı," dedi kadın, kaşlarını çatma işini iyi yapıyordu.

"Açıklaman beni rahatlattı. Kendimi çok daha iyi hissediyorum."

Caedmon onun küçük, beyaz dişlerinin gıcırdadığını neredeyse duyabiliyordu. "Ve doğu topraklarından gelen bilge bir adam var. Dünyadaki her kanlı şey, çoğu da develerle ilgili." Her zamanki gibi Geoff onun pahasına eğleniyordu.

"Neden ben? Yani, neden burada, Larkspur'da duralım?" diye sordu rahatsız edici kadına. "Eminim daha iyi yerler vardır."

"Kız kardeşim Tyra senin kuzenin."

Kaşlarını çattı. "Tyra adında bir kuzenim yok." En azından olduğunu düşünmüyordu ama uykudan dolayı hâlâ sersem gibiydi.

Alev saçlı cadı, "Kocası Hawkshire'lı Adam, senin evlilik yoluyla kuzenin... yani biraz uzak akraban," diye açıkladı.

Adam'ı tanıyordu, daha doğrusu adını duymuştu. Ünlü bir şifacı. Ama aralarındaki kan bağı çok uzaktı.

"Hâlâ bezli bir çocuğun neredeyse çıplak dolaştığını biliyor muydunuz? İçeride dolaşan küçük midilli büyüklüğündeki köpekler tarafından çiğnenebilir."

"Dikkatli ol, hizmetçi kız. Sağduyu sınırlarını çoktan aştın. Daha fazlasını yaparsan, gazabımın tadına bakabilirsin."

Cevap vermeye başladı ama sonra kendini durdurdu.

Caedmon, "Emma'ya Piers'e göz kulak olmasını söyledim," dedi.

"Bu, geceyi sarışın tanrı için kalçalarını açarak geçiren Emma olabilir mi?"

"Beni kastediyor," diye böbürlendi Geoff. "Sarışın Tanrı."

"Bu arada, neden buradaki tüm kadınların göğüsleri büyük görünüyor?"

"Ha?"

Geoff ve Wulf o kadar çok gülüyorlardı ki bellerine kadar eğilmiş, yanlarını tutuyorlardı. Konuşabildiğinde Geoff şöyle dedi,

"Görünüşe göre Gerard içerideki işler için hizmetçi seçerken büyük göğüsleri tercih ediyor." "İçerideki işler "e özellikle vurgu yaptı.

"Gerard? Lanet olsun! O yeterince büyük... boş ver."

Wulf, "Eğer hâlâ dolgun bir göğsü takdir edebiliyorsa, henüz yaşlanmamıştır," diye gözlemledi.

Breanne elini havalı bir şekilde salladı. "Endişelenmenize gerek yok. Biz buradayken kız kardeşlerim ve ben senin hayatını düzene sokacağız."

Caedmon'un vücudunda bir alarm dalgası belirdi. "Ne kadar kalmayı düşünüyorsun?" diye sordu açıkça.

Bir kızarıklık daha. "Emin değilim. Ama endişelenmenize gerek yok." "Bunu ilk söylediğinde bana güven vermemiştin."

"Burada olduğumuzu fark etmeyeceksiniz bile." "Bundan şüpheliyim."

Kadın kaskatı kesilmişti, belli ki alaycı bir tavır takınması hoşuna gitmemişti ama dudaklarını birbirine bastırdı. Çok güzel dudaklar, diye fark etti, eğer uzun boylu, sıska, kızıl saçlı, dikenli dilli kadınlardan hoşlanıyorsa, ki hoşlanmıyordu. En azından şimdi kibar olmak için çaba sarf ediyordu.

Çok tuhaf bir şeyler oluyordu ama ilgilenmesi gereken daha acil meseleler vardı. Bir ton bira içmişti ve şimdi işemesi gerekiyordu. Hem de çok.

"Büyük salona git ve beni bekle. Bunu daha sonra konuşacağız."

Hırçın kız meydan okurcasına çenesini kaldırdı ve "O tembel kendini yataktan kaldırıana kadar gitmiyorum. Eğer bu çocuklar başka kimsenin umurunda değilse..." Tiz sesiyle konuşmaya devam etti.

Gerçekten, bu kadının dili gevşek bir kiremit gibi sallanıyor. Onu unutamayacağı bir şekilde azarlayabilirim. İstersem o arsız kıçını kapı dışarı edebilirim. Ama bekle. Ben başka bir yol biliyorum. "Bana hayır mı diyorsun? Dikkatli ol, bahse girdiğinden daha fazlası olduğumu görebilirsin."

"Beni tehdit mi ediyorsun, trol?"

"Öyle olsun," dedi ve çarşafı bir kenara atıp ayağa kalktı. *Bu trollü nasıl buldunuz?*

Gözleri hemen adamın çıplak vücudunun bir kısmına takıldı; bu kısımda sabahın güçlü kalınlaşması bir bayrak direği gibi göze çarpıyordu. "Sen, sen, sen..." diye mırıldandı, ama alakasız bir şekilde, kırlardaki yaz çimenleri gibi yeşilin güzel bir tonu olduğunu fark ettiği gözlerini kaldıracak gibi görünmüyordu.

"Alınmayın leydim." Alt kısmını işaret etti. "*Bu* sizin için değil. Namusunuz bu mahalleden kaybedilmeyecek. Sadece garderoberu ziyaret etmem gerekiyor."

"Ne çekilmez, kaba, küstah, iğrenç bir hödük!" diye haykırdı, kalabalığın İncil'deki Kızıl Deniz gibi sihirli bir şekilde ayrıldığı kapıdan geçerken.

"Kahretsin, ama evde olmak güzel, değil mi Caedmon?" Geoff tatlı tatlı sordu, sonra da tam zamanında eğilerek onun gönderdiği yastığı ıskaladı.

Kısa bir süre sonra Caedmon bugün yapılacaklar listesine eklemesi gereken bir şey daha olduğunu fark etti: Prenseslerden kurtulmak.

Mart 2010'da geliyor

Vampir ve Bakire

New York Times çok satan yazarından

Kerrelyn Sparks'ın

Tehlikedeki Aşk serisi

Dünyayı ele geçirmeye niyetli kötü vampirlerle savaştıktan sonra Robby MacKay'in bir tatile ihtiyacı vardır. Ve tropik bir adada sakın, serin geceler Ada tam da doktorun istediği şeydir... ama Olivia Sotiris'in havalı bir yanı yoktur. Ayrıca tatilde, çok seksi, çok ateşli psikolog Robby'nin kaşlarını tek bir bakışla yakıyor. Yakında, o geceler sakın ya da soğuk olmayacak...

Olivia dirseklerini verandanın duvarına dayadı ve aşağıdaki sahile baktı. Bir esinti saçlarından bir tutamı yüzüne doğru savurdu ve o da saçlarını kenara itti. Uzun saçlarının çoğu büyük bir toka ile başının arkasında sabitlenmişti ama her zamanki gibi birkaç asi saç teli kaçmayı başarıyordu.

Yalnızlığının tadını çıkararak derin bir nefes aldı. O akşamki partide olduğu gibi, herkesin duygularının sürekli bombardımanına katlanmanın zorlaştığı zamanlar oluyordu. Boğuluyormuş gibi hissediyordu, kendi duyguları etrafındakilerin selinin altında kalıyordu, öyle ki kendini tamamen kaybetmekten korkuyordu. Yıllar içinde bununla başa çıkmayı öğrenmişti ama yine de ara sıra bu çıldırtıcı kalabalıktan kaçması gerekiyordu.

Bir empat olmak işinde ona kesinlikle yardımcı olmuştu. Ne yazık ki, eşsiz yetenekleri canavarın onu saplantı haline getirmesine de neden olmuştu. *Onu düşünme. Burada güvendesin.*

Sol taraftaki bir hareket gözüne çarptı. Bir ılıgın ağacı korusuna odaklandı ama sadece bir esintiyle sallandıklarını gördü. Orada garip bir şey yoktu.

Sonra onu gördü. Ağaçların karanlık gölgesinden çıkan yalnız bir figür. Sahil boyunca koşuyordu. Gecenin bu saatinde mi? Ayın ışıltı ışıltı parladığı berrak, kumlu bir alana ulaştı ve Olivia nefes almayı unuttu.

Vücudu güzeldi ve yüzünün de güzel olduğundan şüpheleniyordu ama bu mesafeden bunu söylemek zordu. Koyu renk koşu şortu ve düz beyaz bir tişört giymiş, kumsal boyunca hızlı ve kolay bir şekilde ilerliyordu. Teni solgun görünüyordu ama bunun nedeni ay ışığı olabilirdi.

Adam yaklaşırken derin bir nefes çekti. İri yarı bir adamdı. Tişörtü harika geniş omuzları boyunca gerilmiş, kısa kolları pazularını sıkıca sarmıştı.

Keşke yüzünü daha iyi görebilseydi. Bakışları teleskopa kaydı. Neden olmasın? Hemen yanına gitti, teleskopu adama doğru çevirdi ve mercekten baktı.

Oh, evet, hayal kırıklığına uğratmadı. Gözleri keskin ve zeki görünüyordu, solgundu ama rengini söyleyemiyordu. En sevdiği renk olduğu için yeşil olduğunu umuyordu. Düz, güçlü bir burnu, geniş bir ağız ve seksi koyu renk bıyıkları olan güçlü bir çenesi vardı. Yüzünde acımasız bir ifade vardı ama bu onu itici yapmıyordu. Tam tersine. Erkeksi güç aurasına katkıda bulunuyordu.

Evin önünden geçti ve kadın birkaç saniye onun keskin profiline hayranlıkla baktıktan sonra dürbünü onun vücuduna doğru indirdi. Adamın göğsü her derin nefes alışında genişliyordu ve kadın kendini adamın nefes alışına ayak uydururken buldu. Daha da aşağıya indiğinde adamın kaslı kalçalarını ve baldırlarını fark etti. Beyaz koşu ayakkabıları kuma vuruyor, sabit bir iz bırakıyordu.

Sahilde Petra olarak bilinen kayaya doğru devam etti ve ona arka tarafının muhteşem görüntüsünü verdi.

"Opa," diye mırıldandı teleskoptan onu gözetlemeye devam ederken. Büro'daki eğitim günlerinde pek çok fit adam görmüştü ama bu adam onları utandırıyor. Onların kasları zorlama ve topak topak görünürken, bu adam tamamen doğal görünüyor, kolay ve zarif bir kontrole hareket ediyordu.

Bağlı bacakların artık hareket etmediğini fark ettiğinde hâlâ onun sağrısına odaklanmıştı. Gücü mü tükenmişti? Yorgun görünmüyordu.

Koşu şortu yavaşça döndü ve kadının kasıklarına uzun uzun bakmasını sağladı. Kadın yutkundu.

Dürbünü göğsüne doğru kaldırdı. Aman Tanrım. O kocaman göğüs şimdi ona doğru bakıyordu. Elbette, o... dürbünü adamın yüzüne doğru kaldırdı ve nefesi kesildi.

Doğruca ona bakıyordu!

Geri sıçradı ve battaniyesini sıkıca üzerine çekti. Adam onu nasıl görebiliyordu? Avlu karanlıktı ve duvarlar beline kadar uzanıyordu. Ama sonra duvarlar beyaz badanalıydı ve o beyaz bir battaniyeye sarılmıştı ve ay ve yıldızlar parlaktı. Belki bu kadar uzağı görebiliyordu. Eminim onu duyamamıştır? Fısıltının ötesinde konuşmamıştı bile.

Ona doğru bir adım attı ve yoğun gözlerle ona baktı. Tanrım, onu bir teleskopla süzerken yakalamıştı! Yüksek sesle inlememek için bir elini ağzına bastırdı. Görünüşe göre, en küçük sesler bile kumsalın öbür ucuna taşınyordu.

Ona doğru bir adım daha attı ve ay saçlarında parıldadı. Kızıl mı? O gece partide hiç kızıl saçlı bir erkekle karşılaşmamıştı. Kimdi bu adam?

"Olivia," diye seslendi Eleni açık kapıdan. "Çayın demleniyor." Mutfağa doğru yürüdü ve sabırsızlıkla bir fincan çayını bekledi.

"Sahilde bir adam var."

"Emin misiniz? Saat neredeyse sabahın ikisi."

"Gel ve gör. Belki onu tanıyorsundur." Olivia avluya geri döndü ve duvarın üzerinden baktı.

O gitmişti.

"O-o oradaydı." Olivia güneye, Petra'ya doğru işaret etti. Hiçbir yerde ondan bir iz yoktu.

Eleni ona sempatik bir bakış attı. "Yorgunsun ve gölgeler görüyorsun. Çayını iç çocuğum ve yatağına git."

"O gerçektir," diye fısıldadı. Ve şimdiye kadar gördüğü en güzel adamdı. *Yüce Tanrım, lütfen gerçek olsun.*

Nisan 2010'da geliyor
Bir Tıraşçıyla
Romantizm Yaşarken
Uyulması Gereken Dokuz
Kural

Yeni yazarından keyifli bir aşk romanı

Sarah MacLean

Birini tutkuyla öpmek, bir tabancayı ateşlemek, bir düelloya katılmak...

Leydi Calpurnia Hartwell'in canına tak etmiştir. Kurallara uymaktan ve hiç eğlenememekten bıkip usanan evde kalmış kız kurusu, artık tedbiri elden bırakmanın zamanı geldiğine karar verir... en azından bu seferlik. Ancak biraz eğlence onu yıkıcı bir çapkının kollarına sürüklediğinde, iyi kalpli Leydi Callie bildiği hayata geri mi çekileceğine yoksa en yıkıcı cazibeye mi boyun eğeceğine karar vermelidir.

Sen de kimsin?" Ralston Markisi'nin gözleri karanlıkta kısıldı ve Callie'nin yüzünün yumuşak açılarını yakaladı. "Bekle..." Adamın gözlerinin tanıyarak parladığını hayal etti. "Sen Allendale'in kızıydın. Seni daha önce fark etmiştim."

Alaycı cevabına engel olamadı. "Eminim öyledir lordum. Beni özlemek oldukça zor olurdu." Ağzını hemen kapattı, bu kadar cesurca konuştuğu için şok olmuştu.

Kıkırdadı. "Evet. Pek de gurur okşayıcı bir elbise değil."

Kendi kahkahasının ağzından kaçmasına engel olamadı. "Ne kadar diplomatiksiniz lordum. Kabul etmelisiniz ki. Kayısıya çok fazla benziyorum."

Bu kez yüksek sesle güldü. "Yerinde bir karşılaştırma. Ama merak ediyorum, insanın kayısıya yeterince benzediği bir nokta var mıdır?" Kadının kayısıya

banktaki yerine dönmesi gerektiğini söyledi ve bir anlık tereddütten sonra bunu yaptı.

"Muhtemelen hayır." Genişçe gülümsedi, onun kabul etmesinin beklediği kadar aşağılanmamış olmasına şaşırıldı. Hayır, aslında bunu oldukça özgürleştirici buldu. "Annem... moda tabağı gibi giydirebileceği bir kız çocuğu için yanıp tutuşuyor. Ne yazık ki ben asla öyle bir çocuk olamayacağım. Kız kardeşimin ortaya çıkıp kontesi benden uzaklaştırmasını ne kadar çok istiyorum."

Bankta ona katıldı. "Kız kardeşin kaç yaşında?" "Sekiz," dedi kederle.

"Ah. İdeal değil."

"Hafif bir ifade." Yıldızlarla dolu gökyüzüne baktı. "Hayır, o ilk kez sahneye çıktığında ben çoktan rafa kalkmış olacağım."

"Rafa bağlı olduğunuzdan nasıl bu kadar emin olabiliyorsunuz?"

Ona yan gözle bir bakış attı. "Şövalyeliğinizi takdir etsem de lordum, sahte cehaletiniz ikimizi de aşağılıyor." Adam cevap vermeyince ellerine baktı ve "Seçeneklerim oldukça sınırlı," dedi.

"Nasıl yani?"

"Yoksulları, yaşlıları ve ölümcül derecede sıkıcı olanları seçebiliyorum gibi görünüyor," dedi ve konuşurken kategorileri parmaklarıyla işaretledi.

Kıkırdadı. "Buna inanmakta güçlük çekiyorum."

"Oh, bu doğru. Ben beyefendileri dize getirecek türden bir genç bayan değilim. Gözleri olan herkes bunu görebilir."

"Benim gözlerim var. Ve ben böyle bir şey görmüyorum." Yanağını okşamak için uzandığında sesi alçaldı, yumuşak ve kadife kadar zengin. Nefesi kesildi ve içinden geçen yoğun farkındalık dalgasına şaşırıldı.

Adam elini çenesini kavramak için hareket ettirdiğinde, kadın karşı koyamayarak adamın okşamasına eğildi. "Adın ne senin?" diye sordu usulca.

Başına gelecekleri bildiği için yüzünü buruşturdu. "Calpurnia." Gözlerini tekrar kapattı, bu abartılı isimden utanmıştı - Shakespeare'e karşı sağlıksız bir takıntısı olan umutsuz romantik bir anne dışında hiç kimsenin çocuğuna koymayı düşünmeyeceği bir isim.

"Calpurnia." İsmi dilinde test etti. "Sezar'ın karısı gibi mi?" Başını salladığında kızarması daha da arttı. "Aynen öyle."

Gülümsedi. "Ailenizi daha yakından tanımaya çalışmalıyım. Emin olmak için cesur bir isim."

"Korkunç bir isim."

"Saçmalık. Calpurnia Roma İmparatoriçesiydi; güçlü, güzel ve etrafını saran erkeklerden daha zekiydi. Geleceği gördü. Kocasının suikastı karşısında güçlü durdu. Muhteşem bir adaş." Konuşurken kadının çenesini sıkıca salladı. "Bu, layıkıyla yaşanması gereken bir isim. Ve bence siz de bunu yapabilecek durumdasınız, yeter ki bunu deneyin."

Adamın açık sözlü konuşması karşısında kadının nutku tutulmuştu. Kadın cevap vermeye fırsat bulamadan adam devam etti. "Artık gitmeliyim. Ve siz, Leydi Calpurnia, başınız dik bir şekilde balo salonuna dönmelisiniz. Bunu yapabileceğinizi düşünüyor musunuz?" Çenesine son bir kez dokunup ayağa kalktı ve Leydi Calpurnia'yı ardında soğuk bir şekilde bırakarak gitti.

Onun yanında durdu ve gözleri parlayarak başını salladı. "Evet, lordum."

"Aferin kızıma." Daha yakına eğildi ve fısıldadı, nefesi ensesindeki saçları dalgalandı ve Nisan gecesinin serinliğinde onu ısıtarak içinden bir heyecan gönderdi. "Unutma, sen bir imparatoriçesin. Biri gibi davranırsanız sizi öyle görmekten başka çareleri kalmaz. Zaten öyle görüyorum..." Adam durakladı ve kadın nefesini tutarak onun sözlerini bekledi. "Ekselansları."

Ve böylece, labirentin derinliklerinde kaybolup gitti ve Callie'yi yüzünde aptalca bir sırıtişla bıraktı. Onu takip etmeden önce iki kez düşünmedi, ona yakın olmaya o kadar hevesliydi ki. O anda onu her yerde takip edebilirdi, erkekler arasındaki bu prens *onu* fark etmişti, çeyizini ya da korkunç elbisesini değil, *kendisini!*

Eğer imparatoriçe olursam, imparatorum olmaya layık tek kişi odur.

Onu yakalamak için fazla uzağa gitmesine gerek yoktu. Birkaç metre sonra labirent, meleklerle süslenmiş büyük, pırıl pırıl bir çeşmenin bulunduğu bir açıklığa açıldı. Orada, gümüşü bir parıltıyla yıkanan prensi, geniş omuzları ve uzun bacaklarıyla duruyordu. Callie onu görünce nefesini tuttu - sanki kendisi mermerden oyulmuş gibi zarifti.

Ve sonra adamın kollarındaki kadını fark etti. Sessiz bir nefesle ağzı açıldı, gözleri irileşirken eli dudaklarına gitti. On yedi yıl boyunca hiç bu kadar... harika bir skandala tanık olmamıştı.

Ay ışığı sevgilisini ruhani bir ışıltıya bürümüş, sarı saçları bembeyaz olmuş, solgun elbisesi karanlıkta parlıyordu. Callie gölgelerin arasına geri çekildi, çitin köşesinden baktı, yarı keşke takip etmeseydim diye düşündü, ama kucaklaşmalarından tamamen vazgeçemedi. Tanrım, nasıl da öpüşüyorlardı.

Ve midesinin derin çukurunda, gençlik şaşkınlığı yerini yavaş yavaş yanan bir kıskançlığa bıraktı, çünkü hayatı boyunca başka biri olmayı hiç bu kadar çok istememişti. Bir an için, onun kollarında olduğunu hayal etmesine izin verdi: uzun, narin parmakları adamın koyu renkli, pırıl pırıl saçlarının arasından geçiyordu; güçlü ellerinin okşadığı ve şekillendirdiği kıvrak vücutu; dişlediği dudakları; okşamaları karşısında gece havasında dolaşan iniltileri.

Dudaklarının kadının boğazının uzun sütununda iz bırakmasını izlerken, Callie parmaklarını kendi boynunda aynı yolda gezdirdi, tüy kadar hafif dokunuşun ona ait olduğunu düşünmekten kendini a l a m a d ı . Adamın eli sevgilisinin pürüzsüz, biçimli korsajını okşarken ve adam narin elbisenin kenarını kavrayıp aşağı çekerek yüksek, küçük bir göğsünü geceye açarken Callie bakakaldı. Mükemmel tümseğe bakarken dişleri hınzırca parladı ve dudaklarını serin hava ve sıcak kucaklamasıyla akıllanan koyu renkli ucuna indirmeden önce tek bir kelime söyledi: "Muhteşem". Sevgilisi onun kollarında aldığı zevki kontrol edemeyerek başını coşkuyla geriye attı ve Callie gözlerini onların görüntüsünden ayıramadı, elini kendi göğsünde gezdirdi, elbisesinin ipeğinin altında ucunun sertleştiğini hissetti, onun elinin, ağzının üzerinde olduğunu hayal etti.

"Ralston..."

Kadınsı bir iniltiyle gelen bu isim açıklığı yararak Callie'yi hayal aleminden uyandırdı. şok içinde elini bıraktı ve izinsiz girdiği sahneden hızla uzaklaştı. Labirentin içinden çaresizce kaçmaya çalıştı ve bahçe gezisinin başladığı mermer bankta bir kez daha durdu. Nefes nefese kendini toparladı, davranışından dolayı şok olmuştu. Bayanlar kulak misafiri olmazdı. Ve onlar *kesinlikle* böyle fanteziler kurmazdı. Ayrıca,

fantezilerin ona hiçbir faydası olmazdı.

Gerçekler içinden akıp geçerken, yıkıcı bir keder acısını bir kenara itti. Ne muhteşem Ralston Markisi'ne ne de onun gibi birine asla sahip olamayacaktı. Adamın ona daha önce söylediklerinin gerçek olmadığına, bunun yerine müzmin bir baştan ıkarıcının yalanları olduğuna, onu yatıştırmak ve büyüleyici güzelliğiyle karanlık randevusunu kolaylaştırmak için dikkatle seçildiğine dair keskin bir kesinlik hissetti. Tek kelimesine bile inanmamıştı.

Hayır, o Roma İmparatoriçesi Calpurnia değildi. O sıradan Callie'ydi. Ve her zaman da öyle olacaktı.

Yazar Hakkında

Penn State mezunu olan SANDRA HILL, on yılı aşkın bir süre New Jersey ve Pennsylvania'daki yayınlarda yazar ve eğitim editörü olarak çalıştı. Ciddi konular hakkında yazmak ona en karanlık hikayelerin bile aydınlık tarafını aramanın erdemlerini öğretti. Bir borsacının eşi ve dört erkek çocuk annesidir.

En sevdiğiniz HarperCollins yazarı hakkında özel bilgiler için www.AuthorTracker.com adresini ziyaret edin.

OceanofPDF.com

Sandra Hill'den *Aşk Romanları*

AŞIK VIKING

OceanofPDF.com

Telif Hakkı

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler, kuruluşlar veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Alıntılar *How I Met My Countess* copyright © 2010 by Elizabeth Boyle; *Viking in Love* copyright© 2010 by Sandra Hill; *The Vampire and Bakire* telif hakkı© 2010 Kerrelyn Sparks; *Bir Çapkınla Romantizm Yaşarken* *Uyulması Gereken Dokuz Kural* telif hakkı © 2010 Sarah Trabucchi.

AŞIK VIKING. Telif Hakkı © 2010 Sandra Hill tarafından. Uluslararası ve Pan-Amerikan Telif Hakkı Sözleşmeleri uyarınca tüm hakları saklıdır. Gerekli ücretlerin ödenmesiyle, size bu e-kitabın metnine ekrandan erişme ve okuma için münhasır olmayan, devredilemez bir hak verilmiştir. Bu metnin hiçbir bölümü HarperCollins e-books'un açık yazılı izni olmaksızın çoğaltılamaz, aktarılamaz, indirilemez, derlenemez, tersine mühendislik uygulanamaz ya da elektronik veya mekanik, şu anda bilinen veya bundan sonra icat edilecek herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla herhangi bir bilgi depolama ve erişim sisteminde saklanamaz veya bu sisteme sokulamaz.

EPub Baskı© Aralık 2009 ISBN: 978-0-06-167349-8 10 9 8 7

6 5 4 3 2 1

OceanofPDF.com

Yayıncı Hakkında

Avustralya

HarperCollins Publishers (Australia) Pty. Ltd. 25
Ryde Yolu (Posta Kutusu 321)
Pymble, NSW 2073, Avustralya
<http://www.harpercollinsebooks.com.au>

Kanada

HarperCollins Publishers Ltd.
55 Avenue Road, Suite 2900
Toronto, ON, M5R, 3L2, Kanada
<http://www.harpercollinsebooks.ca>

Yeni Zelanda

HarperCollinsPublishers (Yeni Zelanda) Limited
P.O. Kutusu 1
Auckland, Yeni Zelanda
<http://www.harpercollins.co.nz>

Birleşik Krallık

HarperCollins Publishers Ltd.
77-85 Fulham Palace Road
Londra, W6 8JB, Birleşik
Krallık
<http://www.harpercollinsebooks.co.uk>

Birleşik Devletler

HarperCollins Publishers Inc.
10 Doğu 53. Sokak
New York, NY 10022
<http://www.harpercollinsebooks.com>

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

